

A woman with long dark hair, wearing a sleeveless red dress, is walking away from the camera on a sandy beach. The background shows a sunset over the ocean with a few birds flying in the sky. The text is overlaid on the left side of the image.

**ÎN SEARA
ASTA,
VORBEȘTE-MI
DE IUBIRE**

PENTRU CĂ SEARA ASTA
AR PUTEA FI ULTIMA...

ELIN HILDERBRAND

Moon
MOON

Foto. Nina Subin

ELIN HILDERBRAND a absolvit Johns Hopkins University și cursul de scriere creativă al University of Iowa. Trăiește în Nantucket de douăzeci și cinci de ani și este mama a trei copii adolescenți. A scris 21 de romane care s-au bucurat de mare succes în rândul cititoarelor de cărți romantice.

Dabney Kimball Beech are patruzeci și opt de ani, locuiește în Nantucket și a avut dintotdeauna darul peștitului. Unii îl consideră mistic, în vreme ce alții, cum ar fi soțul său, renumitul economist John Boxmiller Beech, și fiica ei, Agnes, logodită cu bărbatul nepotrivit, sunt de părere că e prea băgăreață. Dar nu există nici o îndoială cu privire la rezultatele ei: cu patruzeci și două de cupluri fericite la activ, Dabney nu s-a înșelat niciodată când a fost vorba despre dragoste.

Niciodată, cu excepția propriei persoane și a lui Clendenin Hughes, băiatul cu ochii verzi care i-a furat inima cu mult timp în urmă, când a părăsit insula pentru a-și urma visul de a deveni ziarist. Acum, după ce a petrecut douăzeci și șapte de ani în cealaltă parte a lumii, Clen s-s întors în Nantucket, iar Dabney nu s-a simțit niciodată atât de confuză sau atât de plină de viață.

Dar când tragedia lovește, Dabney trebuie să se confrunte cu alegerile pe care le-a făcut și să împărtășească secrete dureroase familiei sale. Hotărâtă să-și folosească darul înainte de a fi prea târziu, ea încearcă să găsească perechea ideală pentru persoanele din viața ei la care ține cel mai mult.

„O bijuterie de roman, a cărui acțiune se desfășoară într-un loc plin de farmec, populat de personaje memorabile, la care se adaugă capacitatea lui Hilderbrand de a surprinde stresul constant prezent în viața femeilor de pretutindeni.“

Booklist

„O carte curajoasă și emoționantă, plină de dramatism.“

Heat

„Când vine vorba de o lectură agreabilă, puține cărți sunt la fel de plăcute ca un roman de Elin Hilderbrand.“

Detroit Free Press

unica

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

www.unica.ro

ISBN 978-606-33-3676-8

9 786063 336768

ELIN HILDERBRAND

**ÎN SEARA
ASTA,
VORBEȘTE-MI
DE IUBIRE**

Traducere din limba engleză și note
DANIELA TRUȚIA

București
2019

The Matchmaker
Elin Hilderbrand
Copyright © 2014 Elin Hilderbrand
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

În seara asta, vorbește-mi de iubire
Elin Hilderbrand

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Carmen Bitlan
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HILDERBRAND, ELIN

În seara asta, vorbește-mi de iubire / Elin Hilderbrand;
trad. din lb. engleză: Daniela Truția. – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3676-8

I. Truția, Daniela (trad.)

821.111

Pentru nordul, sudul, estul și vestul meu:

Rebecca Bartlett

Deborah Briggs

Wendy Hudson

Wendy Rouillard

Și pentru veșnicul ac al busolei:

Elizabeth Almodobar

PARTEA ÎNTÂI

Dabney

Lui Dabney nu-i venea să creadă. Clipi de două ori, gândindu-se că nu mai are ochii unei fetișcane – nici măcar ai unei femei tinere –, gândindu-se că în ultima vreme nu se simțise bine: oare *mintea îi juca vreo festă?* După douăzeci și șapte de ani? Subiect: *Salut!*

Dabney Kimball Beech, de douăzeci de ani directoare a Camerei de Comerț¹ de pe insula Nantucket², se găsea în biroul ei de la etajul al doilea, cu vedere spre Main Street, stradă de importanță istorică și pavată cu piatră. Era sfârșit de aprilie, vineri dimineată înainte de Weekendul Narciselor Galbene³, al doilea weekend important al anului pentru Dabney, iar buletinul meteo prognoza o vreme splendidă. Afară erau cincisprezece grade, soare și se anunțau șaptesprezece-optsprezece grade în zilele de sâmbătă și duminică.

Dabney tocmai verificase prognoza pentru a mia oară în acea zi, pentru a zecea mia oară în acea săptămână (cu un an în urmă, se alesese praful de Weekendul Narciselor Galbene din pricina unui viscol), când în căsuța de e-mail îi apăru un mesaj de la Clendenin Hughes.

Subiect: *Salut!*

– Oh, Doamne! exclamă Dabney.

Dabney nu înjura niciodată și rareori lua numele Domnului în deșert (grație piperului de Cayenne administrat pe limbă de bunica

¹ Agenție care se ocupă de popularizarea insulei Nantucket și a obiectivelor ei turistice

² Insulă situată la 50 de kilometri sud de Cape Cod, în statul Massachusetts

³ Sărbătoare tradițională de primăvară în insula Nantucket

ei catolică, la vârsta de zece ani, pentru că spusese *Iisuse Hristoase!*). Era de ajuns ca exclamația de acum să îi atragă atenția Ninei Mobley, asistenta lui Dabney vreme de optsprezece din cei douăzeci și doi de ani de când ocupa funcția de director.

– Ce e? o întrebă Nina. Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic, se grăbi Dabney să răspundă.

Nina Mobley era cea mai bună prietenă a ei, dar Dabney nu i-ar fi putut spune nici în ruptul capului că pe monitor tocmai îi apăruse un mesaj de la Clendenin Hughes.

Dabney începu să roadă între dinți o perlă din șiragul de la gât, ca de fiecare dată când era foarte absorbită de un lucru care o afecta foarte tare. Era conștientă că, în acel moment, milioane de oameni din întreaga lume primeau e-mailuri, o bună parte din ele probabil tulburătoare, și într-un procent mic, dar semnificativ, șocante. Se întrebă totuși dacă mai există cineva pe planetă care să fi primit un mesaj la fel de tulburător și de șocant precum cel primit de ea.

Rămase cu ochii ațintiți asupra ecranului, clipi și-și încleștă dinții pe perlă. Era granuloasă, semn că era veritabilă. *Salut! Salut?* Nici un cuvânt vreme de douăzeci și șapte de ani... și acum asta? Un e-mail primit la serviciu. *Salut.* Când Clen plecase în Thailanda, nu exista încă poștă electronică. De unde făcuse el rost de adresa ei? Dabney pufni în răs. Clen era ziarist și primise Premiul Pulitzer. Fusese un fleac pentru el să-i afle adresa de e-mail.

Salut.

Degetul lui Dabney atinse mouse-ul cu un gest nehotărât. Să deschidă mesajul? Oare ce-i scria? Ce i-ar fi *putut* scrie după douăzeci și șapte de ani de tăcere?

Salut.

Dabney nu găsea puterea să deschidă e-mailul. Ea, care nu fuma și care bea rareori alcool, simțea acum nevoia de o țigară și o dușcă de bourbon. Singurul lucru care ar fi uluit-o mai mult decât acest mesaj ar fi fost un e-mail de la mama ei.

Aceasta murise.

Salut.

Dabney simți un fior ca un șoc electric pe șira spinării.

Nina era așezată în fața propriului calculator, ținând între dinți cruciulița din aur, un obicei prost preluat de la Dabney, al cărei birou era amplasat la nici un metru jumătate de al ei.

– Zău așa, Dabney, ce s-a întâmplat? întrebă Nina.

Dabney dădu drumul perlei pe care o ținuse în gură. Șiragul căzu pe pieptul ei cu un sunet înfundat, de parcă ar fi fost de plumb. Nu se simțea bine de câteva săptămâni, poate chiar de o lună, iar acum corpul ei o luase razna. Din pricina aceluși e-mail de la Clendenin Hughes.

Dabney se sili să-i zâmbească Ninei.

– Vremea va fi perfectă în acest sfârșit de săptămână! spuse ea. Ni se dau *toate asigurările că va fi soare*.

– Chiar merităm, după ce s-a întâmplat anul trecut, replică Nina.

– Cobor să cumpăr un frappé. Tu vrei ceva?

Nina se încruntă ușor.

– Frappé? Aruncă o privire spre calendarul din perete, pe care-l primeau în fiecare an de la service-ul Auto Body din Nantucket. Deja și-a venit din nou?

Dabney și-ar fi dorit să nu fie ca o carte deschisă, dar, fără doar și poate, predictibilitatea era trăsătura ei caracteristică. Își cumpăra frappé o singură dată pe lună, cu o zi înainte de menstruație, dar în momentul de față mai avea zece zile până atunci.

– Nu știu de ce, dar azi chiar am poftă, răspuse Dabney. Vrei să-ți iau ceva?

– Nu, mulțumesc, spuse Nina, acordându-i atenție o fracțiune de secundă. Te simți bine?

Dabney înghiți în sec.

– Da, totul e-n regulă, încuviință ea.

Afară era o atmosferă de sărbătoare. După patru luni de frig și viață grea, în Nantucket venise în sfârșit primăvara. Main Street era ticsită de oameni îmbrăcați în galben. Dabney îi zări pe soții Levinson (perechea numărul 28), cărora le făcuse cunoștință cu zece ani în urmă. Pe atunci Larry era văduv, cu doi gemeni la Yale și Stanford, iar Marguerite, dirigintă la un prestigios internat de fete și necăsătorită.

Azi, Larry purta un pulover galben din cașmir, iar Marguerite era îmbrăcată într-un sacou de poplin, tot galben. Ținea de lesă un Golden Retriever pe nume Unchiul Frank. Dabney adora toți câinii și în special pe Unchiul Frank, iar Larry și Marguerite erau una dintre „perechile ei“, căsătoriți doar pentru că ea le făcuse cunoștință. Dabney știa că ar fi trebuit să se oprească să stea de vorbă cu ei. Ar fi trebuit să-l scarpine pe gât pe Unchiul Frank până când acesta începea să scheaune de plăcere. Numai că în clipa asta, nu putea adopta un comportament contrar a ceea ce simțea. Traversă strada spre Nantucket Pharmacy, dar nu intră. O luă pe Main Street și traversă parcare A&P, îndreptându-se spre Straight Wharf¹. Ajunsă la capătul cheiului, rămase cu ochii pironiți asupra portului. Îl zări pe Jack Cooper, care lucra la barca lui de pescuit închiriată cu ora. Peste câteva săptămâni, vara urma să se instaleze în toată splendoarea ei nebună. Jack îi făcu semn cu mâna și, bineînțeles, Dabney îi răspunse în același fel. Dabney cunoștea pe toată lumea de pe insulă, numai că nu putea povesti despre acel e-mail absolut nimănui. Trebuia să lupte cu acest moment din viața ei de una singură.

Salut.

Văzu feribotul companiei Steamship, înaintând încet pe apă, ocolind Brant Point. În ora următoare, biroul de la Camera de Comerț avea să fie invadat de vizitatori, iar Dabney o lăsase singură pe Nina. Mai mult decât atât, plecase de la birou fără să se treacă în „registru de învoiri“, unicul aspect la care Vaughan Oglethorpe, președintele consiliului director al Camerei, ținea cu tot dinadinsul. Dabney ar fi trebuit să facă stânga-mprejur chiar în acel moment, să se înapoieze la birou și să facă munca pe care o făcuse fără cusur vreme de două decenii.

Subiect: *Salut.*

După trei ore, deschise e-mailul. Nu avusese de gând să-l deschidă, dar tentația crescuse în asemenea măsură încât o resimțea ca pe o durere fizică. O dureau spatele și abdomenul. Faptul că știa de existența acelui mesaj îi sfâșia măruntaiele.

¹ Cheiul Drept

Dragă Dabney,

Am vrut să te anunț că urmează să mă întorc în Nantucket pentru o perioadă nedeterminată. Acum șase luni, am suferit o pierdere foarte dureroasă, din care îmi revin treptat. Mai mult decât atât, e vremea musonului, și entuziasmul meu de a scrie despre această parte a lumii a cam scăzut. I-am anunțat pe cei de la Times. N-am fost niciodată acreditat la redacția din Singapore. Cu ani în urmă, era cât pe ce, dar – ca de fiecare dată – am călcat pe bătătură pe cine nu trebuie, spunându-i verde-n față ce gândeam. Așa că visul cu Singapore rămâne pentru altă dată. (Oftat din rărunchi.) Am decis că cel mai bun lucru pentru mine e să mă întorc acasă.

Am respectat dorința exprimată de tine mai de mult de a „nu mai lua niciodată legătura cu tine“. A trecut mai mult de un sfert de secol, Cupe. Sper că noțiunea „niciodată“ e totuși limitată în timp și că ai să mă ierți pentru acest e-mail. N-am vrut să-mi fac apariția pe insulă fără să te anunț în prealabil și n-am vrut nici să aflu vestea de la alții. Urmează să mă ocup de casa soților Trevor și Anna Jones, Polpis Road 436 și să locuiesc în casa lor de oaspeți.

Mi-e teamă că spun prea mult și totodată prea puțin. Mai întâi de toate, vreau să știi cât de rău îmi pare pentru felul în care s-au sfârșit lucrurile. Nu trebuia să se întâmple așa, dar eu, unul, am etichetat de mult faptele ca fiind O SITUAȚIE IMPOSIBILĂ: eu nu puteam rămâne, iar tu nu puteai pleca. N-a fost zi – ba, ca să fiu cinstit, Cupe, n-a fost oră – în care să nu mă gândesc la tine. Când am plecat, am luat cu mine o parte din tine și am păstrat această parte în străfundul inimii mele ani la rând.

Nu mai sunt cel pe care l-ai cunoscut – nici fizic, nici psihic, nici emoțional. Dar, desigur, am rămas același.

Mi-aș dori mult să te văd, deși îmi dau seama că sper prea mult.

Îți scriu în timpul escalei mele pe aeroportul din Los Angeles. Dacă totul merge bine, mâine-dimineață ar trebui să fiu în Nantucket.

Polpis Road nr. 436, căsuța din spate

Mereu al tău, Clen

Dabney citi încă o dată e-mailul, ca să se asigure că mintea ei tulburată îl înțelesese.

Măine-diminează.

Perechea numărul 1: Phil și Ginger (născută O'Brien) Bruschelli, căsătoriți de douăzeci și nouă de ani

Ginger: Ar fi prea îndrăzneț din partea mea să mă consider cea mai bună prietenă a lui Dabney, întrucât, chiar și în 1981, pe când era elevă în anul întâi de liceu, Dabney era cea mai simpatizată fată din școală. Când spun „simpatizată“, s-ar putea crede că era blondă, sau majoretă, ori că locuia într-o casă mare pe Centre Street. Nu, nu, nu... avea părul negru, des, tuns băiețește și purta întotdeauna, dar absolut întotdeauna, o bentiță. Avea ochi mari și căprui, câțiva pistrii, un zâmbet de ziceai că răsare soarele. Măsura cam un metru șaizeci și avea un corp subțire și delicat, pe care nu-l scotea niciodată în evidență. Se îmbrăca fie cu pulover tricostat și fustă, fie cu o pereche de jeanși Levi's uzați și cămașă bărbătească mai mare cu câteva numere. Cămășile erau albe, albastre, roz sau de culoarea piersicii. Întotdeauna o vedeai încălțată cu papuci de stradă ieftini și fără toc, iar la gât purta un șirag de perle cu cercei asortați. Asta era Dabney.

Dabney Kimball era cea mai simpatizată fată din liceu, fiindcă era binevoitoare și generoasă cu toată lumea. Se purta frumos cu Jeffrey Jackson, care avea o pată roșcată pe obraz. Se purta frumos cu Henry Granger, care începuse să poarte pantofi cu piele perforată și servietă diplomat încă din anul al doilea. Nu omitea să invite pe nimeni când organiza parade cu care alegorice și petreceri școlare de sfârșit de an. Era singură la părinți și fusese crescută de tatăl ei, locotenentul Kimball, de profesie polițist. Mama ei... ei bine, nimeni nu știa precis ce se întâmplase cu mama ei. Circulau câteva versiuni pe tema asta, cum se întâmplă de regulă cu bârfele, dar tot ce se știa cu certitudine despre Dabney era că nu mai avea mamă, ceea ce făcea să ne fie și mai dragă.

Totodată, Dabney se număra printre elevii cei mai isteți ai liceului din Nantucket; mai isteț decât ea era Clendenin Hughes, despre care domnul Kane, profesorul nostru de engleză, spunea că e „un geniu

așa cum se nasc o dată la o sută de ani“. Dabney era probabil un geniu cum se nasc o dată la nouăzeci și nouă de ani.

În anul întâi, eu și Dabney fuseserăm proaspăt alese în comitetul de redactare a Anuarului liceului. Comitetul era format în cea mai mare parte din băieți din ani mai mari – de fapt, toți erau băieți din ani superiori, noi fiind singurele fete. Dabney considera că, deși eram mai mici, elevii anului întâi trebuiau reprezentați la fel ca și cei din anii de studii superiori și că nimeni nu avea să ne poarte de grijă dacă n-o făceam noi înșine. Prin urmare, în iarna aceea, eu și Dabney am petrecut mult timp împreună. Mergeam la întrunirile comitetului pentru Anuar în fiecare marți și joi, după ore, și când terminam, asistam la meciurile de baschet ale echipei liceului.

Eu mă îndrăgostisem lulea de Phil Bruschelli. Phil era elev în anul al doilea, iar la meciurile liceului mai mult stătea pe margine. Dacă echipa avea un avantaj mai mare de douăzeci de puncte, intra și Phil în joc câteva minute. O dată, când s-a întâmplat asta, am strâns-o cu putere pe Dabney de braț, atât eram de emoționată.

N-am să uit niciodată expresia de pe chipul ei. Era ceea ce azi aș denumi recunoaștere amuzată.

– Îți place de el, mi-a spus ea. Îți place de Phil.

– Nu, nici vorbă, am protestat eu.

Asta pentru că, deși eu și Dabney eram cele mai bune prietene, faptul că mă îndrăgostisem de Phil era un secret pe care nu eram dornică să-l destăinui nimănui.

– Ba da, m-a contrazis ea. Îți place de el. Se vede limpede. Ai roșit până-n vârful urechilor.

– Normal, am zis eu. Sunt aproape 40 de grade aici și nu uita că sunt irlandeză.

– Nu la față, prostuțo, a râs Dabney. Nu știi cum să-ți zic... ai o aureolă trandafirie.

– O aureolă?! am exclamat eu. Trandafirie?

După meci, Dabney a insistat să aștept împreună cu ea în holul din fața vestiarului băieților. Mi-a zis că urma să vină tatăl ei s-o ia.

– De ce nu mergi pe jos? am întrebat-o.

Dabney locuia exact vizavi de liceu.

– Stai aici cu mine, a repetat ea.

Pe urmă, mi-a dat deoparte părul de pe umeri și mi-a aranjat gulerul cămășii sport. Stătea atât de aproape de mine, încât i-aș fi putut număra pistruii.

– Cum se face că n-ai iubit? am întrebat-o eu. Ești atât de drăguță și te place toată lumea.

– Ba am iubit, mi-a răspuns ea. Numai că el nu știe încă.

Am vrut s-o întreb despre cine e vorba, dar chiar în acel moment Phil Bruschelli a ieșit din vestiar. Avea un metru nouăzeci. Părul lui negru era încă ud de la duș. Purta un cojoc maroniu de piele întoarsă și era atât de drăguț, că a fost cât pe ce să leșin.

Dabney i-a ieșit înaintea.

– Bună, Phil.

Phil s-a oprit.

– Bună, Dabney.

– Ce bine că azi ai avut ocazia să joci puțin! a spus ea. La un meci al liceului. Cred că ești tare fericit.

El a ridicat din umeri.

– Mda, mă rog. Antrenorul zice că trebuie să-mi aduc și eu contribuția. Stai să vezi la anul!

Dabney m-a tras lângă ea.

– O știi pe Ginger, nu-i așa, Phil? Ginger O'Brien. Lucrăm împreună la Anuar.

Phil mi-a zâmbit. N-am mai văzut nimic înaintea ochilor. Am simțit că mă clatin pe picioare. *Mi-a zâmbit!* mi-am spus eu. *Zâmbește și tu!* Numai că mie îmi venea să plâng.

– Mergi la biserică, nu? m-a întrebat Phil. Ești una dintre fetele din altar.

Am simțit că-mi iau foc obrazii de rușine. Trandafiriu, puțin spus! Am încuviințat din cap și am îngăimat un sunet ca un ciripit de vrabie. Cărei fete i-ar conveni să fie recunoscută drept o fată din altar? Și totuși, asta eram și asta fusesem încă de la zece ani. Nu era nici pe departe un secret.

– Mama mă obligă să merg la slujbă o dată pe lună și de câte ori vin la biserică te văd acolo.

– Nici nu mă miră că ai observat-o pe Ginger, a intervenit Dabney. E o fată superbă! Zicând acestea, Dabney m-a luat de gât și m-a sărutat pe obrazul meu stacojiu. Mai vorbim, acum trebuie să plec! A venit tata!

A dat buzna afară, în parcarea din spate. Nici pomeneală s-o aștepte tatăl ei. Locotenentul Kimball conducea o mașină de poliție, pe care aș fi remarcat-o. Afară nu aștepta nici o mașină. Iată cum Dabney pleca acasă pe jos, abandonându-mă exact în clipa când aveam mai mare nevoie de sprijinul ei. Mi-am spus că n-am s-o iert niciodată pentru asta.

Phil m-a întrebat dacă îmi place baschetul și i-am răspuns afirmativ, după care a vrut să știe dacă m-ar interesa să vin să-l văd jucând în echipa de juniori, în după-amiaza următoare, și eu am acceptat fără nici o ezitare. Mi-a explicat că în acel meci urma să fie prezent mai mult pe teren, și eu am exclamat: *Da? Grozav!* Atunci el a zis: *Deci, ne vedem mâine. Nu cumva să uiți!* Iar eu m-am simțit ca și când un stol întreg de păsări ar fi fâlfâit din aripi în pieptul meu.

Sunt căsătorită cu Phil de douăzeci și nouă de ani și avem împreună patru băieți frumoși, dintre care cel mai mic e înaintaș în echipa Universității Villanova.

Trandafiriu, n-am ce zice!

Dabney plecă de la birou la patru jumătate, ca de obicei. Toate pregătirile pentru Weekendul Narciselor Galbene erau încheiate. Dabney ar fi putut organiza acest eveniment și în somn – har Domnului! –, întrucât își petrecuse toată după-amiaza citind și răsčitind e-mailul lui Glen, analizându-l pe toate părțile.

Acum șase luni am suferit o pierdere foarte dureroasă, din care îmi revin treptat.

Ce fel de pierdere? se întreabă Dabney. Pierduse un bun prieten? O iubită? Cu zece ani în urmă, Dabney își pierduse tatăl care suferise un atac de cord, iar scumpul ei labrador ciocolatiu, Henry, murise

chiar înainte de Crăciun, la vârsta de șaptesprezece ani. Însă nici una din aceste pierderi nu se compara cu pierderea lui Clendenin.

N-a fost zi – ba, ca să fiu cinstit, Cupe, n-a fost oră – în care să nu mă gândesc la tine.

Dabney ar fi mințit dacă ar fi afirmat că nu se gândise și ea la el. Iubirea vieții ei, perechea perfectă, Ursitul ei. Tatăl copilului ei. Cât o duruse să rupă orice legătură cu el! Dar cu ani și ani în urmă, pe Dabney o uluise înțelepciunea și maturitatea propriei sale decizii.

Singurul mod de a supraviețui este ruptura definitivă. Te rog, respectă-mi dorința și lasă-ne în pace, pe mine și pe acest copil. Te rog, Clendenin Tabor Hughes, fă-mi plăcerea și nu mai lua niciodată legătura cu mine.

El fusese extrem de furios. O sunase pe Dabney în toiul nopții și, în ciuda legăturii telefonice proaste, cu decalaje și bruiaj, țipaseră unul la altul pentru prima oară de când erau împreună, vorbind unul peste celălalt, până când Clendenin pusese capăt convorbirii, spunând *Fiecare are de făcut o alegere*, după care trântise receptorul în furcă. Dar o lăsase să procedeze după bunul ei plac. Nu mai luase niciodată legătura cu ea.

SITUAȚIE IMPOSIBILĂ: *eu nu puteam rămâne, iar tu nu puteai pleca.*

În esență, despre asta era vorba.

Cu toate astea, atunci când ea născuse, Dabney își închipuise că Clendenin își va face apariția la spital. Se gândise că el s-ar putea ivi la biserică, în după-amiaza când se măritase cu Box, și, la fel ca în filme, l-ar fi întrerupt pe preot în momentul culminant. Își imaginase că ar putea veni să asiste la primul recital de pian al lui Agnes sau să participe la petrecerea aniversară de patruzeci de ani a lui Dabney, la Muzeul Vânătorilor de Balene. Se așteptase ca el să se întoarcă atunci

când murise mama lui, Helen; dar Helen Hughes fusese incinerată fără nici o slujbă.

Dabney se așteptase întotdeauna ca el să se întoarcă.

Dacă totul merge bine, mâine-dimineață ar trebui să fiu în Nantucket.

Dabney parcurse pe jos drumul de la birou până la locuința ei, regretând că nu este o zi din cursul săptămânii, ca să fie singură acasă și să aibă timp să se gândească. Soțul ei, John Boxmiller Beech – Box pentru prieteni –, era un talentat profesor de economie la Harvard și petrecea patru nopți pe săptămână la Cambridge, predând studenților. Box era cu paisprezece ani mai în vârstă decât Dabney, având acum șazeci și doi de ani, și părul îi albise complet. Era un eminent om de știință, spiritual la petreceri, o stimulase pe Dabney să evolueze intelectual, salvând-o într-un milion de feluri. Printre acestea, lucru deloc lipsit de importanță, o salvase de amintirea lui Clendenin Hughes, cu zeci de ani în urmă. Box o înfiase pe Agnes la vârsta de numai trei ani. La început, nu știuse cum să se comporte cu ea – nu-și dorise niciodată copii –, dar pe măsură ce Agnes creștea, lui Box începuse să-i placă s-o învețe să joace șah și să-i pună întrebări despre capitalele europene. O pregătise să meargă la Harvard și fusese dezamăgit când ea alesese să meargă la Dartmouth. Tot el făcuse naveta cu mașina la Hanover – uneori înfruntând viscole îngrozitoare –, fiindcă Dabney n-ar fi plecat de pe insulă nici în ruptul capului.

Mâine-dimineață. Era vineri, ceea ce însemna că Box ajunsese acasă, în Charter Street. Avea s-o însoțească la toate festivitățile organizate în Weekendul Narciselor Galbene, deși se mișca mai încet după operația la genunchi și îi era greu să-și amintească numele altor persoane decât cele pe care le știa de douăzeci de ani. Probabil că Box lucra, prin urmare era prea absorbit ca să acorde atenție la ceea ce se petrece în jur, dar dacă Dabney ar fi bătut la ușa biroului său, el ar fi pus stiloul jos, ar fi dat mai încet muzica de Mozart și ar fi ascultat-o pe Dabney rostind cuvintele de care cu siguranță se temuse vreme de peste douăzeci de ani.

Am primit un e-mail de la Clendenin Hughes. Se întoarce în Nantucket, nu se știe pentru cât timp. Sosește mâine-diminează.

Oare ce-ar spune Box? Dabney nu-și putea imagina. Fusesse sinceră cu Box încă din ziua în care-l cunoscuse, și totuși, în drum spre casă, se hotărâse să nu-i spună nimic despre Clen. Verificase istoricul mesajelor, ștergând mesajul, chipurile, necitit, apoi îl ștersese și din căsuța mesajelor șterse, ceea ce însemna că mesajul era pierdut pentru totdeauna, ca și cum nici n-ar fi existat.

Perechea numărul 8: Albert Maku și Corrine Dubois, căsătoriți de douăzeci și doi de ani

Albert: Dabney Kimball a fost prima persoană pe care am cunoscut-o la Harvard. Ședea pe treptele căminului Grays Hall, plângând cu sughițuri. Toți ceilalți studenți în anul întâi își cărau bagajele prin campusul universitar, însoțiți de părinții lor prezentabili și bine îmbrăcați, și urmați de frați și surori care făceau mare zarvă. Priveam cum lumea se îmbrățișează, țipând în gura mare, fericiți că se vedeau după ce fuseseră împreună în Tabăra Wyonegonic, fuseseră adversari înverșunați în meciuri de lacrosse, unul la școala particulară de băieți Gilman, altul la școala particulară catolică pentru băieți Calvert Hall, navigaseră împreună de la Newport până în Bermude, schisaseră în Gstaad – lucruri din ce în ce mai absurde, și aveam senzația că nu-i mai pot asculta nici o clipă fără să mă simt îngrozitor de străin printre ei. Eu veneam din Plettenberg Bay, Africa de Sud. Tata era șofer de camion, iar mama, cameristă principală la un hotel pentru turiști. Cursurile la Harvard erau plătite dintr-o bursă oferită de Biserica Unită a lui Hristos. Locul meu nu era la Grays Hall, la Harvard, în Cambridge, în America. M-am strecurat pe o ușă laterală, cu gândul să fug de acolo, să mă înapoiez la gară, la Aeroportul Logan și să mă întorc la Cape Town.

Atunci am văzut-o pe Dabney plângând și mi-am zis: *Ia te uită, Albert, mai e cineva la Harvard care se simte la fel de îngrozitor ca tine.* M-am așezat pe treapta fierbinte și i-am întins o batistă. Mama

mă trimisese în celălalt capăt al lumii, la universitatea cea mai prestigioasă de pe glob, înarmat cu mai bine de douăsprezece batiste albe, călcate.

Cu prima batistă mi-am câștigat o prietenă. Dabney a acceptat-o și și-a suflat nasul fără prea multe fașoane. Nu părea surprinsă de prezența mea acolo, deși măsuram un metru nouăzeci, cântăream șaptezeci și cinci de kilograme și aveam pielea de un negru vinețiu, la fel ca prunele care se vindeau în Harvard Square.

După ce și-a suflat nasul, a împăturit frumos batista pe genunchiul salopetei.

– Am s-o spăl și am să ți-o dau înapoi, mi-a spus. Numele meu e Dabney Kimball.

– Albert, m-am prezentat și eu. Albert Maku, sunt din Plettenberg Bay, Africa de Sud. După aceea, am adăugat, ca o înfloritură: *Ngiyajabula ukukwazi*, asta înseamnă, în zulu, „Încântat de cunoștință“.

Ea a izbucnit din nou în lacrimi și mi-am zis că poate se speriasse de limba zulu, așa că mi-am propus să nu mai folosesc pe viitor această abordare când mă voi prezenta cuiva în America.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Te simți singură? Ți-e frică?

Ea m-a privit și a încuviințat din cap.

– Da, am spus eu. Și mie.

Mai târziu am mers împreună la Mr. Bartley's Burger Cottage, un celebru restaurant fast-food cu hamburgeri, menționat în îndrumarul pentru studenții din anul întâi. Am comandat hamburgeri cu ceapă, sos chili, brânză, murături și ouă prăjite, cartofi prăjiți și sos, iar eu am mâncat, spunându-mi fericit în sinea mea că asta e mâncarea americană care-mi place la nebunie.

Dabney Kimball se născuse și crescuse pe insula Nantucket, aflată la aproape 100 de kilometri depărtare pe uscat și alți cincizeci pe mare. Mi-a povestit că era a cincizecea generație din familie care se născuse pe insulă și am înțeles că, pentru un american, asta era o realizare importantă. Stră-stră-străbunicul ei venise pe insula Nantucket nu mult după ce el însuși absolvise Universitatea Harvard.

Dabney nu voise să plece de pe insulă din pricina unui eveniment trăit pe când era copil, așa zicea ea.

– Zău? am întrebat eu. Dar ce-ai pățit?

M-am gândit că poate fusese jefuită sau avusese vreun accident pe autostradă, dar ea a strâns buzele și am înțeles că întrebarea mea, probabil, depășise limitele unei prietenii ce abia se înfiripa.

– În Nantucket, nu există universitate, mi-a răspuns ea. Altfel, m-aș fi înscris acolo. A ciugulit ultimii cartofi prăjiți care înotau în sos. Sufăr de o fobie. Dacă plec de pe insulă, intru în panică. Mă simt în siguranță doar când sunt pe insulă. Acolo e casa mea.

I-am povestit că pentru mine „acasă” însemna Plettenberg Bay și că, până în urmă cu doi ani, nu fusesem niciodată plecat din Africa de Sud. Numai că Plettenberg Bay nu era o insulă, și avusesem mult de călătorit prin țară alături de corul de tineret al bisericii mele: Cape Town, Knysna, Stellenbosch, Franschhoek, Joburg și Pretoria, capitala, până la frumoasele plaje de la Durban. Spre deosebire de Dabney, eu eram umblat prin lume.

– În plus, a adăugat ea, iubesc un băiat pe nume Clendenin Hughes. El merge la Yale și mi-e teamă să nu-l pierd.

Ei, acum chiar că nu mai știam ce să spun. La vremea aceea, habar n-aveam ce înseamnă dragostea.

Eu și Dabney am rămas prieteni în toți cei patru ani petrecuți la Harvard. Ea mergea acasă în Nantucket la fiecare sfârșit de săptămână și în fiecare vacanță, și de fiecare dată mă invita să merg cu ea. În mintea mea, Nantucket era un loc al albilor, scump, elitist și, în ciuda faptului că o persoană atât de deosebită ca Dabney locuia acolo, simțeam că un băiat african cumplit de slăbănog și sărac lipit pământului, cu pielea neagră ca abanosul și venit cu o bursă plătită de biserică, nu ar fi fost bine-venit acolo, așa că de fiecare dată refuzam invitația.

În cele din urmă, în timpul vacanței de primăvară din ultimul an, după ce fusesem acceptat la Școala de Medici și Chirurghi din Districtul Columbia și întrucât aveam buzunarele doldora de bani, fiind angajat ca liftier la hotelul Charles – motiv pentru care îmi și sporise încrederea în mine, nu numai datorită viitoarei cariere medicale și

buzunarului plin de bani, dar și fiindcă înțelegeam că devenisem în bună măsură american (îmi plăceau filmele cu Mickey Rourke și mai beam câte o bere la Rathskeller) –, am acceptat invitația; aveam să merg cu ea.

Pe atunci, Dabney conducea un Chevy Nova, model 1972, în care m-am făcut comod pentru călătoria până la Hyannis, de unde urma să luăm feribotul spre Nantucket.

– Să-ți spun ceva, m-a anunțat Dabney. Vine cu noi și prietena mea Corinne Dubois.

M-am străduit să-mi ascund dezamăgirea. Țineam neapărat să îi captez atenția lui Dabney. Nu-mi surâdea deloc ideea ca eu să tac mălc, în timp ce Dabney și amica ei, acea Corinne Dubois, trâncăneau verzi și uscate.

– E o tipă grozavă, frumoasă și deșteaptă, o să-ți placă mult de ea, m-a asigurat Dabney. Curând va absolvi Institutul de Tehnologie Massachusetts, cu specializare în astrofizică.

Am luat-o pe Corinne Dubois din fața Muzeului de Știință de pe Bulevardul Edward Land. Avea un păr arămiu și cărlionțat. Purta cercei lungi din argint, fustă lungă din pânză topită și ochelari de soare negri. Am remarcat toate aceste amănunte într-o fracțiune de secundă, fără să fiu impresionat din cale-afară, cu excepția, poate, a faptului că această Corinne Dubois nu arăta a absolventă MIT cu licență în astrofizică. Dar când s-a urcat în mașină și i-am simțit parfumul, ceva s-a trezit în mine. Ea a trântit portiera și și-a ridicat ochelarii de soare pe creștet, iar eu m-am prezentat.

– Albert Maku, am spus, întinzându-i mâna.

Ea mi-a strâns mâna cu putere.

– Corinne Dubois, mi-a răspuns. Încântată să te cunosc, Albert.

Avea niște ochi verzi care zâmbeau spre mine. Și, dacă până atunci nu știusem ce înseamnă dragostea, în clipa aceea am înțeles.

Dabney a observat. M-a privit și mi-a spus:

– Albert, te-ai cam înroșit.

Cum de e posibil ca o persoană cu pielea de culoarea prunei să se înroșească? m-am întrebat eu.

Știam însă că avea dreptate.

Dabney Kimball Beech era urmașa unui șir lung de femei puternice. Cu o singură excepție.

Fusese botezată după stră-stră-străbunica ei, Dabney Margaret Wright, căsătorită cu Warren Wright, căpitanul balenierei *Lexington*, mort în timpul celei de-a doua călătorii pe mare. Dabney avusese trei fii, dintre care cel mai tânăr, David Warren Wright, luase în căsătorie pe Alice Booker. Alice făcea parte din secta quakerilor. Părinții ei fuseseră susținători ai politicii aboliționiste în Pennsylvania și ajutaseră sclavi fugari. Alice născuse două fete, dintre care cea mare, Winford Dabney Wright, se măritase cu unicul avocat din Nantucket, Richard Kimball. Winford fusese sufragetă. Născuse un singur fiu, Richard Kimball Junior, poreclit Skip, care abandonase studiile la Harvard, făcând un mariaj scandalos cu o cameristă irlandeză pe nume Agnes Bernadette Shea. Agnes Bernadette Shea era preaiubita bunică a lui Dabney. Agnes născuse pe David Wright Kimball, tatăl lui Dabney, care luptase în prima parte a războiului din Vietnam, după care se întorsese acasă, devenind unul dintre cei patru polițiști de pe insula Nantucket. Se însurase cu o tânără, Patricia Beale Benson, venită în Nantucket să lucreze ca sezonieră.

Patty Benson, mama lui Dabney, era veriga slabă din lanțul genealogic. Părăsise insula când Dabney avea numai opt ani și nu se mai înapoiase niciodată.

Când Dabney își dăduse seama că era însărcinată (și, într-adevăr, dacă e vorba de scandal, în anul 1988 nu existase scandal mai mare decât faptul că Dabney rămăsese însărcinată fără a fi căsătorită), își dorise un fiu. Nașterea unei fete, după ce ea însăși crescuse fără mamă, părea o provocare peste puterile ei. Dar când îi fusese pusă în brațe fetița nou-născută, o cuprinsese acel sentiment specific tuturor mamelor. Îi dăduse fetiței numele Agnes Bernadette, după bunica ei, și decisese că singura cale de a-și ușura suferința pricinuită de faptul că mama ei o abandonase era să fie ea însăși o mamă bună. Avea să fie mamă întâi de toate, până la capăt.

Ajunsă în apropierea locuinței de pe Charter Street, Dabney zări pe alee mașina Prius a lui Agnes.

Agnes! Dabney se însenină brusc. Agnes venise acasă pentru Weekendul Narciselor Galbene! Îi făcuse o surpriză, ceea ce însemna – presupuse Dabney – că totul fusese iertat.

Dabney nici nu voia să se gândească la neînțelegerea de la Crăciun. Fusese cea mai urâtă confruntare de la... ei bine, de la singurul conflict adevărat din viața lor, pe când Agnes avea doar șaisprezece ani, și Dabney îi destăinuise cine e tatăl ei natural. În comparație cu uraganul de atunci, ceea ce se întâmplase la Crăciun era o ușoară adiere de vânt.

Dabney păși în holul de la intrare.

– Agnes? strigă ea.

Agnes era în bucătărie și mânca un sendviș pe bufet. Lui Dabney i se păru prea slabă. Blugii îi atârnav pe șolduri. Încă și mai șocant: își tăiasse părul!

– Oh! exclamă Dabney.

Întinse mâna și atinse creștetul tuns al lui Agnes. Tot părul ei frumos, negru, drept, care-i atârna până la talie fusese rețezat. Părea un băiețoi.

– Știu, știu, răspunse Agnes. E altceva, mă simt altă persoană. Ieri-dimineață, când m-am uitat în oglindă, nici nu m-am recunoscut.

Dabney strânse din buze, abținându-se să abată asupra fiicei noianul de întrebări supărătoare, întrebările unei mame, pe care cu greu și le reținu. *Când ți-ai tăiat părul? De ce l-ai tăiat? Oh, scumpa mea, de ce?*

Agnes mușcă din sendvișul cu pui și salată, și Dabney se gândi *Da, mănâncă, mănâncă!* Își spuse că asta e pedeapsa ei pentru că nu se duce niciodată să-și viziteze fata la New York, în ciuda sutelor de invitații primite. Fiica ei venise acasă arătând oarecum ca Twiggy¹ din clipul cu Rolling Stones din 1966 sau ca un delincvent juvenil abia liberat din pușcărie.

Agnes înghiți duminicatul din gură și zise:

– CJ m-a convins să mă tund.

CJ, evident.

¹ Model, actriță și cântăreață britanică, renumită pentru silueta ei subțire, de unde și numele (*twig* – „nuia“)

Dabney își îmbrățișă fiica.

- Ce mai face CJ? întrebă ea.

- Foarte bine! răspuse Agnes. E și el aici. A venit cu mine.

- Da?

Tonul întrebării suna fericit și încântat chiar și pentru propriile sale urechi.

- Și unde-i acum?

- S-a dus să alerge, răspuse Agnes.

- Aha, foarte bine! încuviință Dabney.

Pentru Agnes, acel *Aha, foarte bine!* era în regulă. Suna în genul *Oh, foarte bine pentru CJ că e afară și se bucură de vremea asta superbă de primăvară!* De fapt, în mintea lui Dabney era cu totul altceva: *Oh, foarte bine, măcar nu trebuie să am de-a face cu el chiar în clipa asta.*

Dabney răsuflă adânc, ca să-și limpezească gândurile, și-și promise încă o dată să nu-l vorbească de rău pe CJ. Charles Jacob Pippin avea patruzeci și patru de ani, față de cei douăzeci și șase ai lui Agnes. Era cu doar patru ani mai tânăr decât Dabney. Dar, așa cum subliniasse Box, Dabney nu avea dreptul să se plângă de această diferență de vârstă, întrucât el însuși era cu paisprezece ani mai mare decât ea, fapt care constituise rareori, ba poate niciodată, o problemă. CJ divorțase de o anume Annabelle, care – se grăbea el să precizeze de fiecare dată – locuia acum în Boca Raton, unde cheltuia fără chibzuială milionul de dolari plătit de CJ, anual, ca pensie alimentară. CJ era impresar sportiv la New York. Lista lui de clienți includea nouă jucători de la Giants și alți patru renumiți de la Yankees, precum și alți câțiva tenismeni și jucători de golf de primă mână. O cunoscuse pe Agnes cu un an în urmă, în septembrie, la festivitatea anuală de strângere de fonduri pentru Clubul Morningside Heights Boys & Girls, unde Agnes era director executiv. CJ completase un cec generos pentru club, după care dansase cu Agnes toată noaptea în sala de bal de la Waldorf. În luna următoare, la Club fusese livrată o cutie cu douăzeci și patru de mingi de baschet nou-nouțe, urmată a doua zi de un morman de obiecte de artă modernă. În ziua de miercuri, fundașul Victor Cruz de la Giants telefonase la Club ca să întrebe dacă putea veni să semneze autografe pentru copii. Inițial, Agnes crezuse că era vorba

de o farsă. Joi, sosise un uriaș buchet de flori pentru Agnes, împreună cu o invitație de a lua masa cu CJ la restaurantul Nougatine, în ziua următoare, vineri.

Agnes fusese curtată ca în filme, așa că Dabney nu-i putea reproșa că cedase. Care fată de douăzeci și șase de ani ar fi rezistat? CJ era inteligent, un om de succes, rafinat – putea discuta pe orice temă, de la Frank Lloyd Wright¹ la Federația Mondială de Lupte. De când erau împreună, CJ o dusesse pe Agnes în excursii la Nashville, Las Vegas și Italia, unde se plimbaseră pe coasta Amalfi într-un Ferrari închiriat.

Box, pe care nimeni și nimic nu-l putea impresiona, îl socotea pe CJ cea mai grozavă făptură de la facerea lumii. CJ juca golf, înțelegea teorie economică, era republican. În mintea lui Box, CJ reprezenta un dublu câștig: un amarez pentru Agnes și un prieten pentru el.

Cearta de la Crăciun se iscase atunci când Agnes o întrebase pe mama ei dacă ea și CJ se potrivesc perfect.

Dabney simțise un junghi în inimă. I se spunea Cupe, de la Cupidon. Ea era cea care făurea cupluri în Nantucket, având patruzeci și două de căsnicii reușite la activ, fără nici un eșec. Dabney era în stare să-și dea seama, la o simplă privire, dacă un bărbat și o femeie se potrivesc perfect. Vedea fie o aureolă trandafirie, fie o ceață măslinie. Cu toate astea, nu-i plăcea să-și dea cu părerea despre cupluri pe care nu le pețise ea. Ce sens ar fi avut? Oamenii aveau să ia o decizie indiferent de predicțiile lui Dabney. Dragostea fierbinte, pasională și, mai rău, dorința trupească erau dușmanii rațiunii și ai cumpătării.

– Oh, scumpa mea, nu știu, răspunsese ea.

– Hai, mamă, te rog, spune-mi, insistase Agnes.

Dabney se gândise la Agnes și la CJ. De Crăciun, CJ îi dăruise lui Agnes o pereche de pantofi cu toc Christian Laboutin, un nou iPad și o brățară din aur cu cheiță de la Cartier, pe care i-o prinsese el însuși la încheietură, cu mare emfază. Mai cu seamă acest ultim dar scotea în evidență dorința de control a lui CJ. Îi plăcea ca Agnes să fie atentă la ceea ce mănâncă, să facă gimnastică cel puțin o dată pe zi, preferabil de două ori. Nu era de acord cu prietenele lui Agnes, le

¹ Renumit arhitect american (1867–1959)

socotea „un pericol pentru relația lor“, fiindcă fetele se întâlneau la cocktailuri și mergeau la cluburi din Meatpacking District¹, la sfârșit de săptămână. Dabney bănuia că mulți dintre prietenii lui Agnes se îndepărtaseră de ea. Când CJ și Agnes se plimbau împreună, CJ o trăgea după el ca pe un copil neascultător.

CJ era întotdeauna extrem de amabil cu Dabney, dar într-un fel care aducea a lingușeală. Îi plăcea să amintească faptul că el și Dabney erau practic de-o vârstă. Amândoi crescuseră în anii '80, epoca formației J. Geils și a filmului *Ghostbusters*. Amândoi erau la liceu când dezastrul provocat de compania Union Carbide² făcuse un milion de victime în India. Lui Dabney nu-i plăcea faptul că CJ își schimbase numele după divorț. Prima lui soție, Annabelle, și toate celelalte persoane din viața lui în acea perioadă îi spusese Charlie. Dabney intrase în alertă când CJ afirmase că nu-i plac câinii („prea murdari“) și că nu vrea să aibă niciodată copii. Agnes iubea copiii, motiv pentru care și lucra la Clubul Boys & Girls. Acum, începuse și ea să spună că nu-i păsa dacă va are sau nu copii. Dabney nu avea o explicație rațională, dar intuia că e ceva în neregulă, poate chiar sinistru, dincolo de aparența charismatică a lui CJ.

Când Dabney se uitase la Agnes și la CJ, văzuse o ceață cenușiu-verzuie, precum norii prevestitori de furtună. În mod normal, când Dabney vedea așa ceva, cuplul se destrăma imediat.

Dabney nu avusese de ales și-i spusese lui Agnes adevărul. Mama e mamă.

– Nu, răspunsese ea. Nu vă potriviți perfect.

Agnes își făcuse bagajul și plecase în aceeași după-amiază, cu o zi și jumătate mai devreme decât era plănuit, fără să mai țină seama de tradiția lor de a doua zi după Crăciun: sendvișurile cu costiță și jocurile de societate. Plecase fără să-și ia nici un cadou. Dabney fusese nevoită să le împacheteze și să le trimită prin poștă la New York.

Box ieșise din birou și rămăsese consternat.

¹ Zonă comercială din Manhattan

² Companie de chimicale care, în 1984, a provocat un dezastru în India, prin eliberarea în atmosferă a unui gaz pesticid extrem de toxic

- Stai puțin, spusese el. Ce s-a-ntâmplat? De ce-au plecat?

Agnes plecase fără să-și ia rămas-bun de la Box, și Dabney știa că procedase astfel ca să nu-i dea lui Box ocazia de a o convinge să rămână.

Dabney oftase.

- I-am spus lui Agnes ceva ce nu dorea să audă.

Box își ridicase ochelarii cu rame negre, pătrate, și-i proptise pe părul alb ca neaua. Era un om înzestrat și respectat, dar uneori Dabney și-ar fi dorit să fie scutită de o predică. Când era în toane bune, Box considera îndeletnicirea ei legată de pețit drept una frivolă și ridicolă, iar în restul timpului drept o inacceptabilă încălcare a intimității celorlalți.

- Ce anume? întrebasese el. Ce i-ai spus?

- Aș prefera să rămână între noi două, răspunsese Dabney.

- Dabney!

Ochii lui de un albastru pătrunzător, limpezi și reci, pretindeau un răspuns.

- M-a întrebat dacă sunt de părere că ea și CJ formează o pereche potrivită.

Box își ridicase insesizabil bărbia.

- Sper că nu ți-ai exprimat părerea.

Dabney nu-i răspunsese. Rămăsese în picioare, dreaptă, cu mâinile împreunate în față. Studenta care comisese o greșală, trebuind să dea socoteală în fața profesorului. Dar Box era soțul ei, își amintise ea. Erau pe picior de egalitate.

Obrazul lui Box devenise stacojiu.

- Cu siguranță că ți-ai exprimat părerea. Altfel n-ar fi fugit de acasă.

- N-ar fi fugit de acasă, repetase Dabney.

Avea prostul obicei de a îngâna acele expresii ale lui Box pe care le considera prostesti. De pildă, „n-ar fi fugit de acasă“. Iată-l pe profesorul Beech, încercând să vorbească nu numai ca la Harvard, dar chiar în manieră britanică. Eroinele din literatura epocii edwardiene „fugeau de acasă“. Agnes se urcase la volanul automobilului Prius și plecase fără zgomot și fără să emită gaze toxice.

– Urât din partea lor că nu și-au luat rămas-bun, comentase Box. Aveam alte pretenții de la CJ. Nu stai în casa cuiva, ca apoi să te ridici și să pleci fără un cuvânt.

– Lucrai, dragule, îl liniștise Dabney. Ușa aia închisă îți cam taie elanul, ți-am spus de atâtea ori. Sunt sigură că n-au vrut să te deranjeze.

– Nu m-ar fi deranjat deloc, replicase Box. Doar citeam ceva. Iar o ușă închisă nu-ți taie câtuși de puțin elanul. Tot ce aveau de făcut era să bată în ea.

– E vina mea, spusese Dabney.

Acum se alesese praful de-a doua și a treia zi de Crăciun.

Box trăsesse cu zgomot aer în piept. Poate că ar fi vrut să rostească o replică usturătoare, dar, cum era un gentleman desăvârșit, se abținuse. Știa că plecarea lui Agnes era o pedeapsă suficientă.

Vremea din Weekendul Narciselor Galbene se anunța perfectă, dar atât și nimic mai mult. În rest, viața lui Dabney era un haos, complet cu susul în jos. Fiica ei venise acasă – ceea ce era bine –, dar îl adusese și pe CJ cu ea – ceea ce era rău. Iar Clendenin Hughes urma să ajungă în Nantucket în dimineața următoare. Dabney *nu* se simțea bine – o dureau burta și spatele, era istovită. Colac peste pupăză, te pomenești că suferea de boala Lyme!

Dabney se strădui să facă față acestui complex de situații ca de fiecare dată în cei patruzeci și opt de ani de viață: cu răbdare și stăpânire de sine. Începu prin a telefona la cabinetul lui Ted Field, programându-se pentru dimineața zilei de luni. Ted Field, medicul de familie al insulei, era extrem de popular și întotdeauna suprasolicitat. Însă Dabney știa că va putea obține o programare, întrucât, cu zeci de ani în urmă, chiar la nunta ei, Dabney îi făcuse cunoștință recepționerei lui Ted Field, Genevieve Lefebvre, cu viitorul ei soț, Brian (perechea numărul 17). Cei doi erau căsătoriți de douăzeci și unu de ani și aveau cinci fete.

– Ce-ai pățit? o întreabă Genevieve. Ești bolnavă?

– Nu mă simt prea bine, răspunse Dabney. E posibil să fie maladia Lyme. Habar n-am. Sau poate vârsta.

– Oh, taci din gură. Arăți exact ca la șaptesprezece ani, protestă Genevieve. Te-am programat la ora nouă.

Odată rezolvat acest aspect, Dabney se simți ceva mai întremată. Poate avea boala Lyme. Sau, poate, de vină era pur și simplu stresul.

Strângând din dinți, reuși să treacă peste toate cu bine în ziua aceea. Îl întâmpină călduros pe CJ, după care îl trimise împreună cu Agnes să ia covorul și jerba de narcise galbene care urmau să împodobască automobilul Impala la parada mașinilor de epocă de a doua zi. O sună pe Nina ca să-și ceară scuze că fusese atât de zăpăcită la birou și se stropșise la ea fără motiv.

(Când se înapoiase la Camera de Comerț fără *frappé* de zmeură, Nina mijise ochii spre ea, nedumerită.)

– Până la urmă, unde-ai fost?

– Ai nevoie de ochelari, Nina, replicase Dabney.

Nina se crispase de parcă Dabney ar fi plesnit-o peste nas cu un ziar, iar Dabney își dăduse seama că se comporta ca o prietenă îngrozitoare și țâfnoasă.)

– Nu mă simt prea bine, îi zise acum Dabney. Cred că mă paște o boală.

– Odihnește-te în seara asta, surioară, o sfătui Nina. Măine avem spectacol.

Dabney puse la punct ultimele detalii pentru picnicul „din portbagaș” de a doua zi, deși pregătise din timp cele mai multe feluri de mâncare. Organiza același picnic în fiecare an, întrucât, la fel ca Ziua Recunoștinței sau Crăciunul, Weekendul Narciselor Galbene ținea de tradiție. Sendvișurile în mai multe straturi erau specialitatea ei: pâine albă de casă de la Pepperidge Farm, cu un strat de salată de ouă (culoarea galbenă), un strat de cremă de brânză cu ceapă verde (culoarea verde) și un strat de cremă de brânză cu cireșe confiate (culoarea roz). Agnes și Box o tachinau amândoi pe tema sendvișurilor în straturi și pentru faptul că-i plăceau. Le numeau mâncare protestantă prin definiție. De ce nu brânză Velveeta pe biscuiți din făină integrală? Sau ceva cu conopidă murată? Dabney nu le lua în seamă ironiile. Aversiunea lor față de sendvișurile în straturi însemna nimic altceva decât

faptul că rămâneau mai multe sendvișuri pentru ea și pentru Peter Genevra, administratorul companiei de apă, care se oprea în fiecare an la portbagajul ei să înfulece vreo șase.

Dabney mai pregătise spirale de șuncă cu glazură de bourbon, o pâine împletită, cu miere și curry, sparanghel fiert cu sos olandez și o salată de tortellini cu maioneză și verdețuri. Cumpăraseră tarte cu lămâie de la patiseria Nantucket Bake Shop. Mai luase o sticlă de șampanie Taittinger pentru ea și pentru Agnes, niște Bordeaux alb de calitate pentru Box și un bax de douăsprezece beri Stella Artois pentru oricine s-ar fi oprit să-i salute.

În timp ce înlătura coaja franzelei cumpărate de la Pepperidge Farm, în bucătărie își făcu apariția Box. Sosise acasă în cursul dimineții, pe când ea era încă la serviciu. Nu se văzuseră de luni dimineață de la ora șapte, când Dabney îl dusesese cu mașina la aeroport, așa cum proceda în fiecare dimineață de luni.

– Bună, iubito, o salută el, sărutând-o gentil pe obraz.

Felul în care o întâmpinase exprima perfect relația dintre ei. Agreabilă, civilizată, fără sex. El i se adresa cu apelativul „iubito“ sau uneori „draga mea“. La primele întâlniri și după căsătorie, Dabney dusesese dorul după-amiezilor de joi, fiindcă, pe atunci, Box pleca de la Harvard la ora trei, când termina ultimul curs, și deseori ajungea pe insulă la cinci. Dabney îl aștepta la aeroport sau pe chei și mergeau direct acasă, unde făceau dragoste. Acum, Box rămânea în apartamentul lui de la facultate în serile de joi. Lucra până la șapte sau opt, după care lua cina cu colegii. Încercase s-o convingă pe Dabney să vină la Cambridge în serile de joi. Existau multe restaurante, ar fi putut participa la serile de lectură de la Librăria Coop sau ar fi putut merge să asculte orchestra simfonică din Cambridge. Dar Dabney refuza de fiecare dată. Box știa că invitația adresată lui Dabney de a veni la Cambridge era ca și cum i-ar fi cerut să facă scufundări în Groapa Marianelor fără tub de oxygen. În mintea ei, Dabney era convinsă că nu va supraviețui.

Cu timpul, Box se săturase de refuzul ei de a călători, în timp ce pe Dabney o iritau din ce în ce mai mult insistențele lui. *N-am pretins niciodată că sunt alta decât cea care sunt!* îi spusese ea, pe un ton

ridicat, cu câțiva ani în urmă. Reacția ei îi luase prin surprindere pe amândoi – în căsnicia lor emoțiile nu erau niciodată nestăpânite –, și din acel moment discuția se încheiase. Box rămânea la Cambridge în serile de joi, iar Dabney nu părea insula Nantucket.

– Cum a fost săptămâna asta? îl întrebă Dabney, ca de obicei.

– Bună, răspuse Box. M-a sunat editorul meu din Turcia. Noua ediție e în lucru.

– Oh, minunat! exclamă Dabney.

Pe lângă postul de la catedra din Cambridge, Box mai redactase și un manual de macroeconomie, utilizat în peste patru sute de universități din întreaga țară. Manualul fusese tradus în douăzeci și patru de limbi. O dată la trei ani, Box publica o ediție revizuită. Sumele de bani rezultate din această muncă erau amețitoare. Manualul îi aducea lui Box între trei și patru milioane de dolari pe an. Salariul lui de la Harvard era de numai trei sute de mii. Pentru Box, banii nu aveau prea mare importanță, iar pentru Dabney contau și mai puțin, atâta doar că niciodată nu era cazul să-și facă griji pentru ei. Casa lor de pe Charter Street era un monument istoric conservat până la ultimul element arhitectural, iar ei o umpluseră treptat și cu grijă cu obiecte rare sau cu opere de artă. Casa urma să-i rămână lui Agnes. Dabney era mândra deținătoare a unui automobil Chevy Impala roșu-aprins, model 1966, care înghițea o căruță de bani, dar ținea enorm la el. Box conducea un jeep Wrangler hărtănit, când era în Nantucket, și un Audi RS 4, când mergea pe continent. Nu plecau niciodată în vacanțe, din pricina lui Dabney, deși în luna iunie, an de an, Box mergea la Londra pentru două săptămâni ca să predea la Facultatea de Economie, iar în luna noiembrie participa la o conferință care se ținea de fiecare dată în altă parte: San Diego, Amsterdam, Honolulu. În fiecare an, făceau o donație anonimă de o sută de mii de dolari Clubului Morningside Heights Boys & Girls, unde lucra Agnes și o altă donație de o sută de mii spitalului Nantucket Cottage. Cam acestea erau cheltuielile lor.

Dabney se întrebă dacă Clendenin Hughes știa că ea se măritase cu un economist renumit și respectat. Presupunea că da. În zilele noastre, poți găsi pe internet orice informație dorești. Oare Clen era

gelos? Sigur, câștigase un Premiu Pulitzer. Dabney aflase despre asta din însemnările elevilor publicate în Newsletterul fostului ei liceu. Simțise un val de mândrie pentru el, urmat de un sentiment de iritare. *La câte renunțase, bine măcar că luase un Pulitzer!* își spusese ea.

Ar fi vrut să nu se mai gândească la Clendenin Hughes.

– Cum a fost săptămâna *ta*? o întrebă Box. Presupun că ești în febra pregătirilor pentru weekend. Poți să-mi mai spui o dată programul?

– Cina la Club Car astă-seară, răspunse Dabney. Am rezervat o masă pentru două persoane, dar acum, că Agnes și CJ sunt aici, va trebui să cer una de patru.

Tăcu o clipă, gândindu-se cum aveau să se întreacă Box și CJ să achite nota de plată. Încă un lucru pe care-l făcea CJ: întotdeauna ținea să plătească el tot, altfel se supăra.

– Mâine la amiază parada, iar picnicul la ora unu.

– La cinci o să cădem lași de oboseală, comentă Box.

– Luni dimineață la nouă am programare la Ted Field, îl informă Dabney.

– Serios? se miră Box. Nu te simți bine?

Dabney privea țintă la pătratele perfecte de pâine albă de pe tocător. La fel ca acele pătrate era și viața ei – sau, mai bine zis, fusese, până când primise acel e-mail în cursul dimineții.

– Nu mi-e bine, confirmă ea. Mă gândesc să n-am Lyme.

– Te-a mușcat vreo căpușă? întrebă Box.

– Nu, din câte știu eu, răspunse Dabney.

Ultima oară, se plimbase prin mlaștini în toamna anului trecut, împreună cu câinele lor, Henry. Doar gândul la Henry era suficient să i se umple ochii de lacrimi.

– Nu prea îți stă în fire să te îmbolnăvești, spuse Box. Nici nu mai țin minte când ai fost răcită ultima oară.

– Știu.

Glasul ei trăda lacrimile care erau pe punctul de a-i țâșni din ochi. Nu-i stătea în fire nici să fie melodramatică sau emotivă. Își dădea seama că starea ei actuală îl făcea pe Box să se simtă stânjenit.

– Aș vrea să pot rămâne acasă luni, spuse el. Dar...

– Nu poți, îl completă Dabney.

În fiecare zi de luni, la ora unu, Box ținea un seminar despre Tobin, cu doisprezece dintre cei mai buni studenți ai săi din ultimul an. Era grupa lui preferată.

– Presupun c-aș putea s-o rog pe Miranda să-mi țină locul, spuse el.

Ah, sigur, Miranda. Geniul în economie Miranda Gilbert, o australiancă în vârstă de treizeci și cinci de ani, cu ochelari de bibliotecară pusă pe șotii și un accent adorabil. De patru ani era asistenta lui Box la învățământ și cercetare. Dabney fusese întotdeauna puțin geloasă pe Miranda. Dar Box n-ar fi avut niciodată vreun secret față de Dabney, așa cum avea ea acum. Ar fi trebuit să-l anunțe pur și simplu: Clendenin Hughes se întoarce în Nantucket mâine. Și ce dacă? Faptul că *nu-i* spunea lui Box dădea acestei știri o mai mare însemnătate decât era cazul. Faptul de a nu-i spune și lui denota că pe Dabney o afecta această știre.

Chiar o afecta.

– Ce mai *face* Miranda? întrebă Dabney.

– Miranda?

Box scoase o cireașă conflată din borcan, o băgă în gură și se strâmbă.

– Bine. Cred că doctorul Bartelby se pregătește s-o ceară în căsătorie.

Doctorul Bartelby, iubitul Mirandei, era internist la spitalul Mass General. În ultimii trei ani, doctorul Bartelby (al cărui nume de botez era Christian) și Miranda veniseră să viziteze plajele din Nantucket vară de vară.

– I-a spus că e pe punctul s-o ceară în căsătorie? Așa, nu mai are nici un haz.

– Habar n-am cum se mai procedează în ziua de azi, răspunse Box. Cred însă că Miranda e pe cale să intre în rândul lumii.

Dabney simți cum o cuprinde un val de amețală și se sprijini de masa din bucătărie.

– Ți-e rău? întrebă Box.

O prinse cu brațul pe după talie, dar până și o ușoară atingere ca aceea îi provoca durere.

Trebuia să termine sendvișurile până nu se usca pâinea. Sparanghelul trebuia și el curățat și gătit. Agnes și CJ urmau să se întoarcă

în curând cu narcisele galbene pentru mașină. Ornarea automobilului Impala, în seara de vineri, era una dintre activitățile de weekend preferate ale lui Dabney. Numai că ea abia găsi putere să iasă din bucătărie, clătînându-se pe picioare, și odată ajunsă în bibliotecă, se prăbuși pe canapea. Box o înveli cu o cuvertură croșetată de scumpa ei bunică, prima Agnes Bernadette. Dabney se simțea de parcă era în pragul morții.

Fii tare! Dabney știa că strămoșii ei înduraseră lucruri mult mai grele. Stră-stră-străbunica ei, Dabney Margaret Wright, venise în Nantucket din Beacon Hill, lăsând în urmă casă, mobilier și prieteni. Împreună cu cei trei fii ai ei se mutase într-o casă de pe Lily Street, iar Warren pornise pe mare la vânătoare de balene. În prima sa incursiune, fusese plecat un an și jumătate, după care rămăsese acasă șase luni. Din cel de-a doua călătorie pe mare nu se mai înapoiase. Dabney Wright făcuse față cum putuse acestei tragedii: se alăturase congregației bisericii Summer Street și se împrietenise cu alte femei care pierduseră oameni dragi pe mare. Nu se văitase niciodată, cel puțin așa își imagina Dabney. Se ținuse tare.

La fel avea să facă și Dabney. După ce-și mai reveni puțin, asamblă sendvișurile și le împachetă în hârtie cerată. Rumeni sparanghelul. Agnes și CJ se ocupară de decorarea automobilului Impala: o jerbă de narcise galbene pe botul mașinii și un covor de narcise pe portbagajul ei lat. Dabney făcu un duș și îmbracă rochia cu model petrecut, galben cu bleumarin, marca Dianne von Furstenberg. Era una dintre rochiile lăsate în dulap de Patty Benson când își părăsise soțul și fiica. Dabney nu acorda valoare sentimentală obiectelor, cel puțin nu în acest caz. Purta tot timpul lucrurile mamei sale, fiindcă îi plăceau și i se potriveau.

Se strădui, în limite rezonabile, să facă față cinei de la Club Car, deși ar fi preferat să stea în pat, cu un castron de supă și un roman de Jane Austen. În schimb, comandă antricoate de miel, ca de obicei, la care Box alege un excelent vin Shiraz australian. După prima înghițitură, Dabney simți deja că i se învârte capul.

– Știați că Box preda la Harvard când eram și eu studentă acolo, dar niciodată n-am mers la vreun curs al lui?

Agnes o privi ținută. Comandase chiftele de crab, dar nici nu se atinsese de ele.

– Da, mamă, știm.

CJ îi zâmbi lui Dabney. Purta un pulover bleumarin și o cămașă Robert Graham cu un model sofisticat. Înainte de a pleca de acasă, Box admirase pantofii maronii din piele de căprioară ai lui CJ, după care îi spusese lui Dabney: „Ar trebui să-mi iei și mie așa ceva!” Dabney trebuia să admită că CJ arăta bine, mirosea frumos, avea părul ondulat și grizonant și niște dinți albi, frumoși. Prea albi, poate că-i trata cu ceva. Dar nu era un motiv ca să-i displacă omul acesta. CJ comandase antricoatele de miel aproape în sânge, la fel ca Dabney, și ea își aminti că și în toamna anului trecut, el comandase exact același lucru ca ea. Ca și cum ar fi copiat-o, în încercarea de a-i fi pe plac.

– Dacă îmi aduc bine aminte, te-ai specializat în istoria artei? Lucrarea ta de diplomă a fost despre Matisse?

– Am botezat câinele Hanry, după el, zise încetișor Agnes.

CJ, care detesta câinii („prea murdari“), nu răspunse la provocare.

– Ar trebui să vizitezi capela lui Matisse de la Nisa, i se adresă el lui Dabney.

Nu existau prea mari șanse ca Dabney să ajungă vreodată în Franța, totuși aprecie eforturile lui.

– Pictura mea preferată e *Dansul*, spuse Dabney. Se află la galeriile MOMA¹, dar n-am văzut-o niciodată.

– Directorul de la MOMA e un prieten al meu, interveni CJ. Așa că, dacă te hotărăști vreodată să vii la New York, am să vorbesc cu el.

Dabney își bău vinul. Nici nu se atinsese de antricoate. Nu avea nici un pic de poftă de mâncare.

Și-l imaginează pe Clendenin Hughes pășind în sala de mese de la Club Car, săltând-o pe umăr și luând-o de acolo. Își îngădui să-și plângă de milă o clipă. Avusese o viață calmă și tihnită, fericită și fructuoasă – până în dimineața aceea.

Își bău vinul.

¹ Museum of Modern Art (Muzeul de Artă Modernă), Manhattan, New York

Înainte de desert, li se aduse la masă șampania, și nu orice fel de șampanie, ci o sticlă de Cristal. Dabney clipi. Și ei, și lui Agnes le plăcea mult șampania, în schimb lui Box îi dădea dureri de cap și, oricât de pricopsit era, n-ar fi dat niciodată trei sute de dolari pe o sticlă de Cristal.

Rămaseră tăcuți cât timp chelnerița destupă sticla și umplu patru cupe. Dabney era nedumerită. Aruncă o privire imploratoare spre chelneriță – o femeie cu înfățișare sobră, îmbrăcată în sacou alb de gală –, dar figura femeii rămase la fel de imperturbabilă precum cea a gărzilor de la Palatul Buckingham.

Brusc, CJ își dresе glasul și se ridică în picioare, înălțând paharul.

– Eu și Agnes vrem să facem un anunț.

Oh, nu, își zise Dabney. Nununununununununu.

Agnes zâmbi timid și ridică mâna dreaptă, astfel încât Dabney să vadă diamantul: lucrat la Tiffany, cu montură de platină, perfecțiunea întruchipată, strălucitor și scânteietor. Dabney se strădui să adopte o mină încântată și fericită.

– Agnes a acceptat să fie soția mea, anunță CJ.

Dabney icni îngrozită, dar toți luară sunetul scos de ea drept o exclamație de încântare. Era singura care vedea ceața aceea verzuie emanând dinspre Agnes și CJ, ca o radiație toxică.

– Minunat! exclamă Dabney.

Box se ridică s-o îmbrățișeze pe Agnes, apoi pe CJ. Dându-și seama că aceasta era reacția potrivită, Dabney îi urmă exemplul. Luă mâna lui Agnes – aceeași mână pe care o apăsa pe plastilină pe când Agnes era la grădiniță, aceeași mână cu care bătea palma de bucurie când Agnes lua 1 400 de puncte la examene – și admiră inelul.

– Ce inel *superb!* exclamă ea.

Măcar asta era adevărat. CJ găsise inelul potrivit: simplu, clasic, de o frumusețe nepieritoare. Piatra era enormă. Dabney o aprecie la trei carate, sau pe aproape.

Dar ceața aceea verzuie, sinistră, care o învăluia pe Agnes nu putea să însemne decât o viitoare catastrofă – CJ urma s-o înșele cu vreuna dintre majoretele de la Giants sau cu vreo subordonată din biroul

lui. Dacă nu chiar mai rău. Numai că Dabney nu avea să aștepte să se întâmple asta. Va găsi cumva o cale să-și salveze fiica.

Sâmbătă dimineață, Dabney se simți mai rău ca de obicei, din pricina vinului Shiraz, a veștii dezastruoase despre „logodnă“ și a sosirii iminente a lui Clen. Cu toate astea, își îmbracă ținuta obișnuită pentru Parada Narciselor Galbene: cămașă galbenă, blugi, pulover bleumarin, pantofi fără toc și frumoasa ei pălărie de pai Peter Beaton cu panglică bleumarin tip grogrenă. Luase cu ea clipboardul cu lista celor înscriși la parada mașinilor de epocă, care numărau o sută douăzeci. Soarele strălucea, aerul era parfumat. Lui Dabney îi era cald în pulover și se gândi să-l scoată, dar știa că, de cum va porni spre Sconset¹ în automobilul Impala cu capota coborâtă, îi va fi răcoare.

Main Street era un furnicar de oameni veniți la sărbătoare. Toți purtau galben și verde pentru a sărbători cele trei milioane de narcise galbene care înfloreau în Nantucket. Copiii aveau narcise galbene pictate pe obraji și altele prinse de ghidoanele bicicletelor. Câinii aveau zgărzi îmbrăcate în narcise. Fiecare în parte ținea să-i atragă atenția lui Dabney. În anii precedenți, Dabney gestionase situația cu calm și autoritate. O bucura nespus faptul că toți o cunoșteau și că, la rândul ei, îi cunoștea pe toți. Obișnuia să facă glume între patru ochi cu administratorul orașului, cu gunoierul, cu librarul, cu patroana magazinului de lenjerie, Andrea Kapenash, cu soția șefului poliției, domnul Berber, cu dirigintele din clasa a cincea, preferatul ei, cu un rezident sezonier din consiliul de administrație al Bursei din New York, cu un alt rezident sezonier care prezenta știrile de ora șase la Boston. Aici erau oameni de toate facturile, toți având în comun un singur lucru, și anume că iubeau insula Nantucket. Dar în această competiție, Dabney era indiscutabil fruntașă. Ea iubea insula Nantucket mai mult decât o iubise cineva vreodată. Știa că este o dragoste neobișnuită, poate chiar nesănătoasă, dar într-o astfel de zi, nici nu conta. Azi se afla printre oameni care nutreau aceleași sentimente ca ea.

Dabney schimbă câteva cuvinte cu toți cei care-i ieșeau în cale, dar avea senzația că vorbea ca un robot; de pildă, robotul telefonic de la

¹ Punct din estul insulei Nantucket

Camera de Comerț când se primeau apeluri în afara orelor de program. Da, vremea era superbă, nu, nu-și amintea să fi trăit o zi mai frumoasă, nu, nu-i venea să creadă că mai trecuse un an, da, era pregătită să întâmpine vara, întotdeauna era pregătită să întâmpine vara. Mă bucur să vă văd, spunea ea, dar vorbele sunau ca banii falși. Oare oamenii își dădeau seama? Dabney ar fi vrut să apuce pe cineva de braț – fie și pe reporterul de la Canalul 5 – și să-i spună tot adevărul. *Nu mi-e bine deloc, ceva nu-i în regulă cu mine, Clendenin Hughes se întoarce azi în Nantucket, ar putea fi aici chiar în clipa când vorbim, iar soțul meu nu știe nimic. Fiica mea m-a anunțat aseară că e logodită cu un bărbat care pare minunea lui Dumnezeu pe pământ, dar despre care doar eu știu că nu e omul potrivit pentru ea. Și nu pot face sau spune nimic. Iată-mă, pețitoarea întregului Nantucket, experta recunoscută în materie de iubire, și tocmai viața mea se destramă. Nimic nu este cum ar trebui să fie.*

Mă poți ajuta? Poți să mă ajuți?

Dabney dădu nas în nas cu Vaughan Oglethorpe, președintele consiliului de administrație al Camerei de Comerț, șeful ei, care sărea în ochi cu cămașa lui neagră, costumul negru și cravata neagră. Vaughan era unicul antreprenor de pompe funebre al insulei, în stare să întunece și cea mai însorită zi. Avea părul mai alb decât ultima oară când îl văzuse și nasul mai coroiat. Începea să semene cu simbolul național, vulturul pleșuv. Era la fel de înalt și slăbănog ca întotdeauna, dar ceva mai adus de umeri. Semăna cu Lurch din *Familia Addams* sau cu un monstru binevoitor. Înfățișarea perfectă pentru un cioclu.

– Dabney! exclamă el.

Până și glasul lugubru se potrivea cu meseria lui. Vaughn o cunoștea pe Dabney de o viață – cândva, fusese unul dintre iubiții mamei sale, Patty Benson – și-i plăcea să-și aroge meritul pentru toate succesele ei profesionale.

– Bună, Vaughan, îl salută ea. Ce zici de vremea asta?

Vaughan își mângâie bărbia osoasă, cu o expresie împietrită. Mirosea a lichid de îmbălsămare. Deseori, când se afla atât de aproape de el, Dabney își ținea respirația. Își aținti privirea spre vârful pan- tofilor.

– Ce de lume! tună el dintr-odată. Ai reușit și de data asta, Dabney! Ai făcut treabă bună!

– Mulțumesc, răspunse Dabney.

– Ba nu! exclamă el cu glas răsunător. O treabă grozavă!

Ca de obicei, la paradă Box conducea automobilul Impala, în timp ce Dabney stătea pe locul din dreapta. Faptul acesta o deranja puțin, ca în fiecare an. Impala era mașina lui *Dabney*. Box o conducea fix o dată pe an, la această paradă. De ce să nu stea ea la volan, și Box pe scaunul din dreapta? La urma urmei, era sărbătoarea ei. Dar Agnes, Nina Mobley și însuși Box considerau că „dă” mai bine ca el să stea la volan. Dabney trebuia să fie liberă să facă semne cu mâna spre mulțime, ca o regină.

Bine, acceptase ea. Bine, fie.

Agnes și CJ stăteau pe bancheta din spate, mândri nevoie mare în postura lor de proaspeți logodiți. Dabney ar fi vrut să adopte o expresie încruntată, dar nu putea. Toți erau cu ochii pe ea. Trebuia să zâmbească. Trebuia să fie *radioasă*. Își duse mâna la pălăria de pai, ca să nu i-o zboare vântul.

De îndată ce parcară în Sconset, sub ulmii gigantici care își arborau frunzișul de primăvară, Dabney turnă câte un pahar de șampanie pentru ea și pentru Agnes. Nu era genul care să-și caute consolarea în băutură, dar evenimentele se precipitau atât de rapid încât nu vedea altă soluție. Luă o înghițitură zdravănă de șampanie, simțind-o înțepătoare pe limbă. Din clipă în clipă urma să se relaxeze.

Aranjă mâncarea pentru picnic pe o masă pliantă acoperită cu o față de masă galbenă din in, pe care o folosea o singură dată pe an, doar pentru această ocazie.

Își dădu seama că uitase să cumpere tartele cu lămâie de la patiseria Nantuket Bake Shop.

– Oh, Doamne! exclamă ea. Am uitat de tarte!

Box tocmai destupa sticla de Bordeaux.

– Nu contează, ridică el din umeri. Și așa nu le mănâncă nimeni niciodată.

Dabney rămase cu ochii la el. *Fii tare!* își zise ea. Numai că, oricât de puternică, fu copleșită de emoții și ochii i se umplură de lacrimi fierbinți. Se întoarse cu spatele spre Box, spre Agnes și CJ, care acum îi apăreau ca un monstru hidos cu două capete, spre toți cei care începeau să inunde strada. Nu-și îngăduia s-o vadă careva plângând că uitase să aducă tartele. Se simțea precum Clarissa Dalloway, personajul Virginiei Woolf, care decisese să cumpere ea însăși florile pentru dineu. Acel picnic, cu șunca, sparanghelul și sendvișurile în straturi de care toți *râdeau* fără reținere, era picnicul lui Dabney. O imagine a ei – și iată că John Boxmiller Beech, strălucitul și faimosul economist, îi spunea că nu contează. Era ca și cum i-ar fi spus că ea, Dabney, nu contează.

Mergea pe stradă poticnindu-se, dorindu-și să fi fost singură, neștiută de nimeni, dorindu-și – pentru prima oară în cei patruzeci și opt de ani ai ei – să nu fi fost prizoniera unei insule unde toți își închiupiau că o cunosc și unde, de fapt, nimeni n-o cunoștea cu adevărat.

Oh, ceva nu era în regulă.

Avea privirea înceteșată, de lacrimi și din pricina șampaniei băute pe stomacul gol. Știa că ar fi trebuit să se înapoieze la mașină și să mănânce un sendviș. O mare de oameni se adunase în jurul mașinii cu portiere din lemn, model 1948, care câștigase premiul „Cea mai bună mașină” de trei ori în ultimii zece ani. Anul acesta era reprezentată o scenă din *Vrăjitorul din Oz*. Șeful poliției, Ed Kapenash, era costumat în Speriетоare.

Dabney nu se opri, nu se întoarse din drum, ci continuă să meargă drept înainte. Clarissa Dalloway supraviețuise, dar cineva prezent la dineul ei se sinucisese. Oare era corect? Și, desigur, Virginia Woolf își curmase singură zilele. Sărise în râul Ouse cu buzunarele pline de pietre.

Dabney se simțea nesigură pe picioare. Mâna îi tremura atât de tare încât vărsă șampanie pe mâneca bluzei galbene.

Îl zări așteptând la intersecția dintre Main Street și Chapel Street. Era călare pe o bicicletă cu zece viteze, aceeași cu care umbla peste tot când era adolescent, fiindcă ai lui nu aveau bani să-i ia mașină. Mergea cu bicicleta aceea de fiecare dată când se întâlnea cu Dabney

și voia să fie singuri. Obișnuiau să se întâlnească în Cimitirul Quakerilor, pe vechea proprietate abandonată a NHA¹, denumită Greater Light, pe terenul de fotbal al liceului. Melodia lor, cu care crescuseră, era „Brown Eyed Girl“ a lui Van Morrison, nu numai fiindcă Dabney avea ochi căprui, ci și pentru versul care vorbea despre a face dragoste în iarba din spatele stadionului. Versul acela fusese scris pentru ea și Clen.

Știa că e el, deși nu mai semăna nici pe departe cu tânărul de douăzeci și doi de ani pe care-l văzuse pentru ultima oară pe Steamship Wharf², în 1987. Era mai solid – sau cel puțin mai împlinit cu vreo treizeci-patruzeci de kilograme – și avea barbă și mustață. Era un bărbat în toată firea.

Purta un tricou roșu, blugi și o pereche de bascheți. După douăzeci și șapte de ani, tot mai purta bascheți? În liceu erau singurul articol pe care dădea banii. Avusese cinci perechi.

Și mai era ceva schimbat la el, ceva ce nu era în regulă. După o secundă, Dabney își dădu seama că lui Clen îi lipsea un braț. Clipi, crezând că lumina îi juca feste – sau șampania. Dar ceea ce vedea era real: din brațul lui stâng rămăsese doar un ciot. Doar mâneca tricoului roșu fără nimic în ea.

Acum șase luni, am suferit o pierdere foarte dureroasă, din care îmi revin treptat.

Își pierduse brațul.

Lui Dabney i se făcu negru înaintea ochilor. Totuși, mai reuși să întrezărească niște pete de culoare – roșul tricoului lui Clen, valesa înverzită și ochii lui de scoțian, de culoarea ceaiului diluat. *Eu nu puteam rămâne, iar tu nu puteai pleca.* Nu era în stare să scoată un cuvânt. Probabil că Nina Mobley o căuta, sosise vremea să jurizeze picnicurile. *Nu contează, și așa nu le mănâncă nimeni niciodată.* Clen! Ar fi vrut să-i rostească numele, măcar numele, dar nici asta nu era în stare. Era la cheremul unei alte forțe. Ceva o înhățase de ceafă și o îngenunchea la pământ. *Sper că noțiunea „niciodată“ e totuși limitată în timp.* Dabney ar fi vrut să poată fugi departe, dusă pe ghidonul

¹ Nantucket Historical Association (Asociația Istorică din Nantucket)

² Cheiul unde trage feribotul

bicicletei lui. Din clipă în clipă, ar fi trebuit să se relaxeze. Clen era aici. Venise.

Dabney nu se opri lângă el. Își continuă drumul. Chiar dacă ar fi fost în stare să scoată vreun cuvânt, ce ar fi putut să-i spună? Nu era pregătită. Nu se simțea bine. După colț, ascunsă de gardul viu, încercă să respire normal, dar constată că nu putea să respire. Auzi zgomot de sticlă spartă și-și dădu seama că paharul de șampanie îi scăpase din mână și se făcuse țândări. Îi vâjâiau urechile. N-o mai țineau picioarele.

O ceață neagră îi acoperi privirea.

Apoi se așternu tăcerea.

Perechea numărul 30: doctorul Gary Donegal și Lance Farley, căsătoriți de zece ani.

Dr. Donegal: Am început să mă ocup de Dabney în 1978, primul meu an în Nantucket. De fapt, Dabney a fost prima mea pacientă. Avea doisprezece ani. Mama ei își părăsise familia cu patru ani în urmă, iar tatăl lui Dabney, care era polițist, își făcea griji pentru echilibrul emoțional al fetei, aflată în prag de adolescență. Dabney refuza să părăsească insula. Era convinsă că, dacă pleacă de pe insulă, va muri. Sau i se va întâmpla ceva și mai rău.

– Și mai rău? am întrebat eu.

Atunci, domnul polițist Kimball mi-a explicat că ultima oară când Dabney plecase din Nantucket fusese în decembrie 1974, când mama ei, Patty Benson, o dusesse la Boston să vadă *Spărgătorul de nuci*. Cumpăraseră bilete în primul rând la reprezentația de seară a baletului, după care luaseră un apartament la hotelul Park Plaza. Patty – a povestit domnul polițist Kimball – provenea dintr-o familie bogată și era obișnuită să procedeze așa. Totodată, era răsfățată, egoistă și considera că totul i se cuvine. O sezonieră, a comentat el, de parcă aceasta ar fi fost explicația aspectelor urâte ale firii ei. Apoi mi-a povestit că Patty Benson părăsise hotelul Park Plaza în toiul nopții și nu se mai înapoiase niciodată.

– Nu s-a mai întors niciodată? am întrebat eu.

– Nu s-a mai întors niciodată, a repetat el.

Știa că Patty nu pățise nimic rău, din moment ce îi dăduse portarului de la hotel numărul de telefon al polițistului Kimball și un bacșiș de douăzeci de dolari, cu rugămintea să-l anunțe pe polițist să vină la Boston s-o ia pe fiica lor.

Când Dabney se trezise în apartamentul hotelului Park Plaza, Patty plecase. Portarul hotelului trimisese sus pe una dintre cameriste să stea cu Dabney până la sosirea tatălui ei.

Din ziua aceea, Dabney n-o mai văzuse pe mama ei și nici nu mai primise vreo veste de la ea. În cele din urmă, polițistul Kimball angajase un detectiv, care aflase că Patty Benson locuia în Texas și lucra ca stewardesă pe avionul particular al unui milionar cu afaceri în petrol.

Mi-am dat seama că nu mai era nevoie să mă străduiesc să aflu ce se întâmpla cu Dabney. Refuzul de a părăsi insula Nantucket era reacția firească la faptul că-și pierduse mama și că fusese abandonată într-o cameră de hotel, ca o sacoșă goală sau ca un sendviș mâncat pe jumătate.

Dabney nu avea rețineri să vorbească despre mama ei. An de an, mama ei își petrecuse verile într-o casă mare de pe Hoicks Hollow Road. Familia Benson fusese membră a Clubului Sankaty Beach. Mama ei obișnuia să spună că o piele bronzată este o piele sănătoasă. Îi plăceau filmele alb-negru cu muzică și dans, îi plăcea să mănânce cozi de homar în ajunul Crăciunului și nu dădea doi bani pe tatuajul cu gruparea antidrog și antialcool Wharf Rat al soțului ei. Avea obiceiul să-i citească lui Dabney în fiecare seară înainte de culcare, iar în unele seri chiar adormea în patul fetei sale. Îi promisese lui Dabney că-i va da voie să-și facă găuri în urechi când va împlini doisprezece ani, subliniind că singurii cercei acceptabili erau cei cu perle.

Dabney refuza să vorbească despre călătoria pentru vizionarea spectacolului *Spărgătorul de nuci*, despre faptul că se trezise singură într-o cameră de hotel sau că maică-sa nu luase legătura cu ea vreme de doi, apoi trei, apoi patru ani.

Văzusem la viața mea destule cazuri de maladii obsesiv-compulsive, agorafobie și paranoia, dar niciodată nu întâlnisem o combinație a celor trei, cum se întâmpla în cazul lui Dabney. Poate că prezint

lucrurile într-o manieră mai tragică decât erau în realitate. Dabney era un copil excepțional și, pe măsură ce intra în anii adolescenței, devenea și mai și. Era o fată adorabilă, inteligentă, cu privirea limpede, receptivă, binevoitoare, cu un limbaj bine articular și amuzantă. Dar când venea vorba să plece din Nantucket, te loveai ca de un zid. Spunea că nu va părăsi insula decât dacă viața ei va fi în joc.

O examinam de două ori pe lună. Anii încercat tratamente împotriva anxietății, dar nici unul n-a dat rezultate. Totuși, în cele din urmă, am făcut suficiente progrese ca atunci când a fost acceptată la Harvard să se învoiască să plece. Până și pe mine m-a surprins decizia ei.

– V-am spus că nu voi pleca de pe insulă decât dacă va fi în joc viața mea, mi-a explicat ea, iar acum exact despre asta e vorba. Ce să fac, să rămân aici și să mă fac chelneriță? Să îngrijesc copii? Trebuie să merg la facultate, doctore Donegal. Sunt o fată isteasă.

Nici că o puteam contrazice: era o fată isteasă. Prietenul ei, Clendenin Hughes, plecase la Yale, unde se luase cu studiul și cu viața de acolo. Dabney călătorise o singură dată la New Haven ca să-l vadă, dar vizita se încheiase prost. Polițistul Kimball lucra ambele schimburi în acel sfârșit de săptămână, așa că m-a rugat să merg s-o aduc acasă.

Abia în decursul acelei călătorii de la New Haven la Cape, la opt ani după ce începusem terapia, am reușit s-o fac pe Dabney să vorbească. A început cu lucruri pe care le știam: îl iubea pe viață și pe moarte pe Clendenin Hughes – „pe viață și pe moarte” însemnând că era convinsă că va muri fie din pricina acestei iubiri, fie în caz că el nu i-ar răspunde cu o iubire pe măsură. Clen voia să călătorească și să vadă alte meleaguri, iar Dabney nu putea, ceea ce el nu înțelegea, iar ea nu era în stare să-i explice. New Haven îl schimbase pe Clen, mi-a destăinuit Dabney. I-am spus că uneori călătoriile îi schimbă pe oameni, noile experiențe ne modelează, dar Dabney mi-a replicat că ei îi plăcea de ea așa cum era și așa voia să rămână. Timpul petrecut la Cambridge n-o schimbase, iar eu i-am sugerat că poate nu lăsase spiritul locului să pătrundă cu adevărat în sufletul ei. Nu mi-a răspuns, dar când a reluat discuția, mi-a povestit că în seara aceea, înainte de

plecare, mama ei îi destăinuise că viața pe care o ducea o făcea îngrozitor de nefericită. Nu-l mai iubea pe tatăl lui Dabney. Se lăsase orbită de aureola romantică a eroului de război, spusese ea. Cândva, îi plăcuse insula Nantucket ca loc în care să-și petreacă verile, dar traiul pe insulă an de an îi stricase această plăcere. Ajunsese să urască insula din tot sufletul. Se simțea ca un coiot prins în cursă. Era gata să-și roadă piciorul, numai ca să scape.

– Când m-am uitat la mama, mi-a spus Dabney, am văzut-o într-un nor de fum verzui. Mi-am dat seama că va pleca și am înțeles că așa e cel mai bine. Eu și tata aparțineam trup și suflet insulei, iar mama ne detesta din pricina asta.

Tocmai voiam s-o liniștesc pe Dabney, să-i spun că mama ei n-o detesta, dar că ea, Dabney, era cumva piciorul coiotului. Ea era cea pe care o sacrificase mama ei ca să-și recapete libertatea.

Dar înainte să deschid gura, Dabney mi-a adresat o întrebare care m-a luat prin surprindere:

– Domnule doctor, dumneavoastră ați fost vreodată îndrăgostit?

După ce Dabney a absolvit facultatea, n-a mai venit la mine ca pacientă, deși a rămas în continuare sub observația mea. Am aflat despre plecarea lui Clendenin în sud-estul Asiei, despre sarcina lui Dabney, iar după câțiva ani mi-a ajuns la urechi că se măritase cu economistul de la Harvard. Într-o dimineață, am dat nas în nas cu Dabney, cu fiica ei și cu economistul respectiv, care luau micul dejun la Jared Coffin House¹, și i-am spus că mă bucur enorm pentru ea. După vreo câteva luni, Dabney mi-a telefonat. La început, am bănuțit că are probleme în căsnicie sau vrea să mă consulte pentru depresie, întrucât tatăl ei tocmai decedase în urma unui infarct, dar Dabney mi-a spus doar atât:

– Vreau să vă prezint pe cineva. Când puteți veni să luați cina cu noi?

Persoana pe care voia să mi-o prezinte era Lance Farley, care cumpărase de curând un magazin de obiecte de artă în oraș și tocmai se angajase la Camera de Comerț. Din prima clipă când am dat mâna cu

¹ Hotel istoric din Nantucket

Lance Farley, mi-am dat seama ce era în mintea lui Dabney. Evident, eram la curent cu faima de „pețitoare“ a lui Dabney, cu „intuiția ei supranaturală“ în chestiuni romantice. Auzisem de numeroasele ei reușite și de faptul că putea vedea fie o aureolă trandafirie, fie o ceață verzuie. Mi-am amintit ce-mi povestise despre mama ei în seara când fusese abandonată. Și totuși, credeam în capacitatea lui Dabney de a lega destine tot atât de mult cât credeam în mesele de spiritism.

Numai că, pe măsură ce beam gin tonic, în grădina din spate a soților Beech, ferită de priviri indiscrete și plină de verdeață, după cina la care se servise pește spadă la grătar, roșii de la ferma Bartlett și plăcintă cu piersici făcută în casă, după ce am descoperit că eu și Lance avem aceeași preferință pentru muzica lui Bach, pentru primele romane ale lui Philip Roth și pentru țărnel nordic al Marocului, am recunoscut în sinea mea că, după opt ani de săpături în cele mai ascunse cotloane din creierul cuiva, poate totuși mai rămânea câte ceva de descoperit. Poate că Dabney chiar avea o intuiție supranaturală în problemele de suflet.

Cine eram eu să afirm că nu era așa?

Box

Dabney leșinase pe Main Street, în Sconset. Box nici măcar nu observase lipsa ei, fiind prea ocupat să-și toarne un pahar de Montrachet și să-și facă un sendviș cu șuncă. Nina Mobley venise să întrebe de Dabney. Jurizarea picnicurilor „din portbagaj“ era pe cale să înceapă, dar în nici un caz fără Dabney. Box făcuse un semn vag din mână spre puhoiul de oameni din jurul lor.

– Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Dabney era cea mai populară femeie de pe insulă. Cunoștea pe toată lumea și toată lumea o cunoștea pe ea. Probabil se oprise să stea de vorbă cu domnul cutare despre jardinierele de la fereastra casei lor din Fair Street sau se întâlnise cu Peter Genevra de la compania de apă și-l hrănea cu sendvișuri cu beza și ouă de Paști.

Dar, cum după un sfert de oră Dabney tot nu se întorsese, Nina începu să se neliniștească. Oare trebuia să înceapă jurizarea fără ea?

– Să începeți fără ea? exclamă Box. Poți lua măcar în calcul varianta asta?

– Nu prea, recunosc Nina. Am nevoie de ea.

Box încuviință din cap. Dabney și Nina erau prietene foarte bune, dar Dabney o domina pe Nina.

În clipa următoare, fiul șefului de la brigada de pompieri – Box îl recunosc, dar nu-și amintea cum îl cheamă – se apropie și-l anunță

pe Box că Dabney leșinase pe stradă și că în acel moment echipajul unei ambulanțe îi acorda primul ajutor.

În timp ce-și croia drum prin mulțimea de pe Main Street, Box îl zări pe bărbatul de pe bicicletă.

Se poticni. Genunchiul lui drept fusese operat cu un an în urmă și încă nu se putea baza pe el sută la sută. Împotriva voinței sale, se mai uită o dată. Ceva la omul acela îi atrăgea atenția. Un tip solid, bărbos ca un tăietor de lemne, cu un singur braț.

Omul își ridică brațul cel bun, dar nu în semn de salut, își zise Box, ci ca o confirmare. *Sunt aici.*

Clendenin Hughes? Oare era posibil? Box nu avea deloc memoria numelor, în schimb avea o bună memorie vizuală. În câteva rânduri, căutase pe internet informații despre Hughes, ba chiar îi citise unele articole, printre care seria despre Myanmar, care-i adusese Premiul Pulitzer. Mai mult decât atât, bărbatul semăna leit cu Agnes. Straniu. Box era aproape convins.

Deci, Dabney îl văzuse pe Hughes? Din cauza asta leșinase? Fostul ei iubit. Tatăl lui Agnes. Trecuseră mai mult de douăzeci și cinci de ani de când Hughes plecase din Nantucket. Trăia peste ocean, undeva prin sud-estul Asiei. Din câte înțelegea Box, Clendenin Hughes era genul de om care are nevoie de frământări politice, de femei străine, de comploturi și spionaj ca să poată funcționa.

Din câte înțelegea Box, Hughes rupsesse orice legătură cu insula.

Și totuși, iată-l că venise.

Clendenin întoarse bicicleta – cu multă îndemânare, ținând cont că avea un singur braț – și se îndepărtă, pedalând.

Un singur braț?

Box se grăbi spre sensul giratoriu. Avea șaiszeci și doi de ani, trecuse cu mult de vârsta la care să se simtă amenințat sau gelos. Și totuși, ceva îl măcina. Iuți pasul, ca să se îngrijească de Dabney.

O aduse pe Dabney acasă și o culcă în pat, dându-i trei aspirine și un pahar cu apă. Anul acesta, Weekendul Narciselor Galbene o dăduse gata. Dabney se suprasolicitase până la epuizare pentru o sărbătoare păgână.

În timp ce pleoapele ei cădeau grele, Box se gândi s-o întrebe despre Clendenin Hughes. Dar nu voia s-o tulbure mai mult - nici pe ea și nici pe el însuși.

Box o cunoscuse pe Dabney cu douăzeci și patru de ani în urmă, la clubul de golf Sankaty Head, în timpul unui eveniment al studenților de la Harvard. Box participa la rugămintea celor de la biroul de dezvoltare, cărora le plăcea ca anumiți membri ai facultății să ia parte la astfel de ocazii și să zâmbească în dreapta și în stânga. Box mai venise în Nantucket o singură dată până atunci, la sfârșitul anilor șaptezeci, când împreună cu câțiva colegi de la Harvard, făcuseră o excursie de-a lungul brațului subțire și nisipos al râului Coatue și dormiseră pe plajă, în corturi. De atunci, Box nu mai mersese la plajă aproape deloc.

Evenimentul de la Sankaty adunase la un loc mai ales filantropi înstăriți și bronzăți de la jocul de golf, însoțiți de nevestele lor cu coșuri atârinate pe braț, care beau scotch și mâncau cârnăciori în foietaj, însă dintr-odată Box se trezise stând de vorbă cu o fată care abia absolvise la Radcliffe, cu patru ani în urmă, născută și crescută în Nantucket, pe nume Dabney Kimball. Fata studiase istoria artei, dar colega ei de cameră urmase cursul de economie, așa că Dabney știa cine e Box. Nu după multă vreme, fata se oferise să-l ducă a doua zi într-un tur al insulei.

- Oh, nu-i nevoie să faci asta, protestase el.

Fata purta o bentiță viu colorată, din mătase și bumbac, pe părul castaniu, iar chipul îi deborda de prospețime. Box nu s-ar fi considerat nici măcar pe vremea aceea o persoană perspicace, totuși își dăduse seama că sub înfățișarea simplă și plăcută a lui Dabney se ascunde o comoară.

- Oh, vă rog! Ar fi o mare onoare pentru mine. Ador să le arăt altora insula. Sunt un fel de ambasador.

- Bine, dar probabil ai alt program, zisese el.

Era suficient de tânără ca să-și petreacă duminicile jucând *bocce* pe plajă sau navigând în jurul portului, lungită pe botul șalupei iubitelui ei.

– Am o fetiță de doi ani, spusese ea. Dar duminica are grijă de ea bunica mea, așa că sunt liberă toată ziua.

O fetiță de doi ani? se mirase Box în sinea lui. Dacă terminase facultatea cu patru ani în urmă, avea probabil douăzeci și șase de ani. Dacă era mama unui copil de doi ani, însemna că rămăsese însărcinată la douăzeci și trei de ani. Foarte puține fete de la Radcliffe făceau copii în timpul studenției. Toate urmau un masterat sau un doctorat la facultatea de drept, de economie ori de medicină – sau, în cazul absolventelor de istoria artei, petreceau ani întregi studiind la Florența sau la Viena. Box se uitase la degetul lui Dabney ca să vadă dacă purta verighetă, dar nu avea așa ceva. Fata nu purta alte bijuterii în afară de un șirag de perle și de niște cercei cu perle.

– Bine, se învoise Box.

Fusese de acord să viziteze insula fără ca măcar să-și fi dorit acest lucru.

– Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

Duminică dimineață, Agnes rămase acasă cu Dabney, în timp ce Box și CJ se duseră să joace golf la Miacomet.

– Sunt îngrijorată pentru ea, tată, îi spuse Agnes lui Box când se întoarse acasă. Ce-ar fi să-mi iau liber de la serviciu săptămâna asta și să stau cu ea?

– Știi bine că maică-ta n-o să te lase să faci asta, răspunse Box. Nici măcar ea nu-și va lua liber de la serviciu, cu atât mai mult nu va fi de acord ca tu să faci altfel. Gândește-te la copii.

Agnes era director executiv la Clubul Boys & Girls din Morningside Heights, o slujbă din care nu câștiga mai nimic, dar care-i aducea satisfacții enorme. Era un serviciu care, sincer vorbind, îi spăria pe Box și pe Dabney. Uneori, fiica lor rămânea la lucru până pe la opt-nouă seara, alături de copii care nu aveau pe nimeni acasă, ca să le dea de mâncare și să-i culce. Box îi trimitea lunar lui Agnes un cec cu o sumă considerabilă, ca să-și achite chiria la locuința din Upper West Side, precum și taxiul de fiecare dată când pleca de la Club după lăsarea întinericului. Cu toate astea, bănuia că Agnes era prea modestă ca să ia taxiul cu regularitate și că pleca acasă cu metrul.

În timp ce jucau golf, CJ recunoscuse față de Box că slujba lui Agnes îl demoraliza și pe el, adăugând că, după ce se căsătoreau, el intenționa s-o încurajeze să lucreze în altă instituție nonprofit, de preferat în centrul orașului. Box fusese de acord că era o idee foarte bună.

– Copiii nu sunt mai importanți pentru mine decât propria mea mamă, declară Agnes.

– Mama ta își va reveni, o asigură Box.

– Ești sigur?

– Sunt sigur, întări Box. Luni dimineată are programare la doctorul Field. Probabil e vorba doar de maladia Lyme. Trei săptămâni de antibiotice, și se va pune pe picioare.

– Bine, încuviință Agnes. Măine-dimineață CJ are o tranzacție importantă cu un client, așa că plecăm în seara asta.

– Voi avea eu grijă de mama ta, o asigură Box. Promit.

Când vizitaseră insula, cu un sfert de secol în urmă, Dabney îl duse pe Box la Quaise și Quidnet, la Madaket și Madequecham, la Shimmo și Shawkemo, la volanul vechiului ei automobil Chevy Nova, model 1972. Nu era mașina pe care Box s-ar fi așteptat s-o conducă o fată ca ea. Părea genul de persoană care s-ar fi simțit mai confortabil într-un Saab decapotabil sau într-un Volkswagen Jetta, dar ea îi explicase că fusese crescută de tatăl ei – veteran al războiului din Vietnam și polițist în Nantucket – care sădise în ea țicneala pentru mașini. Acest cuvânt, rostit de cineva cu limbaj educat, îl făcuse pe Box să-și lase capul pe spate și să râdă cu poftă. Dar Dabney era cum nu se poate mai serioasă. Cumpărase mașina Nova din banii ei și voia s-o schimbe cu un Camaro. Visul ei era ca într-o zi să aibă o Corvette Stingray cu geamuri duble pe spate și numere albastre asortate. Adăugase că era un mare fan Chevy.

Regreta că automobilul Nova nu avea tracțiune integrală doar fiindcă nu-l putea duce pe Box pe plajă până în locul ei preferat, Great Point¹.

– E-n regulă, răspunsese Box.

¹ Punctul cel mai nordic al insulei Nantucket

Nu-i spusese fetei că vizitarea insulei depășise cu mult timpul pe care el își propusese să-l petreacă aici, așa că ratase feribotul pentru care avea bilet de întoarcere pe continent.

– Vă duc în alt loc, care-mi place aproape tot atât de mult. Acolo putem să și mâncăm. Am pregătit masa de prânz.

Cea de-a doua destinație era Polpis Harbor¹, unde ea parcase într-un loc cu vedere spre marea strălucitoare și spre pânzele ambarcațiunilor risipite ici-colo. Dabney scosese un coș de răchită din portbagajul automobilului Nova. Pregătise pui fript, salată cu paste și plăcintă cu căpșune. Îi întinsese lui Box o bere de plante rece ca gheața, cel mai delicios lucru pe care el își amintea să-l fi gustat în cei patruzeci de ani ai lui.

Până în ziua aceea, Box fusese un burlac înrăit. Avusese relații cu zeci de femei – majoritatea foarte inteligente, unele foarte drăguțe, vreo două, și una, și alta. Dar niciodată nu-și imaginase dragostea ca pe o notă muzicală și până atunci nimeni nu îi atinsese acea coardă sensibilă. Acum însă cadența aceea răsuna tare și clar în acea după-amiază la Polpis Harbor, alături de Dabney. Era un sunet dulce, zumzător, care aproape că-i tăia răsuflarea. El, care niciodată nu se sinchisise de sentimentele altcuiva, ci doar de cele proprii, își dorea s-o cunoască. Era un fruct numai bun de cules. Îi plăcea nasul ei pistruiat și obraznic. Dar mai știa totodată că trebuia să procedeze cu băgare de seamă.

– Povestește-mi despre fetița ta, o îndemnase el.

Mărți după-amiază, Box primi un telefon de la Ted Field.

– Nu-i vorba de căpușe, nu e Lyme, nici babesioză, nici tularemie, har Domnului. Simptomele ei sunt destul de generale, se potrivesc și cu o boală transmisă de căpușe, așa că i-am prescris antibiotice, pentru orice eventualitate.

– În regulă, zise Box. Mulțumesc.

– Numărul leucocitelor e cam mare, adăugă doctorul. N-ar fi rău să meargă la Boston să facă niște analize.

¹ Portul (natural) Polpis

– O știi pe nevastă-mea, răspuse Box. Care-ar fi șansele să meargă la Boston?

– Puține, spre zero. Știu, pentru că i-am propus. Pur și simplu nu vreau să fiu superficial, în caz că e vorba de ceva grav.

– Chiar crezi că e ceva mai grav? întrebă Box.

– Orice e posibil, răspuse Ted Field. La fel de bine ar putea fi o simplă alergie la gluten. Acum, glutenul e sperietoarea la modă.

Box închise telefonul și rămase o clipă cu ochii ațintiți la el. Ceva mai grav? Dabney nu se îmbolnăvea niciodată. Box era convins că soția lui suferă din pricina stresului. Oricine ar fi văzut-o muncind ar fi crezut că se ocupă de bunul mers al unei companii multinaționale cu un venit anual de zece miliarde de dolari. Atât de mult își lua munca în serios. Apoi, mai era și năluca bărbatului de pe bicicletă. Clendenin Hughes – sau poate nu fusese el. Poate că Box se înșelase.

Ridică receptorul s-o sune pe Dabney la Camera de Comerț. Trecuse atâta timp de când nu-i telefonase la serviciu, încât uitase numărul. Oh, 3543, desigur! Ani la rând îi telefonase lui Dabney la birou în fiecare zi: să vadă ce mai face, s-o întrebe despre vreme, să afle ce scor obținuse echipa lui Dabney la meciul de hochei, să-i spună că o iubește. Dar cam tot pe atât trecuse de când ajunsese să fie prea ocupat ca să-i mai telefoneze zilnic. Avea ore, studenți, consultații la birou, asistenți de supervizat și de organizat ședințe de catedră, manualul lui de redactat și de revizuit, articole de recenzat și de publicat, profesori asociați de îndrumat, piețele europene în cădere de analizat și de comentat (era invitat în emisiuni la CNBC de două-trei ori pe an). În același timp, primea telefoane de la Ministerul de Finanțe care, deși prosper, solicita rezolvarea unor probleme complicate, care necesitau timp. Box se plângea constant că ar fi avut nevoie ca ziua să aibă patru ore în plus. În sinea lui, începuse să nu-i mai placă ideea de a merge în Nantucket la fiecare sfârșit de săptămână, așa încât, de curând, o întrebase pe Dabney dacă ar fi avut ceva împotriva ca el să petreacă un weekend pe lună cufundat în muncă la Cambridge.

– Oh, cred că e-n regulă.

Răspunsul fusese dat pe un ton calm, dar Box – deși nu din cale-a-fară de perspicace când era vorba să citească gândurile cuiva – își dăduse seama că *nu* ar fi fost deloc în regulă. Sau poate *ar fi fost*? Dabney era femeia cea mai independentă și mai sigură pe sine pe care Box o cunoscuse vreodată, și în decursul anilor, căsnicia lor se preschimbase într-o înțelegere convenabilă pentru amândoi. Erau ca într-o diagramă Venn. Ea își trăia viața ei fără ca el să se amestece, și invers. Situațiile în care interacționau se împuținaseră de-a lungul anilor. El își închipuia că așa e normal, la fel cum se întâmpla și cu dorința lui de a face sex. Care era inexistentă. Se gândise să meargă la medic pentru a cere niște pastile, dar i se păruse rușinos și sub demnitatea lui. Oricum, Dabney nu se plângea. Box își închipuia că el și soția lui pur și simplu se instalaseră în cuibul călduț și confortabil al vârstei mijlocii.

Nina Mobley răspunse la primul apel.

– Camera de Comerț din Nantucket.

– Bună, Nina, Box la telefon, anunță el. Soția mea e acolo?

– Îmi cer scuze, răspunse Nina. Cu *cine* vorbesc, vă rog?

– Sunt Box, repetă el, ușor iritat, deși trecuse foarte mult timp de când telefonase ultima oară. John Boxmiller Beech. Soțul lui Dabney.

– *Box*? se miră ea. S-a întâmplat ceva?

– Nina, soția mea e acolo? repetă el.

Dabney veni la telefon.

– S-a întâmplat ceva?

– Da, s-a întâmplat, răspunse Box. Tocmai m-a sunat Ted Field și mi-a spus că analizele pentru Lyme au ieșit negative, dar că totuși ți-a prescris antibiotice.

– Așa e. Numai că nu le iau. Mă simt mult mai bine.

– Dacă ți le-a prescris, ai face bine să le iei, insistă Box.

– Mă simt mult mai bine, repetă Dabney. În definitiv, de ce te-a sunat pe *tine*? Eu sunt pacienta. Nu ești taică-meu. N-ar fi trebuit să te sune pe tine.

Box era tentat să-i dea dreptate, ținând cont de confidențialitatea medic-pacient și de alte principii deontologice. Numai că el și Ted văsliseră împreună la Harvard cu un milion de ani în urmă. Erau

prieteni. Se întreba dacă nu cumva Ted îi telefonase tocmai pentru că era vorba de ceva mai grav.

- Mi-a spus că ai numărul leucocitelor crescut și că ar cam trebui să mergi la Boston să vezi despre ce-i vorba.

- Nici gând, i-o reteză Dabney.

- Ar putea fi și o alergie la gluten. Poate n-ar mai trebui să mănânci pâine.

- Box, îl întrerupse Dabney. Mă simt mult mai bine.

Era însurat cu femeia asta de douăzeci și patru de ani. Era conștient că nimeni nu-i spunea *ei* ce să facă, numai că lui nu-i plăcea să i se pună pumnul în gură.

- N-o să-ți vină să crezi pe cine am văzut la Parada Narciselor Galbene, când am plecat să te caut. Ia ghici!

- Pe cine? întrebă Dabney.

- Pe Clendenin Hughes! Tonul lui încântat suna fals până și pentru propriile urechi. Era pe bicicletă!

Dabney râse forțat. Poate își închipuia că el glumește sau că e răutăcios.

- Trebuie să închid, dragule, zise ea scurt. Am de lucru.

Box o curtase pe Dabney un an întreg până să facă dragoste împreună. Ea ținuse neapărat să-l însoțească în turul insulei și să pregătească un picnic, dar de îndată ce o sărutase, după prima înghițitură de plăcintă, Dabney se trăsese înapoi.

- Iartă-mă, se scuzase el. Nu asta voiai?

Ochii ei se umpluseră de lacrimi, ceea ce o făcea și mai atrăgătoare, niște ochi căprui, scânteietori.

- Vreau să îmi doresc asta, îi răspunsese ea.

La vremea aceea, Box nu înțelesese la ce se referise ea. El era economist, lucra cu date concrete. Dar răspunsul ei criptic îl făcuse să-și intensifice strădaniile. Hotărâse că va face tot ce-i stătea în putință să pună stăpânire pe inima lui Dabney Kimball.

Ceea ce aflase într-un târziu era că Dabney nu mai avea inimă. Îi fusese pustiită de Clendenin Hughes, un băiat pe care Dabney îl iubea încă din adolescență. Hughes era tatăl lui Agnes, deși la vremea când

aflase că avea și un copil, el deja începuse o viață nouă dincolo de ocean. Hughes dorise ca Dabney să se mute în Thailanda, numai că ea nu fusese în stare, din pricina limitărilor sufletului ei. În schimb, Dabney luase decizia s-o crească pe Agnes fără să primească vreun cuvânt sau vreun bănuț de la Hughes. Își inoculase convingerea că îi va fi mult mai bine dacă nu va mai ști nimic de Clendenin Hughes. Și nici că mai știuse. Dar esența problemei era că Hughes luase cu el partea cea mai sensibilă și mai vie a ființei sale.

În cea mai mare parte din acel an, Box își petrecuse sfârșitul de săptămână în Nantucket, la Hanul Brass Lantern. Plătea pe câte o lună în avans pentru o cameră cu pat dublu cu baldachin și fotoliu îmbrăcat în creton, unde ședea și corecta lucrările studenților. Se obișnuise cu parfumul de scorțișoară al lumânărilor și cu biscuiții cu cașcaval serviți la micul dejun. Proprietara hanului, doamna Annapale, își dăduse seama că Box venea pe insulă pentru Dabney Kimball. Doamna Annapale o știa pe Dabney de când se născuse și o socotea o cauză pierdută – nu din pricina lui Clendenin Hughes, ci fiindcă maică-sa o abandonase în camera unui hotel de lux, pe când avea numai opt ani.

– Știți, comenta doamna Annapale, nimeni nu rămâne întreg la cap după ce pățește una ca asta.

Box reușise numai datorită perseverenței lui. Își făcea apariția în toiul gerului din ianuarie și în zile cenușii și vântoase din luna mai. Îi aducea lui Dabney bujori și ghivece cu orhidee, precum și animale împăiate și cărți de povești pentru Agnes. Îi citea lui Agnes, deși nu avea experiență cu copiii. Cumpăra sticle de scotch de calitate pentru polițistul Kimball și fursecuri cu brânză dulce din nord-estul Bostonului pentru bunica lui Dabney, care curând îi îngăduise să i se adreseze cu apelativul „buni“ în loc de „doamna Kimball“. Îi cucerise pe tatăl, pe fiica și pe bunica lui Dabney, însă Dabney rămânea la fel de inabordabilă.

Apoi, în iunie, Box plecă să predea pentru prima oară la Londra, la Facultatea de Economie, lipsind din Nantucket trei weekenduri la rând. Când, în cele din urmă, se înapoie pe insulă, o găsi pe Dabney în camera lui, șezând pe patul dublu, așteptându-l.

– M-am temut că n-ai să te mai întorci, îi spusese ea.

În seara cea făcuseră dragoste pentru prima oară. Box știa că trecuse mult timp de când Dabney nu mai fusese cu un bărbat și mai știa că singurul bărbat cu care fusese era Clendenin Hughes. Pentru Dabney, Clendenin Hughes însemna sex și, oricât și-ar fi dorit Box să-i schimbe gândul, câștigând-o dintr-odată cu priceperea lui, totuși se apropiase de ea încet și cu blândețe. Iar ea nu se mai ferise. Țipase de plăcere, iar dimineață îl rugase să facă dragoste din nou.

El îi propusese să comande biscuiți cu cașcaval.

Asta se întâmplase cu douăzeci și cinci de ani în urmă. John Boxmiller Beech era economist: specialitatea lui erau stabilitatea și creșterea economică, cererea și oferta. Era primul care recunoștea că nu are habar de tainele sufletului omenesc.

Nina Mobley, căsătorită timp de șapte ani, divorțată de șapte ani

Eu sunt exemplul negativ. Sunt cea pe care Dabney a încercat s-o prevină. Dar eu n-am ascultat-o.

Când am început să mă văd cu George Mobley, lucram de doi ani la Camera de Comerț pe postul de asistentă a lui Dabney. Trăisem pe Nantucket toată viața și-l știam pe George dintotdeauna. Era cu cinci ani mai mare decât mine, iar sora lui, cu doar un an. Tatăl lor era pescar de scoici și administratorul celei mai căutate piețe de pește de pe insulă, a cărei patroană era mama mea. Mama era foarte evlavioasă (ca niște buni catolici, tradiționaliști, mâncam cod la cuptor în fiecare vineri). Cunoșteam familia Mobley, îi cunoștea toată lumea, dar niciodată nu-i acordasem vreo atenție lui George. Știam că plecase în statul Plymouth ca să facă studii de statistică, după care se duse în Islamorada, ca să lucreze pe un vas de pescuit. Ajunsese pescar ca tatăl său, dar îl întrecuse cu mult: el pescuia pește spadă, marlin, pești care se expun pe perete.

Pe urmă, tatăl lui George a murit, o dispariție deopotrivă spectaculoasă și tragică: fusese azvârlit de pe vas în timpul unei furtuni, piciorul i se agățase în parâme și se înecase. George s-a întors pe insulă

ca să ia parte la înmormântare. Am participat și eu la ceremonie, împreună cu mama, iar la masa care a urmat am intrat în vorbă cu George. Era un ger cumplit, de mijloc de ianuarie, dar George avea pielea de un bronz-auriu, după un an de pescuit în zonele tropicale. În acel moment, era un fel de celebritate, fiind cel care suferise pierderea. Mă simțeam onorată că unul în situația lui stătea de vorbă cu mine.

N-o întrebasesm niciodată pe Dabney ce părere are despre George și nici ea nu se oferise să-mi spună. George venea la mine la birou în fiecare vineri după-amiază, ca să mă ducă la Clubul Pescarului pentru o gustare. Se mutase înapoi în Nantucket ca să aibă grijă de mama și de sora lui. Dabney, mereu prietenoasă, ne spunea:

– Ce drăguți sunteți împreună! Hai, mergeți și distrați-vă!

Dar când George m-a cerut în căsătorie, Dabney și-a ronțait perlele o bună bucată de timp, în loc să sară în sus de bucurie și să mă felicite. Iar eu mi-am spus în sinea mea: *Dumnezeule, știi ce înseamnă asta!*

În următoarele șase luni, Dabney mi-a dat de înțeles, în repetate rânduri, că ar fi bine să contramandez nunta. Dar eu eram îndrăgostită. I-am spus lui Dabney că puțin îmi pasă de ceața ei verzuie. Nu m-am lăsat cu nici un chip convinsă să nu mă mărit cu George.

La biserica metodistă, Dabney, care mi-a fost domnișoară de onoare, mi-a aranjat poalele rochiei de mireasă și mi-a spus:

– Nina, scumpa mea, îți mai spun o dată, cât încă nu e prea târziu. Nu cred că George e bărbatul potrivit pentru tine. Cred că ar trebui să fugi pe ușa din spate. De fapt, chiar vin cu tine. Putem merge la Murray's să luăm o sticlă de rom și să ne îmbățăm criță. Sau la Chicken Box, ca să dansăm.

Am privit în jos, spre Dabney, și am râs nervos. Știam că are dreptate. Și asta, nu pentru că Dabney ar fi fost binecuvântată cu al șaselea simț, ci fiindcă la fel simțeam și eu în adâncul sufletului.

– Eh, am oftat eu. Acum e prea târziu.

Eu și George am cumpărat o casă pe Hooper Farm Road. În decurs de șapte ani, am făcut cinci copii: doi băieți, apoi o fată, după care doi

gemeni. Mama lui George și sora lui, care nu se măritase, locuiau la mica distanță pe aceeași stradă, așa încât am putut merge în continuare la serviciu la Camera de Comerț. Eram nevoită să muncesc: aveam nevoie de bani și să ies din casă, ca să nu-mi pierd mințile. Duceam o viață agitată, dar eram destul de fericită și mă tenta să-i spun lui Dabney că se înșelase. Ceața verzuie fusese o nălucire pricinuită de ideile preconcepute ale lui Dabney.

Pe urmă, situația noastră financiară a luat-o razna. M-am interesat în stânga și-n dreapta și am aflat că George era client obișnuit la cazinourile Mohegan Sun și la Foxwoods, că avea un agent de pariuri în Vegas, că pierduse la joc toate economiile noastre, precum și banii de colegiu ai copiilor. Contractase un credit garantat cu casa noastră și, după ce n-a plătit trei rate la rând, banca ne-a luat casa. George, eu și copiii am fost siliți să ne mutăm în casa unde locuiau mama și sora lui George. Am rezistat așa un an și două luni, după care am găsit o locuință pe care am închiriat-o pe un an și l-am părăsit pe George.

– Ai avut dreptate, i-am spus lui Dabney. N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu el.

– Ți-au rămas copiii, mi-a răspuns ea.

Eu mi-am îngropat fața în palme.

Eram uluită cum un om pe care-l cunoșteam de o viață întregă, alături de care trăisem nouă ani de zile, lângă care dormisem în fiecare noapte, căruia îi născusem cinci copii, pe care-l ținusem de mână la liturghie în timp ce rosteam Tatăl Nostru, cu care bătusem palma când fiul nostru cel mare reușise prima lovitură de bază la baseball, din gura căruia crezusem fiecare cuvântul – chiar și motivele pe care le scornea pentru a pleca de pe insulă în fiecare duminică – îmi era de fapt un străin. Singurul lucru pe care-l învățasem din căsnicia cu George Mobley era că fiecare om e un mister. Iar cei care mint și au secrete sunt întotdeauna cei la care te aștepți cel mai puțin.

Dabney

Dabney rezistă trei zile fără să cedeze.

Box se înapoie la Harvard pentru sfârșitul de semestru. Avea examene, festivitatea de absolvire, reuniuni cu grupele, inclusiv cea de-a patruzecia sa grupă.

Dabney îi mințise pe Ted Field, pe Box și pe Nina când le spusese că se simțea mai bine. Nu se simțea deloc mai bine. Ba chiar mai rău. Era epuizată, nu avea poftă de mâncare, o săgetau niște dureri de mijloc și, practic vorbind, o durea tot trupul. Dar starea asta nu era una care să treacă cu antibiotice. Dabney fusese infectată de întoarcerea lui Clen.

Nu își putea lua gândul de la el: Clen purtând bascheți ca un adolescent, Clen călare pe bicicletă ca un adolescent, Clen cu un singur braț. *Am suferit o pierdere foarte dureroasă...*

Dabney îl iubise pe Clendenin Hughes încă de când avea paisprezece ani, când el îi spusese profesorului de engleză, domnul Kane, că Flannery O'Connor scrie ca o femeie singură și furioasă. Dabney și-l putea imagina pe Clen în blugi, cu cămașa de flanel și bascheții lui uzați, cu părul prea lung, cu niște coșuri dezagreabile la tâmplă, zvâcnind tot timpul din genunchi, din pricina energiei pe care corpul lui nu reușea să și-o stăpânească. La vremea când intrase în dispută cu domnul Kane, venise pe insulă de numai câteva săptămâni. Și tu de unde știi cum e o femeie singură și furioasă? îl întrebese domnul

Kane. *Trăiesc cu una în casă*, răspusesse Clen. Toată clasa izbucnise în râs, dar răspunsul lui o impresionase pe Dabney ca fiind unul dureros de cinstit. În acel moment și în acel loc, Dabney decisese că-i aparținea lui.

Dabney legase destine încă din clasa a noua, dar ceea ce nu știa nimeni era că prima pereche pe care o formase erau chiar ea și Clen. În ziua când el își spusese fără menajamente părerea la ora domnului Kane, pe ochii lui Dabney se așternuse o ceață trandafirie. Își închipuise că ceva nu era în regulă cu ea, că poate suferea de vreo migrenă, dar pe măsură ce zilele treceau, își dăduse seama că acea ceață trandafirie apărea doar când se afla în prezența lui Clen; înțelesese astfel limpede faptul că acel vâl trandafiriu însemna că se îndrăgostise nebunește de Clen, până la moarte. A doua oară, ceața trandafirie apăruse în jurul lui Ginger O'Brien, în timp ce-l urmărea pe Phil Bruschelli jucând baschet în sala de sport a liceului. Ginger și Phil erau căsătoriți de douăzeci și nouă de ani. Toate relațiile înfiripate de Dabney plutiseră în acel superb nor trandafiriu și toate erau încă împreună – cupluri perfecte toate cele patruzeci și două.

Cum de se înșelase în privința lui Clen?

Poate că magia norului trandafiriu nu acționa și în cazul propriei persoane?

Lucrurile începuseră bine. Dabney se străduise să se împrietească cu Clen. Îl atrăsese în conversații, mai întâi despre cărți, apoi despre subiecte mai personale. În luna decembrie a acelui an, insula Nantucket fusese luată prin surprindere de o ninsoare mai timpurie ca de obicei, iar Dabney îl invitase pe Clen la săniuș. În vârful dealului de deasupra văii Dead Horse, el o sărutase, și acela fusese începutul. Rămăseseră împreună vreme de nouă ani, până când el plecase în Thailanda. Fuseseră împreună toată perioada liceului, a celor patru ani de facultate, care-i ținuseră departe unul de celălalt, ea fiind la Harvard și el la Yale, iar la înapoierea în Nantucket continuaseră să fie împreună vreme de un an, fiecare locuind cu părinții. Dabney lucra la un magazin de tricouri din oraș, iar Clen scria la ziarul *Nantucket Standard*.

Acel ultim an fusese foarte greu. Dabney se simțea în sfârșit mulțumită și în siguranță, acasă, și lipsită de griji pe insula ei, în schimb Clen era neliniștit și furios, veșnicul adolescent care nu-și putea stăpâni energia.

Își închipuise oare Dabney că relația lor va dăinui? Nici nu și-ar fi putut imagina altceva.

Dar relația nu durase, nici pe departe. Clen please în Thailanda, după care urmaseră douăzeci și șapte de ani de tăcere. Și totuși, ceva *durase*, de vreme ce Dabney nu se putea abține să nu se gândească la el. Era absurd! Dabney era furioasă pe ea însăși. Nu îngăduia nimănui să aibă control asupra ei. Nu se va duce la Clen nici azi, nici mâine. Nu se va duce la el niciodată. Dar Clen cu siguranță știa unde locuiește ea. Toată lumea din Nantucket știa că Dabney Kimball Beech locuiește pe Charter Street. Putea s-o caute în cartea de telefon, numele ei figura acolo clar și limpede. Mai mult decât atât, putea veni la Camera de Comerț oricând dorea.

Din acest motiv – sau cel puțin așa își spunea ea –, Dabney plecă de la birou în cea de-a treia după-amiază și porni cu mașina spre Polpis Road. Îl va vedea pe Clen, îi va spune bun venit și la revedere, după care va pleca. Dacă l-ar fi întâlnit întâmplător pe stradă, ar fi fost mai dificil, dar măcar această primă întrevedere avea să aibă loc departe de ochii lumii.

Cu toate astea, când se apropie de căsuța poștală cu numărul 423, accelerează în loc să frâneze și trece în viteză mai departe. Își continuă drumul, depășind lacul Sesachacha, terenul de golf Sankaty Head, străbătu cătunul Sconset, până ajunse din nou pe Milestone Road, unde se îndreaptă spre vest. Capota automobilului Impala era coborâtă, și Dabney scoase un strigăt de triumf către înaltul cerului. Se simțea de parcă ar fi câștigat un joc sau o întrecere. Clendenin Hughes voia s-o vadă! Dar ea nu se va duce la el!

În noaptea aceea, se zvârcoli fără încetare la gândul că Clendenin Hughes era pe insulă, în patul lui. Știa că se gândește la ea.

De câteva ori, se dădu jos din pat și se uită pe furiș afară pe fe-reastră, să vadă dacă nu cumva el stătea în fața casei sale. Clen nu-i

văzuse niciodată automobilul Impala. Când plecase el, ea conducea aceeași Nova.

Trecuseră atâția ani. Din câte citise despre el, atunci când câștigase Premiul Pulitzer, Dabney știa că nu se căsătorise niciodată și nici nu avea alți copii.

Se gândi să ia un somnifer. Box ținea câteva în dulăpiorul de medicamente, rămase din vremea operației la genunchi. Și totuși, Dabney continuă să stea lungită în pat, cu ochii în tavan. Era prea agitată ca să poată citi – nici măcar Jane Austen n-ar fi putut s-o liniștească – și nu avea poftă de mâncare. Văzu cum întunericul de catifea de la patru dimineața face loc ciripitului de păsărele către ora cinci, urmat de prima geană de lumină alburie de la ora șase. Coborî la parter și-și făcu o cafea. Își îmbracă echipamentul de alergare: pantalonii gri de yoga și un tricou roșu-aprins cu un *H* alb pe piept. (Box ținea ca ea să se îmbrace ca o soție cu studii superioare, deși de la absolvirea facultății, Dabney nu mai călcase pe acolo decât de două ori.) Își puse bentița, bău cafeaua în picioare și-și înnodă șireturile adidașilor. Porni pe străzile din Nantucket cu o oră mai devreme decât de obicei, ceea ce nu-i stătea în fire, dar nu era de mirare, din moment ce nu se simțea deloc în apele ei.

Se înapoie acasă la șapte fără un sfert, încărcată de energie. Mâncă o felie de pâine integrală prăjită, cu gem de coacăze, și jumătate de banană. A doua zi, urma să mănânce cealaltă jumătate, cu cereale integrale. Totul era în regulă, totul era normal.

De-abia când intră sub duș o podidi plânsul. Noaptea nedormită și enorma povară a situației o copleșiră în cele din urmă. Ieși de sub duș, își trase pe ea pantalonii de yoga, un tricou și, cu părul încă ud, se urcă la volan.

Clen era pe veranda casei, într-un vechi balansoar, fumând o țigară, cu o armă pe genunchi, ca un personaj din filmele western cu John Wayne. Barba mare îl făcea să semene cu un călugăr sau cu un criminal în serie.

Nu păru deloc surprins s-o vadă pe Dabney coborând din mașină. Își aruncă țigara într-un borcan cu apă de la picioare și țigara se stinse cu un sfârâit.

– Bună, Cupe, o salută el.

Bună, Cupe.

Glasul lui. Dabney nu se gândise la efectul vocii lui asupra ei. Se temea că îi vor da lacrimile, dar își dădu seama că plânsul ar fi fost o reacție prea potolită. Altceva urma să i se întâmple. Avea să se topească, să se preschimbe într-un pilastru de sare sau să fie victima unei combustii spontane. Ce se întâmpla cu o persoană ajunsă într-o astfel de situație? Box ar fi putut încerca să exprime această stare printr-una din formulele lui: dacă se pornea de la cât de mult îl iubise Dabney pe Clen, apoi se calcula derivata și se împărțea totul la douăzeci și șapte de ani, s-ar fi ajuns cu siguranță la infimul procent de unu la sută. Dabney ar fi trebuit să nu simtă nimic, sau aproape nimic. Ar fi trebuit să fie în stare să-i răspundă *Salut, Bestie!* – căci, în existența lor de odinioară împreună, acestea erau apelativele știute numai de ei doi: Cupe și Bestie –, după care să dea mâna cu el sau să-l îmbrățișeze cu blândete, din pricina brațului, și să-l întrebe: *Ei, ia zi, cum ți-a mers?*

Dabney închise ochii pentru o clipă: ceața trandafirie. Trandafiriul era în mod normal motiv de bucurie. Dar nu și în ziua aceea.

Clen coborî treptele verandei, oprindu-se în fața ei, iar Dabney se simți absorbită în culoarea ochilor lui căprui de scoțian: o combinație de ceai diluat și verde ca iarba vâlcetelor. Era mai în vârstă, mai masiv, cu trupul puțin lăsat pe o parte, dar sunetul vocii lui și frumusețea ochilor aproape că o făceau pe Dabney să cadă în genunchi. Dragostea lor fusese un castel, castelul ajunsese o ruină, iar Dabney curățase molozul puțin câte puțin vreme de un sfert de secol, până ce căpătase certitudinea că în sufletul ei nu mai rămăsese decât un petic de pământ sterp.

Și-atunci, de unde acest sentiment năvalnic, acest val de dorință precum argintul topit, această sclipire aurie a ceea ce Dabney se temea să recunoască a fi iubire? Trecuseră atâția ani de când simțise iubirea în acest fel – o iubire pe care o nutrise numai față de Clendenin, pe

care o abandonase, dar pentru care se rugase și sperase că va reveni –, încât abia dacă o mai recunoștea.

Iubire.

Nu era în stare să scoată un cuvânt. La fel cum se întâmplase când îl zărise în Sconset pe bicicletă. Simțea că se sufocă. Oare va leșina din nou? Nu se simțea bine. Întoarcerea lui Clendenin Hughes o ucidea.

– Ai venit, spuse el.

Glasul lui.

Dabney nu se mai putu stăpâni. Izbucni într-un plâns cutremurat de suspine, simțindu-se răvășită, vulnerabilă și umană. Înainte ca acel e-mail să apară în căsuța ei poștală (subiect: *Salut*), Dabney nu mai plânsese de luni întregi. De la moartea câinelui lor, Henry. Iar înainte de asta, nu plânsese de ani de zile – iar atunci fuseseră lacrimi de bucurie, când Agnes absolvise liceul, apoi facultatea.

– Ești la fel de frumoasă, îi spuse Clen. Exact cum mi te-am imaginat. Arăți la fel ca atunci când ai rămas pe chei, și feribotul s-a desprins de țarm.

– Taci! țipă Dabney.

Era șocată de țipătul ascuțit și puternic pe care îl scosese, șocată că încă mai avea glas. Dar cum îndrăznea el ca primele cuvinte să fie exact acelea care-i aminteau de cea mai urâtă zi din viața ei? Stătuse rezemat de balustrada feribotului, într-o zi de septembrie, pe fundalul unui cer orbitor de albastru. Îi făcuse cu mâna lui Dabney, strigând din toți rărunchii *Te iubesc, Cupe! Te iubesc!* Dabney fusese incapabilă să-i strige ceva sau să-i facă semn cu mâna. Rămăsese încremenită ca un stâlp, mută de mâhnire, teamă și regret, inclusiv furie față de ea însăși pentru că se simțea extrem de slabă și de vulnerabilă. Nu putea merge cu el. Se simțea cum probabil se simțise prima Dabney – Dabney Margaret Wright – când rămăsese aproape în același loc, urmărindu-și cu privirea soțul, pe Warren, care pornea pe mare la bordul balenierei *Lexington*.

Dabney Margaret White nu avea să-și mai revadă soțul niciodată.

Dabney Kimball văzuse ceața trandafirie asociată cu Clendenin vreme de atâția ani încât fusese convinsă că vor rămâne împreună. Dar priveliștea feribotului care dispărea la orizont îi zdruncinase

această convingere. *N-am să-l mai văd niciodată pe Clendenin Hughes*, își spusese ea.

Și totuși, iată-l în fața ei.

El făcu un pas ca s-o îmbrățișeze. Ea se opuse, lovindu-l cu pumnii în piept, dar tot cu grijă din pricina infirmității sale. Ciudat cum se temea pentru ceva inexistent. Dar Clen o trase aproape cu brațul teafăr, lipind-o de el. Dabney îi simțea mirosul: mirosea la fel și era același nemernic neînduplecat dintotdeauna. Nu *renunța* până când lumea întregă îi făcea pe plac.

– Dă-mi drumul! îi ceru Dabney.

– Nu, refuză el. N-am să-ți dau drumul. Prea mult am așteptat acest moment. Nimic mai mult nu mi-am dorit pe lume decât să te pot strânge iar în brațe.

– Taci! îl rugă Dabney.

– Liniștește-te, îi zise Clen. N-ai decât să pleci și să nu te mai întorci niciodată. Te rog numai să-mi dai voie să te țin în brațe o clipă și să-ți dau un singur sărut.

Dabney încetă să se mai împotrivescă. Îl înlănțui cu disperare, inhalând mirosul lui, și o năpădi un val de dorință atât de copleșitor, încât simți cum o cuprinde amețeala și se clătină pe picioare. Simți buzele lui Clen pe păr. Căldura lor i se părea insuportabilă. Își ridică obrazul spre el și, în clipa următoare se sărutau. Săruturi pasionale, lacome, cum Dabney nu trăise niciodată; și totuși, nu chiar. Erau sărutări de care Dabney avusese parte doar pe vremea când ea și Clendenin erau adolescenți, când magia sărutului pătrunsese pentru prima oară în viața lor. Buzele lor se căutau flămânde, arzând de dorință. Sărutări atât de vechi, încât redeveneau noi, și odată cu ele îi cuprindea o dorință pătimașă, dureroasă. Dabney îi simți bărbăția pe piciorul ei. Își aminti cum era să facă dragoste cu el, cu disperare, nebunește, cum simțise că se răstoarnă pământul, cum țipase când primele orgasme îi cutremuraseră trupul adolescentin și cum el îi pusese latul palmei peste gură ca ea să-l muște și să-și înăbușe țipetele. Mai târziu, îi arătase urmele de dinți, după care își luaseră bicicletele și porniseră să-și cumpere frappé de zmeură, Clen zâmbind prostește

cu gura până la urechi, Dabney simțind o durere plăcută când se atin-
gea de șaua bicicletei.

Atâtea lucruri pe care nu-și îngăduise să și le amintească.

Se trase înapoi și auzi un sunet ca și când s-ar dezlipi o ventuză.
Soarele se ascunse după nori.

– Nu pot, zise ea.

– Ba poți, o contrazise el, răsuflând greu. Tocmai ai făcut-o.

– Asta a fost... Nici nu știi ce-a fost.

El scoase un hohot de râs ca un mârâit. *Bestie*. Dabney îi spunea
cândva Bestie din pricina staturii, a părului negru și ciufulit, a zgo-
motelor pe care le scotea și a ferocității care răzbea la suprafață când
era enervat. Când începuse să-l cunoască, îl asemănase cu un perso-
naj de basm: nu chiar animal, dar nici ființă umană întru totul. Clen
venise în Nantucket cu răni din viața lui de până atunci în Attleboro.
Tatăl său alcoolic băuse până căzuse mort pe masa din bucătărie. Clen
fusesse un ciudat și un sălbatic, dar în același timp cea mai inteligentă
persoană pe care o întâlnise Dabney în viața ei.

– Sunt căsătorită, îi spuse ea.

– Puțin îmi pasă.

Sigur că nu-i păsa. De când îl știa Dabney, Clen se împotrivise
convențiilor, autorității și *regulilor* de orice fel. Își închipuia că și
acum lucrurile stăteau la fel. Absolvise liceul ca șef de promoție, dar
fusesse la un pas de a fi exmatriculat, fiindcă se luase la hartă cu pro-
fesorul de istorie, domnul Druby, pe tema principiilor filosofice ale
unui anume Malcolm și nu mai știa cum. Clen își ieșise din fire și
proferase cuvinte jignitoare, spunându-i domnului Druby că e un
ignorant (cuvânt care lui Dabney îi amintea de denumirea științifică
a unui dinozaur¹) și doar mânia mamei lui Clen, Helen Hughes (în-
trucât toți, inclusiv directorul, îi luaseră frica) îl salvase pe Clen.

– Puțin îmi pasă și mie că ție nu-ți pasă, replică Dabney. Mie îmi
pasă. Box e un om cumsecade.

– Ah, economistul! comentă Clen pe un ton zeflemitor.

– Da.

¹ În original, *ignoramus*

Clen o privea cu luare-aminte. Dabney nu avea curajul să-i întâlnească privirea. Era prea riscant. Vale înverzită și ceai diluat, ochi scoțieni căprui, cei mai fascinanți pe care-i văzuse vreodată. Dabney știa asta, fiindcă așa erau și ochii lui Agnes.

Oh, Doamne, Agnes!

– Trebuie să plec, spuse ea.

– Hai înăuntru, o invită el. Să vezi unde stau.

– Nu, refuză ea.

– Doar să arunci o privire, insistă el. Pe urmă poți să pleci. E ceva mai acătării decât maghernița din spatele restaurantului Lobster Trap.

Baraca unde locuia cândva Clen împreună cu mama lui, chelneriță la acel restaurant. Acolo își pierduse Dabney virginitatea, de Crăciun, în primul an de liceu, în timp ce Helen Hughes era plecată de pe insulă pentru cumpărături.

Nu prea era de acord și totuși se trezi că urcă treptele care duceau pe veranda casei, urmându-l pe Clen.

– Ce-i cu arma asta? întrebă ea.

– E o pușcă BB, răspuse el. Trăgeam după ciori, folosindu-mă de brațul bun.

În interior, căsuța arăta ca o vastă cameră de hotel de cinci stele, amenajată în stil rustic-estival. Pat imens cu lenjerie scumpă, de firmă, marmură și onix de culoarea mierii în baie. În bucătăria complet utilată, erau dulapuri de o parte și de alta și o masă lungă din lemn de pin, pe care bâzâia un calculator. Peste tot zăceau aruncate blocnotesuri, pixuri și ziare, țintuite locului cu vreo șase cești de cafea nespălate. Mai era și un pahar fără picior, cu un deget de băutură despre care Dabney știa că e bourbon.

Clen îi spuse că principalul corp de clădire și căsuța aparțineau unei familii înstărite din Washington, care venea în Nantucket doar trei săptămâni în august și în weekendul de Ziua Recunoștinței, când Joe Biden¹ era invitatul lor obișnuit la masă. Corpul principal era compus din șase dormitoare, îi explică Clen, dintr-o bucătărie demnă de un maestru bucătar și o piscină. Familia respectivă acceptase ca Clen să locuiască acolo fără să plătească chirie, întrucât el câștigase

¹ Al 47-lea vicepreședinte al SUA (n. 1942)

un Premiu Pulitzer și se învoise să se îngrijească de casă atât cât îi permiteau puterile în răstimpul celor unsprezece luni cât nu locuia nimeni acolo. În esență, asta însemna ca Clen să aibă grijă ca vila să nu ia foc sau să nu fie jefuită. Trebuia să se asigure că termostatul rămâne poziționat pe 18 grade Celsius și că țevile nu îngheață.

- Te invit mâine la mine, îi spuse Clen. Pregătesc prânzul.

- Nu pot să mai vin, răspunse ea.

- Ba poți.

- Sunt *măritată*, Clen.

- Să știi că l-am văzut pe soțul tău, profesorul, pe stradă în Sconset. Cred că se grăbea să vină după tine.

- Da. Am leșinat, îi explică Dabney.

- Ai leșinat? repetă el. Din cauza mea?

- Păi, faptul că am dat cu ochii de tine nu m-a făcut să mă simt mai bine.

- Și totuși, azi ai venit să mă vezi. Iar dacă ai venit azi, ai să poți veni și mâine.

- Nu, nu pot.

- De ce?

- De-aia! se răsti ea.

- Cum adică, de-aia?

- Vrei să încetezi? îl rugă ea.

- Nu, n-am să încetez. M-am întors în Nantucket pentru tine. Fiindcă n-am încetat să te iubesc nici măcar o clipă.

- Nu te cred, se răsti ea.

- Am mai fost cu o femeie, mărturisi Clen. O chema Mi Linh. O vietnameză. Foarte frumoasă.

Dabney scoase un icnet abia auzit.

- Relația noastră a durat cinci ani, continuă el. Am locuit împreună la Hanoi. De Anul Nou chinezesc, i-am cumpărat un șirag de perle. Le-a purtat la un dineu la hotelul Metropole. Îi veneau bine, dar am rugat-o să le dea jos. I-am cerut să nu le mai poarte nicio dată. Clen tuși. Până și tusea lui suna familiar. Începuse să fumeze din ziua în care ajunsese la New Haven. Pe Dabney o înfuria faptul că

ținea minte toate aceste amănunte. Le-a aruncat în lacul Hoan Kiem. Ofrandă pentru țeptoase.

– Minunat, comentă Dabney.

– M-am bucurat să le văd dispărând, urmă el. Perlele ți se potriveau doar ție. Mi Linh nu era Dabney și nici n-ar fi fost vreodată. Ne-am despărțit la câteva săptămâni după aceea.

Dabney lăsă ultimele cuvinte ale relatării să plutească în aer.

– De ce acum? întrebă ea.

El tuși. Răsufă adânc.

– E vorba de brațul meu.

Ea încuviință din cap.

– Ce-ai pățit?

– Dacă vii mâine, am să-ți povestesc, răspunse Clen.

Ea deschise gura, cu gândul să spună *Nu vin mâine*, dar nu găsea rostul acestui duel verbal. Se întoarse să plece.

– Am să te fac să-ți iei vorbele înapoi, zise el.

– Care vorbe? întrebă ea.

Urmă o clipă de tăcere. Dabney făcu greșeala de a-i întâlni privirea. Simți cum i se înmoaie picioarele. Nu! *Fii tare*.

– Știi bine care, spuse el.

Brusc, Dabney înțelese.

– La revedere, Clen, zise ea.

Dabney îi telefonă acasă Ninei, cu rugămintea să vină la birou imediat, deși era abia opt și jumătate. De cealaltă parte a străzii, dubița cu ziare descărca presa la magazinul Hub. În rest, pe Main Street era liniște.

Nina urcă scările greoi, apoi se cocoță pe marginea biroului, având expresia cuiva gata să sară de pe o clădire.

– Sunt concediată? întrebă ea.

– Poftim?! exclamă Dabney. Nu, Dumnezeuule, nu! Cum de ți-a dat prin minte așa ceva?

– În optsprezece ani, nu mi-ai cerut niciodată să vin mai devreme.

Era adevărat. Dacă vreodată se pusese problema să fie cineva la serviciu mai devreme, acel cineva fusese Dabney.

- Nu te dau afară, Nina, o asigură Dabney. N-aș face asta niciodată.

Nina acceptă cafeaua pe care i-o adusese Dabney. Îndepărtă capacul alb din plastic al recipientului și suflă în cafea. De regulă, Dabney îi aducea Ninei înghețată, dar azi era atât de tulburată, încât pur și simplu scăpase asta din vedere. Nici nu-i trecuse prin minte că și Nina ar putea fi tulburată.

- Atunci ce s-a-ntâmplat? întrebă Nina.

O privi pe Dabney printre pleoapele întredeschise, de parcă răspunsul ar fi fost întipărit cu litere minuscule pe fruntea ei.

Dabney începu să se plimbe de colo până colo prin micul lor birou. Îl cunoștea perfect până în cele mai mici detalii: peretele cu broșuri despre fiecare membru al Camerei, teancurile înalte de ghiduri ale Camerei, fotografiile cu pajiștea Ram la asfințitul soarelui și cu farul Great Point făcute de Abigail Pease¹, covorul oriental scâmoșat, salvat de Dabney din casa tatălui ei de pe Prospect Street, cele două birouri salvate din vechea secție de poliție. Ea și Nina le numeau birourile *Dragnet*². Dabney lucra la vechiul birou al tatălui ei. Își amintea cum se așeza la birou pe când era copil, în timp ce tatăl ei redacta documentele pentru vreun caz de conducere auto sub influența alcoolului sau glumea cu Shannon, centralista cea blondă și drăguță. Biroul de la Cameră era căminul ei, numai că în acest moment nu-i oferea nici un confort.

- Lucrăm de atâta vreme împreună, începu Dabney, încât probabil îți închipui că știi totul despre mine.

- Aproape totul, o corectă Nina.

- Aproape totul, repetă Dabney. Și totuși, sunt absolut convinsă că ceea ce am să-ți spun acum o să te șocheze.

Dabney sorbi din cafea. În fiecare dimineață, Diana de la Farmacie îi pregătea lui Dabney cafeaua perfectă: frișcă, șase plicuri de zahăr,

¹ Mary Abigail Pease (1766-1847), descendenta unora dintre primii coloniști din Nantucket

² De la numele unui serial american polițist, de televiziune. În limbaj polițist, *dragnet* denumește un sistem coordonat de măsuri pentru prinderea infractorilor sau a suspectilor

un praf de scortişoară. Dar astăzi, nici măcar cafeaua nu-i făcea vreo plăcere.

– Ce anume? întrebă Nina. Ce-o să mă șocheze?

Oare Dabney chiar avea de gând să-i spună? Cu ani în urmă, o cameristă irlandeză de la hotelul Park Plaza, pe nume May, o învățase versurile melodiei din filmul *Plăcinta americană*. De câte ori fredona acest cântec, Dabney simțea că se relaxează. *Bye bye, Miss American Pie*.

– Clendenin Hughes s-a înapoiat pe insulă, zise scurt Dabney.

Nina vărsă cafea pe pieptul bluzei. Dabney o avertizase. Îi întinse Ninei un teanc de șervețele.

– Mai rău de atât, continuă Dabney. Azi-dimineață m-am dus să-l văd. Mai precis, cu puțin timp în urmă.

– Oh, Doamne Dumnezeule! Doamne, Doamne Dumnezeule! exclamă Nina. Urmără câteva secunde nesfârșite, timp în care procesa informația. Dabney privea cum Nina se luptă să depășească șocul momentului. Păi... Pauză. Zău așa... Pauză. Sigur că te-ai dus să-l vezi. Pauză. Cum să nu te duci?

Dabney și Nina nu erau prietene pe vremea când Dabney se despărțise de Clen, dar nu poți lucra față în față cu cineva timp de optsprezece ani fără să-i destăinuie toate secretele inimii tale.

– Și l-ai...

*Drove my Chevy to the levee but the levee was dry.*¹

– L-am sărutat, murmură Dabney.

– L-ai sărutat? repetă Nina. Răsuflă adânc de câteva ori în stilul tehnicii de respirație Lamaze, ceea ce făcea de regulă doar când vorbea la telefon cu fostul ei soț, George. Mamă, mamă! Măiculiță! Asta e tare. Tare de tot. Ții minte când te-am întrebat acum vreo cinci-șase ani...

– Sigur că țin minte, o întrerupse Dabney.

Ce ai să faci dacă Clendenin Hughes se va întoarce vreodată în Nantucket? o întrebase Nina.

Am să stau în cap și am să-mi scuiș în pantof, răspunsese Dabney.

¹ Vers din cântecul „Plăcinta americană“ (Am mers cu Chevroletul până la stăvilă, dar apa secase)

- Și acum? întrebă Nina.

- M-a invitat la el mâine, răspuse Dabney. A zis că o să pregătească prânzul.

- Mai degrabă vrea să te mănânce pe tine în loc de prânz, comentă Nina.

- Nina!

- Eu zic să te duci, își dădu cu părerea Nina. Nu vorbim aici de cine știe ce ospătar frumușel de la vreo pensiune de familie. Vorbim de Clendenin Hughes. Prima ta iubire adevărată.

Singura mea iubire adevărată, își zise Dabney. Gând pentru care era furioasă pe ea însăși.

- Nu pot să fac asta, declară Dabney. Și n-am s-o fac.

- Regret să te informez, Dabney, că nu ești prima persoană din istoria omenirii care se gândește cum ar fi să aibă o legătură extraconjugală, îi spuse Nina. Și eu am fost la un pas de asta.

- Nu mai spune! exclamă Dabney.

- Cu Jack Cooper, îi mărturisi Nina. Într-o seară, eram la Clubul Pescarilor¹. George era plecat de pe insulă la jocurile lui de noroc, deși la vremea aia eu habar n-aveam. Am băut cu Jack și am stat la taclale... pe urmă eu am spus că trebuie să plec, iar el s-a oferit să mă conducă până la mașină. În parcare, m-a sărutat de noapte bună și... lucrurile ar fi putut merge mai departe. El voia, voiam și eu. Dar am pus punct.

Dabney expiră prelung.

- Pentru că ești o femeie cumsecade și credincioasă.

- Întotdeauna am regretat că n-am făcut-o, replică Nina.

- Serious? se miră Dabney.

- Da, întări Nina. Uneori, regreti lucrurile pe care le-ai făcut, dar ce-a fost a fost, e de domeniul trecutului. E mult mai greu să regreti lucrurile pe care nu le-ai făcut, pentru că ele îți rămân vii și te obsedează. Eternul dar dacă...

Dabney chibzui o clipă. Era adevărat: Clendenin Hughes o obsedase în toți acești ani. O obsedase faptul că nu plecase la Bangkok. O obseda scenariul cum ar fi putut să fie.

¹ Anglers Club, cunoscut club din Nantucket

– Trebuie să-ți spun că răsuflu ușurată, zise Nina.

– Ușurată?

– Chiar am crezut c-ai să mă dai afară. Sau ai să-mi spui ceva oribil, de pildă c-ai să mori.

Singura mea iubire adevărată. Dabney chiar simțea că moare. Toată ființa o durea. Își prinse între degete șiragul de perle și începu să le roadă. Peste câteva clipe, sună telefonul din birou, moment în care și ea, și Nina se așezară la birourile lor, gata de treabă, ca de obicei.

Înainte să se apuce de lucru, Dabney spuse:

– Nu sufli o vorbă, ai înțeles?

– Mă jignești dacă-mi ceri asta, replică Nina.

A doua zi, la ora unsprezece și jumătate, în căsuța poștală electronică a lui Dabney apăru un mesaj de la Clendenin Hughes. Subiect: *Vii să luăm prânzul împreună?*

Dabney deschise e-mailul, dar nici un alt cuvânt.

Șterse e-mailul, după care îl șterse și din fișierul cu mesaje șterse.

În luna următoare, văzu bicicleta lui Clendenin pe Main Street. Stătea sprijinită de un copac, chiar în raza ei vizuală. Dacă Clen știa cum era așezat biroul ei, probabil își dădea seama că Dabney nu s-ar putea uita pe fereastră fără să-i vadă bicicleta.

Dabney se ridică în picioare și se întinse.

– Te deranjează dacă deschid fereastra? o întrebă ea pe Nina.

– Fă cum vrei, răspunse Nina.

Dabney deschise fereastra și cercetă cu atenție strada, vrând să privească mai de aproape. Oare chiar era bicicleta lui Clen? Argintie, cu zece viteze și bandă adezivă zdrențuită atârând de ghidon. Antică și de demult. Fără nici un dubiu, bicicleta lui Clen.

– Ce aer înmiresmat vine de afară! zise Nina.

– Poftim? exclamă Dabney.

Înadins o lăsase acolo, decise ea. Ca să-i pună nervii la încercare.

Se așază din nou la birou. Își pregătise de acasă un sendviș apetisant – pâine prăjită cu șuncă, salată verde și roșii, primele roșii de seră de la ferma Bartlett. Dar nu era în stare să înghită nici un dumaticat. Se simțea tot rău. Decise ca în dimineața următoare să înceapă tratamentul cu antibiotic prescris de doctorul Field.

– Ies puțin cu treburi, zise ea.

– Treburi? se miră Nina.

– Vreau să aprind o lumânare la biserică, îi explică Dabney.

Nina o privi bănuitoare.

– Poftim?

– Pentru ziua de naștere a lui tata.

– Ziua lui de naștere a fost săptămâna trecută, preciză Nina.

– Știi, răspunse Dabney. Și-am uitat să-i aprind o lumânare. Mai am nevoie și de niște ață de la mercerie.

– Ață? întrebă Nina nedumerită.

– Mi-a căzut un nasture de la poșeta de pânză, o lămuri Dabney.

– Tu habar n-ai să coși un nasture, i-o trânti Nina. Adu-mi-o mie.

Ți-l cos eu.

Dabney se trecu în registrul de învoiri, precizând „probleme personale“.

– Mă întorc repede, zise ea.

Ajunsa în stradă, se îndreptă fără ezitare către bicicleta lui Clen. Nici măcar nu se obosise s-o asigure cu lacăt: trăia tot în Nantucketul anului 1987. Oricine ar fi putut s-o fure. O clipă, Dabney se gândi să încalce pe bicicletă și să plece de acolo.

Deodată, își dădu seama cât i-ar fi fost de greu lui Clen să pună lacătul la bicicletă cu un singur braț și se simți îngrozitor.

Se uită în jur. Unde era? Își lăsase bicicleta în fața farmaciei. Să fi fost înăuntru, delectându-se cu un frappé de căpșune? Dabney vârî capul pe ușă.

Diana, o fată superbă, originară din Indiile de Vest, cu capul înfășurat într-un batic de un roz-aprins, o văzu pe Dabney și-i făcu semn cu mâna.

– Bună ziua, doamnă!

Rozul aprins îi sări în ochi lui Dabney. Dar Clen nu era acolo. Pe Dabney o încercă un sentiment acut de dezamăgire.

Făcu și ea semn cu mâna.

- Bună, drăguțo, pa, drăguțo! Trebuie s-o șterg!

- Ce doamnă ocupată! exclamă Diana.

Dabney porni grăbită pe stradă către Hub. Clen și ziarele lui. *Bineînțeles* că era la Hub. Dabney își potrivi pe cap bentița. Chiar *era* destul de cald și se temea că transpirase. Simplul fapt de a merge pe stradă o făcu să răsufle greu și să se simtă ușor amețită. De mâine, antibiotice.

Dabney intră în Hub, unul dintre locurile ei preferate în oraș, mirosind a cerneală de tipar și a acadele. În jurul ei, felicitări, reviste, coșuri împletite imitând farul Nava din Nantucket, gălețușe cu scoici și stele de mare, ornamente de Crăciun, caramele.

Nici urmă de Clen.

Dabney ieși din Hub și se opri în colțul străzii. Unde era Clen? Se ținuse atât de tare pe poziție, ștersese e-mailul de la el, nu se dusese în Polpis Road, nu cedase tentației, dar iată că fusese de ajuns să-i vadă bicicleta ca să înceapă să-l caute.

Și ce avea să facă dacă dădea de el? Ce avea să-i spună?

Iată ce-i va spune: *Vreau să pleci. N-ai nici un motiv să fii aici. Ai spus că te-ai întors pentru mine, dar simpla ta prezență pe insulă mă... îmbolnăvește. Mă îmbolnăvește, Clen. Nu pot face față acestei situații. Îmi pare rău, știu că trăim într-o țară liberă, dar trebuie să pleci.*

Privi atent în lungul arterei Federal Street.

Să fie oare la poștă? Trimiterea cumva vreo scrisoare în Vietnam adresată frumoasei Mi Linh?

Dabney era geloasă pe Mi Linh, femeia care aruncase în lac un șirag de perle perfecte, dându-le țestoaselor. Să fi fost oare o glumă?

Porni spre biserica St. Mary ca să aprindă o lumânare pentru tatăl ei. Tatăl ei nu-l plăcuse niciodată pe Clendenin. Îl socotise prea mândru de propria-i persoană. *Băiatul ăsta e prea deștept ca să-i fie bine în viață*, obișnuia să spună domnul Kimball.

Urcă treptele bisericii, ținându-se de balustradă. Transpirase. Locul în care era sigură că nu-l va întâlni pe Clen era Biserica Catolică.

Răcoare, penumbră, tăcere, tihnă – interiorul bisericii era ca un refugiu. Dabney introduse două bancnote de câte un dolar în cutia milei și rosti o rugăciune pentru tatăl ei. Apoi făcu ceva ce nu făcuse niciodată până atunci: mai introduse doi dolari în cutia milei și rosti o rugăciune pentru mama ei.

Bye bye, Miss American Pie.

Jeși din biserică simțindu-se calmă, ușurată și curată.

Porni înapoi pe Main Street și nu-i veni să-și creadă ochilor.

Bicicleta lui Clen dispăruse.

Exasperant, nu alta!

În noaptea aceea, nu puse geană pe geană.

O altă noapte albă.

În cea de-a treia noapte, pe la ora două, îl sună pe Box. Acesta răspunse abia la al unsprezecelea apel. Orice om în toate mințile și-ar fi dat seama că bietul de el dormea și ar fi închis telefonul.

– Profesorul Beech la telefon, zise Box.

Probabil își închipuia că-l sunase vreun student beat, care își făcuse curaj să se plângă de vreo notă.

– Mă iubești? îl întrebă Dabney.

– Poftim? exclamă el. Tu ești, Dabney? Ce e? S-a-ntâmpat ceva?

– Mă iubești? îl întrebă ea din nou.

– Da. Bineînțeles că te iubesc.

– Nu mă lua cu „bineînțeles“, i-o reteză Dabney. Spune-mi ceva concret. Spune-mi exact ce simți.

– Ce naiba e cu tine? Ai visat urât?

– Nu mai suntem apropiați ca altădată, îi spuse Dabney. Tot timpul ai de lucru! Nu mai facem sex.

– Sex? repetă Box, de parcă n-ar fi auzit acel cuvânt în viața lui. Ai idee că mâine-dimineață am examenul de absolvire cu trei sute de studenți?

– Mă doare-n cot de cei trei sute de studenți ai tăi! se răsti Dabney. Eu vreau să știi dacă mă mai iubești. Dacă mă dorești.

Urmară câteva clipe de tăcere. Apoi un oftat.

– Da, iubito. Te iubesc. Ești sufletul meu.

- Serious? nu se lăsă Dabney.
 - Da, Dabney. Serious.
 - Bine, zise Dabney, fără să se simtă complet liniștită.
 - Noapte bună, îi spuse Box.
- Dabney închise telefonul.

Dimineată, se trezi epuizată și neliniștită, ceea ce nu era deloc bine, întrucât ea și Nina aveau programate niște interviuri pentru ocuparea unor posturi. Dispuneau de buget suficient cât să mai angajeze doi asistenți pe care să-i plătească cu douăzeci de dolari pe oră ca să răspundă la telefoanele care aveau să zbârnâie non-stop în joia de dinaintea sărbătorii Memorial Day¹.

Unul din asistenți era Celerie Truman, care mai lucrase la Camera cu o vară în urmă. Celerie² – al cărei nume se pronunța la fel ca acela al legumei subapreciate pe nedrept – era cea mai entuziastă asistentă angajată de Dabney în douăzeci și doi de ani. Celerie fusese majoretă la Universitatea din Minnesota și descoperise insula Nantucket prin intermediul colegei sale de cameră de la colegiu. Era o fată plină de viață, în stare să strige încurajări pe un stadion cu șaizeci de mii de oameni, îmbrăcată în pantaloni scurți și maiou chiar și la minus treizeci de grade Celsius. Celerie se dovedise a fi un excelent ambasador pentru Nantucket. Unii vizitatori veneau la Camera de Comerț doar ca s-o cunoască pe Celerie, fiindcă fusese atât de serviabilă la telefon.

Dabney răsufla ușurată că o persoană atât de informată, isteată și eficientă ca Celerie se angajase din nou. Fata nu avea nevoie de pregătire prealabilă. Celerie era adepta Stilului Dabney de a Rezolva Lucrurile. Până la sfârșitul verii trecute, ajunsese chiar să vină la birou purtând la gât un șirag de perle.

Mai trebuia angajată doar o singură persoană. Nina dăduse un anunț în ziar la mica publicitate, ceea ce adusese zeci de aspiranți, ca de obicei. Grație anilor ei de experiență, Nina redusese lista de potențiali

¹ Sărbătoare oficială în SUA, celebrată în ultima zi de luni a lunii mai și dedicată soldaților americani căzuți în luptă sau decedați în timpul serviciului militar

² *Celery*, „țelină“, în limba engleză

candidați la trei, care păreau a fi cei mai promițători și cu care ea și Dabney urmau să țină interviu.

- Primul e un tip de douăzeci și șase de ani, student la stomatologie, acum în vacanță. A început să vină în Nantucket când avea zece ani. Părinții lui au o casă în Pocomo, așa că va locui la ei.

- Stomatologie, repetă Dabney, căscând. Lipsa de somn îi lăsase sub ochi cearcăne negre și urâte și avea impresia că pielea ei căpătase o tentă ciudată. E o premieră. Se uită spre Nina, cerând o confirmare. Adevărat? Eu zic că n-am avut niciodată un student la stomatologie.

- La drept, la medicină, bursieri Rhodes, tipul care își scria teza de doctorat despre Clinica Betty Ford după ce călcase pe acolo numai de trei ori, tipa aia trăsniță, care scria cronici muzicale despre Broadway...

- Ruthie, o întrerupse Dabney. Își aducea pachetelele alea cu mâncare care miroseau îngrozitor.

Nina ridică o mână.

- Hai să nu vorbim despre asta.

- Student la stomatologie sună bine, își dădu cu părerea Dabney. Curat, igienic, nu ca danezul ăla care nu făcea baie niciodată.

- Franzie, își aminti Nina. Hai să nu vorbim nici despre el.

- Cum îl cheamă pe puștiul ăsta? întrebă Dabney.

- Riley Alsopp, răspunse Nina.

Dabney angajase asistenți la recepție vreme de douăzeci și doi de ani și avea un instinct care nu dădea greș. În ciuda mâncării greu de suportat sau a mirosurilor corporale ale unora dintre ei, nu fusese niciodată pusă în situația de a concedia pe cineva. De cum îl văzu pe Riley Alsopp și-i remarcă felul în care îi strânse mâna, vocea lui plăcută, zâmbetul cuceritor, cureaua brodată cu rechini ciocan („Mama mi-a lucrat-o“) și cartea *Zbor deasupra unui cuib de cuci* sub braț („Vara asta am decis să recitesc clasicii“), starea de spirit a lui Dabney deveni brusc mai bună. Își dădu seama că nu avea motiv să îi mai cheme la interviu pe ceilalți candidați. După ce termina cu Riley, se putea duce acasă să tragă un pui de somn.

Îl invită pe Riley Alsopp să ia loc, îi aduse o sticlă cu apă de la frigider, îi admiră părul castaniu, degetele alungite și pantofii uzați, dar speciali pentru navigație, și-i adresă prima întrebare standard.

– De ce vrei să lucrezi la Camera de Comerț, Riley?

Închise o clipă ochii. *Te rog, nu răspunde „Pentru că vreau să lucrez în oraș”, se gândi ea. Nu spune „Pentru că pare o muncă ușoară” Nu spune „Pentru că vara trecută am muncit ca ospătar în Languedoc și am fost prins furând bani de la casă”. Nu spune „Pentru că Celerie Truman e prietena mea și ne-am gândit că ar fi drăguț să lucrăm împreună”.*

El răsufală adânc și râse scurt.

– Cred că am un singur motiv. Iubesc insula Nantucket.

Dabney zâmbi larg spre Nina, care o privi printre gene, încuviințând din cap cu un gest imperceptibil. Dabney știa ce gândește Nina: *Am ținut interviu cu zeci de candidați și doar câțiva ne-au dat acest răspuns simplu și fără cusur.*

– Ești angajat! spuse Dabney.

– Serios? exclamă Riley. Asta a fost tot? Am memorat o groază de informații și statistici despre insulă. Nu vrei să le auziți?

– Nu, răspunse Dabney. Am încredere în tine. Aș avea totuși două întrebări: când poți să începi și când trebuie să pleci?

– Pot să încep de mâine, răspunse Riley. La facultate trebuie să mă întorc pe cincisprezece septembrie, așa că aici pot veni până în jurul datei de douăsprezece.

– Excelent! se bucură Dabney.

Ce avantaj! Majoritatea asistenților spuneau că pot rămâne până la Ziua Muncii¹, dar, nu știu cum se face, dar le murea bunica în jur de douăsprezece august, și atunci fie Dabney, fie Nina trebuiau să răspundă la telefoane tot restul verii, fără a mai putea face și altceva.

Căzură de acord cu toții ca Riley să înceapă lucrul în luna următoare. Atunci trebuia să aducă două formulare cu datele personale pentru declarația fiscală și avea s-o cunoască pe Celerie.

*

¹ Labor Day, sărbătoare oficială în SUA, celebrată în prima zi de luni din septembrie

În drum spre ușă, Riley Alsopp se opri în dreptul biroului lui Dabney și luă în mână fotografia înrămată a lui Agnes.

– E *fica* dumneavoastră? întrebă el. Sau... stați așa... sora?

Dabney se strădui să nu i se citească pe chip plăcerea pe care i-o făcuse complimentul. Ea și Agnes erau întotdeauna luate drept surori.

– E fica mea, Agnes.

Riley rămase cu ochii la fotografie. Era o poză artistică alb-negru a lui Agnes, stând în picioare pe Main Street, în zăpadă. Purta o căciuliță albă tricotată și mănuși albe, iar părul negru, lung i se revărsa ca o cascadă peste canadiana albă de schi.

– E o fată frumoasă, zise Riley. Adică *foarte frumoasă*.

Dabney îl studie o clipă pe Riley, simțind că ceva se deschide în sufletul ei.

– Mulțumesc, spuse ea.

Bineînțeles, și în opinia ei, Agnes este cea mai frumoasă fată din lume, dar rămânea surprinsă de fiecare dată când alții o socoteau frumoasă. Uneori, se simțea aproape geloasă, ca și cum Agnes ar fi fost numai a ei și numai ea ar fi trebuit s-o aprecieze. Totuși, îi făcu plăcere complimentul lui Riley Alsopp. Era limpede că fusese sincer.

– Ai iubită? întrebă Dabney.

De îndată ce puse întrebarea, își dădu seama că era deplasată și oricum nu era treaba ei.

– Sunt liber ca pasărea cerului, răspunse Riley. Singurele femei din viața mea sunt mama și labradorul meu cafeniu, Sadie.

Mama lui și Sadie, labradorul cafeniu? Ce dulceață de băiat! Dabney se strădui din răspuțeri să nu leșine.

Box

Stătea la pupitru și citea cu voce tare procedurile standard de examinare, în timp ce Miranda Gilbert distribuia fascicule albastre studenților cursului numărul 10 de economie, care se foiau și se agita în fel și chip. Box era îngrozitor de demodat, și știa asta foarte bine. Aproape toți colegii lui administrau examenele online, dar Box refuza să le urmeze exemplul. În anul următor, se vedea silit să capituleze. Presupunea că peste un an, firma care tipărea fascicule albastre avea să dea faliment.

Box căscă în microfon, ceva mai tare decât avusese intenția.

– V-ați culcat târziu aseară, dom' profesor Beech? se auzi glasul unui student din ultimele rânduri.

Cei din sală chicotiră pe înfundate. Miranda îi adresează un surâs înțelegător, dar Box reacționează cu replica „Vă pic pe toți“, ceea ce stârni un adevărat hohot de râs.

Nu reușise să mai adoarmă după telefonul primit de la Dabney.

Spune-mi ceva concret, îi ceruse ea. Spune-mi exact ce simți.

Box simțise iritare, nicidecum amuzament. La ora două noaptea? Oare Dabney băuse? se întrebă el. Soției lui nu-i stătea în fire să dea asemenea telefoane. Niciodată, dar absolut niciodată în douăzeci și patru de ani de căsnicie, nu făcuse așa ceva.

Nu mai suntem apropiați ca altădată. Nu mai facem sex. Eu vreau să știu dacă mă mai iubești. Dacă mă dorești.

În mod normal, după examenul la cursul 10 de economie, Box o invita pe Miranda să ia prânzul împreună. Era singura dată în tot semestrul când proceda astfel. Îi plăcea să mențină cu ea o relație profesională. Așa era cel mai bine, mai ales că petreceau atât timp împreună. Din când în când, ea încerca să-l convingă pe Box să iasă împreună la un film, iar el accepta doar când îl copleșea singurătatea. Luau cina împreună cu alți colegi, niciodată în doi, cu excepția acestui singur prânz. Box nu voia să-și audă bârfe, deși presupunea că asta se întâmpla oricum. Miranda era o femeie foarte frumoasă, isteată foc și lucra cu el de patru ani, perioadă în care își demonstrase loialitatea, răbdarea și fidelitatea. Box îi recunoștea toate aceste excelente calități, dar în nici un caz nu nutrea față de ea vreun sentiment romantic. Singurele lui amante erau munca, reputația și cariera. Totuși, era util să păstreze niște limite.

Telefonul lui Dabney îl tulburase în asemenea măsură încât decise că era mai bine ca de data asta să renunțe la prânzul cu Miranda, chiar dacă nu era nimic între ei.

– Mă tem că flăcăul din rândul treizeci și cinci avea dreptate, spuse el. N-am dormit bine azi-noapte. Îmi pare rău, dar va trebui să renunțăm la prânzul nostru obișnuit. Îmi cer scuze.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, răspunse Miranda, deși din glasul ei melodios și afectat răzbătea iritarea.

Box își dădu seama că probabil o jignise. Se pare că în privința femeilor din viața lui nu era în stare să facă nimic cum trebuie.

Dabney

Joi dimineață, în căsuța poștală electronică o aștepta un e-mail de la Clendenin Hughes. Subiect: ?

Dabney deschise mesajul, gândind: !!!!!

„Te aștept diseară la ora 9 în Cimitirul Quakerilor“, suna mesajul.

- Oh, Doamne! exclamă Dabney, ducând brusc mâna la gură.

Iar luase numele Domnului în deșert! Toată starea sufletească pe care o resimțea de luni, de când aprinsese lumânările, se evaporă într-o clipă.

- Ce e? întrebă Nina. Se uită la Dabney cu ochi îngustați și adăugă în șoaptă: Clen?

Dabney încuviință din cap. Era o mare ușurare să poată spune cuiva ce are pe suflet. Ar fi îmbolnăvit-o să țină totul în ea.

- Vrea să ne întâlnim diseară în Cimitirul Quakerilor, zise ea.

- Cam macabru, comentă Nina. Te duci?

- Nu, declară Dabney. Nici vorbă.

Joi seara, Dabney stătea întotdeauna acasă, la un Sendviș și un Film. Decise că seara aceea nu va face excepție. Își cumpără un Cubano de la Food for Here & There, îl așază frumos pe o farfurie, alături de niște cartofi prăjiți, își turnă un pahar de apă cu gheață și lămâie și deschise televizorul din salonaș. Văzu că pe TMC rula *Love Story*, care abia începuse de cinci minute. *Love Story* fusese dintotdeauna filmul ei preferat, chiar și înainte de a merge la Harvard. Într-un

an, de Halloween, Dabney se îmbrăcase la fel ca Jennifer Cavalleri, ceea ce în esență însemna ținuta ei obișnuită: pulover roșu pe gât, bentiță și perle. Luase cu ea un exemplar din *Love Story*, ca să nu existe dubii în privința personajului pe care îl întruchipa.

Dabney era în stare să reproducă toate replicile, până la ultima: Jenny numindu-l pe Oliver „Filfizon“, Oliver și Jenny în biblioteca Widener, Jenny și Oliver mergând cu mașina ca să facă cunoștință cu tatăl cel cu inima împietrită, meciurile de hochei și scena cu Jennifer, superb bronzată, în barcă. Apoi Jenny dorindu-și să meargă la Paris, numai că pentru ea nu avea să mai existe nici un Paris. Motivul pentru care nu putea rămâne însărcinată era boala ei: suferea de leucemie și urma să moară.

În timpul pauzei, Dabney se duse la bucătărie să pună farfuria în mașina de spălat vase și să-și ia un baton de ciocolată amăruie. Aruncă o privire la ceas. Era 8.45.

Se înapoie în salonaș ca să urmărească sfârșitul filmului, dar nu reuși să se simtă în largul ei. Lua antibiotic de trei zile și îi era la fel de rău. În plus, gândul îi fugea în altă parte. Se făcu 8.48, apoi 8.50.

Probabil că el era deja acolo. Dabney știa că e acolo. În timpul liceului, se întâlneau întotdeauna în Cimitirul Quakerilor. *Cam macabru*, comentase Nina. Lucrul cu adevărat macabru era că Agnes fusese concepută în Cimitirul Quakerilor. Dabney era sigură de asta.

Își puse pardesiul și ieși din casă. Decise să ia automobilul Wagoneer al lui Box, nu Impala. Impala era mașina cea mai lesne de recunoscut de pe insulă.

La ora nouă și câteva minute trecea prin fața Cimitirului Quakerilor. Încetini, privind cu atenție spre colțul sud-estic, spre mormântul lui Alice Booker Wright, stră-stră-bunica lui Dabney, locul unde obișnuiau cândva să se întâlnească.

Îi zări silueta întunecată și masivă șezând pe mormântul lui Alice. El îi făcu cu mâna.

Ea apăsă pe accelerație.

Porni înapoi pe străzile orașului, spunându-și în gând: Întoarce-te, du-te să-l vezi, sărută-l din nou. Își aminti mireasma de iarbă cosită

din cimitir, fâșăitul noroiului sub tălpile lor și muchia aspră a pietrei funerare a lui Alice frecându-se de spatele ei, gustul gâtului lui Clen, glasul lui, ochii lui, genunchiul lui legănându-se încoace și-ncolo, picioarele lui încălțate cu bascheți. Cât de dragi îi erau lui aceste încălțări; era încăpățânat, nu renunța să-i poarte oricât s-ar fi uzat. Dorința i se răspândește în sânge asemenea broboanelor de mercur. Întoarce-te la el.

Nu, nu se va întoarce. Parcă mașina pe aleea din fața casei și se grăbi să intre, gâfâind. Lăsase televizorul deschis. Tocmai rula ultima scenă a filmului: Oliver stând singur pe zăpadă.

Telefonul sună, făcând-o să sară ca arsă. Oare Clen avea chiar atâta tupeu încât s-o sune acasă? Își dădu seama că apelul era de la Agnes. Agnes telefona în fiecare joi seară, la nouă jumătate, știind că mama ei era acasă, la Sendviș și la Film. Slavă Domnului că Dabney se întorsese! Dacă n-ar fi răspuns la telefon, Agnes s-ar fi putut alarma și l-ar fi putut suna pe Box. Atunci, chiar că ar fi avut de dat niște explicații.

– Bună, iubito, o salută Dabney.

– Mami?

– Ești bine, draga mea?

Să îndrăznească să spere că porumbeii se certaseră? Oare logodna lui Agnes era periclitată? Oh, cât s-ar fi bucurat Dabney în sinea ei!

– E vorba de slujba mea, răspunse Agnes. Ieri am aflat că nu vom primi fonduri de la buget pentru vara asta. Clubul se închide până la începerea noului an școlar.

Agnes izbucni în plâns.

– Vai, scumpa mea! exclamă Dabney. Îmi pare tare rău.

– Știam că e pe muchie de cuțit, explică Agnes. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu gândul ăsta.

– Și ce-ai să faci toată vara? o întreabă Dabney.

Îi veni în minte un tablou deprimant: Agnes, lucrând temporar în biroul lui CJ, aducând cafele și răspunzând la telefon.

– Vin acasă, răspunse Agnes.

– Cum? exclamă Dabney. În Nantucket?

– Da, în Nantucket. Nu detest insula chiar atât cât îți închipui tu, mamă.

- Nici nu mi-am imaginat că ai detesta-o, răspuse Dabney.

Totuși, Agnes nu iubea insula Nantucket așa cum o iubea Dabney. Nu mai venise acasă, vara, din anul întâi de colegiu. Moștenise de la Clendenin gustul pentru călătorii. În liceu, făcuse excursii în Franța și Italia, după care petrecuse o vară în Irlanda și o altă vară lucrând într-o tabără de copii defavorizați din Bronx, ceea ce o dusesese la slujba ei actuală.

- Pur și simplu, mi-am închipuit că vrei să rămâi în oraș cu CJ.

- El așa vrea, explică Agnes. Numai că vara în Manhattan e oribilă. Prefer să merg la plajă. Pot lucra în calitate de consilier la Island Adventures. Am vorbit deja cu Dave Patterson. Pot face planuri pentru nuntă. Și așa mai sta cu tine și cu tata.

Agnes venea acasă pe timpul verii! Dabney simți că o ia cu amețea.

- CJ e foarte ocupat, reluă Agnes. Trebuie să negocieze contracte pentru fotbalistii lui înainte de începerea cantonamentelor. Poartă negocieri și pentru unul dintre clienții lui de la Yankees, nu-ți pot spune care, ce urmează să fie transferat la San Diego. Totuși, încerc să-l conving să vină în Nantucket la sfârșit de săptămână, ori de câte ori e posibil.

- La sfârșit de săptămână? repetă Dabney.

Adică toată vara va trebui să-și petreacă weekendurile cu CJ? Închise ochii și văzu o ceață densă, măslinie. Vestea venirii lui Agnes acasă era cea mai frumoasă surpriză la care ar fi putut spera Dabney. O putea salva pe Agnes. Și era foarte posibil ca Agnes s-o poată salva pe Dabney.

Clendenin

Nu-și putea tăia friptura, nu-și putea lega șireturile la pantofi, nu-și putea încheia butonii la manșetele cămășii. Putea impinge un cărucior de supermarket, dar nu putea ține un coș de cumpărături. Să deschidă un flacon de medicamente cu dop ermetic? Nici vorbă! Să taie o roșie îi era greu, dar nu imposibil. Încă nu încercase să depănușeze un știulete de porumb. Tastatul la calculator era o muncă lentă și dificilă, așa că acum scria de mână, după care utiliza un program de calculator special. Îi era greu să împăturească rufe sau să scoată dopul unei sticle de vin.

Se putea bărbieri, dar cum întotdeauna detestase bărbieritul, își lăsase barba să crească de patru luni, două săptămâni și trei zile – exact timpul scurs de când își pierduse brațul.

Operațiuni precum aceea de a scoate bani din portofel pentru a-l plăti pe angajatul care livrează pizza și de a primi cutia fierbinte constituia o complicată echilibristică, agasantă pentru Clen și stânjenitoare pentru cel din fața lui. Își pierduse brațul stâng, așa că putea totuși să dea mâna.

Probabil nu ar fi fost recomandabil să țină în brațe un copil mic, dar, oricum, în viața lui nu exista nici un copil mic.

Putea sparge un ou, putea întoarce o omletă, putea merge pe bicicletă și putea să înoate. Și da, putea fuma, bine că se inventase bricheta. Scăpăratul unui chibrit era ceva de domeniul trecutului.

De regulă, la lăsarea întinericului – moment care se instala din ce în ce mai târziu pe măsură ce se apropia luna iunie –, Clen ieșea pe verandă și vâna ciori cu arma sa BB (devenise din ce în ce mai îndemânatic), după care fuma o țigară și arunca mucul în borcanul de maioneză, pe jumătate plin cu apă, de la picioarele lui. Deprinsese acest viciu peste ocean. Îi fusese cu neputință să locuiască la Bangkok, la Hanoi și mai apoi la Siem Reap, fără să fumeze. Își închipuise că se va lăsa la întoarcerea acasă, dar deja renunțase la atâtea lucruri încât nu mai putea renunța și la țigări.

Fie își pregătea singur ceva de mâncare (o omletă, niște orez prăjit), fie comanda mâncare, de unde și momentele stânjenitoare trăite cu angajatul la livrări, deși de acum Benny îl cunoștea.

Pe urmă, când se întuneca de tot, Clen se suia în mașina pe care o avea la dispoziție – obținuse un permis de conducere special, valabil doar dacă purta proteza, ceea ce nu făcea niciodată – și mergea în oraș, trecând prin fața casei de pe Charter Street unde locuia Dabney.

Dacă ar fi povestit cuiva ce făcea, lumea ar fi zis că o urmărește, l-ar fi socotit un nemernic, un individ incapabil să se desprindă de trecut. Dar el nu se simțea în nici una dintre aceste posturi. Trecea prin fața casei lui Dabney, fiindcă îi plăcea să vadă luminile aprinse și să se gândească la ea cum stă acasă, cum amestecă o salată, cum pune niște flori proaspete într-o vază sau cum citește în pat un roman de Jane Austen.

Era conștient că Dabney e căsătorită. Era conștient că nu exista nici o șansă să-l părăsească pe economist doar fiindcă el, Clen, decisese să se întoarcă acasă. Dar o iubea într-un fel ce nu putea fi ignorat, prin urmare era decis să-și încerce norocul. Așteptase o viață întreagă acel sărut din fața casei lui. La o adică, s-ar fi mulțumit și cu atât.

În fiecare vis pe care îl avusese de când se înapoiase în Nantucket se vedea cu amândouă brațele. Datorită lui Dabney. Ea îl făcea să-și regăsească desăvârșirea ființei.

Clen aflase despre copil dintr-o scrisoare primită de la Dabney, trimisă într-un plic subțire Par Avion de un albastru-deschis – aparent, nu se deosebea prin nimic de celelalte trei scrisori care-i parveniseră

înainte de a ajunge la Bangkok și în care ea îi mărturisea iubirea pe care i-o poartă și faptul că îi lipsește mult. Scrisoarea în care îi anunțase sarcina ajunsese la Clen după ce el se înapoiase la Bangkok după o misiune oribilă în Pattaya, un loc mult mai cutremurător, mai izolat de lume și mai inuman decât își imaginase Clen că ar exista pe pământ. Era plecat peste ocean de peste două luni, suficient cât să-și dea seama cum merg lucrurile, dar și ca să i se năruie orice iluzie.

Nu știi cum să-ți dau vestea asta, îi scrisese Dabney, așa că am să-ți spun doar atât: sunt însărcinată.

Iar câteva rânduri mai jos: *Nu vreau nimic de la tine. M-am gândit să renunț la copil, dar nu am găsit puterea să fac gestul ăsta. Urmează să nasc în mai.*

În mai, se gândi el. Asta însemna că Dabney rămăsese însărcinată în august, cu câteva săptămâni înainte de plecarea lui. În acele ultime zile, făcuseră dragoste de multe ori, cu pasiune, agățându-se unul de altul, iar Clen nu folosisese de fiecare dată un prezervativ. Îi veni în minte o noapte anume din Cimitirul Quakerilor.

Despărțirea lor decursese mult mai lin decât s-ar fi așteptat. Când el primise oferta să lucreze la agenția *New York Times* din sud-estul Asiei, se așteptase ca Dabney să facă o criză de nervi, să țipe, să plângă, să-l imploră să rămână, să amenințe cu sinuciderea sau că-l va omori pe el. Dar ea se arătase resemnată, ba chiar se bucurase pentru el. Îi zâmbise și-i spusese: *Trebuie să accepți, Clen. Așa o ocazie ți se oferă doar o dată în viață.* Primise vestea cu atâta calm, încât Clen își închipuise, pentru o clipă, că va veni cu el.

Nu, spusese ea. Eu rămân aici.

Cu alte cuvinte, ne despărțim?

Suntem făcuți unul pentru altul, spusese ea.

Indiferent ce se va întâmpla, până la urmă tot vom fi împreună.

Chiar crezi? o întrebă Clen.

Să așteptăm, replicase ea. Să vedem ce se întâmplă.

Fusese o remarcă foarte înțeleaptă, dar care totuși îl rănise. Cu atât mai ciudat cu cât el era cel care pleca. Deși amândoi erau absolvenți Ivy League, petrecuseră ultimul an făcând munci mai prejos de instruirea lor. Clen ardea de dorința de a pleca într-un loc mai mare,

mai important, unde chiar se întâmplau evenimente demne de a fi considerate știri. Se gândise la New York. O relație cu Dabney ar fi fost funcțională la asemenea distanță, el s-ar fi întors în Nantucket la fiecare sfârșit de săptămână sau la două săptămâni. Dar Bangkok?

Îi făcuse cu mâna de la bordul feribotului, strigând-o pe nume și spunându-i ce mult o iubește, până când o pierduse din ochi. După aceea vomitase peste copastia vasului.

Când primise scrisoarea lui Dabney, Clen împrumutase o mie de dolari în contul următorului salariu și-i cumpăraseră bilet de avion. Îi telefonase din biroul supraîncălzit de la Western Union, închipuindu-și că acum, fiindcă rămăsese însărcinată, va fi silită să vină. Perspectiva de a o revedea pe Dabney era cu mult mai atractivă decât aceea de a avea un copil. De fapt, ce însemna asta, *să ai un copil?* Nu știa prea bine, dar *nu* se așteptase ca Dabney să-i spună ceea ce-i spusese, adică *N-am să vin acolo. Voi naște singură acest copil.*

Poftim?! exclamase el.

E singurul mod de a depăși cu bine încercarea asta, răspunsese ea.

El nu înțelesese. *Cum?* Țipa în receptor, deși în spatele lui se formase o coadă de turiști australieni care ascultau fiecare cuvânt.

Te rog să nu mă mai cauți niciodată. Rupem orice legătură. Să nu mă mai cauți niciodată. Te rog să-mi respecti dorința. Te rog.

O să ne descurcăm bine amândoi aici, îi promisese el. Am să închiriez o locuință mai mare, am să angajez o femeie care să te ajute cu copilul!

Clen, repetase ea. *Te rog.*

Te rog ce? Îi venea să-și smulgă părul din cap de disperare. *Hai, vino, Cupe. Ți-am luat și bilet de avion.*

Nu pot! răspunsese ea. *Nu știu dacă înțelegi sau dacă ai înțeles vreodată. Nu pot să plec. Îmi e prea frică, și poate că frică nu-i cuvântul potrivit.*

Clen îi putea auzi răsuflarea. Își dădea seama că Dabney se străduia să își țină lacrimile în frâu.

Îmi pare rău, Clen. Pur și simplu nu pot.

Bine, declarase el. Foarte bine. Ai câștigat, Dabney. Renunț la slujbă. Mă întorc acasă.

Nu, refuzase ea. Cu nici un chip.

Cum?! exclamase el.

Crezi că vreau să ajungi ca maică-mea? Dacă te întorci să-ți duci viața aici, în Nantucket, vei avea o existență ternă, mult mai ternă decât cea pe care urmează s-o trăiești peste ocean. Și atunci, mă vei urî pe mine, îi vei purta pică copilului nostru, după care vei fugi de acasă în toiul nopții și nu voi mai auzi niciodată de tine. Tăcuse o clipă. Nu, repetase ea. Nici nu te gânde. Nu vreau să te întorci acasă.

N-am să fac asta. Știi foarte bine că n-am s-o fac.

Ceea ce știu eu, urmasa Dabney, este că nu vei fi fericit aici, scriind pentru Nantucket Standard. Ești prea talentat. Ești un geniu cum se nasc o dată la o sută de ani, exact cum spunea domnul Kane. Trebuie să privești lucrurile în față.

Care lucruri? Porți în pânțele copilul meu.

Nu va merge nici într-un fel, nici în celălalt. Nu va merge!

Parcă spunei că suntem făcuți unul pentru altul, că suntem meniți să rămânem împreună până la sfârșitul zilelor.

Ei bine, m-am înșelat, i-o retezase Dabney. M-am înșelat cumplit. Am avut dreptate în cazul tuturor celorlalți, dar m-am înșelat în privința noastră. Există o singură soluție, o singură cale să supraviețuiesc și anume să mă lași în pace. Te rog, lasă-mă să-mi văd de viață.

Nu pot, protestase el. Te iubesc!

Tăcere.

Cum? insistase el. Plec și dintr-odată nu mă mai iubești?

Ea spusese ceva, dar mult prea încet ca el să înțeleagă. Își imagina cuvintele ei ca pe niște picături de ploaie căzând undeva în sudul Pacificului.

N-am înțeles, spusese el.

Nu dintr-odată, răspunsese ea.

*Unul dintre australienii care stăteau la coadă tușise semnificativ, și Clen făcuse un semn disperat cu mâna, fără să întoarcă privirea, de parcă ar fi vrut să spună *Mă înec, prietene. Te rog, lasă-mă să încerc să mă salvez.* Își dăduse seama că era cea mai importantă conversație*

din viața lui. Și mai știa și că avea să-l coste la fel de mult ca biletul de avion pe care tocmai îl cumpăraseră.

Spune-mi că nu mă iubești, îi ceruse el.

Nu te iubesc.

Minți, zisese el. Știi bine asta, așa cum știi și eu. Minți, Cupe.

Ai să-ți găsești pe altcineva, replicase ea. La fel și eu.

Și, așa cum și-ar da seama orice om care a iubit în viața lui, acele vorbe îl distruseseră, îl spulberaseră de parcă ar fi călcat pe o mină sau pe o capcană ascunsă pusă de vreo trupă de gherilă. Trăia cea mai cumplită suferință pe care o încercase în viața lui. Mai rea decât atunci când îl lovea bețivul de taică-său, mai rea decât atunci când se trezise și-l găsisse pe taică-său mort la masa din bucătărie și fusese nevoit să bată în ușa dormitorului mamei lui ca să-i dea vestea.

Bine, spusese el. Bine. Începând din acest moment rupem orice legătură. Nu-ți mai adresez nici un cuvânt. Ai înțeles, Cupe? Nici. Un. Cuvânt.

Încercase să smulgă cu forța o reacție din partea ei, sau cel puțin așa își închipuise.

Singurul mod în care voi putea depăși acest moment este să rupem orice legătură, îi explicase ea. Te rog să-mi respecti dorința și să mă lași să-mi văd de viață, împreună cu acest copil. Te rog, te rog, fă-mi pe plac și nu mă mai căuta niciodată.

Dabney.

Tăcere.

Dabney!

Ar fi putut crede că ea închisese telefonul, dar îi auzea respirația.

Bine, acceptase el.

Tăcere.

Dacă asta vrei, adăugase el.

Tăcere.

Fiecare om are dreptul să aleagă, încheiase el.

Întotdeauna fusese mai inteligent decât toți cei din jurul lui și-și închipuise că asta l-ar putea ajuta, numai că în cazul de față inteligența nu conta. Ba chiar era foarte posibil să înrăutățească și

mai mult lucrurile. Mecanismele minții lui, pe care le considera bine echilibrate, intraseră practic în derivă, astfel încât orice încercare – de a identifica vreo sursă în Surat Thani, de a-și porni motocicleta sau de a găti orez – sfârșea într-un dezastru.

În mai, aflase că Dabney născuse o fetiță, pe care o botezase Agnes Bernadette, după bunica ei. De nenumărate ori, atât de multe că le pierduse șirul, când călătorea în cușeta sufocantă, pestilențială a unui vagon de tren de clasa a treia sau mergea prin bălțile plantațiilor de orez ori rătăcea prin piețe în căutarea unor fructe mango bine coapte, în timp ce i se ofereau tinere adolescente, numele acesta îi răsărise în minte ca un clopoțel.

Agnes Bernadette.

De la Agnes primise doar un singur semn, curând după ce fata împlinise șaisprezece ani. Dabney îi destăinuise în cele din urmă identitatea tatălui natural, iar Agnes, fără știrea lui Dabney, îi trimisese lui Clen o scrisoare prin intermediul redacției *New York Times*. Scrisoarea îi parvenise lui Clen, care la vremea aceea locuia la Hanoi, într-un apartament luxos din Cartierul Francez. Tocmai câștigase Premiul Pulitzer și primise o ofertă de contract pentru a scrie o carte. Pentru prima și ultima oară în viața lui, se umpluse de bani și în sfârșit se vehicula ideea transferării lui la agenția din Singapore, unica lui aspirație profesională. Clen și iubita lui, Mi Linh, beau multă șampanie și cinau la hotelul Metropole de două ori pe săptămână. Își petreceau weekendurile într-o stațiune de pe dealurile răcoroase din Sapa. Clen închiriasse o vechitură de ambarcațiune și navigau amândoi pe apele de smarald ale golfului Halong.

Agnes i se adresase fără ocolișuri: aflase despre Clendenin că era tatăl ei natural și își dorea să-l cunoască. Oricum, mama ei nu avea cum să afle, fiindcă Agnes își petrecea vara în Franța. Putea Clendenin să vină în Franța să se întâlnească?

Clen amânase răspunsul cât de mult putuse. Își dădea seama că cea mai proastă variantă era să nu răspundă. Și-ar fi dorit din suflet să-și ia bilet pentru Paris ca s-o cunoască pe Agnes. Era ca într-un film. Din tonul scrisorii, Clen înțelesese că Agnes nu ținea neapărat

ca el să-i fie tată. Acest rol îl juca în viața ei economistul. Își dorea însă să înnoade o legătură. Împlinise șaisprezece ani, era o femeie în devenire, încerca să înțeleagă cine este și voia să completeze lanțul cu veriga lipsă. Adică el.

Ceea ce lui Clen îi venea greu să accepte era că această întâlnire ar fi urmat să aibă loc fără știrea lui Dabney. Își imagina că după șaptesprezece ani, Dabney reușise cumva să se împace cu absența lui. Se căsătorise, era la conducerea Camerei de Comerț și ducea – presupunea Clen – o viață fericită. Dacă ar fi acționat fără știrea ei și s-ar fi întâlnit cu Agnes, iar ea ar fi aflat ulterior... ei bine, Clendenin nu putea risca așa ceva.

Îi scrisese lui Agnes, încercând să-i explice, în zece pagini, toate aceste aspecte. Era cumva un gest de căință, fiindcă după mulți ani ajunsese să înțeleagă faptul că declarația lui Dabney de negare a iubirii față de el fusese de fapt suprema dovadă de iubire. Dabney voise ca lui să nu-i treacă prin cap să se întoarcă acasă, știind că astfel va fi nefericit și neîmplinit. *Faptul că nu m-am întors la mama ta și implicit la tine este marea rușine a vieții mele. Nu am altă scuză decât aceea că eram tânăr și egoist și credeam că sunt menit să înfăptuiesc lucruri mărețe. În anii de când am plecat din Nantucket, am cunoscut sublimul și oroarea, am încercat să scot la iveală adevăruri și să aduc lumină și sens în această parte a lumii, adesea greșit înțeleasă. Dar, deși nu te-am cunoscut, am fost conștient întotdeauna că cea mai mare realizare a mea este aceea de a fi zămislit un copil. Pe tine.*

Clen așteptase un răspuns, dar se și temuse de el. Dacă ar fi început o corespondență secretă cu Agnes, Dabney ar fi fost distrusă. Nu era o modalitate adecvată de a întreține o relație cu fica lui, chiar dacă își dorea asta. Își dorea asta.

Dar o asemenea ipoteză ieșise din discuție. Agnes nu-i mai scrisese niciodată.

Nu putea scoate un pește din apă cu mulineta, nu putea săpa un mormânt, nu putea schimba un cauciuc. Nu putea amesteca un pachet de cărți de joc, nici împărți cărțile la pocher. N-ar fi putut în veci

să încheie șiragul de perle de la gâtul lui Dabney. Acest ultim aspect îl întrista pe Clen mai mult decât gândea el că ar fi fost cazul.

Și totuși, nu se simțea descurajat. Nu încă. O sărutase, și asta îl făcea să fie și mai hotărât. Nu se va da bătut. O va face pe Dabney să-și retragă acele cuvinte și să admită că nici atunci nu crezuse în ele.

Perechea numărul 40: Tammy Block și Flynn Sheehan, căsătoriți de trei ani

Tammy: *Suntem perechea despre care lui Dabney nu-i place să vorbească.*

Tuturor ne-ar plăcea ca viețile noastre să fie frumoase și ordonate. Liceu, facultate, căsătorie, copiii, slujbă, biserică, comunitate, vacanțe de două săptămâni în Aruba sau Toscana, după care să ne privim copiii și pe copiii copiilor noștri cum ne calcă pe urme. Unii au parte de o astfel de viață, alții, nu.

Eu am renunțat la facultate, studiam la Universitatea Fairleigh Dickinson (noi toți o numeam „Fairly Ridiculous”¹) – sau mai degrabă a trebuit să mă retrag după trei semestre. Nu făceam față la cât aveam de citit, cititul mă adormea, plus că beam alcool în fiecare noapte și fumam multă iarbă. M-am măritat cu un tip pe care l-am cunoscut la un bar de motocicliști și despre care nu știam mare lucru. Am mers cu motocicleta până în Atlantic City, unde ne-am căsătorit, după care ne-am mutat în Rhode Island, fiindcă proaspătul meu soț urma să lucreze ca bucătar într-un restaurant cu specific pescăresc, deschis de un amic al lui. Eu am rămas însărcinată, am născut un băiat, apoi pe al doilea, în anul următor. Soțul meu m-a părăsit pentru una dintre chelnerițele din acel restaurant, a fugit cu ea și n-am văzut nici un ban de pensie alimentară de la el.

Trebuia să-mi câștig cumva existența, dar și să mă pot ocupa tot timpul de copiii mei. În acel moment, cu pregătirea mea, aș fi putut să fiu doar prostituată sau funcționară la registratură la CITGO, iar

¹ „De-a dreptul ridicol” (în limba engleză) – joc de cuvinte intraductibil: numele universității și adverbul *fairly* se pronunță la fel

cum ambele erau opțiuni de tot răsul, am încercat să-mi obțin licența de agent imobiliar.

Mă pricepeam să vând case, iar arma mea secretă era una care îmi folosise din plin toată viața: lipsa de entuziasm. Vrei casa? Foarte bine. N-o vrei? O s-o cumpere altcineva.

Am venit în Nantucket acum zece ani, probabil la fel cum ajungeau mulți aici: am venit în vacanță și n-am mai vrut să plec. Mi-am vândut casa în stil victorian de pe Prospect Street, orașul Providence, la un preț de trei ori mai mare decât cel plătit la cumpărare, am pus profitul la bancă și am închiriat o căsuță cochetă pe School Street. (Căsuța avea două ferestre în dreapta ușii de la intrare și una în stânga. Mă dădeam în vânt după terminologia din arhitectură.)

Dabney Kimball locuia la o stradă distanță, pe Charter Street. O vedeam trecând pe stradă în fiecare dimineață și trebuie să spun că nu părea deloc genul de persoană pe care mi-ar fi plăcut s-o am prietenă. Cred că ceea ce nu-mi plăcea la ea erau bentița și perlele. Cum să porți perle la șapte dimineața când ieși la alergare? Am aflat curând că Dabney era director la Camera de Comerț și că era foarte iubită aici pe insulă. Când am dat interviu la agenția imobiliară Congdon & Coleman pentru postul de agent asociat, tipul care m-a intervievat mi-a zis:

– Oh, sunteți vecină cu Dabney Kimball.

– Da, am confirmat eu.

– Dacă în Nantucket s-ar alege un președinte, a adăugat el, Dabney ar câștiga cu un procent copleșitor.

Am decis că, în calitatea mea de agent imobiliar nou instalat în oraș, ar fi indicat să fac cunoștință cu Dabney Kimball; prin urmare, am aranjat în așa fel încât, la șapte dimineața, când ea trecea prin fața casei mele, să fiu afară, udând stratul de flori din fața casei.

Am crezut că n-o să-mi acorde nici o atenție, dar ea s-a oprit și mi-a zâmbit larg. Așa am cunoscut și eu farmecul lui Dabney Kimball Beech.

– Bună! m-a salutat ea. Te-ai mutat acum câteva săptămâni. Ardeam de nerăbdare să te cunosc. Eu sunt Dabney.

– Tammy Block, m-am recomandat eu.

Am dat mâna cu ea.

– Ești cea mai nouă angajată de la Congdon & Coleman, a spus ea. Nu trecuseră mai mult de douăsprezece ore de când dădusem interviul. De unde aflase?

– Da, am răspuns. Așa e.

– Ți-am văzut băieții în stația de autobuz. Sunt tare frumoși.

Am zâmbit mândră. Cine rezistă unor complimente adresate propriilor copii? În clipa următoare, am devenit mai circumspectă. Probabil voise doar să se arate amabilă cu mine.

– Azi e marți. Diseară sunt singură acasă. Vino la mine să bem un pahar cu vin. Vrei?

M-am dus pentru „un pahar cu vin“. Am golit împreună două sticle, alături de o farfurie cu migdale afumate, o excelentă brânză franțuzească, niște biscuiți gustoși și o pastă de gutui – ceva ce nu gustasem și despre care nici nu auzisem în viața mea, dar absolut deliciosă. Așa era totul acasă la Dabney: de bun-gust, frumos și variat, dar nu pretențios. M-a făcut să mă simt absolut în largul meu, chiar și după ce am aflat că soțul ei este un economist celebru, care predă la Harvard, și că Dabney însăși studiase la Harvard. De regulă, în prezența persoanelor cu școală îmi era rușine de cele trei semestre amărâte petrecute la Fairly Ridiculous, dar în compania lui Dabney nu am trăit acest sentiment.

M-a întrebat dacă sunt căsătorită. *Am divorțat de mult*, i-am răspuns.

A avut un licăr în privire și mi-a spus că se pricepe la pețit. Avea la activ patruzeci și două de cupluri, toate încă împreună.

Am râs și i-am răspuns:

– Oh, Doamne, nici măcar să nu încerci! N-am nevoie de un soț, nici măcar de un iubit. Ceea ce-mi trebuie mie e un instalator care să-mi repare toaleta din baia băieților, care curge tot timpul.

Chiar a doua zi, Flynn Sheehan s-a înființat în capul scărilor. Mi-a stat inima în loc. Avea cei mai frumoși ochi albaștri pe care-i văzusem în viața mea.

– M-a trimis Dabney Kimball, mi-a spus el.

Mi-a trimis un soț, mi-am zis eu. Și, Dumnezeu, mersese direct la țintă! Numai ce mă uitam la Flynn Sheehan și mi se înmuiau picioarele.

– Zicea ceva de o toaletă care trebuie reparată? m-a întrebat el.

Am râs, m-am prezentat și l-am poftit pe Flynn Sheehan în casă. Îmi părea bine că abia mă întorsesem de la serviciu și eram încă îmbrăcată în rochie, machiată și purtam pantofi cu toc. L-am condus pe Flynn Sheehan la etaj.

– De cât timp ai închiriat casa familiei Reilly?

– De trei săptămâni, am spus eu.

– Practic, am crescut în casa asta. Kevin Reilly era cel mai bun prieten al meu. A fost ucis în Irak în '91.

– Oh, Doamne! am exclamat eu. Îmi pare foarte rău.

– De-asta am venit cât am putut de repede. Se știe că părinții lui Kevin nu se prea ocupă să întrețină casa asta...

– Oh, am spus eu. Casa e frumoasă. Superbă. Îmi place totul aici, în afară de toaleta care curge.

Flynn s-a oprit în capul scărilor. Se uita la semnele de pe tocul ușii, niște inițiale scrise cu creionul, pe care nici nu le observasem.

Mi-a arătat o însemnare, cam la nivelul taliei lui.

– Aici e Kevin și aici sunt eu, amândoi la cinci ani. Aici, Kev la zece ani, la doisprezece, eu, la treisprezece, și el, la cincisprezece.

Am privit cu atenție însemnările: FS 2/10/77. KR 8/29/83.

Flynn mi-a arătat semnul cel mai de sus, cam la înălțimea lui.

– Asta e ultima, chiar înainte de plecarea lui. Era mai înalt decât mine cu vreun centimetru jumătate.

M-am uitat la semnul acela: FS 3/30/91. KR 3/30/91.

Flynn a clipit de câteva ori.

– Mi-a fost ca un frate.

Nu știam ce să spun, dar în inima mea se petrecea ceva ciudat, cum nu se mai întâmplase de multă vreme.

Pe urmă, am observat că purta verighetă și mi-am zis: *Asta-i soarta mea.*

Flynn a reparat toaleta în doi timpi și trei mișcări, dar când am vrut să-i plătesc, a dat din mână. Era cel mai frumos bărbat pe care-l vedeam după ani de zile și, la numai trei minute după ce făcuserăm cunoștință, îmi dezvăluise cea mai vulnerabilă parte a sufletului său. Atâta doar că era însurat.

În pragul ușii, la plecare, mi-a întins cartea de vizită. FLYNN SHEEHAN, INSTALATOR. Adresa era la post restant. Aș fi vrut să știu unde locuiește. Aș fi trecut cu mașina prin dreptul casei, să încerc s-o zăresc pe frumoasa lui soție.

– Dacă ai nevoie de ceva sau dorești ceva, chiar fără legătură cu vreo reparație, sună-mă.

Am simțit cum mă înroșesc la față. M-am întrebat ce voise să spună cu asta.

– Soții Reilly îmi sunt ca o familie. Dacă ceva ar fi în neregulă cu casa, ar vrea ca eu să mă ocup.

Am încuviințat din cap.

– Bine.

Flynn a coborât treptele de la intrare și s-a îndreptat către camioneta lui, fluierând.

– La revedere! am strigat în urma lui. Mulțumesc.

A doua zi, când am văzut-o pe Dabney, mi-a zis:

– Deci, ai făcut cunoștință cu Flynn.

– Da, am încuviințat eu. Ți mulțumesc că l-ai trimis la mine.

Dabney m-a privit cu luare-aminte. Avea ochi de un căprui-închis, care uneori aruncau un fel de scânteii aurii.

– Ei bine, ce părere ai?

– Mi-a reparat toaleta în treizeci de secunde. Probabil că aș fi reușit și singură, dacă mi-aș fi pus mintea.

– Nu, m-a întrerupt ea. Întrebam ce părere ai de Flynn.

– E un tip de treabă, i-am răspuns.

– Trandafiriu! a exclamat ea. Țopăia pe loc ca un copil. Știam eu! Știam eu! Trandafiriu!

– Trandafiriu?! m-am mirat eu.

– Ți-a plăcut de el.

– Dabney, am oprit-o eu. E însurat.

Dabney s-a întristat brusc, de parcă i-aș fi trântit pe jos un cornet cu înghețată.

– Mda, a spus ea. Știu.

Am învățat rapid ceva despre Nantucket. Deși era o insulă micuță, puteau să treacă luni întregi fără să întâlnești pe cineva. Au trecut șase luni fără să dau ochii cu Flynn Sheehan. Ba chiar zile și săptămâni fără să mă gândesc la el. Apoi, pe neașteptate, îmi venea în minte – cel mai adesea când urcam scara și vedeam însemnările de pe tocul ușii – și speram și mă rugam în sinea mea să curgă robinetul de la bucătărie sau să se strice lumina de la frigider.

Într-o seară s-a întâmplat să fiu la restaurantul American Seasons pentru a sărbători o reușită. Tocmai vândusem prima mea casă, o clădire care avea nevoie de reparații, undeva pe Pilgrim Road, evaluată la 1,2 milioane de dolari. Evaluatorul fusese nevoit să se înapoieze acasă la familie, dar băieții mei erau la fotbal până la ora șapte, așa că aveam la dispoziție câteva ore libere. Nu-mi închipuisem că la ora cinci putea să fie vreun client la bar, dar mă înșelasem. Când am intrat, Flynn Sheehan stătea la bar de unul singur, cu un pahar mare de bere în față.

– Bună, Flynn, l-am salutat. Sunt Tammy Block, cea care a închiriat...

– Casa familiei Reilly, m-a completat el. Mi-a zâmbit în colțul gurii și am crezut că îmi stă inima. De parc-aș fi putut să te uit.

Am spus destul, numai că din acest moment povestea a luat o întorsătură urâtă. Unii oameni au vieți frumoase și ordonate, în timp ce existența altora e încurcată și tulbure din punct de vedere moral. Eu am avut parte de cea din urmă. Mă întrebați dacă am avut o aventură cu Flynn? Ei bine, da. Mă doare și mi-e rușine că trebuie s-o spun. Mă întrebați dacă Amy Sheehan – pe care toată lumea o socotea o femeie amărâtă – a aflat despre legătura noastră din lista convorbirilor telefonice ale lui Flynn și dacă a dus vestea în toată insula despre cât

eram de depravată? Răspunsul este da. Dacă eram gata să-mi strâng catrafusele, să-mi rup copiii de prieteni și să plec de pe insulă? Da.

Au existat două motive pentru care n-am făcut asta. Unu: îl iubeam pe Flynn Sheehan cu toată ființa mea. După ce Amy a mânjit toate străzile cu numele noastre, de parcă le-ar fi mânjit cu sânge, Flynn s-a confruntat cu o alegere dificilă. Putea încerca să-și repare căsnicia și să-și salveze familia sau putea s-o abandoneze. M-a sunat la ora unsprezece noaptea și m-a anunțat: „Mi-am părăsit soția, Tammy. Te iubesc“.

Celălalt motiv pentru care n-am plecat din Nantucket era Dabney Kimball Beech. De cum a aflat vestea, a bătut la ușa mea. M-am făcut că nu aud. Nu voiam s-o ascult cum îmi ține o predică. Fără îndoială că cineva cu o viață desăvârșită ca a lui Dabney n-ar fi fost niciodată de acord cu adulterul, deși, practic vorbind, ea fusese cea care mi-l scosese în cale pe Flynn.

Văzând că nu răspund la ușa din față, a bătut la cea din spate. Cum n-am răspuns nici atunci, a început să-mi bată în fereastră. Am fost nevoită să mă ascund în baie, unde nu avea cum să mă vadă. Dar Dabney n-a renunțat, așa că în cele din urmă am cedat. I-am dat drumul în casă pe ușa din spate și am așteptat să-și înceapă tirada.

Ea m-a îmbrățișat. Pe urmă s-a așezat la masa din bucătărie.

– Am să te țin de mână până când ai să încetezi cu plânsul.

Am plâns destul de mult. Nu mă puteam opri. Când, în cele din urmă, am făcut o pauză ca să-mi suflu nasul, am spus:

– De ce mi l-ai trimis dacă știai că-i însurat?

– Pentru că formați un cuplu perfect, mi-a explicat ea. Sunteți sortiți să fiți împreună.

Dabney a avut dreptate. Flynn a divorțat de Amy și s-a căsătorit cu mine pe plaja din Madaket, de față fiind numai copiii noștri, Dabney și John Boxmiller Beech. Și azi mai sunt oameni pe insulă care nu vorbesc cu mine, care evită să se uite în ochii mei la supermarket, care refuză să mă recomande ca agent imobiliar, chiar de-aș fi unica din Nantucket. Dar o am pe Dabney – care nu-i deloc ceea ce pare.

E cu mult mai mult.

Dabney

Era peste măsură de entuziasmată. Mașina Prius a lui Agnes era probabil la bordul feribotului de ora cinci. Nu era doar o vizită de weekend, nu venea doar pentru câteva zile, ca la Crăciun. Agnes avea să petreacă acolo întreaga vară!

Din păcate, Box urma să plece cu doar câteva ore înainte de sosirea lui Agnes. Venise să petreacă sfârșitul de săptămână în Nantucket, dar în dimineața aceea, Dabney îl dusesese la aeroport. Box trebuia să se înapoieze la Boston în aceeași seară, pentru ca în dimineața următoare să ia avionul spre Londra. Avea să lipsească două săptămâni.

– Am senzația că aproape nu ne mai vedem unul cu altul, comentă Dabney.

– Asta-i viața pe care o ducem, replică Box.

Dabney se lipi strâns de el; Box păru că se împotrivește puțin, dar când ea își ridică obrazul spre el, o sărută pe vârful nasului ca pe un copil.

– Te rog, lasă teatralismele, îi spuse el. Nu-ți stă bine.

– Teatralisme, repetă Dabney. Sună ca denumirea unui curs modernist la Harvard.

– M-am referit la telefonul pe care mi l-ai dat în toiul nopții săptămâna trecută, preciză el.

– Știu bine la ce te-ai referit, spuse ea. Am vrut doar să te amuz.

– Faptul că m-ai trezit în miez de noapte ca să-mi pui întrebări la care deja cunoști răspunsul nu-i deloc amuzant.

– Iartă-mă, se scuză Dabney, deși își mai ceruse iertare în trei ocazii diferite în timpul weekendului.

El o bătu ușor pe umăr.

– Gata, am plecat.

Apucă mânerul geamantanului cu roțile și porni către poartă.

– Te iubesc, dragule! strigă Dabney în urma lui, dar probabil era un teatralism, din moment ce el nu-i răspunse. Nici măcar nu întoarse capul.

Dabney își făcu planul să plece de la birou la patru jumătate, ca să poată ajunge acasă înainte să sosească Agnes, dar chiar în timp ce-și strângea lucrurile, auzi un semnal sonor al computerului. Aruncă o privire spre monitor. Un e-mail de la Clendenin Hughes. Subiect: *Orez prăjit.*

Șterge-l, se îndemnă ea. Agnes era în drum spre casă. Șterge-l!

Asta-i viața pe care o ducem. Deschise mesajul. *Vino diseară la mine acasă să luăm cina împreună. Azi mi-a sosit un colet cu un wok. Te rog. La ora 8.*

Era tentată să-i răspundă: Nu pot. Iau cina cu Agnes.

Fiica lui.

Era tentată să-i răspundă: Nu. Nici să nu te gândești. Dar se temea că orice răspuns, chiar și unul negativ, nu va face decât să-l încurajeze.

Șterse mesajul, după care îl șterse și din fișierul cu mesaje șterse.

Când își făcu apariția automobilul Prius, Dabney aștepta pe alee. Își dădu seama cu groază că la volan era CJ.

Agnes coborî pe portiera din dreapta și alergă să-și îmbrățișeze mama.

– Am venit! strigă ea. Nu pot să cred că toate lucrurile mele au încăput în mașinuța asta!

CJ o salută pe Dabney cu entuziasmul lui obișnuit, ca și cum ea ar fi fost unica persoană din lume pe care și-ar fi dorit s-o vadă. Mirosea minunat.

– N-am vrut s-o las pe fiica ta să conducă singură atâta drum.

– Sigur că nu, întări Dabney. Tu cât rămâi?

– Plec înapoi la ora nouă, cu avionul clientului meu. Spuse ceva în șoaptă și-i făcu cu ochiul lui Dabney. Un avion particular.

Dabney nu auzise numele clientului – fie că, pe lângă toate celelalte boli de care suferea, era pe cale să își piardă acuitatea auditivă, fie că CJ se ferise ca ea să audă. Puțin îi păsa. Era fericită că CJ nu rămânea peste noapte.

– Am niște pui la marinat, îi anunță Dabney.

– Mi-am permis libertatea să rezerv o masă la Cru¹ pentru cină, spuse CJ. Sper că vii cu noi.

Dabney șovăi. Oare *chiar* sperau că-i va însoți sau voiau să fie singuri? Simți un val de sfârșeală și de slăbiciune. Durerea din abdomen îi revenise și se acutizase. Antibioticele nu avuseseră nici un efect. Presupunea că următorul pas va fi să evite alimentele cu gluten. Gata cu cerealele la micul dejun. Gata cu adoratele ei sendvișuri cu costiță, salată și roșii. La fel de bine ar fi putut să renunțe să respire.

– Hai cu noi, mamă! o îndemnă Agnes. Îți plac stridiile!

Dabney adora restaurantul Cru – era cochet, select, cu atmosferă plăcută. În seara aceea, localul oferea nouă sortimente de stridii, iar Dabney decise să comande câte trei din fiecare.

– Excelentă idee! aprobă CJ. Așa am să fac și eu.

Stridiile pentru Dabney și pentru CJ fură aduse pe un platou cu gheață, aproape de dimensiunile unei anvelope Goodyear. Dabney le aseasonă pe ale ei așa cum îi plăcea – mai întâi lămâie proaspătă, apoi hrean, după care pe jumătate din ele turnă un strop de cocktail, iar pe restul puse sos *mignonette*.

– Eh, vezi? zise CJ. Eu sunt un purist. Le mănânc natur.

Chelnerul le adusese o listă a stridiilor, care fuseseră așezate de jur împrejurul platoului în sensul invers al acelor de ceasornic, astfel încât să poată fi identificată fiecare în parte.

– Parcă ar fi un joc de societate! zâmbi încântată Dabney.

CJ comandase o băutură numită Dirty Goose, servită în pahar de martini. Îl goli dintr-o singură înghițitură, după care făcu semn cu mâna chelnerului să-i mai aducă încă unul. Pe masă erau și chifle

¹ Restaurant din Nantucket, renumit pentru fructele de mare

abia scoase din cuptor. Prima provocare în calea deciziei lui Dabney de a nu mai mânca grâu era să nu se atingă de chifle. Împinse coșul către Agnes.

– Ia o chiflă, draga mea. Ești mult prea slabă.

– Mă simt foarte bine, mamă. Mulțumesc, răspunse Agnes.

– Nu vrei o chiflă, CJ? întrebă Dabney.

– Nu, mulțumesc, refuză CJ. Eu și Agnes nu mâncăm carbohidrați.

– Nu? se miră Dabney.

Pentru ea era o noutate. Agnes arăta de parcă i-ar fi prins bine o farfurie plină ochi cu *fettuccine Alfredo* zilnic, timp de o lună întreagă, dar își dădu seama că nu era cazul să insiste.

Dabney mănca stridii Belon din Maine, apoi Hama Hama din statul Washington, după care Kumomoto din Columbia Britanică, acestea din urmă fiind dintotdeauna preferatele ei.

– Vrei și tu una, Agnes? întrebă ea.

Agnes studie atent platoul. Sigur că voia! Dabney și Box erau experți în materie de stridii – una dintre puținele lor extravagante. În fiecare an, pentru petrecerea de Crăciun, Box comanda douăsprezece duzini de stridii Blue Point și alte douăsprezece duzini de Kumomoto. Dabney prepara sos *mignonette* de casă, cu zmeură proaspăt zdrobită. Agnes crescuse cu stridii la fel cum alți copii creșteau cu biscuiți Pepperidge Farm Goldfish.

– Nu, mulțumesc, răspunse Agnes.

– Hai, scumpo, te rog, servește. Putem să mai comandăm. Ce zici de una Island Creek?

CJ goli paharul de Dirty Goose și trânti paharul pe masă cu atâta putere, încât Dabney se întreba cum de nu-l spărsese.

– Nu, mamă, mulțumesc, repetă Agnes.

– Dacă Agnes vrea o stridie, interveni CJ, poate lua una de la mine.

Scoase o stridie din cochilie și, cu zeama picurând din ea, i-o dădu în gură lui Agnes de parcă ar fi hrănit un pui de pasăre.

Dabney simți un nod în gât de furie și neputință. Se apucă să mănânce o stridie Wellfleet.

– Deci, Dabney, vorbi CJ, ai reușit să-mi furi logodnica vara asta.

O stridie French Kiss din Noua Scoție. Din greșeală, Dabney trase intens pe nas mirosul de hrean și întinse mâna după paharul cu apă.

- Poftim?

- Sper că ești fericită.

- Eu...?

Dabney se uită la Agnes, parcă cerându-i ajutor. Agnes făcu ochii cât cepele. Dabney înțelese că i se cerea să joace rolul de țap ispășitor.

- Agnes nu va mai fi niciodată nevoită să muncească, declară CJ. Nici la Club, nici în altă parte. Sunt perfect capabil să-i asigur o existență la fel cu cea cu care a fost obișnuită. Poate chiar mai bună.

- Sigur, încuviință Dabney. Îmi dau seama.

- Dar tu ai vrut să vină acasă. Înțeleg cum vine asta, s-o ai pe singura ta fiică din nou în dormitorul din copilărie, toată vara. Înainte să se mărite și să plece de lângă tine pentru totdeauna.

- Nu-i deloc așa, răspuse Dabney.

Agnes stătea cu capul plecat și cu bărbia în piept. Nu avea de gând să scoată o vorbă în apărarea ei sau a lui Dabney. Îi era *frică* de CJ. Agnes, care naviga pe mare și făcea schi nautic de la vârsta de cinci ani, care plecase singură cu avionul, în Europa, la cincisprezece ani, care mergea zilnic cu metroul din Strada 125 până acasă pe întuneric, se temea de CJ Pippin. Era evident că Agnes nu-i spusese lui CJ că fusese ideea *ei* să vină acasă în Nantucket. Ea însăși era cea care-și dorea să meargă la plajă, să stea în casa ei, în prezența reconfortantă a părinților, să aibă șansa de a se întoarce pentru ultima vară la vechea ei slujbă de consilier pentru activități în natură și sporturi extreme.

Brusc, peste toată masa, se așternu ceața verzuie și spectrală atât de bine-cunoscută lui Dabney.

Lui CJ i se aduse al treilea pahar cu băutură, tot Dirty Goose.

- N-am să-i interzic lui Agnes să rămână, zise el. Dar aș vrea să se întoarcă la New York la fiecare sfârșit de săptămână. Și dacă nu în fiecare weekend, atunci măcar o dată la două săptămâni.

Dabney avu, pentru o clipă, senzația că ea și CJ divorțau și făceau aranjamente pentru custodia unui copil.

- Ești binevenit la noi oricând dorești, îi spuse Dabney. Avem suficient spațiu.

CJ pufni disprețuitor și luă o dușcă zdravănă de băutură.

- Am patruzeci și patru de ani, zise el. Aruncă o privire către Agnes, care stătea cu mâinile împreunate la piept ca o călugăriță. Am depășit vârsta când acceptam să stau în *camera de oaspeți* a cuiva. Dacă mă întorc vara asta, o să vreau să am un loc al meu, astfel încât eu și Agnes să ne bucurăm de intimitatea necesară. Dar e cam târziu să încep să caut locuință și nici măcar nu știu în care weekend am să fiu suficient de liber ca să călătoresc. Dabney, clienții mei sunt de fapt niște puștani, unii au abia nouăsprezece sau douăzeci de ani. Trebuie să fiu la dispoziția lor douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Vara e o perioadă foarte aglomerată, în special pentru jucătorii mei din Liga Națională de Fotbal. Presupun că ai auzit de Bantam Killjoy?

Dabney nu auzise de Bantam Killjoy. CJ vorbea despre o persoană? Sau despre un nou joc video?

Clătină din cap.

- A fost principalul favorit în selecție, atacant originar din Oklahoma, nominalizat pentru trofeul Heisman. La mare căutare în mass-media, pentru că amândoi părinții lui au murit în atentatele cu bombă din Oklahoma City, pe când el era doar un bebeluș.

- O poveste foarte tristă, interveni și Agnes. Dar cu final fericit. Numai că Bantam are nevoie de sfaturile lui CJ, care îi este acum ca un frate mai mare sau ca un unchi.

- Da, îmi imaginez, încuviință Dabney. Îmi pare rău, nu urmăresc meciurile de fotbal dintre colegii, în afară de cele dintre Harvard și Yale.

- Ei bine, faptul că l-am cooptat pe Bantam Killjoy a fost pentru mine o mare realizare, și principalul meu scop în vara asta este să mă asigur că va ajunge în cantonament. Din păcate, e un obiectiv mai important decât să vin aici. Dacă Agnes va dori să mă vadă, va trebui să vină la New York.

Dabney băgă în gură o stridie East Beach Blonde din Rhode Island. CJ făcuse mare tam-tam când comandase stridiile - luând și de data asta ceea ce ceruse ea -, dar nu se atinsese de nici una. Singura stridie care lipsea din farfuria lui era cea pe care i-o dăduse în gură lui Agnes. Dabney avea o bănuială că lui CJ nici măcar nu-i plăceau

stridiile. Le comandase doar pentru că așa comandase Dabney. Iar asta întărea motivul pentru care Dabney nu-l plăcea pe CJ. Era total lipsit de sinceritate: tot ce făcea era doar de fațadă.

– E ridicol, comentă Dabney.

– Ridicol? exclamă CJ. Hai să vedem ce înseamnă ridicol. De patru ani, fiica ta insistă să vii la New York și de patru ani o tot refuzi...

Dabney apucă o stridie Yaquina din Oregon, micuță, cam cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți, dar aproape că nu reuși s-o înghită.

– Sunt sigură că Agnes ți-a povestit, sufăr de o anumită fobie...

CJ lovi cu palma în masă.

– Ești mama ei și n-ai venit niciodată s-o vezi.

Agnes își puse mâna pe brațul lui CJ, dar el o dădu la o parte brutal. Oare a *lovit-o?* se întrebă deodată Dabney.

– Și încă ceva, continuă el. Agnes mi-a spus că ai văzut în globul tău de cristal că noi doi nu ne potrivim.

– N-am nici un glob de cristal, ripostă Dabney. Mi-aș dori să am așa ceva.

– Atunci nu-mi dau seama după ce criterii judeci tu cine se potrivește cu cine.

– N-am nici un criteriu, răspunse Dabney.

– N-ai nici glob de cristal, n-ai nici criterii, insistă CJ. Părerea mea e că toată treaba asta cu pețitoria ta e o tâmpenie.

– Păi, n-ai fi singurul care are părerea asta, replică Dabney.

Luă de pe platou o stridie Wianno.

CJ împinse farfuria lui spre Agnes.

– Ia, iubito, o îndemnă el. Mănâncă-le tu.

Agnes se uită fără chef la toate acele stridii frumoase cât fuseseră proaspete, dar care acum pluteau în zeama proprie.

– Sau mănâncă o chiflă, îi sugeră iarăși Dabney.

– Nu mănâcăm carbohidrați, repetă CJ. O să mănânce stridiile. Nu-i așa, scumpa mea?

Ospătarul reveni la masa lor.

– Cum vă simțiți la noi? întrebă el.

Dabney nu-i răspunse: *Sper că viitorul meu ginere e doar băut și NU pur și simplu lipsit de inimă, deși mă tem că asta-i adevărul. Nici nu spuse: Te rog, adu-mi un pahar de șampanie sau unul de Bordeaux alb și bun, fiindcă nu mai rezist o secundă fără să beau ceva. Nici: Omul ăsta încearcă să mă facă să cred că sunt o mamă rea, numai că eu știu ce înseamnă o mamă rea, fiindcă am avut una, și NU sunt o mamă rea.*

Nu. În schimb, Dabney îi zâmbi chelnerului, gândindu-se: *Am gustat toate cele nouă sortimente de stridii și toate au fost delicioase – dulci, moi, ușor sărate, excelente. Nimic nu-i mai gustos decât o stridie proaspătă și rece. Își dădu seama de starea de leșin care o cuprinse; ceața verzuie îi pătrunsese în ochi și în plămâni.*

– Totul a fost perfect, răspunse ea cu mare efort.

De îndată ce chelnerul se îndepărtă, Dabney își puse șervetul pe masă și spuse:

– Vă rog să mă scuzați.

Nu se simțea bine, fie din cauza aceluia vâl verzui, fie din pricina alergiei la gluten, care amenința să-i spulbere toate măruntaiele. *Asta-i viața pe care o ducem, își zise ea.*

– Draga mea, i se adresă ea lui Agnes. Nu mă simt bine. Cred că am nevoie de o gură de aer. Ne vedem acasă, da?

– Bine, răspunse Agnes. Vrei să mergem cu tine?

– Nu, nu, refuză Dabney.

Îi făcu semn de rămas-bun lui CJ, spunându-i în gând: *Călătorie sprâncenată cu ăla de-i rostesti numele în șoaptă.*

Ieși din restaurant cu pași grăbiți. Era bolnavă de dragoste, atât și nimic mai mult.

În timp ce mergea pe Main Street, îi telefonă lui Box. N-ar fi avut de ce să obiecteze, era abia șapte jumătate.

– Alo? răsună glasul lui Box.

Dabney auzi în fundal muzică de Mozart și-și imagină că Box servea un pahar de Bordeaux alb înainte de cină. Oare urma să iasă în oraș sau își gătea singur? Se va duce singur sau cu colegii? Ori poate cu Miranda Gilbert? De când Box locuia în alt oraș, Dabney se dusese

doar de două ori în apartamentul lui de la facultate și niciodată nu rămăsese peste noapte.

– Dragule, vorbi ea.

– Da? Tu ești, Dabney? Totul e-n regulă? A sosit cu bine Agnes?

– Da, a sosit cu bine. A adus-o CJ cu mașina.

– Bun băiat, comentă Box.

– CJ nu rămâne, urmă Dabney. Pleacă înapoi diseară cu avionul particular al lui...

Șopti ceva neinteligibil.

– Poftim? exclamă Box.

– Se pare că a făcut alergie la casa noastră, explică Dabney. Sau poate vrea să mă pedepsească pe mine, fiindcă am zis că el și Agnes nu se potrivesc. Sau încearcă s-o domine pe Agnes.

– Dabney, o întrerupse Box. Te simți bine?

– Nu prea, răspunse Dabney. De fapt, nu mă simt bine deloc.

Își dădu seama că e pe cale să ajungă la teatralisme, dar nu se putea abține. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-i spună lui Box despre Clendenin?

– Trebuie să-ți ții firea, iubito, o povățui Box. Poate ar fi bine să-l suni pe doctorul Donegal.

Doctorul Donegal, psihologul ei. Box își închipuia că soția lui e pe cale s-o ia razna.

De fapt, într-adevăr, chiar o lua razna.

– Vreau să nu pleci mâine, dragule, îi zise Dabney. Vreau să anulezi plecarea la Londra. Te rog. Întoarce-te în Nantucket. E și Agnes aici și... și eu.

– Să anulez plecarea la *Londra*? repetă Box. Iartă-mă, iubito, ai zis cumva să anulez plecarea la *Londra*?

– Da, răspunse Dabney. Te rog.

– Îți dai seama că plecarea asta e pregătită de aproape un an? urmă Box. Nu există nici o posibilitate să-mi găsească un înlocuitor care să țină prelegerile. Și, Doamne, Dabney, mă plătesc regește.

– Nu mai avem nevoie de bani, insistă Dabney. Cred că amândoi suntem de acord cu asta.

– În nici un caz nu-i vorba de bani, spuse Box, ci de reputația mea, de cuvântul meu și alte chestiuni de genul ăsta. Iar tu exagerezi. Ceva te frământă, dar rezolvarea nu ține de venirea mea în Nantucket.

Dabney tăcu.

– Mă întorc peste două săptămâni, iubito, adăugă el.

Nici nu se gândea să renunțe la Londra. Orice ar fi spus sau ar fi făcut Dabney. Erau în joc reputația lui, cuvântul lui, cariera lui strălucită și respectată în economie.

– Ai dreptate, se resemnă Dabney. Sigur că ai dreptate.

– Odihnește-te, o îndemnă Box. Părerea mea e că ești surmenată. Și ai slăbit prea mult. Somn și mâncare bună, draga mea. Nici n-ai să știi când trece timpul până mă întorc.

Zicând acestea, Box închise telefonul.

Dabney ajunse acasă, dar nu intră. I se învârtea capul. Mâncase nouă stridii, dar tot îi era foame. În frigider avea pui marinat. L-ar fi putut pune pe grătar. *Du-te în casă și pune puiul pe grătar*, se îndemnă ea. Verifică ceasul mobilului. Opt fără un sfert.

Te rog. Ora 8.00.

Asta-i viața pe care o ducem.

Se sui la volanul automobilului Impala și porni spre Polpis Road.

PARTEA A DOUA
IUNIE/IULIE

Agnes

Box o rugase să stea cu ochii pe mama ei cât timp era el plecat la Londra.

– În ultima vreme, nu s-a simțit prea bine, zise el. A avut un comportament ciudat.

– Sigur, tată, răspunse Agnes.

Și totuși, Dabney era atât de independentă, iar Agnes, atât de prinsă cu problemele ei, încât îi luă vreo câteva zile ca să-și dea seama că mama ei se purta ciudat. Ca și cum ar fi ascuns ceva.

În prima zi petrecută de Agnes acasă, Dabney se trezi să-și facă plimbarea de dimineață, ca de obicei, purtând bentiță și șiragul de perle. Plecă de acasă în timp ce Agnes își pregătea o ceașcă de cafea cu frișcă naturală. (Bucuriile vieții țineau de lucrurile mărunte: CJ punea în cafea doar lapte degresat și insista ca și Agnes să facă același lucru, numai că CJ era la sute de kilometri depărtare, iar Agnes poftea la frișcă, ce naiba!)

Până când Dabney se îmbracă, gata să plece la serviciu, Agnes era deja la masă, în fața unei farfurii cu ouă jumări, pâine intergrală prăjită, gem de coacăze făcut în casă și costiță crocantă. Pentru ea, era un mic dejun de-a dreptul indecent. CJ își prepara întotdeauna o băutură energizantă – spanac, germeni de grâu, alge. Agnes își cumpăra câteodată câte o apă cu vitamine în drum spre metrou, iar în weekend mai mânca câte o jumătate de grapefruit. În timp ce ronțăia o bucățică de costiță, Agnes se gândi cât de oripilat ar fi fost CJ dacă ar

fi văzut-o cum se îndoapă, încă în pijama la opt fără un sfert, mai ales că nu-și făcuse gimnastica de dimineață nici cât să-și atingă degetele de la picioare. În fiecare dimineață la ora șase, CJ ieșea la alergat în Central Park, după care se ducea la sala de gimnastică, unde ținea să-l însoțească și Agnes. Înainte ca Agnes să se întoarcă acasă, CJ îi spusese că se temea ca ea să nu-și piardă bunele obiceiuri. Marea lui spaimă, presupunea Agnes, era ca ea să nu se înapoieze la New York grasă și leneșă.

Agnes îl asigurase că nu se va întâmpla așa ceva. Dar în timp ce înfuleca delicioasele ouă jumări, înțelese că el chiar avea motive de îngrijorare. Nici nu trecuseră douăzeci și patru de ore de când se întorsese acasă și deja devenise o purcică șleampătă. Numai că se simțea grozav așa.

– Ți-aș fi pregătit eu micul dejun, iubito, îi zise Dabney.

– Sunt om în toată firea, mamă, răspuse Agnes. Vrei să-ți fac o felie de pâine prăjită? Restul am hăpăit eu.

– Mă bucur să te văd că mănânci, scumpo, zise Dabney. Ești prea slabă.

– Tu ești prea slabă.

Hainele atârnavă pe mama ei și oasele pomeților îi ieșeau în afară.

– Tata spune că nu te simți bine.

– Cred că am alergat la gluten, își dădu cu părerea Dabney.

– Boala secolului, replică Agnes. Atunci, probabil, nu vrei pâine prăjită.

– Am plecat la birou, o anunță Dabney. Diseară, la restaurantul Brotherhood, se ține o reuniune neoficială cu colegii de la Cameră. Ajung târziu acasă, după cină. Te descurci singură?

– Bineînțeles, răspuse Agnes.

Dabney zâmbi și o sărută pe frunte.

– Te iubesc, draga mea. Mă bucur mult că ești aici.

Agnes se instalase direct în camera ei de copil, pe care mama ei o redecorase pentru a servi de cameră de oaspeți. Avea un pat enorm și alb, cu perne bleumarin și mobilier frumos din lemn de pin de culoarea untului. Camera era inundată de lumină, fiind singura orientată spre est. Agnes nu înțelegea ce are CJ împotriva acestei încăperi.

Îi era teribil de dor de CJ – și totodată nu-i simțea deloc lipsa. Când nu era cu el, putea mânca după pofta inimii, putea respira liber. CJ era desăvârșit, atât de plăcut privirii, atât de stăpân pe sine în felul lui de a fi, atât de încununat de succese în cariera lui și atât de absurd de generos, încât Agnes se întreba ce găsisese la ea. Agnes era tânără și drăguță, devotată ideii de a face bine celor din jur, dar ea văzuse fotografii cu fosta soție a lui CJ, Annabelle (Agnes o căutase pe Google și o găsisese pe Facebook și pe Twitter). Annabelle era un top model superb, întotdeauna impecabil coafată și machiată. Făcuse parte din tot felul de comitete pentru acțiuni caritabile și prezidase diverse evenimente. Fusesse cu adevărat un om de societate, avea prieteni de societate, care dețineau apartamente cât un etaj întreg în clădirile antebelice de pe Park Avenue, în timp ce Agnes locuia într-o garsonieră dintr-un bloc fără ascensor pe West 84 Street. Și CJ locuise pe Park Avenue, dar pierduse apartamentul la divorț, iar Annabelle îl vânduse și-și cumpărase o proprietate pe faleză în Boca Raton, unde era implicată în acte de caritate, prezida diverse evenimente și trăia din banii lui CJ.

O profitoare, așa o numea CJ. Bună de nimic. Nu știe valoarea banului pentru că n-a fost niciodată nevoită să-l câștige singură.

În afară de aceste comentarii, CJ nu spunea prea multe despre Annabelle, nici despre motivul pentru care se destrămasese căsnicia lor, deși Agnes îl întrebase în repetate rânduri. CJ îi povestise că el și Annabelle semnaseră o hârtie prin care se angajaseră să nu comenteze niciodată despre detaliile despărțirii lor. Un angajament de confidențialitate. La vremea aceea, părusse un lucru rezonabil, dar după cele auzite de la Manny Partida cu câteva săptămâni mai înainte, Agnes nu mai era la fel de sigură. Își spunea că o vară departe de CJ era poate decizia cea mai bună.

Manny Partida era șeful lui Agnes, directorul regional, cu autoritate peste toate cluburile Boys & Girls din New York City. El fusese cel care venise s-o anunțe pe Agnes că guvernul nu va mai finanța nici un program de vară pentru clubul ei în acel an. Vestea o lovise pe Agnes în moalele capului. Clubul ei avea peste șase sute de membri. Ce aveau să facă acei copii toată vara, neintegrați într-un program? Agnes îi iubea pe copiii de la clubul ei cu atât mai mult cu cât aceștia

erau lipsiți de posibilități. Preferații ei, cei doi gemeni în vârstă de zece ani, Quincy și Dahlia, nu aveau un cămin: locuiau împreună cu mama lor într-un adăpost, nu întotdeauna același. Veniseră la club ducând fiecare câte un geamantan pe rotile, pe care Agnes le ținea în siguranță în biroul ei, pentru ca nimeni să nu le șterpelească lucrurile. Dahliei îi plăcea să confecționeze căsuțe de zâne din nuiiele și iarbă, uneori din paie și pahare de la McDonald's pe care le găsea prin spăr-turile asfaltului din jurul terenului de baschet. Lui Agnes îi venea să plângă la gândul că cei doi copii nu aveau o locuință sigură toată vara.

Ca și cum vestea asta n-ar fi fost suficientă, Manny îi mai anunțase o bombă:

– Mi-a șoptit o vrăbiuță că ești logodită cu Charlie Pippin?

– CJ, încuviințase Agnes. Da, e adevărat.

Privise în jos la mâna stângă, deși nu purta pe deget inelul de logodnă. Diamantul dăruit de CJ era prea valoros ca să-l poarte la serviciu fără a se expune riscurilor.

– Când l-am cunoscut eu, adică nu cu mult timp în urmă, continuase Manny, își zicea Charlie.

– L-ați cunoscut? se mirase Agnes.

– Era mare donator la Madison Square Club, unul dintre cei mai generoși. Acum zece-doisprezece ani, spusese Manny. El și prima lui soție.

Agnes încuviințase din cap. Pe de o parte, n-ar fi vrut să audă despre CJ și Annabelle, dar pe de alta, ardea de nerăbdare să afle fiecare amănunt.

– Îmi dau seama că oamenii se schimbă, comentase Manny.

Agnes zâmbise, fără să înțeleagă.

– Poftim?

– Oamenii se schimbă, explicase Manny. Și-a schimbat numele, și-a schimbat orientarea spre Morningside Heights Club, ceea ce e bine, pentru că îți prind bine banii ăștia. Numai că eu te-aș sfătui să fii cu băgare de seamă.

– Să fiu cu băgare de seamă? repetase Agnes.

– Umblă vorba că nu s-a purtat prea frumos cu prima lui soție.

– Nu s-a purtat frumos? se mirase Agnes.

Manny ridicase amândouă palmele. Purta un tricou albastru-deschis și un costum kaki, iar la gât, un lanț cu o cruce argintie mare de vreo șapte centimetri.

- Nu spun că ar fi lovit-o, fiindcă nu cunosc detaliile. Dar un timp au circulat fel și fel de zvonuri. Ceva s-a întâmplat la una dintre seatele de binefacere de la Madison Square Club. Băuseră amândoi, nevastă-sa licitase ceva foarte scump fără să-i ceară acordul, el și-a ieșit din fire și-am auzit... Manny ezitase să continue relatarea. Așa am auzit eu, Agnes, prin urmare, să nu crezi chiar tot ce se spune. Dar nu mi-aș fi iertat niciodată dacă nu ți-aș fi spus. Am auzit că s-ar fi purtat violent cu ea.

- Cum?

- Cică ar fi tras-o de păr, i-ar fi sucit brațul, oricum, ceva nu prea frumos. Manny se ridicase în picioare. Dar, repet, asta s-a întâmplat acum zece-doisprezece ani, iar oamenii se mai schimbă. Atât te rog, Agnes, ai grijă. Ești unul dintre cei mai buni directori pe care i-am avut vreodată și nu vreau decât să te știu fericită.

Manny Partida ieșise din birou, iar Agnes rămăsese o bună bucată de timp ținută pe scaun, spunându-și că Manny Partida îi îndrugase numai tâmpenii, el sau oricine altcineva la care Manny plecase urechea. Cei de la Clubul Madison Square probabil erau invidioși că CJ își transferase preferințele financiare mai spre centrul orașului și că-l adusese pe Victor Cruz să dea autografe! Lorna Mapleton, directoarea de la Madison Square, era trecută de șaiszeci de ani. Probabil își închipuia că Agnes e mult prea tânără ca să ajungă la cârma clubului. *Violent?* Agnes nu și-l putea imagina pe CJ capabil să se poarte violent cu ea. E drept că avea o fire temperamentală, devenind irascibil mai ales atunci când bea, iar Agnes îl auzise vorbind la telefon și făcându-și interlocutorul cu ou și cu oțet. Dar cu Agnes se purtase întotdeauna cu multă blândețe, se îngrijea să-i fie bine, motiv pentru care și ținea ca ea să facă gimnastică în fiecare clipă liberă și îi supraveghea cu strictețe regimul alimentar - fără carbohidrați, fără brânză, fără sosuri. Spunea că trupul ei e templul lui. Nu, niciodată n-ar fi în stare s-o lovească.

Agnes nu-i povestise lui Dabney ce-i spusese Manny Partida – Dumnezeu, nici vorbă, vestea ar fi adus-o pe Dabney în stare de șoc –, numai că luase hotărârea să petreacă acea vară acasă în Nantucket.

În acea primă după-amiază, Agnes porni pe jos prin oraș. Nu îi plăcea în mod deosebit viața citadină, ca lui Dabney. Mama ei era profund atașată de oraș. Pentru ea, imaginea Nantucketului era aceea a patru cvartale pătrate. Acolo era inima orașului: agenții imobiliari, agenții de asigurări, farmacia cu teigheaua de gustări, galeriile de artă, florăriile, magazinele de obiecte rare, bisericile, oficiul poștal, clădirile administrative, buticurile cu articole de îmbrăcăminte, cele cu tricouri. Orașul era locul unde existau oameni. Dabney iubea oamenii și oricine îi ieșea în cale pe străzile din Nantucket, fie și pentru o oră-două în cursul unei zile, era considerat „familia ei“.

Dimpotrivă, Agnes prefera anonimatul, de asta îi și plăcea în Manhattan. Se prea poate să fi fost reacția căpătată la anii în care crescuse în calitate de fiică a lui Dabney Kimball. În adolescență, nu reușise niciodată să ascundă nimic. Fie că trăgea un fum de țigară pe aleea din spatele cheiului Steamship Wharf sau se ținea de mână cu vreun băiat pe o bancă în fața cafenelei Hub, totul ajungea la urechile lui Dabney în mai puțin de o oră. Iată de ce Agnes prefera locurile mai ferite și mai liniștite din Nantucket – plajele izolate, potecile prin pădure, lacurile mai puțin cunoscute.

Nu mai că astăzi avea altă dispoziție. Astăzi voia să fie recunoscută drept fiica lui Dabney Kimball. Se opri la librăria Mitchell's Book Corner și răsfoi câteva cărți, apoi traversă strada ca să se uite la elegantele rochii de ocazie de la Erica Wilson. Probă una îndrăzneță, galbenă, și o cumpără la primul impuls – era o culoare vie, culoarea verii. La New York, și ea, ca toată lumea, avea tendința să se îmbrace în negru.

Admiră toate vitrinele, plimbându-se fără o țintă anume, ca un turist, șocată că nimeni nu o recunoștea. Domnul Cowen, fostul ei antrenor de hochei pe iarbă, trecu pe lângă ea. Sigur, Agnes nu mai locuise pe insulă de la absolvirea liceului. Își tăiasse și părul. Și totuși,

o încerca un straniu sentiment de deșănțare. Aici se născuse, dar nu mai aparținea acestor locuri.

Exista un singur mod de a scăpa de această senzație. Urcă scările care duceau spre biroul Camerei de Comerț.

Camera de Comerț din Nantucket își avea sediul deasupra unei foste săli de bowling, iar în birou persista întotdeauna un vag iz de pantofi de bowling. Ca să mai atenueze senzația acestui miros, Dabney mai aprindea din când în când lumânări cu aromă de măr verde. Combinația de pantofi de bowling și măr verde ajunsese o caracteristică definitorie a Camerei și, prin asociere, a lui Dabney înseși.

Când Agnes păși înăuntru, o întâmpină un țipăt fericit, entuziasmat, poate chiar ușor isteric.

Nina Mobley.

– Agnes! Mi-a zis maică-ta că ești în oraș, dar nu mi-am închipuit că o să am norocul să te văd încă din prima zi!

– Bună, Nina, o salută Agnes, aplecându-se s-o îmbrățișeze.

La fel ca Dabney, Nina era genul de femeie la care nu se vedeau urmele trecerii timpului: același păr castaniu și creț, aceeași cruce de aur la gât, aceeași privire scrutătoare. Nina avusese întotdeauna acea căutătură printre pleoapele îngustate, de parcă lumea din jur i-ar fi apărut mereu neclară.

Agnes observă că biroul lui Dabney era gol și, din obișnuință, băgă capul pe ușă în camera unde asistenții răspundeau la telefon. Văzu o fată cu părul blond și strâns în coadă de cal în creștetul capului, care turuia despre „restaurantul ei preferat, American Seasons“. La biroul cel mai apropiat, ședea un tânăr cu un păr castaniu și des ce cădea în cărlionți peste gulerul cămășii albastre-deschis. Amândoi erau atât de drăguți, perfecți, de parcă Dabney i-ar fi selectat dintr-un catalog. Băiatul tocmai termina un frappé a cărui proveniență Agnes o recunoscuse imediat: farmacia de peste drum. Tocmai sorbea cu zgomot ultimele picături, când ridică privirea și o văzu pe Agnes. Sări ca ars. Agnes observă că purta un șort înflorat și șlapi, ambele articole contravenind obișnuitului cod vestimentar al lui Dabney.

– Ah, bună! o salută el. Scuze. Pot să te ajut cu ceva? Numele meu e Riley Alsopp.

Agnes îi zâmbi. Tânărul părea o fire foarte deschisă. Probabil nou angajat, prea nou ca să știe de interdicția de a purta ținută de plajă la birou. Agnes lucrase ca asistentă într-o vară și detestase această regulă. Mama ei o silise să poarte o fustă kaki până la genunchi și bluze încheiate până la ultimul nasture. („Arăt la fel ca *tine*“, se plânsese Agnes.) Maică-sa insistase ca atunci când Agnes nu vorbea la telefon cu posibili vizitatori, să memoreze ghidul Camerei și să învețe detaliile mai puțin cunoscute ale istoriei vânătorii de balene specifice insulei.

Și iată că Riley avea un exemplar al lui Salinger din *Dulgheri, înălțați grinda acoperișului și Seymour: o prezentare*, deschis pe birou. Ciudat. Tipul trecuse de vârsta lecturilor obligatorii de vacanță.

– Eu sunt Agnes, se prezentă ea. Sunt...

– Fata lui Dabney, o întrerupse el. Mama ta vorbește tot timpul despre tine. Ți-am văzut și fotografia.

Îi zâmbi, dând la iveală două șiruri de dinți foarte albi, regulați.

Agnes se răsuci în loc. Spre deosebire de marea majoritate a birourilor, unde șefii se ascundeau în zona din spate, Dabney și Nina stăteau în prima încăpere de la intrare. Desigur, ideea lui Dabney. Voia să fie prima persoană de care să dea cu ochii cei care intrau în Cameră. Numai că biroul lui Dabney era tot gol, iar Nina Mobley vorbea la telefon.

– Unde-i mama? îl întrebă Agnes pe Riley Alsopp. Ai idee?

– A ieșit pe la ora prânzului, răspunse Riley. Încă nu s-a-ntors.

– La ora prânzului?

– În jur de douășpe, preciză el. Poți să verifici în registru.

Lângă ei, blonda cu coadă de cal continua să sporovăiască despre un *alt* restaurant preferat al ei, Cru.

– Cru e o alegere mai bună pentru fructe de mare, explică ea. American Seasons e pentru animale de uscat.

Animale de uscat? repetă Agnes în sinea ei.

Riley Alsopp îi făcu cu ochiul.

– Încă învăț tainele meseriei, zise el.

– E prima ta vară aici? întrebă Agnes.

– Prima vară când lucrez aici, explică el. Vin în Nantucket de la zece ani. Acum sunt student la stomatologie în Pennsylvania.

Asta explica aspectul impecabil al danturii, își zise Agnes. Nu și cartea lui Salinger sau șortul înflorat. Agnes nu înțelegea unde s-ar fi putut duce mama ei. Dabney plecase pe la prânz și încă nu se întorsese? Era aproape trei.

– Unde s-a dus mama? întrebă ea. A spus?

Riley ridică din umeri.

– Secretele biroului nu ajung la mine.

– Înțeleg, zise Agnes.

Oare Dabney avea programare la doctor și nu suflase o vorbă despre asta?

– Vii diseară la petrecerea de socializare? o întrebă Riley. E la Brotherhood of Thieves.

– Nu, răspunse Agnes. Nu mai frecventez astfel de evenimente. Am fost târâtă pe la ele când eram copil. Până la cincisprezece ani, am băut pe furiș mai mult Chardonnay prost decât ar fi fost cazul.

Riley râse. Era așa *drăguț*; probabil că mama ei pusese numai decît mâna pe el și poate chiar îi tolera șortul înflorat.

– Bine, Riley, mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi zise Agnes.

Își dădu seama că intonația folosită semănase ciudat de mult cu cea a lui Dabney. Întoarse capul și, spre dezamăgirea ei, Nina vorbea în continuare la telefon. Ea știa probabil unde e mama ei.

Blonda cu coadă de cal închise telefonul.

– Tipii ăștia vor veni cu siguranță în Nantucket pentru o săptămână, în septembrie! se adresă ea tuturor celor din încăpere. Își ridică amândoi pumnii în aer în semn de victorie. Apoi dădu cu ochii de Agnes și aproape că sări peste birou. Tu trebuie să fii Agnes! exclamă ea. Îi strânse mâna lui Agnes neobișnuit de puternic. Eu sunt Celerie Truman. E al doilea an când lucrez aici, la Cameră. Sunt o *mare, mare* admiratoare a mamei tale.

Agnes abia reuși să-și stăpânească amuzamentul. Unde oare găsea Dabney oameni înzestrați cu asemenea energie?

– Ah, bună! zise și Agnes, tot cu intonația mamei sale. Încântată de cunoștință, Celerie.

Făcu o pauză, sperând că pronunțase corect numele fetei. Celerie, la fel ca denumirea *legumei*? Ce părere avea mama ei de treaba *asta*?

Dabney avea o problemă cu numele proprii. Era convinsă că singurele nume potrivite sunt cele demne de Curtea Supremă de Justiție: Thurgood Marshall, Sandra Day O'Connor. Celerie nu era un antroponim potrivit pentru Curtea Supremă.

– Sper că vii la petrecere, zise Celerie. E la Brotherhood, *alt* restaurant preferat al meu. Pentru ocazii neoficiale.

– Din păcate, n-am să fiu aici diseară, spuse Agnes. O înspăimânta asemănarea izbitoare la vorbă cu mama ei, dar cuvintele îi ieșeau involuntar. O auzi pe Nina închizând telefonul. Scuzați-mă!

Le făcu semn cu mâna lui Celerie Truman și lui Riley Alsopp. Erau atât de adorabili, și laolaltă, dar și separat, încât Agnes se întrebă dacă nu cumva, vara asta, Camera de Comerț urma să fie mediul unde se vor lega destine. Maică-sa era neîntrecută în așa ceva.

Agnes se înființă lângă biroul Ninei.

– Unde-i mama?

Nina își împreună mâinile la piept.

– Povestește-mi despre New York! o rugă ea. E minunat, așa-i? Am auzit că te măriți! Ceremonia, la biserica St. Mary și petrecerea, la Clubul de Yahting, așa zicea mama ta.

Agnes știa că erau multe de povestit. Nu avusese ocazia să stea de vorbă cu Nina nici de Crăciun, nici în Weekendul Narciselor Galbene. Nina Mobley avea de îngrijit cinci copii. Agnes le fusese baby sitter la toți. Numai că acum nu avea chef de stat la taclale.

Se uită rapid în registru. Dabney se învoise cu cinci minute înainte de ora douăsprezece, menționând *probleme personale/prânz* drept motiv al absenței.

– Așteaptă puțin, iartă-mă, se scuză Agnes. A spus cumva mama unde se duce?

Nina trase aer în piept, apoi râse încurcată.

– Avea de rezolvat niște treburi.

– Treburi? se miră Agnes. Ce treburi?

Nina Mobley o privi pe Agnes printre pleoapele îngustate.

– Oh, scumpa mea, aș vrea să-ți pot spune.

Agnes porni înapoi spre casă, gândindu-se că ea și mama ei probabil trecuseră una pe lângă cealaltă – Dabney dăduse o fugă fie până la băcănie ca să mai cumpere niște ouă, fie până la Bartlett Farm pentru roșii de seră. Dar ar fi făcut asta în miezul zilei? Niciodată! Și-apoi, aceste treburi nu i-ar fi luat trei ore. Dabney se purta ciudat, așa-i spusese Box. Avea o sumedenie de ciudățenii – o formă rară de tulburare obsesiv-compulsivă și o agorafobie care o făceau incapabilă să plece din Nantucket. Mai era și darul ei mistic într-ale pețitului. Poate că mergea la doctorul Donegal, terapeutul ei. Sau poate trecea printr-o criză specifică vârstei mijlocii, și Agnes avea s-o găsească în penumbra răcoroasă de la Chicken Box, bând bere și jucând biliard.

Ha! râse Agnes de sine însăși. Probabil că Dabney era acasă.

Dar Dabney nu era acasă. Agnes trăia un sentiment de teamă irațională, ca un copil abandonat. Și, ca să pună capac la toate, telefonul mobil al mamei sale era la încărcat pe masa din bucătărie. Zău așa, la ce mai ai telefon mobil dacă nu-l iei cu tine când pleci de acasă? Agnes se gândi să-l sune pe Box la Londra. Acolo era ora nouă și jumătate. Probabil că Box tocmai lua cina. Agnes nu ținea să-l întrerupă și, în definitiv, ce-ar fi putut să-i spună? *Mama e plecată de trei ore și nu știu unde s-a dus.* Insula nu era chiar atât de mare. Dabney trebuia să fie *undeva*.

Își târi picioarele până în dormitor și se trânti pe pat. Era suficient de obosită ca să doarmă neînțoarsă până dimineață.

Se trezi pe acordurile melodiei „Empire State of Mind“, interpretată de Alicia Keys – tonul de apel al mobilului ei, ales de una dintre fetițele de la Clubul Boys & Girls. Agnes era mahmură, avea brațele și picioarele amorțite, totuși întinse mâna după telefon, cu gând că poate suna mama ei.

Apucă mobilul și constată că era ora cinci și că apelul era de la CJ. Cum de dormise atât de mult? Ce nu era în regulă cu ea? Se gândi să lase robotul să răspundă. CJ ar fi ghicit din vocea ei că o trezise din somn, iar Agnes nu avea chef să-i explice că deja se ghiftuise cu cinci mii de calorii în ziua aceea și că tocmai se trezise după un „pui

de somn“ de două ore. Numai că lui CJ *nu-i plăcea* ca pe telefonul lui Agnes să intre căsuța vocală. Când îi telefona, se aștepta ca ea să și răspundă.

Agnes își dresese glasul.

– Alo?

– Agnes, zise el. Ești bine?

Ea se întinse ca o pisică. Soarele târziu al amiezii lăsa o dără de lumină gălbuie pe podeaua din lemn a încăperii. Apartamentul din New York al lui Agnes, oricât de frumos, nu avea parte de această lumină naturală. La urechile ei ajunse un vuiet de sirene și hărmălaia orașului. Nu-i ducea dorul câtuși de puțin.

– Da, răspunse ea. Sunt bine.

– Azi nu m-ai sunat nici măcar o dată, îi reproșă CJ. Credeam că nu poți trăi fără mine.

– Oh! exclamă Agnes. Păi, nu pot.

– Bravo, încuviință CJ. Eu tocmai am plecat de la birou. Mă duc la sala de gimnastică și pe urmă mă întâlnesc cu Rocky să facem un meci de tenis la perete. Tu ce faci?

Agnes se ridică în capul oaselor și ciuli urechea la niște zgomote din casă, semn că venise mama ei.

– Nimic.

– Tu și mama ta aveți planuri mari pentru diseară? întrebă CJ. Sendvișuri cu unt de arahide și o partidă de Parcheesi¹?

– N-avem nici un fel de planuri, răspunse ea.

– Nu vuiuște tot Nantucketul că te-ai întors pe insulă? Nu-ți bat la ușă toți foștii iubiți?

– Nu, răspunse iritată Agnes.

– Hei, iubito, nu te supăra. Dacă e să se supere cineva, ăla sunt eu. Uite că sunt nevoit să trăiesc aici, în imensitatea orașului, fără femeia pe care o iubesc.

– Ne vedem peste zece zile, zise Agnes.

– Dacă reușesc să ajung acolo, sublinie CJ. Nu mai pot locui în casa părinților tăi. Detest să fac pe nebunul, dar pur și simplu am

¹ Versiunea americană a unui joc indian de societate

depășit vârsta. Sunt pe lista de așteptare la hotelul White Elephant, așa că ține-mi pumnii. Altă variantă ar fi să vii tu acasă, la New York.

Agnes își suflă nasul. Nu *voia* să se întoarcă la New York. Abia sosise în Nantucket și *voia* să stea aici și să bucure de acest loc. Slujba ei de consilier la tabăra Island Adventures începea a doua zi. Agnes își dorea o rutină. Își dorea soare, plajă și aer oceanic. Dorea să fie cu mama ei.

– Ar fi mult mai bine dacă ai putea să vii tu aici, spuse Agnes.

– Eh, răspunse CJ. Om trăi și-om vedea.

Agnes se gândi din nou la ceea ce îi povestise Manny Partida. Nu-și închipuia că CJ ar fi vreodată în stare s-o agreseze. Dar nu suporta să i se vorbească la fel ca unui țânc.

– O aud pe mama la parter, zise ea. Trebuie să închid. Te sun mai târziu, iubitele. Pa!

Dar la parter era liniște și încă și mai întuneric. Dabney nu se în-
apoiase. Agnes își imagina că, după ce-și rezolvase treburile misterioase, mama ei se întorsese la birou și acum se îndrepta probabil spre restaurantul Brotherhood, pentru întrunirea de socializare.

Dabney scoase rochia galbenă din punga de cumpărături și o privi lung preț de câteva minute.

Dacă reușesc să ajung.

Își scoase șortul și tricoul și trase rochia pe ea. Rimel, lac de buze, o mână trecută prin păr și o pereche de sandale aurii. Decise să se ducă la reuniune, de dragul vremurilor de odinioară.

Ținând în mână un pahar de Chardonnay de calitate mediocră – un progres față de vinul la cutie din vremea adolescenței –, Agnes se strecură printre invitați, în căutarea mamei sale. Cea mai frumoasă parte a restaurantului era cea veche: o grotă amenajată la subsol, cu tavan scund, din bârne, ziduri din piatră și mese din lemn scrijelite. În copilăria și adolescența ei pe insulă, Agnes adora să vină aici, deși, dintr-un anumit motiv, Dabney îi îngăduia doar când era vreme ploioasă. Încăperea era luminată cu lumânări și oferea confortul limitat,

dar primitor, al unei cabine de vapor. Agnes comanda întotdeauna un platou cu brânzeturi Boursin. Pâine, unt, brânză, muștar, murături, lumină de lumânări, ploaie, uneori vreun invitat care cânta la chitară rece – amintiri frumoase care îi abătură atenția preț de câteva clipe.

Localul era ticsit de figuri familiare. Toată lumea pălăvrăgea, bea și se servea cu ardei iuți prăjiți și minisendvișuri Reuben de pe tăvile plimbate de chelneri de colo-colo. Agnes înșfăcă și ea un sendviș (carbohidrați, ce poftă îi era de ei!), apoi un ardei iute, pe urmă încă un sendviș, tot timpul cu ochii după mama ei. O văzu pe Tammy Block, agenta imobiliară pe care Dabney o combinase cu Flynn Sheehan, stârnind un scandal de mari proporții cu câțiva ani în urmă. Îi zări și pe tipul care lucra la agenția de turism, proprietarul unui căutat magazin de suveniruri, Barley Ivan, care confecționa niște coșuri superbe din răchită, și pe impunătorul proprietar al galeriei, Ed Law, legendarul proprietar al magazinului de tricouri Nantucket Cotton, unde Dabney și, o generație mai târziu, Agnes lucraseră în adolescență.

Agnes nu reușea să dea de mama ei, deși știa că trebuia să fie pe undeva pe acolo. Dabney inițiasse acest eveniment cu mulți ani în urmă – o petrecere lunară, prilej cu care membrii Camerei se adunau „să discute chestiuni din comunitatea oamenilor de afaceri” – un eufemism răsunător pentru a desemna statul la bârfa la un pahar de băutură.

Era acolo și proprietarul magazinului de articole de cosmetică și al firmei de tractare. Mai era Hal Allen de la firma Allen Heating and Cooling. Agnes se întâlnise cândva cu fiul lui, Duke, pe când era în liceu.

Nu-ți bat la ușă toți foștii iubiți?

Unde era mama ei?

În colțul din spate, un chitarist interpreta un cântec al lui Jack Johnson. Agnes răsuflă adânc și se concentrează o clipă la muzică. Cântecetele lui Jack Johnson o duceau întotdeauna cu gândul la jerbe de hibiscus și băuturi cu lapte de cocos. Își dorea cu ardoare să meargă în Hawaii în luna de miere, dar CJ fusese în Hawaii „nici nu mai știa de câte ori”, împreună cu Annabelle. CJ își dorea o croazieră în Alaska.

Agnes auzise de frumusețea ținutului Alaskăi, numai că era foarte frig și cine și-ar fi dorit să-i fie frig în luna de miere? Iar ideea de a-și petrece luna de miere în cabina înghesuită a unui vas de croazieră îi displăcea și mai mult. Dar CJ insistase că avea să-i placă la nebunie.

Cântecul luă sfârșit, răsunară câteva aplauze răzlețe, și chitaristul vorbi în microfon:

– Îi dedic următoarea melodie lui Agnes, care s-a întors în Nantucket pe timpul verii.

Un murmur străbătu mulțimea. *Agnes? Agnes în persoană?* Gata cu anonimatul ei, deși nu sperase nici o clipă că va rămâne așa la nesfârșit. Agnes își lungi gâtul ca să vadă cine era chitaristul. El zâmbi – dantura aceea, șortul înflorat. Era Riley, tânărul de la birou.

Riley începu să cânte „Puff, the Magic Dragon“, una dintre melodiile preferate ale lui Agnes în copilărie, pe care o învățase la un cerc din Montessori, deși Riley nu avea de unde să știe acest detaliu. Doar dacă îi spusese Dabney.

Agnes sporovăia, folosind exact aceleași expresii ca mama ei – *Oh, mă bucur mult că vă văd, a trecut ceva timp, am venit acasă pe timpul verii, lucrez la Island Adventure, sunt fericită că m-am întors, nicăieri nu-i mai frumos ca în Nantucket* – până când, într-un târziu, Riley luă pauză și apărură lângă ea, cu un alt pahar de Chardonnay.

– Bună, îl salută ea. Mulțumesc că le-ai dezvăluit tuturor prezența mea. Oricum, mi-a plăcut cântecul.

– Nu pot să cred c-ai venit, zise el.

– Nu m-ai anunțat că vei cânta, spuse Agnes.

– N-am vrut să mă dau mare.

– Ai cântat grozav, îl laudă Agnes.

Ce încântată trebuie să fi fost Dabney când aflase că Riley cânta la chitară!

– Sper că mama te plătește în plus pentru asta.

– Cânt pentru bacșiș, replică el.

Îi arată lui Agnes un pahar de plastic cu o singură bancnotă de cinci dolari în ea.

– Riley, mama e aici? îl întrebă Agnes.

– N-am văzut-o.

– Nu-i aici, spuse Agnes.

Sorbi ultima înghițitură de Chardonnay din paharul de plastic. Știa că mama ei nu e acolo: dacă ar fi fost, ar fi fost în centrul atenției.

Agnes îl studie pe Riley. Avea ochi căprui, în nuanța părului, și un singur pistru închis la culoare pe obraz. Doar cât se uita la el și-și dădea seama că părinții lui încă erau căsătoriți, că avea frați, probabil surori, și că viața lui se desfășurase fără obstacole, astfel încât putuse lesne deveni surfer, chitarist și viitor medic stomatolog.

Agnes își închipuia că e un tip de treabă. Maică-sa angaja numai tipi de treabă.

– S-a întors mama la birou în după-amiaza asta? întrebă Agnes.

– Nu, răspunse Riley. Nina zicea că e plecată cu treburi.

– Mi se pare ciudat. Mama e cea mai francă persoană din lume. Nu dispare așa, cu una, cu două.

– Eu nu știu nimic, explică Riley. Lucrez la Cameră de doar două săptămâni și jumătate. Mama ta și Nina au înțelegerile lor, codul lor secret, porecle pentru oameni, așa că eu și Celerie habar n-avem despre ce vorbesc. Sunt convins că o fac înadins. Mă gândesc că eu și Celerie nu trebuie să vedem decât vârful aisbergului.

– Ei, află că nu trebuie să porți șort la serviciu, îl informă Agnes. Nu te-a certat mama?

– Nu, răspunse Riley. Mi-a zis că-i place șortul foarte mult.

– Zău?

Agnes începea să aibă senzația că planeta se învâрте în sens invers.

– Da, întări Riley. Dacă vrei să știi unde-i mama ta, poate-ar trebui s-o întrebi pe Nina.

– Am încercat azi după-amiază, spuse Agnes. Nina n-o dă de gol.

– Ei, eu am terminat cu cântatul. Nu vrei să plecăm de aici? Să mergem în altă parte? îi propuse Riley.

– Oh, Doamne, da! acceptă Agnes.

Se urcară amândoi în jeepul lui Riley, un Wrangler verde-închis, deasupra căruia era fixată o placă de surf pentru începători, lungă de aproape doi metri. Era vehicolul emblematic pentru insula Natucket.

Riley îi povesti că-l avea de la optsprezece ani și că-l condusesse doar pe insulă, între casa părinților lui din Pocomo și plajele de surfing de pe țărmul sudic.

– Îmi cer scuze că-i plin de păr de câine, adăugă el. Am un labrador cafeniu, Sadie, ea e regina acestui castel.

– Oh, Doamne! exclamă Agnes. Și noi am avut un labrador cafeniu, Henry; a trăit până la treisprezece ani. Mama *adoră* labradorii cafenii. Cred că tocmai am înțeles de ce te-a angajat pe tine.

Riley pufni în răs.

– Crede-mă că sunt obișnuit ca lumea să mă placă datorită câinelui meu. Ei, ia zi, unde să te duc?

Agnes trase de mătasea galbenă a rochiei, acoperindu-și picioarele. Nu era obișnuită să fie întrebată ce-și dorește *ea*. În viața ei din New York, CJ lua toate deciziile. El alegea restaurantele, spectacolele de pe Broadway și petrecerile la care să meargă, el îi spunea când să se întâlnească la sala de gimnastică, el alegea culoarea lacului de unghii, când Agnes mergea să-și facă pedichiura.

De fapt, ce-și dorea *ea*?

– Vreau să dau de mama, îi spuse. Și sunt lihnită.

Riley ridică paharul de plastic în care era bancnota de cinci dolari.

– Ce zici de un local mai ieftin? Porni mașina, se uită peste umăr și dădu în marșarier. Mai întâi mâncăm, zise el. Pe urmă mergem s-o găsim pe mama ta.

Se opriră la restaurantul Strip, pe cheiul Steamship Wharf, unde Agnes comandă un cheeseburger cu chipsuri (carbohidrați și iar carbohidrați!), iar Riley, trei felii de pizza și două doze de Coca Cola. Merseă cu mașina până la Children's Beach¹ și mâncară în mașină, admirând portul.

– Veneam mereu aici când eram copil, zise Riley.

– Da, și eu, spuse Agnes.

Nu avusese intenția să concureze cu nostalgia copilăriei resimțită de Riley, dar întinderea acoperită de iarbă de la Children's Beach i se întipărise în minte, numărându-se printre primele ei amintiri.

¹ Plăja Copiilor

Străbunica ei o dăduse în leagăn și o învățase cum să-și ia avânt cu picioarele. Box obișnuia să stea pe băncile verzi din lemn, citind *The Economist*, în timp ce Agnes se distra la barele de cățărat. Mama ei înfîgea în nisip, pe țărnm, umbrela ei veche și caraghioasă, cu dungi roșii și albe, perfect asortată cu costumul ei de baie cu dungi roșii și albe, în timp ce Agnes umplea găletușă după găletușă cu nisip amestecat cu apă.

– Ia spune, ce te-aduce acasă vara asta? o întrebă Riley.

– Lucrez la Clubul Boys & Girls din Manhattan, numai că am pierdut finanțarea vara asta, îi explică Agnes.

– O pauză binevenită? comentă Riley.

– Unii ar putea zice și așa, răspunse Agnes. Dar eu îmi fac griji pentru copiii mei. Practic, șase sute de copii nu au unde să meargă vara asta.

– Uau! exclamă Riley.

– Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, urmă Agnes. Mă consolez cu gândul că se vor duce toți la biblioteca publică, unde e aer condiționat, și vor citi.

– E un punct de vedere rezonabil, încuviință Riley.

Își împături felia de pizza în două, și un firicel de grăsime roșiatică i se prelinse pe bărbie. Agnes îi întinse un șervețel.

– Ador copiii, zise el. E unul dintre motivele pentru care doresc să mă fac stomatolog. Mă interesează și aspectul medical, nu zic, dar visul meu e să întemeiez o afacere solidă de familie. Vreau să-mi văd copiii crescând, să-i aud povestind despre meciurile de lacrosse, despre competițiile de gimnastică și despre primele lor întâlniri.

– Câteodată, mă îngrijorează faptul că mă atașez prea mult de copiii de la club, îi mărturisi Agnes. Se gândi la Quincy și la Dahlia îndurând fierbințeala dalelor trotuarului. Cândva, îi spusese lui CJ că ar dori să-i adopte și să le ofere siguranța unui cămin. Numai că, așa cum îi amintise CJ, Quincy și Dahlia aveau deja o mamă. Iar CJ nu-și dorea deloc copii, nici ai lui proprii, nici adoptați. Unii dintre ei chiar duc o viață grea, continuă Agnes. E greu să nu te implici în bunăstarea lor, poate chiar mai mult decât e cazul.

Riley îi zâmbi.

– Ai o inimă bună, zise el. Așa mamă, așa fiică.

Pe Agnes o cuprinse brusc îngrijorarea.

– Ai ceva împotriva să mergem? Mergem s-o căutăm?

Riley azvârli coaja de pizza afară pe geam, și pescărușii hămesiți se năpustiră asupra ei.

– Sigur că da, zise el.

Insula Nantucket măsoară doar douăzeci și unu de kilometri lungime și șase kilometri jumătate lățime, dar nu e nici pe departe mică sau simplă. Există nenumărate drumuri de țară și zone necunoscute. Agnes nu știa de unde să înceapă căutarea. Însă oriunde s-ar fi aflat Dabney, plecase cu automobilul Impala, ca atare nu avea cum să nu dea de ea.

– S-o luăm spre est sau spre vest? întrebă Agnes.

– Spre est, își dădu cu părerea Riley. Poate s-a dus în Sconset.

– În Sconset? se încruntă Agnes.

Dabney avusese întotdeauna sentimente confuze față de Sconset, la fel cum soldații unioniști simțiseră față de generalul Lee¹. La un moment dat, cu mulți ani înainte să se nască Agnes, localnicii din Sconset voiseră să se separe de restul insulei. Își doreau o primărie proprie și autorități proprii, fapt care o supăraseră rău pe Dabney. Acum, în calitate de directoare a Camerei de Comerț, Dabney trebuia să aibă în vedere și să promoveze regiunea Sconset – Weekendul Narciselor Galbene era sărbătorit acolo în întregime –, numai că Sconsetul fusese nevoit să se supună regulilor ei: Dabney urma să meargă o dată pe an la Chanticleer, o dată pe an la Summer House (însă numai ca să bea un pahar și să asculte un pianist, nu avea încredere în mâncarea de acolo) și o dată pe an la Cazinoul Sconset, ca să vizioneze un film. În absolut fiecare zi din timpul verii, Dabney le sugera turiștilor să meargă cu bicicleta în Sconset, unde îi sfătuia să ia prânzul la restaurantul Claudette's și să mănânce înghețată în Piața Sconset – ceea ce ea, una, nu făcea niciodată. Agnes nu și-o închipuia pe maică-sa

¹ Robert Lee (1807-1870), unul dintre principalii comandanți ai armatei confederate în Războiul Civil american (1861-1865)

mergând în Sconset, nici pentru cine știe ce treburi misterioase, nici pentru alt motiv.

– Nu în Sconset. S-o luăm spre vest.

Riley coti la dreapta pe Cliff Road, și Agnes deveni concentrată. Scrută cu atenție aleile tuturor caselor impunătoare de pe partea dreaptă, care dădeau spre Sound. Poate că sosiseră niște prieteni din afara insulei și o convinseseră pe Dabney s-o șteargă de la birou și să se fofileze de la reuniunea de socializare? Câteodată, prietenii ei Albert și Corinne Maku își făceau apariția pe nepusă-masă și doreau să se distreze. Poate existau și alții despre care Agnes nu știa nimic – posibil vreunul dintre cuplurile lui Dabney din 1989, 2002 sau 2011?

Zău așa, ce altă explicație putea exista?

Riley butonă radioul mașinii și, negăsind nimic pe placul lui, îl închise.

– Ia spune, Agnes, ai iubit? întrebă el.

– Am un logodnic, răspunse ea.

– Oh, scuze, n-am știut. Mama ta nu mi-a spus că ești logodită, iar tu nu porți inel.

Nu, se gândi Agnes, cu un sentiment de vinovăție. Își scosese inelul. Din întâmplare, îi căzuseră ochii pe bonul pentru inel, aflat pe măsuta de corespondență a lui CJ: costase douăzeci și cinci de mii de dolari. Fusesse cât pe ce să leșine. Un inel de douăzeci și cinci de mii de dolari. Agnes nu l-ar fi putut purta în vecii vecilor la Morningside Heights, nici în Nantucket, când era ghid în excursii cu bicicleta sau tururi de cățărare. Inelul stătea în cutia lui de pe măsuta de toaletă. Era frumos, dar inutil, ca un papagal în colivie.

– Nu ți-a spus mama? se miră ea.

– Nu, dar cum ziceam mai devreme, nu sunt părtaş chiar la toate secretele biroului.

– Dar nu-i un secret, ripostă Agnes. Deși poate că mama nu vrea să se afle. Ea nu-i de acord.

– Nu?

– Nu, oftă Agnes. Știi că mama mea e un fel de pețitoare, așa-i?

Riley își lăsă capul pe spate și râsul lui răsună în aerul înserării.

– Are la activ patruzeci și două de cupluri, explică Agnes. Toate sunt și acum împreună. E *renumită* pentru asta. Vede un fel de aură: trandafirie, dacă e de bun augur, verde, dacă e de rău. Aura mea alături de CJ e verde, așa că mama nu se grăbește să ne dea binecuvântarea.

– Glumești? întrebă Riley.

– Nu glumesc deloc.

– Ți-am zis că eu nu văd decât vârful aisbergului, comentă Riley. Deci se ocupă de pețit! Nu mă mai mir că a fost atât de entuziasmată când i-am spus că am interpretat rolul lui Tevye din musicalul *Script-carul de pe acoperiș*.

Agnes zâmbi. Imposibil să fii prost dispus lângă băiatul ăsta: prea era optimist, lua viața așa cum era.

– Ai face bine să fii cu ochii-n patru, îl preveni ea. Cred că mama are planuri mari cu tine și cu Celerie.

– Zău? se miră Riley. De fapt, chiar mă gândeam s-o invit pe Celerie în oraș.

Incredibil, dar Agnes simți un junghi de gelozie, auzindu-l. Oh, Doamne, ce se întâmpla cu ea?

– Ar trebui! îl îndemnă ea.

– Cred însă că are pe cineva, spuse Riley. Acasă în Minnesota.

– Minnesota e destul de departe, comentă Agnes.

– Ai dreptate, încuviință el. Bine, așa am să fac. Am s-o întreb dacă vrea să iasă cu mine sâmbătă la Great Point.

Alt junghi de gelozie. Lui Agnes îi plăcea *nespus* Great Point. Pentru ea, o zi de vară perfectă însemna o ladă frigorifică plină cu băuturi, câteva sendvișuri cu avocado, costiță, roșii și salată verde de la magazinul Something Natural și o excursie la Great Point cu un jeep ca acesta, decapotabil, cu radioul dat la maximum.

Agnes îl urmări cu privirea pe Riley virând în curbele de pe Madaket Road. El și Celerie aveau să formeze un cuplu reușit. Agnes gândise astfel din prima clipă când îi văzuse împreună la birou. Numai că atunci, la birou, nu-l cunoscuse pe Riley. Nu-l auzise cântând „Puff, the Magic Dragon“, nu-l văzuse mâncând pizza, nu vorbise cu el despre slujba ei. Uimitor cum, doar după o oră, trăia sentimentul că

poate ridica pretenții în ceea ce îl privește. Gândul că el și-ar fi putut revărsa afecțiunea asupra lui Celerie, fata cu coadă de cal jucând în sus și în jos, cu gesturi de majoretă, cu preferințe pentru diverse lucruri, o tulbura din cale-afară.

Nu, ceea ce o tulbura cu adevărat pe Agnes era că nu putea da de mama ei. Brusc, avu certitudinea că, dacă mergeau spre Madaket, n-o vor găsi.

- Te rog să mă duci acasă, ceru ea.

Riley frână brusc, și cutia chitarei se lovi de spătarul scaunului lui Agnes, scoțând un sunet disonant.

- Poftim? Ești sigură?

- Da, răspunse Agnes. E o prostie. Căutăm acul în carul cu fân. Am s-o aștept pe mama acasă.

- Oh, sigur, nici o problemă, se învoi Riley. Dar să știi că-mi face plăcere s-o căutăm în continuare.

Din glasul lui răzbătea o undă de tristețe. Îi plăcuse această aventură și acum iată că lua sfârșit. Fără nici o legătură cu Agnes.

- Apreciez, zise Agnes. Dar aș prefera să merg acasă.

Chipul frumos al lui Riley, cu dinții lui perfecți, albi și regulați, oglindea ceva ce sugera tristețe sau regret. Dar expresia aceea avea să dispară de îndată ce Riley o va invita pe Celerie în oraș, și Celerie va accepta, Agnes era sigură de asta. Nu se îndoia că vor fi amândoi învăluiți într-o aură trandafirie.

Când, în sfârșit, Dabney intră pe ușă, Agnes ședea la masa din bucătărie, cu un pahar de lapte gol în față. Mâncase șase biscuiți cu ovăz din proviziile mamei sale și lăsase trei apeluri de la CJ să fie preluate de căsuța vocală.

Dabney tresări vizibil dând cu ochii de Agnes, gata-gata să scape din mână geanta de pânză.

- Oh! Scumpo, iartă-mă... nu m-am așteptat... ce faci... ce?

Agnes o cercetă din priviri pe mama ei. Purta tot bluza bleumarin cu mânecă scurtă, fusta cadrilată, pantofii fără toc și perlele, exact ca la plecarea, în dimineața aceea. Avea părul bine prins în bentiță. Dar era ceva schimbat la ea. Ce anume? Arăta parcă mai bronzată. Fusese

la *plajă*? se întrebă Agnes. Gândul îi fugi la Riley și la Celerie la Great Point, ceea ce avu darul s-o irite și mai tare.

– Unde-ai fost? o întrebă Agnes.

Tonul ei era aspru. Își aminti că i se mai adresase pe acel ton mamei sale doar o singură dată până atunci.

La început, Dabney afișă o expresie impenetrabilă. Femeia asta, despre care Agnes crezuse că e ca o carte deschisă, *chiar* ascundea ceva. Vârful aisbergului, într-adevăr!

– Să-mi spui chiar acum! îi ceru Agnes. Își dădea seama că vorbea ca un părinte cu copilul lui. Ai plecat de la serviciu la amiază. N-ai răspuns la telefon! Nu te-ai dus la reuniune! Unde. Ai. Fost?

Ochii lui Dabney sclipiră sfidător.

– În oraș, răspunse ea.

Acum, rolurile se inversaseră pe deplin, se gândi Agnes.

Dabney

Era perfect previzibilă, niciodată nu se comporta altfel decât îi era firea. Singurul lucru ieșit din comun pe care-l făcuse în viața ei fusese să înceapă această legătură extraconjugală.

Dar era vina lui Clendenin Hughes. El îi smulsese inima din piept pe când avea doar paisprezece ani, și de atunci nu fusese niciodată în stare să și-o mai recupereze.

Singura ei justificare era iubirea.

De cum deschise ușa căsuței lui Clen, Dabney simți în nări miros de usturoi și de ghimbir. Clen era în fața aragazului. Se răsuci spre ea, deloc surprins s-o vadă, ceea ce ei i se păru înnebunitor. Dabney îi întinse o sticlă de Gentleman Jack. În drum spre el, se oprise la magazinul de băuturi Hatch's.

– Numai tu ești în stare să aduci un dar la o întâlnire care se va încheia cu sex, comentă el.

– Ia-ți gândul, ripostă ea.

– Punem pariu? o provocă el.

Și, dintr-o singură mișcare unduioasă, o prinse cu brațul drept, o săltă pe umăr și o duse spre pat.

Lui Dabney nu-i mai rămânea decât un singur lucru: să rădă.

– Oprește-te! îi ceru ea.

– Cum?

– Închide aragazul, îl îndemnă Dabney. Doar nu vrei să dai foc la casă.

– Punem pariu? repetă el.

Era la fel, și totuși diferit. Nu avu timp să-și dea seama ce i se întâmplă, fiindcă nu era în stare să gândească. De fapt, trăia senzația că e mistuită toată de flăcări. Gura lui devora fiecare părticică a trupului ei, o ardea pielea sub atingerea lui, greutatea lui o strivea și, oricât de mult i-ar fi oferit el, ea dorea și mai mult, și mai grabnic, și mai mult. Buzele lui îi prinseră sfârcurile sânilor, și ea gemu, lipindu-se de coapsa lui. *Cât timp trecuse de când nu mai trăise asemenea senzații? Când el o pătrunse, avu impresia că se frânge în două. Deschise gura și urlă ca un animal. În viața ei se culcase cu doar doi bărbați – Clen și Box –, dar Clen cel de acum era al treilea. O amețea apropierea de trupul lui. Limba lui. Buzele lui, gustul lui, mirosul lui, mâinile ei în părul lui des, obrazul ei lipit de barba lui, pielea ei pe pielea lui. Trecură ani de zile de când își amintea să fi avut un trup, dorințe, nevoi.*

La final, el îi potopi obrazul și gâtul cu sărutări, în timp ce transpirația îi răcorea trupul. Ea întinse mâna și mângâie rotunjimea ciotului de braț. Pielea era moale ca de bebeluș.

Închise ochii. Văzu flori de cireș, gumă de mestecat și zmeură atât de coaptă și zemoasă, încât cădea de pe vrej la cea mai ușoară atingere.

Când veni vremea să plece acasă, o podidi plânsul.

– Oh, Cupe, nu plânge, o rugă Clen, ceea ce o făcu să plângă și mai tare. Vino și mâine, îi spuse el.

– *Nu pot!* răspunse Dabney.

– Doar cinci minute, insistă el. Te rog.

A doua zi, Dabney se trecu în registru la amiază, invocând drept motiv *probleme personale/prânz*.

– Iar treburi? o întrebă cu subînțeles Nina.

Dabney o privi cu asprime.

– Cred că n-ar trebui să te treci în registru când pleci, își dădu cu părerea Nina. Pleacă pur și simplu. Vaughan n-a mai verificat registrul de ani de zile.

Dabney îi era recunoscătoare Ninei pentru îngăduința ei și pentru bunăvoința cu care accepta să-i fie complice, dar însemnarea în registru devenise o regulă la Cameră, și Dabney nu avea puterea s-o încalce. Avea să-și continue legătura amoroasă în timpul orelor de program, dar semnându-se în registru – adică agățându-se cu toată forța de ultima fărâmă de integritate rămasă în ființa ei.

Cele „cinci minute“ deveniră o după-amiază întreagă petrecută la piscină. Clen pregăti margarita cu pepene galben și plutiră în piscină pe saltele pneumatice. Clen rămăsese un bun înotător, în ciuda infirmității suferite, se mișca prin apă cu forță și siguranță. Dabney îl privea uimită.

– Pun pariu că ți-ai închipuit că înot în cerc, așa-i? râse el.

Apa îl făcuse să-și regăsească firea glumeață. Se stropiră, se băgară unul pe celălalt cu capul în apă, apoi își turnară alte băuturi, comportându-se la fel ca adolescenții de odinoară.

De fiecare dată când își propunea să se ridice și să plece, Dabney găsea câte un motiv să mai rămână.

– Nu pot să cred că am să ratez reuniunea, zise ea. În paisprezece ani, n-am lipsit o dată.

– Am să comand pizza, cartofi prăjiți și aripioare, o anunță el.

– Nu pot mânca pizza. Am renunțat la gluten.

– E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit în viața mea, râse el.

Avea dreptate. Indiferent ce se întâmpla cu ea, nu era vorba de alergie la gluten.

– Ești prea slabă, remarcă el.

– Am patruzeci și opt de kilograme, ca în clasa a opta, spuse ea.

– Doamne, Cupe! exclamă el.

Bolnavă de dragoste, se gândi ea. Nu-și îngăduise încă să trăiască un sentiment de vinovăție și se temea că, atunci când acest sentiment își va face apariția, ea pur și simplu va dispărea. Box era la Londra. Locuia într-un apartament la hotelul Connaught, și viața lui cotidiană

presupunea o limuzină Bentley cu șofer, care făcea naveta între hotel și Facultatea de Economie sau îl ducea la restaurantele Gordon Ramsay și la Nobu. Elementele din peisajul lui erau Big Ben, Catedrala St. Paul, Galeria Națională, Covent Garden, Podul Londrei și Tamisa. Dabney putea rosti denumirile acestor repere, însă nu avea nici cea mai vagă idee cum arăta viața lui acolo, la fel cum nici el nu avea habar cum arăta viața ei acum.

Când se va înapoia, va trebui să-i spună.

Luară cina în pat, și Dabney bău o bere, ceea ce nu mai făcuse din vara anului 1987. Mânca gemând și oftând de plăcere, întindea cu degetele fâșii de brânză din pizza și le lăsa să-i cadă în gură. Sugea sosul de pe oscioarele de pui, înmuia cartofii fierbinți în ketchup, în maioneză și muștar, iar și iar. Niciodată n-ar fi mâncat așa în fața lui Box, dar în prezența lui Clen se simțea complet în largul ei.

Probabil tot din acest motiv, presupunea ea, deschisese și discuția:

– Sunt îngrijorată pentru Agnes.

Numele *Agnes*, deși rostit pe un ton firesc, păru să golească de aer întreaga încăpere.

Dabney se încordă.

– Iartă-mă, zise ea, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

– Nu, nu, protestă Clen. Te rog. Te rog, spune-mi. Ce s-a întâmplat?

– E logodită, îl anunță Dabney.

Clen tuși.

– Agnes se mărită?

– Da, răspunse Dabney. Vorbea aproape în șoaptă. Așa simțea nevoia, din pricina orei târzii, a întunericii și a subiectului delicat. Cu un tip pe nume CJ Pippin. E impresar sportiv la New York.

– Dar Agnes și acest CJ, impresar sportiv la New York... fac o pereche perfectă?

– Nu.

– Serios? Clen deveni brusc atent. Era interesat de poveste. Și tu îngădui să se întâmple asta, Cupe?

Dabney râse.

- Dacă îngădui? Întrebarea ta denotă cât de puține știi despre ce înseamnă să fii părinte.

- Ai dreptate, încuviință el. Ce știu eu despre copii ar încăpea pe buricul degetului mare, ba încă ar rămâne loc să scriu și Tatăl Nostru.

- Trebuie să plec, se hotărî Dabney.

Durerea trecutului lor comun, consumat cu mai bine de un sfert de secol în urmă, era imposibil de descris.

Se ridică pe vârfuri ca să-și ia rămas-bun de la el.

- A trecut mult de când n-am mai avut parte de așa o zi, zise ea.

Îți mulțumesc.

- Dabney?

- Da?

- Vreau s-o cunosc, spuse el.

- Pe cine? se miră ea, după care exprimă un refuz tăios: Nu.

- Dabney?

- Nu.

Îi întoarse spatele și porni spre mașină, clătinând din cap.

Tot drumul spre casă, își repetă în gând: *Agnes, Agnes, Agnes.*

Și tu îngădui să se întâmple asta, Cupe?

Câteva zile mai târziu, Dabney o auzi pe Agnes vorbind la telefon cu CJ. Nu avusese intenția să tragă cu urechea, dar din momentul în care îi ajunseră la urechi vorbele ei, nu se mai putu clinti din loc.

- Nu înțeleg care-i problema dacă stai *aici*, spunea Agnes... Mama te *place*... Sigur că *da*... Nu mai insista, CJ... nu, nu vin la New York... e vară, aici mă simt acasă... nu vreau, CJ... da, dragule, *bineînțeles* că te iubesc... și eu ți-aș putea spune același lucru... bine, iubitule, iartă-mă, am spus *iartă-mă*. Lacrimi. CJ, te rog. *Iartă-mă!*

Și tu îngădui să se întâmple asta, Cupe?

Nu, nu îngăduia. Era timpul să intervină.

Primul ei gând fu Dave Patterson, care administra programul Island Adventures. Era un tip șleampăt, genul de întreprinzător care își

petrecea timpul în aer liber. Pusese pe roate Island Adventures pornind de la o tabără de zece copii și ajunsese la programul actual, extrem de apreciat, cu o capacitate de două sute de copii. Achiziționase propriul teren și-și construisese propriile facilități, inclusiv un zid de cățărat, înalt de peste cincisprezece metri. Numai că Dave locuia în Nantucket tot timpul anului – la fel ca Dabney, nici el n-ar fi părăsit în ruptul capului insula (încă un motiv pentru care Dabney îl plăcea foarte mult) – și, oricât de mult o dorea să recunoască, totuși Dabney n-o vedea pe Agnes locuind tot timpul anului pe insulă.

Dabney mai avea o idee pentru Agnes, și anume Riley Alsopp.

O deranja cumva că Riley făcuse ceea ce era de așteptat, adică îi dăduse întâlnire lui Celerie Truman?

Nu chiar. Dabney auzise toate detaliile chinuitoare ale întâlnirii chiar de la Celerie, care venise la birou cu o jumătate de oră mai devreme, tocmai ca să-i poată povesti lui Dabney. Nu conta că Dabney era șefa ei, nu conta că era și șefa lui Riley, nu conta că, în calitate de directoare, poate n-ar fi agreat ideea unei relații între cei doi asistenți ai ei, nevoiți să fie colegi de birou toată vara. Celerie părea nerăbdătoare, ținea cu tot dinadinsul să-i relateze lui Dabney toată povestea.

Iată ce se întâmplase: Riley intenționase s-o ducă pe Celerie la Great Point în cursul după-amiezii, dar Great Point fusese închis din pricina unor păsări fluierari care-și făcuseră cuib acolo; prin urmare, Riley sugerase să meargă la Smith's Point – în esență, același lucru: o fâșie de plajă uitată de lume, numai că situată de cealaltă parte a insulei. Celerie acceptase fără fașoane: sigur, ce naiba, nu fusese nicio dată la Smith's Point sau la Great Point. Unul dintre marile ei eșecuri în prima vară petrecută aici fusese acela că nu reușise să-și facă un prieten posesor de mașină cu tracțiune integrală. Toți prietenii lui Celerie conduceau automobile Mini Cooper, așa că fusese numai la Surfside¹. Pe drumul dintre Great Point și Smith's Point, mașina lui Riley rămăsese în pană de benzină. Jeepul era vechi, indicatorul de combustibil îi juca feste. Se găseau în apropiere de Cisco Brewers²,

¹ Punctul cel mai sudic al statului Massachusetts

² Distilerie, vinărie și fabrică de bere din Nantucket

așa că decisese să-și petreacă acolo după-amiaza, bând bere, stând la soare și ascultând muzică *live*.

Deci, toate bune și frumoase, nu? Ei bine, nu! Celerie băuse prea mult și prea repede, pe nemâncate. Se pare că singura mâncare servită la berărie era de tip fast-food, iar Celerie, după cum sugera și numele, era vegetariană. În mașină, avea un sendviș de la restaurantul Something Natural, numai că, până să-și aducă aminte de el, sendvișul stătuse în soare ore întregi și era de-a dreptul periculos. Riley propusese să cheme un taxi sau să-l roage pe tatăl lui să vină să-i ia, dar Celerie, care era băută, ținea morțiș să facă un singur lucru, și anume să bea și mai mult. Începuse să se comporte ca o tembelă (cuvânt folosit chiar de ea). Se dusese la solistul formației și-i sugerase să-l lase pe Riley să cânte. Solistul n-avea nici un interes să-i cedeze microfonul lui Riley, dar Celerie continuase să-l bată la cap. Riley îi spusese solistului să nu-și facă probleme pentru că el unul nu ținea să cânte. Celerie începuse să plângă, insistând că Riley voia să cânte, iar după câteva secunde începuse să vomite. Îi fusese atât de rău, încât ținuse baia de la berărie ocupată timp de două ore. Riley o așteptase la ușă, întrebând-o tot timpul dacă are nevoie de ajutor, dacă să cheme un taxi sau pe colega ei de cameră.

Când, în sfârșit, Celerie își făcuse apariția, Riley o aștepta cu jeepul pornit. Tatăl lui venise și-i adusese o canistră de benzină. Riley o condusese pe Celerie acasă și o însoțise până la ușă. Între timp, se lăsase întunericul, iar colega ei de cameră era la Chicken Box. Celerie reușise să ajungă în sufragerie, unde se prăbușise pe preș cu fața în jos.

Fusese cea mai rușinoasă experiență din viața ei, ținuse ea s-o informeze pe Dabney, cu excepția a ceea ce pățise în anul al doilea de facultate, întâmplare mult prea umiltoare ca să fie relatată, chiar și acum.

După toată această pățanie, Riley o sunase a doua zi ca s-o întrebe cum se simte, și când ea se lansase într-un șir nesfârșit de scuze, el îi spusese: „Te rog să nu-ți faci griji, i se poate întâmpla oricui, e vina mea că am uitat de sendvișuri, poate ieșim împreună cu altă ocazie“.

Celerie se uitase rugător la Dabney și o întrebuse: „Crezi că o să mă mai invite altă dată?“

Dabney își dăduse seama că i se cerea părerea în calitate de pețitor. *Se vede treaba că sunt bolnavă*, își spusese ea. Radarul pentru asemenea încercări de manipulare încetase să-i mai funcționeze.

Îi zâmbise lui Celerie:

– Nu se știe niciodată.

Bineînțeles însă că Dabney știa: Riley făcuse doar un gest de politețe. Era bine-crescut. Băiatul avea nevoie de cineva cu câțiva ani mai mare. Celerie abia dacă împlinise douăzeci și doi de ani.

Riley avea nevoie de Agnes.

Și poate nu atât de mult pe cât avea Agnes nevoie de el.

Și, în timp ce se ocupa de Agnes, de ce nu s-ar fi ocupat și de Nina?

Dabney mai încercase o dată să intervină în viața amoroasă a Ninei, când o sfătuisese să nu se mărite cu George Mobley. Nina n-o ascultase, și Dabney nu o blamase pentru asta. Dabney așteptase prea mult până să-i vorbească deschis, și între timp relația avansase prea mult ca să mai fie destrămată. La fel ca un bolovan rostogolit pe panta unui deal. Nina rămăsese înglodată în datorii, dar și cu cinci copii reușiți și talentați. În cei cinci ani de la divorțul ei, Nina nu fusese nici măcar la o întâlnire cu un bărbat. Îi spunea lui Dabney că e prea obosită, prea ocupată și prea dezamăgită.

Numele care tot apărea în viața Ninei era Jack Copper. Lui Dabney i se întipărise în memorie conversația în care îi povestise Ninei despre întoarcerea lui Glen, prilej cu care Nina îi mărturisise că fusese la un pas de a începe o relație cu Jack. Jack Copper era burlac, așa fusese dintotdeauna, și era un bărbat vânjos, mereu ars de soare, aspru și pragmatic. Avea un accent caracteristic zonei de sud a orașului Boston, care-l scotea din minți pe Box, dar pe care Dabney îl adora. *Arararar, wicked pissah¹, I gotta stop smokin', arararar, kinda tough when you live at the bah²*. Jack Copper închiria o barcă de pescuit pe care o ținea la bordul vasului său *Whaler*, lung de treisprezece metri. Întotdeauna prindea pește, ceea ce atrăgea o mulțime de clienți

¹ Expresie argotică de sarcasm din zona New England, cu sensul „nemaipomenit“

² Traducere aproximativă: „Grozav, n-am ce zice, tre' să mă las de fumat, numa' că-i cam greu când îți duci traiul la bar.“

bogați. Obișnuia să bea bere la Clubul Pescarilor, să joace darts la Chicken Box și conducea o camionetă Chevy. Întotdeauna îi vorbea lui Dabney despre automobilul ei Impala și visa și el să aibă o Corvette Stingray cu două geamuri pe spate și numere asortate albastre. Jack Copper nu era o alegere rea. Poate că Dabney nu s-ar fi gândit la Jack, dar reținuse faptul că Nina regreta că renunțase la el.

Dabney formă numărul firmei de ambarcațiuni Eleanor Sea Fishing Charters. Denumirea „Eleanor Sea” provenea de la numele mamei lui Jack, Eleanor C., care ținuse cândva o pensiune pe India Street.

Dabney se așteptase să fie nevoită să lase un mesaj pe robotul telefonic. Tipii ca Jack nu răspundeau niciodată la telefonul din birou, mai ales vara. Rămase uimită când Jack ridică receptorul.

– Copper la telefon.

– Bună, Jack, îl salută Dabney. Sunt Dabney Kimball!

Dabney îl informă pe Jack că era câștigător la tombola organizată la reuniunea de socializare și că premiul consta într-un cupon de o sută de dolari la magazinul de băuturi Hatch's. Îi propuse astfel să vină să-l ridice de la biroul ei în cursul după-amiezii.

Știa că Jack nu va renunța la bere gratis.

– La naiba, sigur că vin! răspuse Jack. La trei sunt acolo.

Dabney fu încântată când Nina își făcu apariția la birou într-o rochie strânsă pe corp, roșie, cu o croială îndrăzneată, care-i punea în evidență decolteul. Rareori Nina se îmbrăca așa. De parcă ar fi știut.

La două și jumătate, Dabney îi spuse:

– E cam târziu, mă duc să mănânc ceva de prânz. Mă întorc cam într-o oră.

Se trecu în registrul de învoiri.

– Nu știu de ce mai faci asta, comentă Nina.

– Pentru că sunt o bomboană de fată.

– Păi, chiar erai cândva. Nu știu dac-aș mai putea să folosesc și acum acest cuvânt.

– Cred că va trece pe aici Jack Copper ca să ia ceva, zise Dabney, punând un plic pe biroul Ninei.

– Ce-i asta? întrebă Nina.

- Un cupon pentru Hatch's. L-a câștigat la tombolă la ultima reuniune.

- Nu-i adevărat, o contrazise Nina. Câștigătorul a fost Hal Allen. O privi pieziș pe Dabney. Tu nici măcar n-ai fost la reuniune.

- Tu dă-i plicul lui Jack, repetă Dabney. Vine să-l ia la ora trei.

- Dabney, ce e-n capul tău? o întrebă Nina.

Dabney, deja la jumătatea scărilor, se prefăcu că n-o aude.

Când se înapoie, o oră mai târziu (după ce trecuse pe la casa din Polpis Road să petreacă „cinci minute“ cu Clen), biroul era învăluit într-o ceață verzuie. Dabney se năpusti în sus pe scări, însăpăimântată de parcă ar fi dat foc clădirii.

Încăperea de la intrare, unde își aveau biroul Dabney și Nina, era învăluită în ceața aceea verzuie, numai că Nina nu era la locul ei. Dabney băgă capul în biroul din spate. Celerie și Riley vorbeau amândoi la telefon, sporovăind veseli, fără să-și dea seama de dezastrul atmosferic de dincolo de ușă. Desigur, își aminti Dabney, *cei doi* nu aveau cum să observe ceața. Numai ea o putea vedea.

Făcu semn cu mâna, până când Celerie își rugă interlocutorul să aștepte câteva clipe.

- Da, șefa? zise fata.

- Unde-i Nina? întrebă Dabney. Nu-i în birou.

Celerie ridică din umeri.

- Era aici acum un minut, stătea de vorbă cu un tip cu cozoroc alb.

Dabney se înapoie în primul birou, dând din mâini energic ca să împrăstie ceața verzuie și deasă, și se uită în registru. Nina nu se trecuse la învoiri, numai că ea nu era atât de scrupuloasă ca Dabney. Poate ieșise la o cafea sau la un pahar cu Jack.

Deodată, i se păru că aude zgomot în sala de ședințe. Spera să fie doar o închipuire. Totuși, trebuia să verifice. Dacă nu era nimeni nici în sala de ședințe, va da o fugă în josul străzii, până la Clubul Pescarilor.

Deschise ușa sălii de ședințe și dădu cu ochii de Jack Copper și de Nina, înlănțuiți, sărutându-se cu pasiune, sprijiniți de masa unde se țineau ședințele de consiliu. Ceața verzuie era atât de densă încât

Dabney abia îi deslușea pe cei doi amorezi, dar își dădu seama că erau puși pe fapte mari.

– Hei, voi de acolo! îi salută ea veselă.

Cei doi se desprinseseră imediat unul de altul și atmosfera se limpezi suficient de mult încât Dabney să observe dezamăgirea de pe chipul Ninei.

– Nina, trebuie să vorbesc cu tine o clipă, spuse Dabney. Iar tu, Jack, poți să pleci. Ți-ai luat lucrul pentru care ai venit, da?

Jack trase în jos de poalele cămășii și-și potrivi cozorocul.

– Mmm... mda, mormăi el. Mai vorbim.

Și ieși în grabă din sala de ședințe. Dabney așteptă până când îi auzi pașii pe scări, apoi închise ușa. Ceața se risipi cu repeziciune.

– Doamne, ce rușine mi-e! zise Nina. Mă simt de parc-aș avea din nou șaisprezece ani, și tu ai fi maică-mea. De ce n-ai *bătut* la ușă?

– N-am știut unde ești, răspunse Dabney. Eram îngrijorată.

– Îngrijorată pentru ce? exclamă Nina. Nu făceam altceva decât să ne sărutăm. Doar de-*asta* l-ai chemat, nu? De-*asta* ai dat o sută de dolari din banii tăi pentru alt bilet la tombolă, așa-i? De-*asta* l-ai chemat la trei și-ai plecat strategic la două și jumătate, nu?

– Așa e, spuse Dabney. Îmi pare rău.

– Nu, *mie* îmi pare rău, replică Nina.

Privi afară pe fereastră către Main Street și la silueta lui Jack Copper, care se îndepărta grăbit.

– Acum gata, e clar. N-o să mai pună în veci piciorul aici. Dacă o să vreau să-l văd, va trebui să merg să-l caut. Mersi, n-am ce zice.

– De fapt, ți-am făcut un serviciu, explică Dabney.

– Un serviciu? exclamă Nina. *Tu* poți să pleci și să te distrezi. De când a plecat Box la Londra, te-ai văzut cu Clen practic în fiecare zi. Și am suflat eu vreo vorbă despre asta? Nu! Pentru că ești cea mai bună prietenă a mea și vreau să fii fericită. Numai că tu n-ai aceleași sentimente față de mine.

– Ba da, o contrazise Dabney.

– Ba nu! se răsti Nina. Ai aranjat întâlnirea asta doar ca să mă faci să sufăr.

– Când am ajuns la birou, am văzut fumul verde, îi explică Dabney. La fel cum a fost și cu George! Jack Copper nu-i pentru tine, Nina.

– Puțin îmi pasă dacă e sau nu! Nina deja ridicase tonul. Tot ce-mi doresc e un bărbat care să-mi acorde atenție! Nu vreau decât să mă distrez! Nu există și vreo categorie de mijloc? Ceva gen galben, fericire de moment? Sau un albastru liniștit? Sau un roșu intens?

– Nu, răspunse Dabney. Nu așa funcționează lucrurile.

– Ei, atunci foarte rău, replică Nina.

– Eu vreau să găsești un om deosebit, spuse Dabney. Omul potrivit pentru tine. Cineva cu care să rămâi pentru tot restul vieții.

– Dar mie nu-mi trebuie cineva pentru toată viața! Mie îmi trebuie cineva pentru *ziua de azi*! Și tu l-ai alungat!

– Ba vrei pe cineva pentru toată viața, zise Dabney. Știi bine că vrei. Ochii i se umplură de lacrimi. Și dacă tu nu vrei, eu vreau asta pentru tine.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Fusese convinsă că Jack Copper era omul potrivit, dar nu, fusese o alegere greșită. Instinctul ei dăduse greș.

Nina îi întinse un șervetel lui Dabney.

– Dabney, ce-i cu tine? o întrebă ea.

Dabney nu știa nici ea prea bine.

Agnes

Însoțea un grup de zece bicicliști spre lacul Quidnet. Șase băieți și patru fete, toți foarte rezistenți, în afară de un puști pe nume Dalton, din New York (Park Avenue, între străzile Sixty-Ninth și Seventieth), care mergea la colegiu. Dalton avea buzele îngrozitor de crăpate, și unul dintre motivele pentru care rămânea mereu în urmă, ținând grupul pe loc, era că se oprea la fiecare trei-patru minute ca să-și dea cu unguent. Buzele crăpate și casca de biciclist – Agnes observase că era marca cea mai scumpă de pe piață – care era prea mare pentru el și-i cădea tot timpul pe ochi. Din pricina căștii cu pricina, fusese la un pas de a se ciocni de fetele care pedaleau în fața lui.

Lui Agnes nu-i venea deloc să recunoască, dar nu-i prea plăcea de Dalton. Ceva mai devreme, se răstise la el, spunându-i că ori ținea pasul cu ceilalți, ori va fi trimis cu grupul copiilor de nouă ani. Nu fusese prea frumos din partea ei. În realitate, nu era supărată pe Dalton – atâta doar că o călca pe nervi –, ci pe CJ. Acesta anulase vizita de la sfârșit de săptămână. Nu îi ieșise pasența cu apartamentul de la White Elephant, și acesta se pare că fusese pretextul invocat de el de a nu mai veni.

– Nu văd de ce nu poți să stai în casa noastră, insistase Agnes. Box e la Londra, iar mama e tot timpul plecată.

– N-o să mă simt comod, răspunsese CJ. Nici în largul meu. Iar dacă e vorba să petrec timp cu tine, aș vrea să am parte și de confort, și de relaxare.

Incomodat și stingherit din pricina lui Dabney, se gândise Agnes. Dacă Dabney ar fi fost la Londra, CJ ar fi venit.

– Aș vrea să vii tu la New York weekendul ăsta, îi ceruse el.

– Nu, refuzase ea. Nu pot.

– De ce?

Agnes se străduise să scornească un motiv. *Putea merge la New York*, numai că nu voia. Oricum, CJ urma să încingă telefonul tot weekendul, negociind interminabila afacere cu Bantam Killjoy. BK fusese selecționat pentru echipa Jaguars, dar nu-i plăcea acolo, voia să meargă undeva în Vest. CJ încerca să-l aducă în Kansas City sau la San Diego. Cel puțin, asta își închipuia Agnes că se întâmplă. Cumva, rămăsese în urmă cu noutățile.

– Sunt în *Nantucket*, CJ, subliniasse ea. Vreau să merg la plajă. Să mă bucur de vară.

– Ne putem bucura de vară și în oraș, insistase el. Ne putem plimba în Central Park, putem sta cu picioarele în fântână. Putem merge la un meci cu Yanks. Putem face rezervare la oricare restaurant din oraș. Vrei să iau o masă la Le Bernadin? Sau la Minetta Tavern?

– Mmm... ezitase ea. Poate weekendul viitor.

– Sună de parcă nici n-ai vrea să dai ochii cu mine, îi reproșă CJ.

– Ba vreau, îl contrazisese Agnes.

După aceea, îl potopi cu o ploaie de scuze pentru discuția purtată în contradictoriu.

La ieșirea spre Quidnet Road, Agnes, adună grupul în jurul ei. Câțiva copii erau foarte simpatici – Archie, Samantha, Bronwyn, Jamey (băiat) și Jamie (fată). Toți erau transpirați și fripți de sete, apă mai aveau doar cât le rămăsese pe fundul sticlelor. Puștii abia așteptau să înoate și să mănânce de prânz.

Agnes le dădu ultimele instrucțiuni – o luați ușor la stânga pe Quidnet Road, mergeți opt sute de metri până la lac, puneți lacătul la biciclete, nu vă depărtați de grup, nimeni nu intră în apă până nu dau eu semnal cu fluierul –, după care toți așteptară să-și facă apariția Dalton. Rămăsese în urmă cu vreo patruzeci de metri, ca să-și dea cu unguent.

În aceeași clipă, lui Agnes îi atrase atenția automobilul Impala al mamei sale, care rula în viteză pe Polpis Road. Mama ei era la volan, cu ochelarii de soare la ochi, și cânta. Lui Agnes îi ajunseră la urechi frânturi din melodia „Hang Fire“ a formației Rolling Stones.

Agnes îi făcu cu mâna, strigând după ea. Dar mașina trecu pe lângă ea. Dabney era prea concentrată asupra destinației sale ca să-și observe unicul copil.

Unde se ducea? Agnes nu reuși s-o urmărească cu privirea.

Puștii priveau nedumeriți.

– Era mama ta? Întrebă Samantha. Adică, mama ta, pe bune?

Agnes își dădu seama că, în ochii lor, probabil părea prea bătrână ca să aibă o mamă.

– Era mașina ei? vru să știe Archie. Un Chevrolet Impala din 1967?

În fiecare grup exista și câte un împătimit de mașini. Agnes încuviință din cap.

– Da, era mama mea. Mama mea pe bune. Și da, e mașina ei.

– Tre' să ai o mamă foarte *mișto*! comentă Archie.

În aceeași seară, la cină, Agnes așteptă până când Dabney își termină primul pahar cu vin și și-l turnă pe al doilea. Abia atunci îi adresă întrebarea. Și de data asta, maică-sa părea să fi stat la soare. Pistruii de pe obraji ei se accentuaseră.

– Te-am văzut azi pe Polpis Road, zise Agnes. Lângă intersecția cu Quidnet. Mergeam la camping cu copiii. Unde te duceai?

Dabney mănca din somonul la grătar cu sos de mărar făcut în casă și pe chipul ei se așternu o expresie de extaz. Agnes trebuia să recunoască. Mama ei gătea dumnezeiește. De când se întorsese acasă, Agnes se îngărășase trei kilograme.

– În vara dintre ultimul meu an de liceu și primul an de colegiu am făcut pană de cauciuc pe Main Street. Își șterse buzele și sorbi din vin. Eram cu Nova. Am intrat în bordura de granit de la magazinul Murray's Toggery. Nici nu m-am dat bine jos din mașină să văd ce se întâmplase, că a apărut o mașină de poliție. Era bunicul! zâmbi ea.

– Oh! exclamă Agnes.

– Ce șanse erau ca propriul meu tată să se nimerească în zonă fix când mi s-a spart mie cauciucul? Am fost fericită să-l văd, chiar dacă m-a pus să schimb eu însămi roata. Ți-aduci aminte cum era bunicul tău.

– Mamă, insistă Agnes. Unde te duceai azi?

– Mi-a venit în minte întâmplarea asta, fiindcă e teribil de ciudat să te întâlnești cu părinții tăi sau cu copiii taman când ieși în oraș să faci și altceva. Când îți trăiești viața.

– Mamă...

Dabney luă cu degetele o tulpină de sparanghel și începu să-l ronțăie.

– Am luat masa la clubul Sankaty Beach, răspuse ea.

– Zău? se arătă Agnes circumspectă.

Ceva nu era în regulă. Lui Dabney nu-i plăcea să meargă la clubul Sankaty Beach, fiindcă mama ei, Patty Benson, fusese membră a clubului, așa că Dabney decisese că era un loc blestemat.

– Parcă nu erai de acord să mănânci acolo.

– Ei bine, răspuse Dabney, azi am mâncat.

Nina Mobley

Dabney nu era în birou când Marcus Cobb veni să se înscrie în registru la Cameră. Marcus Cobb era de fapt doctorul Marcus Cobb, medic oftalmolog, care-și deschisese cabinet pe Old South Road.

Un doctor de ochi adevărat! își zise Nina.

Medicul era un bărbat cu statură medie, ras în cap, îmbrăcat la cămașă și cravată. Ninei îi plăcea să vadă un bărbat în cămașă și cravată, probabil fiindcă crescuse în Nantucket, unde nimeni nu purta cămașă și cravată, cu excepția directorului liceului și a agenților de asigurări de peste drum.

– Știți, mi-ar trebui niște ochelari. De ani de zile văd ca prin ceață.
Doctorul Cobb izbucni în râs. Crezuse că Nina face glume.

Perechea numărul 17: Genevieve Martine și Brian Lefebvre, căsătoriți de douăzeci și unu de ani și având cinci fete

Genevieve: Când am întâlnit-o prima oară pe Dabney, aveam douăzeci și unu de ani, iar ea șaptesprezece. Lucram împreună la Nantucket Cotton, un magazin de tricouri, cel mai căutat din toată insula. Eu veneam din Canada, tocmai absolvisem McGill cu o diplomă inutilă în limba și literatura franceză. Ajunsesem în Nantucket, fiindcă întâmplarea făcuse să mă îndrăgostesc de soțul verișoarei mele. Proveneam dintr-o familie catolică numeroasă, și mama, care era de-a

dreptul *verkleemt*¹ față de mine, îmi ceruse să plec din țară și să mă rog la Domnul să mă ierte.

Am acceptat prima slujbă care mi s-a oferit. Magazinul de trico-uri avea nevoie disperată de personal. Dabney, deși cu patru ani mai tânără, încă adolescentă, era șefa mea. Proprietarul, un tip pe nume Ed Law, mi-a spus că trebuia să fac ce-mi spune Dabney și să urmez toate instrucțiunile ei. Era cea mai bună angajată pe care o avusese vreodată, declarase el.

Dabney era o fată frumoasă – purta mereu blugi, pantofi fără toc, un șirag lung de perle, cum porți numai la operă, și bentiță, iar când era de serviciu, purta un tricou roz având pe piept inscripția NĂSCUT ÎN NANTUCKET cu litere bleumarin. Ed Law îi făcuse tricoul la comandă, mi-a povestit ea. Iar eu mi-am zis: *Mamă, ce tip de treabă e acest Ed Law.*

Dabney a fost cea care mi-a relatat că Nantucket Cotton era cel mai mare magazin de vânzare cu amănuntul din întreaga insulă, cu o cifră de vânzări mai mare chiar și decât cea a galeriilor și a magazinelor de bijuterii. Toți cei care veneau în Nantucket voiau să cumpere o amintire, explicase Dabney. Un tricou nu cântărea mult, nu costa o avere și era un obiect practic. Ed Law fusese prima persoană de pe insulă care mersese dincolo de simplul nume al insulei. Crease un tricou care satiriza primul vers al unui celebru *limerick* licențios. Tricoul era inscripționat: EU SUNT BĂRBATUL DIN NANTUCKET.

Am vândut mii de bucăți.

Curând, am aflat despre Dabney că era nu doar un șef foarte priecut – organizată și corectă în privința programului de lucru, atentă cu registrul de casă și cu „banca“, un exemplu demn de urmat pentru dăruirea cu care muncea (în viața mea n-am întâlnit pe cineva să împătorească un tricou mai bine decât ea, plus că le așeza în ordinea crescătoare a mărimii, ceea ce Ed Law nu ne impunea, dar așa-i plăcea lui Dabney să facă treabă) –, dar și o adevărată maestră când venea vorba să servească clienții. Stătea de vorbă cu toți, îi întreba de unde sunt și unde locuiesc. Avea cunoștințe enciclopedice despre insulă și întotdeauna le recomanda turiștilor restaurante sau locuri mai puțin

¹ Intransigentă, intolerantă

cunoscute pentru plimbări cu bicicleta ori pentru picnicuri. Oamenilor le plăcea grozav! Majoritatea cumpărau mai multe tricouri decât avuseseră inițial de gând, și asta grație lui Dabney. Ed Law venise cu ideea de a vinde hărți turistice cu trei dolari bucata, Dabney urmând să le personalizeze, în funcție de dorințele și intențiile fiecărui turist.

- Ar trebui să lucrezi la Camera de Comerț, i-am spus eu.

Ea mi-a zâmbit larg.

- Ai dreptate! mi-a spus. Chiar c-ar trebui!

- Dar ce s-ar face Ed Law în cazul ăsta? am întrebat eu.

Am izbucnit amândouă în râs.

Dabney avea un iubit pe nume Clendenin Hughes, care o aștepta de fiecare dată când ieșea din tură. Stătea pe banca de la intrarea în magazin și citea până când Dabney termina programul. Pe urmă, o lua de mână și plecau împreună.

Am lucrat cu Dabney trei veri, până la nefericita mea relație amoroasă cu Ed Law. Tocmai promisem iertare pentru tărașenia cu soțul verișoarei mele când am luat totul de la capăt. După ce am plecat de la Nantucket Cotton, am muncit ca chelneriță la Atlantic Café, după care am decis să-mi iau o „slujbă adevărată“. Așa am fost angajată ca secretară de Ted Field, care la vremea aia era nou-venit pe insulă, ceea ce mă făcea să mă simt o veterană.

Între timp, am continuat să am relații cu bărbați însurați, în ciuda eforturilor mele susținute de a-i evita. Nu eu eram de vină, ci ei. Mă mințeau. Ed Law insistase că era divorțat – ceea ce nu era câtuși de puțin adevărat. Când Dabney era pe cale să își finalizeze studiile la Harvard, eu mă întâlneam cu Peter Pompierul, despre care am aflat ulterior că avea... o nevastă și doi copii în Billerica, Massachusetts. Iar când am aflat că Dabney rămăsese însărcinată, tocmai rupsesem relația cu Greg, un pilot din Bermude. Însurat.

Mi-aș fi putut cere iertare de dimineața până seara, dar la ce bun? Era ca un blestem, sau ca un fel de boală pe care o purtam în mine.

Am văzut-o pe Dabney la băcănie – la mijlocul lui februarie, în toiul nopții – cu burta la gură. Am icnit, șocată. Dabney Kimball,

care se ocupase de registrul de încasări: gravidă, imensă, cu burta ca un balon.

Cumpăra înghețată de ciocolată. A ridicat privirea și m-a văzut, dar nu mi-a zâmbit.

– Oh, bună, Genevieve, m-a salutat ea.

M-a năpădit un val de afecțiune pentru ea. Dabney era aproape singura care-mi pronunța numele corect, din patru silabe. Ge-ne-vie-eve.

– Ce-i cu tine? am întrebat. E copilul tău... cu Clen?

Ea m-a privit cu niște ochi complet inexpresivi.

– Nu, mi-a răspuns.

Și s-a îndepărtat.

Ei bine, nu poți fi recepționistă la cabinetul unui medic fără să auzi toate bârfele: da, era copilul lui Clendenin, nu, nu era copilul lui Clendenin, era al cuiva venit pe insulă în timpul verii, ba nu, nu era nici al unui turist sezonier, până la urmă era al lui Clendenin. Probabil, posibil al lui Clendenin, nimeni nu știa exact, iar Clendenin era plecat de pe insulă ca reporter în Sudan.

Când s-a născut copilul, am știut numele și greutatea fetei la mai puțin de o oră: Agnes Bernadette, 2,30 kilograme, 46,48 centimetri. Dar nici un anunț în ziar.

Atunci m-am întrebat: *Cum se poate ca fata cea mai drăguță, mai deșteaptă și mai veșnic tânără pe care am cunoscut-o vreodată să ajungă în situația asta?*

Drept cadou, am comandat o cămășuță mititică, roz, cu inscripția NĂSCUTĂ ÎN NANTUCKET, brodată cu litere bleumarin. Mi-am zis că era un dar extrem de inspirat. Dabney mi-a trimis câteva cuvinte pe o foaie cu monograma ei: „Mi-a plăcut grozav tricoul... atâtea amintiri frumoase... îți mulțumesc că te-ai gândit la noi“. De atunci n-am mai văzut-o și nici n-am mai avut vreo veste de la ea multă vreme. Pe atunci, Ted Field nu era medicul ei.

După vreo câțiva ani, am primit o invitație la nunta lui Dabney. Urma să se mărite cu un profesor de economie de la Harvard! M-am bucurat nespun pentru ea, chiar dacă mă rodea puțin invidia. Ardeam

de dorința de a cunoaște și eu omul potrivit – necăsătorit – ca să mărit cu el.

Dabney și Box s-au căsătorit la Biserica Catolică, iar petrecerea de nuntă a avut loc în curtea din spate a casei bunicii lui Dabney de pe North Liberty. A fost o nuntă exact cum te-ai fi așteptat să aibă Dabney – cu o mulțime de trandafiri, cocktailuri cu șampanie, aperitive gustoase, un cvartet de coarde care cânta Vivaldi, iar Dabney arăta superb într-o rochie crem de dantelă. A făcut fotografii cu toată lumea, chiar și cu angajații de la firma de catering care aduseseră mâncarea și cu băieții de la parcare. Agnes purta o rochiță roz, în ton cu trandafirii, și mi-am spus: *Acesta e finalul potrivit pentru o ființă magnifică precum Dabney.*

Chiar înainte să ne așezăm la masă, Dabney m-a prins de braț.

– Te pun la altă masă, mi-a zis.

– Poftim? am exclamat eu.

Pe cartonașul meu era scris „Masa Indigo“, dar Dabney mi l-a smuls din mână.

– N-am fost o prietenă prea bună sau prea grijulie în ultimii ani, mi-a spus ea. Știi asta foarte bine. Dar am de gând să mă revanșez chiar acum. Hai cu mine. Vreau să stai la Masa Roz.

Masa Roz era în față, chiar lângă ringul de dans unde în curând avea să cânte orchestra. Am avut senzația că sunt în avion și cineva mă împinge spre clasa întâi sau către un hotel unde mi se dăduse un apartament cu vedere spre ocean. Speram că Dabney nu mă mută doar fiindcă se simțea vinovată că neglijase relația de prietenie cu mine. La magazin ne distraserăm pe cinste pe seama „Omului din Nantucket“, dar discutaserăm și subiecte serioase – plecarea mamei sale, relația ei pasională cu Clendenin, rolul meu nedorit de „a cincea roată la căruță“. O iubeam pe Dabney, aveam s-o iubesc întotdeauna, indiferent unde aș fi fost așezată la nunta ei.

Atunci l-am văzut pe Brian. Un tip blond, lat în umeri și cu ochelari cu rame înguste.

– Genevieve, mi s-a adresat Dabney. Ți-l prezint pe Brian Lefebvre, văr de-al treilea cu Box. Tocmai a absolvit dreptul la Harvard și vrea să-și înființeze un cabinet de avocatură pe insulă.

Lefebvre, m-am gândit eu. E francez. Facultatea de Drept la Harvard. Se mută în Nantucket.

Am luat loc lângă el și i-am zâmbit. Totul părea de bun augur, dar eram încă circumspectă.

– Mă bucur să te cunosc, Brian, am spus. Eu sunt Genevieve Martine.

Am dat mâna cu el. Era grozav de fâstâcit, ceea ce-l făcea adorabil.

– Vă las să vă cunoașteți, a spus Dabney. Eu trebuie să merg să zâmbesc la aparatul foto.

L-am văzut pe Brian cum întinde mâna și atinge brațul lui Dabney. L-am văzut murmurând cuvântul *mulțumesc* și mi-am făcut de lucru cu șervetul roz din in, împăturit în formă de lebedă pe farfuria mea, pe care l-am așezat frumos pe genunchi.

– Deci, Genevieve... a inițiat el dialogul.

Pornise cu dreptul, fiindcă îmi pronunțase numele perfect.

– Cu ce te ocupi aici, pe insulă?

– Sunt secretară-șefă la cabinetul medicului de familie Ted Field.

– Oh! a exclamat el. Și... ești căsătorită?

– Nu, am răspuns. Tu?

El a scuturat energic din cap.

– Nu, mi-a răspuns.

Nu purta verighetă, dar știam din experiență că asta nu însemna nimic.

– Serious? m-am mirat eu.

– Păi... a început el.

Mda, am gândit eu, acum urmează povestea. E despărțit, divorțul nu s-a pronunțat. E însurat, dar nevastă-sa locuiește în Europa. Mi-a zis că e necăsătorit, fiindcă a fost impresionat de frumusețea mea. Ceea ce vrea de fapt să spună este că-i însurat.

– Am fost căsătorit, mi-a explicat el. Cu mult timp în urmă. Acum cinci ani. A durat șapte luni, n-am copii. Mă gândesc să-mi dau o a doua șansă.

– A doua șansă, am repetat eu. Ca la golf.

– Exact, a întărit el. Când ai dreptul să repeți o lovitură fără să fii penalizat.

Mi-am îngustat pleoapele, rămânând în continuare sceptică.

- Dar ești divorțat, nu? Divorțat cu acte-n regulă?

- Nu doar divorțat, mi-a răspuns el. Căsătoria a fost anulată. S-a aplecat mult spre mine și mi-a șoptit: Sunt catolic. Anularea căsătoriei a însemnat foarte mult pentru mama mea.

Nu-mi venea să cred.

- Îmi spui adevărul, da?

- Dabney mi-a zis să aduc cu mine actele de divorț ca să ți le arăt.

Mi-a zis să aduc actul de anulare semnat de episcop. Am crezut că glumește.

Am râs cu poftă.

- Ți-a zis să aduci actele de divorț?

El mi-a zâmbit și a roșit până-n vârful urechilor. În acel moment, era cel mai adorabil bărbat pe care-l întâlnisem în viața mea.

În clipa următoare, mi-am dat seama ce se întâmpla. Ne aflam la Masa Roz. Roz... desigur!

Box

Primise un e-mail de la Ministerul de Finanțe: președintele și ministrul aveau nevoie de el la Washington. Amânase răspunsul la e-mail aproape douăsprezece ore, timp în care cumpănise ce să facă. Pe urmă, un funcționar dăduse cumva de urma lui la hotelul Connaught și-i lăsase un mesaj la recepție. O fată care abia absolvise universitatea îi înmână lui Box mesajul cu o privire plină de venerație. Pentru ea, scena părea probabil ca ruptă dintr-un film, dar pentru Box era vorba doar de o veste agasantă. Aruncă mesajul.

Când se trezi a doua zi de dimineață, pe mobil îl aștepta un mesaj vocal chiar de la ministru. Președintele avea mare nevoie de sfatul lui. Wall Street îl supunea la mari presiuni privind rata dobânzilor și sancțiunile comerciale din Coreea de Nord. Lucrurile scăpaseră de sub control, dar ar fi putut s-o ia razna și mai rău, și „știm cu toții ce vrea să lase în urmă președintele în materie de deficit“. Și: „Te rog, Box, ca o favoare personală, ca un serviciu adus țării tale...“

Box se așază pe marginea patului și răsuflă prelung. Toți președinții aflați la primul mandat își făceau griji că nu vor mai fi realeși. Cei aflați la al doilea mandat se preocupau de ceea ce vor lăsa în urmă.

Dabney voise ca el să nu se ducă nici măcar la Londra. Nici nu-și putea imagina reacția ei când o va suna s-o întrebe dacă își putea prelungi absența cu încă o săptămână, fiindcă urma să meargă la Washington.

Dar era vorba de președintele Statelor Unite și de ministrul de finanțe, ba chiar mai mult, era vorba de munca lui. Și, așa cum cel puțin unul dintre studenții lui ținea să sublinieze în fiecare semestru, majoritatea teoriilor economice nu aveau nici un efect asupra *vieții* oamenilor. Nu și de această dată. Dacă Box nu se ducea să rezolve această problemă, se va duce altcineva și va da totul peste cap.

Formă numărul lui Dabney.

– Bună, iubito, începu el.

Se lansă în argumentația pregătită dinainte: ministrul de finanțe, politica economică a țării, încă o săptămână, regrete. Dar chiar și cu această călătorie la Washington, se va întoarce la Nantucket înainte de 4 Iulie.

Reacția lui Dabney îl surprinse.

– Sigur, dragule, cum să nu, dacă ministrul are nevoie de tine, du-te! Mă bucur pentru tine și sunt mândră de tine. Ce onoare!

Box nu avea cum să nu fie de acord: era o onoare. Îi părea bine că Dabney redevenise cea dintotdeauna, agreabilă și gata să-i acorde sprijinul. Se arăta mult mai încurajatoare decât se așteptase Box.

– Mulțumesc, iubito, zise el. Îți mulțumesc pentru înțelegere.

– Fii serios, răspunse ea.

Tonul lui Dabney era binedispus, aproape vesel. Probabil se simțea mult mai bine, se gândi el.

Box formă numărul ministrului de finanțe.

Dabney

Nina își făcu apariția la birou purtând niște ochelari eleganți și anunță că miercuri seară avea întâlnire cu doctorul Marcus Cobb.

Dabney rămase mută de uimire.

– Cine e doctorul Marcus Cobb? întrebă ea.

Numele îi suna cunoscut, dar nu-și amintea unde-l mai auzise. Suna ca unul dintre acele nume pe care Oprah le ridicase la rang de celebritate – Doctor Phil, Doctor Oz – dar nici vorbă de așa ceva.

– Oftalmologul, preciză Nina. S-a înscris la Cameră la începutul săptămânii.

– Adevărat! exclamă Dabney.

Tocmai îi prelucrase cererea cu o zi în urmă. „Îmi pierd memoria“, se gândi ea.

– M-a invitat în oraș când a venit la birou, îi povesti Nina.

– Serios? se miră Dabney.

Era uimită că auzea despre asta pentru prima oară.

– Și unde te-a invitat?

– La Galley, la cină, răspunse Nina.

Restaurantul Galley, situat pe plajă, nu doar că era potrivit pentru o primă întâlnire, era cea mai bună alegere.

– Nu pot să cred, spuse Dabney.

– Nu poți să crezi că cineva ar vrea să mă invite în oraș? întrebă Nina.

– Nu! protestă Dabney. Nu asta am vrut să spun. Nu știa cum să-i explice Ninei ce simțea. Dacă, într-un târziu, Nina avea să iasă cu un bărbat, Dabney ar fi vrut să fie ea cea care să îi pună în legătură. Ca să se revanșeze pentru dezastrul cu Jack Copper. Când îl cunosc și eu?

– Nu știu, răspunse Nina. Pe chipul ei era o expresie pe care Dabney nu reușea s-o descifreze. Mă gândesc că poate de data asta o iau mai încet... poate am să păstrez secretul un timp... te-ai supăra dacă nu ți l-aș prezenta prea curând?

– Îți promit că n-am să suflu o vorbă, declară Dabney. Știu că am făcut-o lată cu Jack, Nina. Aș vrea din tot sufletul să-l cunosc pe doctorul Marcus Cobb, doar să-l văd și-atât, și-ți jur că n-am să scot un cuvânt despre vreo aureolă sau vreun fum. Îți jur!

– Dabney, vorbi Nina, de data asta nu vreau să intervii în nici un fel. Bine?

– Oh! exclamă Dabney. Bine.

Dabney se strădui să nu se arate ofensată. Cumva ar fi trebuit să se bucure că Nina își luase soarta în mâini. Era și așa extrem de ocupată cu ale ei.

Ea și Clen petrecuseră aproape fiecare după-amiază împreună, fie la piscină, fie pe plajă. Clen prefera piscina. Era mai puțină agitație, vântul nu-i răvășea ziarele, aveau la dispoziție o baie, precum și blenderul pentru margarita. Dabney începea să se obișnuiască cu băuturile la gheață și cu sendvișurile făcute în casă – care mai de care mai gustoase –, aduse la șezlong.

Preferă plaja, fiindcă pentru ea plaja însemna Nantucket și îi reamintea de verile din tinerețe. Odinioară, Clen și Dabney fuseseră Regele și Regina plajei Madequecham. În fiecare duminică, Clen răspundea de butoișul cu bere, iar Dabney se ocupa de lemnul de foc, de cărbune, de hotdog și de hamburgeri, de pulpele de pui marinate, de chipsuri, de salata de cartofi și de prăjiturile cu cacao. Se încindeau cu tot felul de jocuri. Ascultau Who and The Boss și Van Morrison. *Making love in the green grass behind the stadium with you, my Brown-Eyed Girl*¹.

¹ „Am făcut dragoste cu tine pe iarba din spatele stadionului, fata mea cu ochi căprui” (în limba engleză)

În acele după-amieze, purtau conversații lungi și încărcate de sens. Clen îi povestise cum își pierduse brațul într-o împrejurare atât de teribilă și tulburătoare, încât Dabney nici nu suporta să se gândească la ea. Din când în când, întindea mâna și mângâia pielea ciotului de braț, meditând la curajul lui Clen și la câte îndurase.

Se trecea în registru aproape în fiecare zi, cu mențiunea *probleme personale*. Problemele ei personale erau: Plajă. Piscină. Sendvișuri. Conversație. Dragoste.

Dragoste.

– Ia-ți vorbele înapoi. Vreau să te aud cum îți retragi cuvintele, îi spusese Clen.

Ea își pusese palma pe obrazul lui și se uitase în ochii lui în nuanța poienilor verzi și a ceaiului diluat.

– Le retrag.

Nu te iubesc.

– Spune-mi că nu așa simțeai atunci când mi le-ai spus.

– N-am simțit așa atunci când ți le-am spus, repetase ea. Te-am iubit întotdeauna, Bestie, și am să te iubesc toată viața.

Trăiau o stare de beatitudine, care însă se apropia de sfârșit. Câștigaseră un răgaz de o săptămână, când Box anunțase că pleca la Washington.

– Președintele? răsese batjocoritor Clen. Ești sigură că nu-și dă prea multă importanță?

Box avea și el defecte, ca oricare altul, dar supraaprecierea nu făcea parte dintre ele. În ceea ce o privește pe Dabney, ea era recunoscătoare pentru o săptămână în plus de libertate.

Pe de altă parte, Agnes devenea pe zi ce trecea tot mai curioasă. *Unde te duceai azi? Te-am văzut trecând cu mașina pe Polpis Road. De ce n-ai fost la serviciu? Am sunat la birou la ora trei și mi-au spus că ai plecat. Din nou. Ce se întâmplă, mamă? E ceva ce-ar trebui să-mi spui? Te duci din nou la doctorul Donegal? În cazul ăsta, foarte bine. Nina zice că ieși în oraș cu treburi. Ce fel de treburi? Ea știe unde te duci?*

Dabney ardea de dorința de a-i spune fiicei ei adevărul.

– De ce nu-i spui? o întreba Clen.

Poate că, dacă ar fi avut o legătură amoroasă cu doctorul Marcus Cobb sau cu vreun tânăr ospătar de la Boardgin House, i-ar fi mărturisit totul fiicei sale. Dar Clendenin Hughes era o bombă nucleară.

La o săptămână după ce Agnes împlinise șaisprezece ani, Dabney începuse s-o învețe să șofeze în parcare la plaja Surfside. Mergeau acolo seara, după cină, numai ele două, și Dabney stătea pe scaunul din dreapta și o învăța mici trucuri care, după părerea ei, îi puteau fi utile. Foloseau Mustangul lui Dabney, pe care îl cumpărase sub impulsul momentului, după ce automobilul Camaro îi lăsase de tot. Avea Mustangul de numai un an și jumătate (fusesse o greșeală să cumpere un Ford), dar mașina aceea avea mare importanță pentru ea, fiindcă era locul în care îi spusese lui Agnes adevărul.

Dabney nu-și mai amintea cu exactitate cuvintele folosite. Cum i-ar fi putut spune?

Scumpa mea, iubito, fata mea... Tata – Box – nu-i tatăl tău bun. Tatăl tău natural este un bărbat pe nume Clendenin Hughes.

Cam așa ceva.

Acum trăiește în Asia. A plecat din țară înainte să aflu că sunt gravidă și i-a fost imposibil să se întoarcă. Ar fi fost mult mai ușor să mă duc eu la el, dar nu puteam pleca, așa că l-am rugat să mă lase să te cresc singură. Nu-ți explic prea bine, iubito, e mult prea complicat.

Clendenin Hughes. Acum locuiește în Thailanda, așa cred, sau în Vietnam.

Tot ce-și mai amintea Dabney erau țipetele ascuțite, isterice ale lui Agnes, de parcă i-ar fi înfipt o furculiță în ochi.

Amânase prea mult momentul acestei confesiuni. Doctorul Donegal o sfătuisese să-i spună la treisprezece ani. Box îi ceruse să facă asta pe când Agnes avea zece ani.

Dar Dabney era mama lui Agnes, ea hotăra ce trebuia să știe fiica ei și când anume.

Dabney voise ca Agnes să nu afle nimic, niciodată.

Ce importanță avea? Chiar așa, ce conta? Box fusesse un tată bun. Fusesse alături de Agnes dinainte ca ea să aibă primele amintiri. De ce

i-ar fi împuiat capul lui Agnes cu informații de care ea nu ar fi avut niciodată nevoie?

Fiindcă acesta era adevărul. Fiindcă era vorba de glasul sângelui. Dabney și Box mințiseră multă vreme – sau, dacă nu mințiseră, cel puțin ocoliseră adevărul. Agnes întrebuse de ce nu seamănă deloc cu Box, iar el îi răspunsese: „Genetica umană are capriciile ei, drăguța mea“. Agnes o întrebuse pe Dabney despre fotografiile din anuarul liceului, în care ea și Clen apăreau împreună. *El a fost iubitul tău, mamă? Da, așa cred. Ce s-a întâmplat cu el? Oh, a plecat de mult.*

Agnes nu-și văzuse niciodată certificatul de naștere. Numele lui Clen nu figura pe acel act. Aceasta fusese dorința lui Dabney. Rana sufletească era prea proaspătă, o încercau prea multe emoții contradictorii. Doctorul Benton, predecesorul lui Ted Field, o asistase la naștere și avea o bănuială privind paternitatea copilei, dar Dabney îl privise în ochi și-i spusese că ea nu are habar. Declarase că făcuse sex cu o mulțime de băieți în vara precedentă.

La rubrica pentru numele tatălui stătea scris *Necunoscut*.

Dabney decisese să-i spună lui Agnes adevărul la împlinirea vârstei de șaisprezece ani, din pricina certificatului de naștere. Agnes avusese nevoie de o copie de pe acesta pentru o cerere de înscriere la un curs de vară în străinătate, și dacă până atunci Dabney reușise să-i ascundă lui Agnes certificatul de naștere – la înscrierea la școală și la Little League –, acum era cu neputință să nu ajungă în mâinile fetei. Agnes ar fi putut plăti oricând cinci dolari la registratură ca să-și scoată un duplicat.

Țipetele. M-ai mințit. M-ai mințit în legătură cu existența mea. Cum să mai am de-acum încredere în ce-mi spui tu? De unde știi că tu ești mama mea? Îmi pare rău că ești. Regret că ești mama mea.

Dabney era pregătită pentru această reacție. Doctorul Donegal o avertizase să se aștepte la așa ceva. Sigur, una era să știi că te vei confrunta cu asemenea momente, și alta, să treci prin ele. Dabney era fericită că alesese să-i mărturisească tot adevărul lui Agnes în timp ce la volanul Mustangului se afla chiar ea. Agnes ar fi fost în stare să

apese pe accelerație, să traverseze plaja în trombă și să se oprească direct în ocean.

Regret că ești mama mea.

Dabney știa că alte fete de vârsta lui Agnes spuneau astfel de lucruri mai tot timpul, dar Agnes nu vorbise niciodată așa. Dabney nu mințea niciodată. Vorbele lui Agnes o duruseră, cu atât mai mult cu cât Agnes avea tot dreptul să fie furioasă. Îi ascunsese o informație importantă, poate cea mai importantă. Dabney o *mințise* în legătură cu propria ei existență. Dabney apreciasse greșit momentul. Nu fusese câtuși de puțin de acord cu Box că trebuia să-i spună la vârsta de zece ani. Ce copil de zece ani e destul de matur să înțeleagă ce înseamnă paternitatea? Agnes de-abia învățase ce era sexul. Iar la treisprezece ani, Agnes traversa perioada pubertății: îi venise ciclul, începuse să se epileze, îi apăreau coșuri pe față – nu, Dabney nu avea de gând să-i pună în cârcă și alte griji, povestindu-i despre Clen.

La șaisprezece ani, Agnes era matură, responsabilă, inteligentă și echilibrată. Dabney crezuse că va lua lucrurile așa cum sunt. Asta avea să îi explice de ce nu existau fotografiile cu Box și Agnes când era bebeluș și de ce nu semănau unul cu altul.

Dar Agnes făcuse o criză de isterie. Starea ei depășise cu mult o simplă supărare sau tulburare. Dabney condusese din parcare plajei Surfside până la casa lor din Charter Street, în timp ce Agnes plângea în hohote. Deși geamurile Mustangului erau ridicate, Dabney nu se îndoia nici acum că o auzise toată insula.

Când ajunseseră acasă, Agnes îi telefonase lui Box la Cambridge. Dabney își închipuisese că Agnes va fi la fel de supărată pe Box fiindcă păstrase secretul, dar nu se întâmplase așa. Agnes nu dorise decât ca Box să-i confirme adevărul spuselor lui Dabney (ca și cum Dabney ar fi putut minți într-o astfel de situație), iar când el susținuse mărturisirea mamei sale, Agnes plânsese întruna, îngăduindu-i lui Box – și numai lui – s-o îmbărbăteze.

Pentru Agnes, Dabney era mincinoasa, femeia desfrânată, dușmanul. Nu vorbise cu Dabney timp de trei săptămâni, dar chiar și după aceea, relația rămăsese tensionată.

Dar mama e mamă. Dabney se condusese după aceste cuvinte, ceea ce nu însemna că nu făcuse și greșeli. Greșise că nu-i spusese lui Agnes mai devreme. *Iartă-mă, iubito!*

Box era și el destul de supărat pe Dabney, care fusese nevoită să suporte o nesfârșită pleiadă de reproșuri de genul „Ți-am spus eu că așa o să se întâmple“.

Dabney se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să aștepte până când Agnes împlinea optsprezece sau chiar douăzeci și unu de ani. Poate greșeala ei consta în faptul că așteptase, nu prea mult, ci nu îndeajuns. Poate ar fi trebuit să aștepte până când Agnes ar fi avut suficientă experiență ca să-și dea seama că viața e complicată și te poți aștepta să fii rănit chiar de persoana pe care o iubești cel mai mult.

Cu toate astea, în săptămânile de după aflarea marelui secret, Dabney observase că Agnes începuse să manifeste oarecare curiozitate în legătură cu Clendenin Hughes. Anuarele lui Dabney ajungeau la picioarele patului lui Agnes. Fata îl căutase pe Clen pe Google la computerul de acasă. Obținuse o listă cu articolele lui și poate chiar citise câteva dintre ele. Pe urmă, Dabney găsisse o scrisoare adresată lui Clen prin intermediul redacției *New York Times*. Scrisoarea zăcea pe manualul de matematică al lui Agnes, la vedere, de parcă Agnes ar fi vrut ca Dabney s-o vadă. Sau mai curând, fusese lăsată acolo ca o formă de tortură.

Rareori în viața ei, își dorise Dabney ceva atât de mult cum își dorise să citească acea scrisoare.

Pe urmă venise vara, ca în fiecare an, și Agnes participase la un program de instruire în Franța, de unde se înapoiase câteva săptămâni mai târziu cu o pasiune pentru eșarfele de mătase, cu obiceiul de a i se adresa lui Dabney spunându-i „maman“ și o apetență nouă și nestăvilită pentru pricomigdale. Îi adusese lui Dabney o rețetă imbatabilă de *baguette*, apoi mama și fiica făcuseră pâine împreună și o mâncaseră cu unt dulce și sare de mare – ba chiar o dată cu un ingredient magic, câteva grame de ciocolată neagră –, și lucrurile reveniseră în bună parte la normal. Dabney era mama, Box era tata, iar

numele lui Clen nu mai fusese adus în discuție niciodată. Viața își urmase cursul.

Dar Dabney nu era naivă. Știa că provocase o daună considerabilă și cauzase o rană adâncă, la fel cum pățise și ea când mama ei dispăruse o dată pentru totdeauna, lăsând-o pe Dabney în grija lui May, camerista irlandeză. Dabney se temea că poate nu știa să se comporte ca o mamă adevărată tocmai pentru că ea însăși nu avusese parte de grijă maternă.

Dar nu, nu era loc de scuze. Dabney nu-și plânsese niciodată de milă. Era o femeie pe picioarele ei. Luase o decizie, bună sau rea.

Fiecare om are dreptul să aleagă.

Dar cum să-i spună lui Agnes că era îndrăgostită de Clendenin Hughes, tatăl ei natural, și că avea cu el o relație extraconjugală?

Fiecare om are dreptul să aleagă?

Atunci, nu.

Când se trezi, a doua zi de dimineață, nu se simți în stare să se dea jos din pat. N-ar fi putut descrie starea ei. O dureau... tot corpul.

– Vrei să-l chem pe doctorul Field? o întrebă Agnes.

– Nu, răspunse Dabney.

Nu era vorba de stres, nici de sentimentul de vinovăție. Era bolnavă de dragoste.

– Doar sun-o pe Nina și trage storurile.

Lumina soarelui îi dădea dureri de cap. Simțea nevoia ca dormitorul să fie cufundat în întuneric. Mare păcat, aproape că-i venea să plângă, dar nu avea de ales. Trupul îi era invadat, cotropit de durere.

Agnes îi aduse un pahar de apă cu gheață și două felii de pâine prăjită cu unt. Pâinea avea să rămână neatinsă.

– Am vorbit cu Nina și i-am spus că ești bolnavă, îi zise Agnes. Ai nevoie să-ți mai aduc ceva?

– Te rog, nu-i spune tatei, insistă Dabney. Nu vreau să-și facă griji.

În dimineața următoare, își revenise. Vorbea puțin mai greu, dar altfel, era în regulă. Deci, poate nu era bolnavă de dragoste, ci doar avea vreun virus care trece în douăzeci și patru de ore.

– Diseară mergem la restaurantul Boarding House, anunță Dabney. Să te îmbraci cu ceva cochet.

– Îți pare rău pentru mine, fiindcă CJ și-a contramandat venirea, zise Agnes. O să stau acasă și-o să lâncezesc. O să mănânc biscuiți Oreos direct din pungă și-o să mă uit la o emisiune de doi bani la televizor.

– Rezervarea e pentru ora șapte, spuse Dabney. Ne vedem la restaurant, eu am de rezolvat niște probleme.

– Ce probleme? întrebă Agnes.

– Tu îmbracă-te cu ceva drăguț! repetă Dabney.

Agnes

Când ajunse la restaurantul Boarding House, la cină, Dabney o aștepta deja la masa ei obișnuită din curtea interioară, numai că exista și un al treilea scaun, pe care ședea Riley Alsopp.

Când Agnes se îndreptă spre ei, Dabney o întâmpină cu un zâmbet larg.

– Uite-o! exclamă ea.

Riley Alsopp se ridică în picioare. Purta cămașă și cravată, pantalonii kaki și șlapi. Când o văzu pe Agnes, zâmbi cu gura până la urechi.

– Bună, Agnes!

Maică-mea e incurabilă, își zise Agnes.

Înainte de desert, Dabney se retrase.

– Voi doi mai rămâneți și distrați-vă, îi îndemnă ea. Eu mă duc acasă. Încă nu mi-am revenit pe deplin. Își puse șervetul pe farfuria goală. Devorase toată mâncarea. Nota e achitată, Riley. Soțul meu insistă să avem un cont la acest local. Ar mânca aici și micul dejun, și prânzul, și cina, zi de zi, în fiecare săptămână. Oricum, mai rămâneți la un pahar după masă, vă rog, poate încă o bere, ce vreți voi.

Dabney se grăbi să-și ia geanta de pânză și puloverul, străduindu-se să dispară cât mai curând, dar în același timp cât mai firesc, astfel încât Agnes și Riley să rămână singuri. Agnes o văzuse pe mama ei de nenumărate ori apelând la acest tertip.

Se aplecă în față pe scaunul ei. Ca o reacție de apărare împotriva tentativei mamei sale de a o cupla cu cineva. Băuse prea multe pahare de Shiraz.

– Îți dai seama că încercă să ne combine, nu?

Riley râsuflă prelung.

– Da.

– Așa e când îi intră o idee în cap, urmă Agnes.

– Vede ceva? întrebă Riley. Adică... ți-a spus dacă a văzut ceva la noi... roz sau altceva?

Agnes zâmbi. Roz, trandafiriu, la ea și Riley Alsopp? Își imagină pentru o clipă cum ar fi să aibă o relație cu Riley, și primul cuvânt care-i veni în minte fu *ușor*. Oare *voia* ceva ușor? Nu-i venea să creadă ce gânduri îi treceau prin cap. Era logodită cu CJ, iar faptul că era furioasă pe el nu însemna că putea începe o relație cu altcineva, fie el și acest Riley Alsopp, atât de drăguț și lipsit de complicații.

– Cum a fost întâlnirea cu Celerie? întrebă ea.

– Un dezastru de la un capăt la altul. S-a îmbătat și a vomitat.

– Doamne, mi s-ar putea întâmpla și mie. Am băut mult vin.

– Problema n-a fost că a băut și a vomitat, îi explică Riley. Ci faptul că nu avem nimic în comun. Nu funcționează chimia. Cel puțin în ceea ce mă privește. Treaba e că trebuie să stau cu ea cât e ziua de lungă, și e clar că se așteaptă s-o invit din nou.

– Iar tu n-ai de gând?

– Exact.

Agnes îl apucă de mână.

– Hai s-o urmărim pe mama.

– Poftim?

Agnes îl trase de mână, silindu-l să se ridice.

– O urmărim pe mama. Are un secret.

Riley o urmă pe Agnes afară din restaurant până ajunseră în stradă.

– Ce fel de secret?

– Se duce undeva. Ascunde ceva. În seara aia, când ar fi trebuit să fie la reuniune...

– Da, o întrerupse Riley. Unde-a fost?

– A ajuns acasă la ora zece seara. N-a vrut să-mi spună unde-a fost.

Agnes porni grăbită pe Federal Street, apoi coti pe Main. O zări pe Dabney peste drum, cam la un cvartal distanță în fața lor.

– Pun pariu cu tine că în momentul când ajunge acasă, se suie în Impala și pleacă.

– Crezi?

– O s-o urmărim. Cu Priusul meu.

– Ai un Prius? Întrebă Riley. Cum ți se pare?

Agnes își dădu ochii peste cap. Toată lumea o întreba același lucru.

– E-n regulă. Merge bine pe benzină.

Porniră în urmărirea lui Dabney în Priusul lui Agnes, întâi pe Main Street până la Fair, apoi de pe Fair până pe Charter. Pe Charter, Agnes îl opri pe Riley. Nu se puteau apropia prea mult de casă.

– Sunt convinsă că sare direct în mașină, spuse în șoaptă Agnes.

Dar Dabney nu se sui în Impala. Deschise poarta și intră în casă pe ușa laterală. Agnes își închipui că poate se dusesese să-și ia cheile. Așteptă. În camera lui Dabney se aprinse lumina.

Brusc, Agnes își dădu seama că ea și Riley se țineau de mână. Se țineau de mână de-a binelea, cu degetele împletite. Riley avea mâini calde și puternice, mâini de stomatolog.

Riley mângâie degetul mare al lui Agnes cu degetul lui. Agnes își trase mâna. Dacă CJ ar fi văzut-o în clipa asta, își zise ea, ar fi angajat un asasin plătit. O trecu un fior din cap până-n picioare amintindu-și ce se întâmplase cu părul ei.

– Riley, zise ea, sunt logodită. Urmează să mă căsătoresc.

Riley își drese glasul.

– Știi, spuse el. Apoi adăugă încetișor, cu tristețe în glas: Iartă-mă.

Lumina din camera lui Dabney se stinse. Agnes așteptă cu sufletul la gură, convinsă că mama ei va ieși din casă. Dar nu. Casa și strada erau cufundate în tăcere. Misterul rămânea neelucidat.

Agnes coborî din mașină și se îndreptă spre casă. Se simțea înfrântă. Nici o persoană din viața ei nu-i era de folos.

– Noapte bună, Riley, zise ea.

Clendenin

Femeia care făcea curățenie în casa de care se îngrijea Clen, Irene Scarpilo, îl anunță că nu mai putea să vină. Fiica ei era gravidă cu ge-
meni. Irene urma să se mute la Plymouth, ca să fie mai aproape de ea.

– Am nevoie de altă femeie pentru curățenie, îi spuse el lui Dabney.

– Se rezolvă, răspunse ea.

Clen o strânse în brațe. Ședeau unul lângă altul pe primul pro-
montoriu din rezervația naturală Coatue. Ajunseseră acolo cu vechiul
Wagoneer al economistului. Mâncau rulouri cu homar pregătite de
Dabney. Sendvișurile erau delicioase, ziua, strălucitoare, dar starea
lor de spirit era mohorâtă. Economistul urma să se înapoieze în acea
seară.

– Ce faci pe 4 Iulie? îl întrebă Dabney.

– Merg la o petrecere, răspunse Clen.

– Serious? se miră ea.

Părea surprinsă, și pe drept motiv. De când se înapoiasse în Nan-
tucket, Clen nu fusese nicăieri și nici nu se văzuse cu nimeni în afară
de Dabney.

Elizabeth Jennings îl invitase pe Clen la petrecerea ei anuală de
pe Cliff Road. Elizabeth și soțul ei, Mingus, trăiseră în Vietnam, îm-
preună cu Clen, timp de vreo șase ani înainte de moartea lui Mingus.
Acesta lucrase ca șef al redacției *Washington Post*, iar Elizabeth se do-
vedise a fi soția perfectă pentru o persoană nevoită să trăiască departe
de țară. Fusese alături de el în orice împrejurare, dăduse petreceri

pentru americanii care duceau dorul țării natale, în apartamentul lor din Cartierul Francez din Hanoi. Clen serbase Ziua Recunoștinței împreună cu soții Jennings ani la rând. Elizabeth reușise cumva să facă rost de un curcan în fiecare an. Acum, Elizabeth se înapoiase în State și se stabilise în Georgetown, venind însă în Nantucket pe timpul verii.

– A cui petrecere? întrebă Dabney.

Lui Clen i se păru că distinge în tonul ei o undă de gelozie.

– Elizabeth Jennings. Locuiește pe Cliff Road.

– Oh, Doamne! exclamă Dabney.

– Te pomenești că mergi și tu.

– Și noi. Elizabeth e membră în Consiliul Camerei, și de trei ani încoace am fost invitați de fiecare dată la petrecerea ei. Box vine de la Washington anume pentru ocazia asta.

Clen detesta din tot sufletul faptul că Dabney folosea pronumele *noi* pentru a se referi la ea și la economist.

– De unde o cunoști pe Elizabeth? întrebă Dabney.

– L-am cunoscut pe soțul ei când eram plecat peste ocean. Clen făcu o pauză, gândindu-se că era mai bine să procedeze cu băgare de seamă. Am lucrat cu Mingus mai întâi la Saigon, pe urmă la Hanoi. Era partenerul meu la „infracțiuni“.

– Sună periculos, comentă Dabney.

– Tu l-ai cunoscut pe Mingus? întrebă Clen.

– Nu. Doar pe Elizabeth, de câțiva ani, de când a cumpărat casa. Și-a pus în minte să cunoască toate notabilitățile din Nantucket. Am impresia că-i place să se învârtă în lumea bună.

– Oh! exclamă Clen.

În ceea ce îl privește, el ținuse întotdeauna foarte mult la Elizabeth. Cele două cupluri, Clen și Mi Linh și Elizabeth și Mingus, își petrecuseră vacanțele împreună la Hoi An, printre clădiri chinezești vechi de trei sute de ani, făcute din lemn de tek și mii de lampioane colorate atârinate de-a curmezișul străzilor pavate cu piatră cubică. Obişnuiau să bea *café au lait* pe terasa de la Cargo Club și uneori se plimbau seara cu barca în josul râului. Hoi An era un loc magic. Elizabeth fotografia copiii vietnamezi și le dădea creioane, dulciuri

și gumă de mestecat. Să le dăm de lucru dentiștilor vietnamezi, comenta adesea Mingus. Clen nu reușea să armonizeze imaginea femeii pe care o cunoscuse în Vietnam cu persoana care dădea petreceri în reședința de vară de pe Cliff Road. Ca și cum Elizabeth ar fi avut două personalități: una orientală și una occidentală. Presupunea că remarca aceasta era valabilă și pentru el.

– Dacă tu și economistul veți fi acolo, atunci poate ar fi mai bine ca eu să stau acasă, opină Clen.

– Nu vorbi prostii, ripostă Dabney.

– Nu vorbesc prostii, insistă Clen. Nu putem merge toți acolo.

Era un argument pe care Dabney nu avea cum să-l contrazică.

Cu toate astea, în după-amiaza zilei de 4 Iulie, Clen decise că totuși se va duce la petrecere. Se obișnuise s-o vadă pe Dabney în fiecare zi, dar acum n-o văzuse cu o zi înainte și nu avea s-o vadă nici a doua zi. Poate duminică, îi spusese ea, dacă reușea să fugă de acasă.

Mergea la Elizabeth Jennings, fiindcă îi era dor de Dabney și fiindcă voia s-o vadă.

Își puse costumul cu dungulițe, făcut la comandă în Hanoi în lunile de după câștigarea Premiului Pulitzer. Una din mânecile sacoului atârna goală, ca o șosetă pusă la uscat într-o zi fără pic de vânt. Lui Clen nu-i plăceau petrecerile, fiindcă de fiecare dată se găsea câte ceva care, după un pahar în plus, îl întreba ce se întâmplase cu brațul lui.

Khmerii Roșii, răspundea el. *Macetă.*

Cherchelitul respectiv holba ochii la el. *Serios?*

Mda. O poveste plicticoasă.

Petrecerea începu în curtea din față, unde toți se aliniază ca să fie fotografiați de Elizabeth pe terasa de la intrare. Elizabeth nu mai folosea vechiul aparat Leica cu care lucrase în Vietnam, acum avea unul modern, digital.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Clen era să apară într-o fotografie. Se uită în dreapta și în stânga, întrebându-se dacă putea s-o evite pe

Elizabeth cu aparatul ei cu tot și să intre în casă pe ușa laterală. Voia să ajungă la bar. Ca fostă amfitrioană la Washington și soție a unui renumit jurnalist, Elizabeth avea cu siguranță niște scotch de calitate.

Clen ridică privirea la țănc cât să-i vadă pe Dabney și pe economist zâmbind spre aparatul lui Elizabeth. Îl cuprinse un val de emoții contradictorii, neplăcute: gelozie, furie, tristețe, dor. Erau prezenți acolo împreună, formau un cuplu. Dabney purta o rochie roșie de mătase cu umeri goi, una în care Clen n-o mai văzuse niciodată. În picioare avea pantofi cu toc înalt, de aceeași culoare. Vestimentația era frumoasă și elegantă, dar ea nu semăna cu Dabney pe care o știa el. Cu toate astea, purta un șirag de perle și o bentiță bleumarin cu stelute albe, precum și nelipsita geantă de pânză. Economistul părea în vârstă: păr alb, ochelari, îmbrăcat într-un sacou bleumarin la două rânduri de nasturi, de parcă ar fi fost comandantul Clubului de Yachting (*Oare chiar era comandantul?* se întrebă Clen), cu un aer superior și plin de sine, fiindcă petrecuse ultima săptămână în spatele ușilor închise, cu președintele și cu ministrul de finanțe.

Ai să-i spui, așa-i? o întrebase Clen pe Dabney.

*Da, răspunsese ea. De cum se întoarce. De cum se întoarce și-și re-
intră în rutina zilnică. Am să-i spun. Trebuie să-i spun.*

După fotografie, economistul îi ținu ușa lui Dabney, și ea dispăru înăuntru.

Clen se gândi să meargă acasă, dar nu putea renunța la ea.

Box

Nu aveai cum să nu-l remarci: un tip înalt, solid, cu barbă și un singur braț. Elizabeth Jennings îl trăsese după ea toată seara, lăudându-se cu el, jurnalistul care câștigase Premiul Pulitzer, Clendenin Hughes. Se cunoscuseră în Vietnam, ciripea Elizabeth. *Vă puteți închipui?* După aceea, înșira pe rând toate evenimentele extraordinare din viața lui Clendenin Hughes: povestea cu Khmerii Roșii, tirania din Myanmar, cel mai bun reportaj despre loviturile de baston primite de Michael Fay¹, dezastrul mandatului Thaksin² în Bangkok.

Box se întoarse cu spatele. Elizabeth Jennings habar nu avea că Hughes era tatăl copilului lui Dabney. De-ar fi știut, nu i-ar fi invitat niciodată pe toți trei la petrecere.

Dabney stătea de vorbă cu kongresmanul statului Massachusetts (D) lângă bufetul de crudități. Tipul era un fanfaron, dar luptase alături de Dabney ca să țină marile lanțuri de magazine departe de Nantucket, și ea îi rămăsese veșnic îndatorată, ca atare era silită să-l asculte depănându-și nemulțumirile în legătură cu Autoritatea Navală. Box își propuse să intre cu un aer hotărât și s-o salveze, totodată servindu-se și cu câteva stridii. La Elizabeth găseai întotdeauna mâncare bună și băutură și mai bună. Plus o priveliște superbă spre

¹ Cetățean american (n. 1975) condamnat la șase lovituri de baston în Singapore, la vârsta de optsprezece ani, în urma acuzației de furt și vandalism

² Prim-ministru al Thailandei între 2001 și 2006

golful Nantucket. Era o seară senină, ideală pentru artificii. Ministrul încercase să-l rețină pe Box în D.C. ca să participe la festivitățile de pe Mall, dar Box își dăduse seama că era fericit să ajungă în Nantucket.

Box renunță s-o mai salveze pe Dabney. Se temea că ea va profita de ocazie și i-l va plasa pe Box plicticosului congressman, ca apoi să se facă nevăzută printre oaspeți.

Box își umplu farfuria cu pui prăjit, coaste și salată de varză cu porumb și începu să se plimbe de colo-colo prin salon. Petrecerile de genul acesta nu-l mai atrăgeau ca pe vremuri. Erau prea solicitante. Oamenii care îl cunoșteau îl abordau cu câte o problemă, iar cei care nu-l cunoșteau în general îl plictiseau. Dabney îl socotea un mare snob, dar avea șaiszeci și doi de ani și, sincer vorbind, își câștigase acest drept.

Box încercase s-o convingă pe Agnes să vină la petrecere. Seara ar fi fost mult mai reușită cu ea acolo, unde mai pui că, de când se întorsese, abia dacă dăduse ochii cu ea. Dar Agnes plecase la plaja Jetties ca să vadă focurile de artificii împreună cu nu știu ce flăcău care lucra pentru Dabney la Cameră. Box o întrebuse pe Agnes dacă se ducea cumva la vreo întâlnire – fata muncise mult ca să pregătească un picnic – și o mai întrebuse ce se întâmpla cu CJ.

– Nu, tată, n-am întâlnire, îl lămurise Agnes. Vine și Celerie. De fapt, sunt un fel de însoțitoare a lor. E o poveste lungă.

Lui Box nu-i plăceau poveștile lungi, îndeosebi cele legate de relații aranjate. Acesta era domeniul lui Dabney.

Agnes îi spusese că CJ își petrecea vacanța într-o lojă de lux a stadionului Yankees. Îi ceruse lui Agnes să meargă la New York, dar Agnes lucra a doua zi, așa că nu era oportun, lucru cu care Box se declarase de acord.

– Petrecere frumoasă! îi urase el.

Agnes îl îmbrățișase mai strâns decât de obicei și-i spusese:

– Eu și mama ne bucurăm nespun că ești acasă. Ne-a fost tare dor de tine.

Box se întrebuse dacă era adevărat.

Tocmai se delecta cu un excelent Chardonnay Louis Jadot, când își făcu apariția Clendenin Hughes, ținând în mână un pahar plin cu scotch. Dând cu ochii de Box, Hughes se opri brusc. Se răsuci în loc, gata să facă stânga-mprejur. Box nu-l putea învinui pentru asta, dar nici nu voia ca Hughes să-i scape. Era un prilej mult prea bun.

– Îmi cer iertare! îl strigă Box și se ridică în picioare. Domnul Hughes?

În ciuda staturii sale – cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât Box –, în clipa aceea Hughes părea un copilandru. Tânăr și vulnerabil, iar la asta se adăuga, desigur, și infirmitatea sa. Box își aminti că trebuie să se poarte civilizată.

– Domnule profesor, îl salută Hughes.

Măcar nu se prefăcea că n-ar ști cine e Box.

– Poți să-mi spui Box, îl invită Box. Te rog.

Întinse mâna ca să i-o strângă pe a lui Hughes, dar acesta ținea paharul cu băutura, așa încât Box își retrase mâna, stânjenit.

– Frumoasă petrecere, începu Hughes.

– Așa e, Elizabeth face întotdeauna treabă bună, întări Box. O cunoști bine?

– Da, am lucrat împreună cu soțul ei în Asia timp de șase ani. Cred că pot afirma că sunt singurul invitat la această petrecere care a văzut-o călărind un elefant.

– Fără îndoială, aprobă Box. Și... te-ai întors definitiv pe insulă? Te-ai stabilit aici?

– Definitiv sună pompos, răspunse Hughes. Dar insula e casa mea. Am crescut aici.

– Da, spuse Box. Sigur, ai dreptate.

Hughes își clătina paharul din care se auzea zăngănitul cuburilor de gheață.

– Dar dumneata de unde o cunoști pe Elizabeth? De la Washington?

– Nu, răspunse Box. De aici, de pe insulă. Locuiesc aici jumătate din an, iar cealaltă jumătate, la Cambridge. Și mai am o normă completă de catedră la Harvard.

– Da, știu, răspunse Hughes.

– Văd că te-ai documentat, comentă Box. Dar ești ziarist, așa că nu mă surprinde.

– Eu nu mă bucur nici pe departe de influența dumitale, spuse Hughes. În spatele ușilor închise, alături de președintele Statelor Unite? Pentru mine e doar un vis.

Box îl privi țintă.

– Ai aflat că am avut întrevedere cu președintele? Deci... ai vorbit cu Dabney?

Hughes își zăngăni din nou cuburile în pahar. Era un indiciu pentru faptul că se afla în încurcătură.

– Da, răspuse. M-am întâlnit întâmplător cu Dabney pe Main Street și m-a pus în temă. Nu se știe cum, paharul lui se goli dintr-odată. Ei, oricum, ar trebui să și mănânc ceva înainte ca acest Glenfiddich să-și facă efectul. Mi-a părut bine să te cunosc...

– Așteaptă o clipă, îl opri Box. Te-ai întâlnit întâmplător cu Dabney pe Main Street? Mie nu mi-a spus nimic.

– Nici nu avea ce, comentă Hughes. A fost o întâlnire pur întâmplătoare pe stradă.

– Dumneata și Dabney ați fost cândva foarte apropiați, urmă Box.

– Foarte apropiați, confirmă Hughes. Îmi pare rău dacă asta te deranjează. Fiecare are un trecut.

Box nu știa cum să-și stăpânească furia care-l sugruma. *Gelozie*, descoperi el. Era turbat de gelozie pe bărbatul din fața lui, cel care îi zdrobise inima lui Dabney și apoi fugise în celălalt capăt de lume. Box și Dabney erau căsătoriți de douăzeci și patru de ani, o perioadă fructuoasă pentru amândoi. Crescuseră o fiică, își făcuseră o casă frumoasă și-și făuriseră niște cariere pline de satisfacții. Dabney îi dăruise lui Box zâmbetul ei deschis, mintea ei sclipitoare, firea ei afectuoasă și trupul ei cald – dar niciodată inima ei.

Pentru că inima ei aparținea acestui bărbat.

Box scrâșni din dinți și-și impuse din nou să se comporte *civilizat*.

– Înțeleg cum stă treaba cu întâlnirile întâmplătoare de pe stradă, zise el. Dar, pe viitor, ți-aș fi recunoscător dacă te-ai ține departe de soția mea. Pentru ea nu poate fi ușor să te știe din nou aici, pe insulă.

– Iartă-mă, interveni Hughes, dar nu cred că-i treaba dumitale.

– Nu, *dumneata* să mă ierți, i-o întoarse Box. Chiar este treaba *mea*. Dabney e soția mea.

Hughes își puse paharul pe o policioară lateral, care era probabil un obiect de artă și n-ar fi trebuit să fie atinsă de un pahar umed fără un suport dedesubt. Box ar fi acordat atenție acestui detaliu, fără îndoială, nu și domnul Hughes. Domnul Hughes era un necioplit, căruia puțin îi păsa de artefacte și care habar nu avea cum să se poarte cu lucrurile frumoase.

– Îmi dau seama că actualmente ești însurat cu Dabney, domnule profesor. Dar asta nu-ți dă dreptul să comentezi relația mea cu ea.

– I-ai provocat multă suferință, spuse Box.

– Ce știi *dumneata* despre asta? i-o întoarse Hughes. Erai *aici* când s-a întâmplat? Nu, nu erai. Nu ai căderea să vorbești despre un trecut care a fost al meu și al ei, domnule.

Acel apelativ, „domnule“, îl lovi pe Box în moalele capului, atât de mult dispreț sugera.

– Ți-am crescut fiica.

Hughes strânse buzele, dar nu zise nimic. Box făcu un pas spre el, cu pumnii încheștați.

– Am dus-o la orele de balet, i-am făcut fotografiile înainte de reuniunile dansante de la școală, i-am plătit colegiul.

Hughes încuviință din cap.

– Așa e, ai făcut toate astea.

Dar Box voia mai mult decât o simplă recunoaștere a unor fapte. Voia un mulțumesc sau niște cuvinte de scuze, preferabil și una, și alta, eventual însoțite de o atitudine de umilință. Box nu-și amintea să fi fost vreodată în viața lui atât de furios. Ce motiv ar fi avut? Vreun student impertinent? Vreo ședință la facultate care nu se desfășurase cum trebuie?

– Agnes e a mea, declară Box. Și Dabney e tot a mea.

– Pari foarte sigur de asta, zise Hughes.

Până să-și dea seama ce face, Box se năpusti asupra lui Hughes și-și abătu pumnul spre el, cu gând să-l pocnească în falcă, dar lovitura nimeri sub claviculă. Impactul, dureros pentru pumnul lui Box,

il dezechilibră pe Hughes, care se prăvăli peste policioara laterală, răsturnând o lampă. Paharul lui căzu pe podea și se făcu țândări.

– Nu zău? mormăi Hughes, masând locul loviturii încasate de la Box. Chiar vrei să ne batem? Am să te *omor*, și asta doar cu un singur braț.

Box făcu un pas înapoi, împleticindu-se. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Hughes îl *putea* doborî cu un singur braț. Începuse ceva ce nu avea cum să termine: o bătaie corp la corp în salonul lui Elizabeth Jennings.

– Te rog, ridică el mâinile împăciuitor. Îmi pare rău.

– M-ai lovit, ripostă Hughes. Și-acum îți pare rău.

– Clen! Dabney intră în salon, clătînându-se pe tocurile înalte. Ce *faci*? În clipa următoare, dădu cu ochii de Box. Dragule... Își plimbă rapid privirea de la unul la altul. Ce faceți aici?

Se aplecă să culeagă cioburile paharului, risipite pe jos.

– Soțul tău mi-a tras un pumn, o anunță Hughes.

– Clen! îl mustră ea.

– M-a pocnit, Cupe. El a-nceput.

Dabney se uită la Hughes, fără să dea drumul la cioburile în palmă.

– Du-te și distrează-te, îl îndemnă ea. Te rog. Strângem noi aici.

– Dabney.

– *Strângem* noi, repetă ea. Du-te.

– Plec acasă, anunță Hughes.

Box era șocat de felul în care își vorbeau cei doi. Nu era expert în povești amoroase. Nu pretindea că are cine știe ce intuiție în materie de inteligență emoțională. Dar acest simplu schimb de replici trăda, fără nici un dubiu, intimitatea dintre ei. Ca și cum ar fi stat de vorbă în fiecare zi.

– Nu, interveni Box. Plec eu.

Agnes

Riley îi telefonase cu rugămintea de a-i face un serviciu.

Celerie îl invitase pe Riley să meargă împreună să vadă jocurile de artificii de pe plaja Jetties. Îi lansase invitația la birou; Dabney și Nina auziseră totul, așa încât Riley nu avusese cum să găsească un pretext ca s-o refuze. Nu putea minți de față cu Dabney și cu Nina.

- Uite ce e, începu Riley. Vreau să vii cu noi. Te rog.

- Nu, se opuse Agnes. Nici nu mă gândesc. Cred că aseară ți-ai făcut o impresie greșită...

- Știu că ești logodită, spuse Riley. La început n-am conștientizat, fiindcă nu porți inel, pe urmă mama ta mi-a spus că logodnicul tău a renunțat la planul de a mai veni în weekend...

- Așa ți-a spus mama? Normal că așa ți-a spus.

- Hai, totuși, să rămânem prieteni, o rugă Riley. Amici, camarazi, vrei? Asta se poate, nu?

- Asta se poate, acceptă Agnes, deși nu era adevărat.

CJ era cel mai gelos bărbat din lume. Agnes remarcase asta la a treia lor întâlnire. Luau cina la restaurantul Peter Luger, iar Agnes cochetase cu chelnerul. Cât ai clipi, CJ se ridicase de pe scaun și-i ceruse șefului de sală să-i mute în altă aripă a restaurantului.

Urmase incidentul cu Wilder, la serviciu. Wilder era reprezentant coordonator la Boys & Girls și, din când în când, el și Agnes ieșeau la o bere la barul cu specific irlandez Dubliner. Într-una din aceste ocazii, CJ își făcuse apariția pe nepusă masă la localul cu pricina, însoțit de

un client al lui – fundaș la Washington Redskins –, chiar în momentul în care Wilder trăgea de o șuviță de păr a lui Agnes, imitându-l pe Vladimir, cel mai agasant copil de la club. Când Wilder le explicase lui CJ și fundașului – un individ solid ca un copac, cu trupul acoperit de tatuaje – de ce o trăgea de păr pe Agnes, CJ izbucnise într-un râs isteric și-i ceruse să repete gestul. *Vrem să vă vedem făcând asta încă o dată, nu-i așa, Morris?* Morris mormăise ceva neinteligibil. *Hai, dă-i drumul*, insistase CJ, *mai trage-o o dată de păr pe iubita mea*. Wilder se scuzase, pretextând că trebuia să meargă la toaletă, și plecase din bar. A doua zi, CJ o dusesse pe Agnes la salonul de coafură Bumble + Bumble și privise așezat pe scaun cum Agnes donase treizeci și trei de centimetri din părul ei la organizația nonprofit Locks of Love.

Agnes avea multe nelămuriri în legătură cu această amintire. Mai întâi de toate, nu-l întrebase niciodată pe CJ de unde știuse că ea era la Dubliner.

Își imagina că probabil nu va lega niciodată o prietenie sinceră cu un bărbat, așa că de ce nu s-ar bucura de compania lui Riley în acea vară? În plus, nici nu avea vreun plan pentru ziua de 4 Iulie. Părinții ei stabiliseră să iasă în oraș.

Agnes făcu trei pachete cu mâncare pentru picnic, urmând un meniu și niște rețete recomandate de Dabney: sendvișuri din baghete lungi, salată de cartofi cu mărar, roșii cherry umplute cu guacamole, afine și zmeură cu cremă de vanilie. Bere, o sticlă de șampanie, sărățele, nuci picante.

De când venise acasă, Agnes luase în greutate mai mult de două kilograme.

Riley își adusesse chitara. Celerie se ocupase de pături, saci pentru gunoi, pahare de plastic, tirbușon, șervețele și artificii.

Nu era chiar atât de rău pe cât se așteptase Agnes. Fusese sigură că se va găsi într-o situație jenantă: Celerie voia o întâlnire cu Riley, iar Riley voia o întâlnire cu Agnes. Din acest motiv, Agnes își pusese pe deget inelul de logodnă. Diamantul era prea voluminos ca să treacă neobservat. Celerie îl remarcă din prima clipă, și Agnes sesiză nu

doar sentimentul ei de ușurare – logodită, Agnes nu mai prezenta un pericol –, dar și entuziasmul ei.

– Mama ta nu mi-a spus că urmează să te *căsătorești!* exclamă Celerie cu cea mai încântată voce de majoretă. Te măriți în Nantucket?

– Da, răspuse Agnes. La biserica St. Mary. Petrecerea se va ține la Clubul de Yachting.

– Și eu vreau să mă mărit în Nantucket, declară Celerie, încuviințând din cap cu convingere.

Celerie era împopoțonată toată în roșu, alb și albastru. Purta un șort roșu din denim, un tricou cu dungi albe și albastre, șlapi roșii și – ceea ce lui Agnes i se părea ciudat și totodată înduioșător – își dăduse părul pe spate, prinzându-l sub o bentiță de grogrenă bleumarin cu stelute albe, exact ca aceea pe care avea s-o poarte Dabney în aceeași seară.

Celerie cumpărase ambele bentițe, astfel ca ea și Dabney să poarte la fel.

Riley nu comentă nimic la acest schimb de replici. Se străduia să le conducă pe cele două fete prin mulțime, cărând în același timp cutia cu chitara și lada frigorifică cu băuturi.

– E un tip de treabă logodnicul tău? întrebă Celerie.

Agnes își spuse că Celerie vorbea de parcă ar fi fost mai tânără decât cei douăzeci de ani pe care îi avea. Ce fel de întrebare era asta? Sigur că era de treabă, altfel Agnes nu s-ar mărita cu el.

Agnes încuviință din cap și toți trei își continuă drumul.

Pe urmă însă, Agnes își dădu brusc seama că *de treabă* nu erau chiar primele cuvinte care i-ar fi venit în minte dacă era să îl descrie pe CJ și că CJ n-ar putea fi considerat *de treabă* nici chiar după criteriile din Vestul Mijlociu ale lui Celerie. CJ era sigur pe el și fascinant. Știa ce vrea, avea lumea la degetul mic, putea rezolva orice problemă – sau cel puțin așa i se părea lui Agnes. În viața ei cotidiană, la serviciu – unde avea parte de mult haos –, CJ aducea stabilitate. Viața alături de el era interesantă: restaurant, celebrități, atleți profesioniști, bani, avantaje, petreceri. Farmecul unei vieți alături de CJ o amețea. Agnes se întreba deseori cum de prima lui soție, Annabelle Pippin, se lipsise

de toate acestea. Trebuie să fi fost la fel de greu precum un tratament de dezintoxicare.

Agnes se gândi la spusele lui Manny Partida: *Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă nu ți-aș fi spus.*

CJ n-ar fi agresat-o niciodată pe Agnes, poate doar atât cât să o silească să-și taie părul, deși era adevărat că CJ avea nevoie de mai multă îngrijire decât un coș plin de cățeluși din rasa sharpei. Și-i plăcea ca lucrurile să se facă după voia lui.

Găsiră un loc bun pe nisipul plajei Jetties și se așezară acolo. De jur împrejur erau perechi sau familii – toți fericiți, arși de soare și flămânzi. Agnes se trânti pe pătură cu un profund sentiment de ușurare, ea, Riley și Celerie formând un triunghi în jurul lăzilor frigorifice. Desfăcu capacul la o bere pentru Riley și turnă șampanie pentru ea și pentru Celerie.

– Ar trebui să ciocnim, propuse Celerie. Să bem în cinstea nașterii națiunii noastre.

Lui Agnes îi plăcea mult sinceritatea fetei. Își ridică paharul de plastic.

– Noroc!

Ciocniră toți trei. Celerie îi zâmbi lui Riley și zise:

– Diseară am să fiu fată cuminte!

– Mai bine ai grijă să mănânci! replică Riley.

Agnes despachetă sărățelele și nucile picante, iar Riley scoase chitara din cutie și începu s-o acordeze. Agnes privea lung spre Cliff. Părinții ei erau acolo, la o petrecere, ca niște oameni în toată firea. Dabney n-ar fi comis iar nebunia să dispară, acum că Box era acasă.

Agnes se juca cu inelul. Era prea larg, trebuia să-l strâmteze pe măsura degetului ei. CJ nu știa că-i este mare, fiindcă, atunci când i-l oferise, Agnes repetase în câteva rânduri că i se potrivește perfect. Ar fi trebuit să-i spună că îi e prea larg și că diamantul e prea mare. N-ar fi putut să-l poarte niciodată în siguranță în cartierul unde lucra. Dar asta ar fi condus, inevitabil, la comentariul lui CJ că ea n-ar trebui să mai lucreze în acel cartier. După căsătorie, CJ voia ca Agnes să renunțe la acea slujbă.

Soarele cobora spre asfințit. Agnes își bău șampania. Riley cânta la chitară melodia „Good Riddance” a formației Green Day, iar cei din jur îi țineau isonul.

*I hope you have the time of your life*¹.

CJ era la stadionul Yankees, urmărind două meciuri consecutive cu echipa Angels, urmate de jocuri de artificii. Agnes mai fusese în loja de onoare și trăise o experiență de neuitat. CJ bea probabil Dirty Goose, ciugulind câte ceva de pe un platou cu crudități (afară de cazul când trișa, așa cum obișnuia ea. Agnes spera că CJ se îndoapă cu brânză Brie la cuptor), *pălăvrăgind cu nevestele jucătorilor și cu diverși membri ai familiei Steinbrenner*².

Brusc, i se făcu dor de el și pentru o clipă regretă că nu se află și ea la stadionul Yankee. *Își veni repede în fire. Oricât de amuzant ar fi fost să se găsească alături de CJ în Bronx, totuși nu era ca în Nantucket.*

Riley cânta la chitară „Only the Good Die Young”, și tot mai multă lume i se alătura, fredonând versurile. Scena se transforma treptat într-un adevărat concert. Îl rugară să interpreteze „Country Road”, apoi „Sweet Home Alabama”. Agnes închise ochii și ascultă glasurile cântând la unison în jurul ei. Își îngropase tălpile în nisip, și șampania îi încălzise măruntaiele. Simțea că trăiește și că e prezentă. O noapte senină, o plajă aurie, mâncare bună, iar acum, datorită lui Riley, melodiile lor preferate, ale căror versuri le știau cu toții.

– „High Hopes”! ceru Celerie.

Bineînțeles, își spuse Agnes.

Nu știa când pierduse inelul, dar dacă se gândea bine, probabil îi căzuse în timp ce servea mâncarea, tăind sendvișurile lunguiete sau luând salată cu lingura. Tot ce știa Agnes era că, în timp ce pleca de pe plajă, înconjurată de o mulțime numeroasă – toți comentând că artificiile din acest an fuseseră mai frumoase ca oricând –, își dăduse seama că nu mai avea inelul pe deget. Avu instantaneu senzația că-i

¹ Sper să te distrezi de minune

² George Michael Steinbrenner (1930-2010), om de afaceri american, proprietar și comanager al echipei newyorkeze de baseball Yankees

stă inima în piept. Se opri brusc, spre nemulțumirea celor care veneau în urma ei.

– Oh, Doamne! șopti ea.

– Ce s-a-ntâmpat? o întrebă Riley.

Mergea alături de ea, în timp ce Celerie o luase înainte. Se pricepea grozav să interrelaționeze cu oamenii, după ce petrecuse o bună parte a anilor de colegiu ca majoretă pe stadionul Humphrey Metrodome.

– *Inelul meu*, murmură Agnes.

Efectiv nu era în stare să rostescă cele două cuvinte. Erau cumplite. Îi veni în minte clipa aceea, cu cinci-șase ore în urmă, când decisese că ar fi bine să-și pună inelul. Nu, *nu* fusese cătuși de puțin o idee bună. Ar fi trebuit să-l lase acasă, în cutia lui de pe măsuța de toaletă.

– Inelul tău? repetă Riley.

– Nu-l mai am, șopti Agnes.

Celerie era deja cu mult înaintea lor. Agnes și Riley hotărâră să se înapoieze la locul unde șezuseră, în încercarea de a căuta inelul. Se lăsase întunericul, iar nisipul era rece și plin de gunoaie. Agnes măsură din ochi vasta plajă Jetties, dintr-un capăt în altul. Cum ar fi putut să identifice cu certitudine jumătatea de metru pătrat pe care șezuseră? Atâta lume se vânzolisise pe acolo, încât inelul fusese probabil acoperit de nisip.

Pe Agnes o cuprinse o senzație de greață. Inelul dispăruse.

Se opri din mers. Deși lada frigorifică și coșul de picnic erau acum mai ușoare, totuși o dureau brațele.

– Riley, zise ea. Hai să mergem. N-o să-l găsim în vecii vecilor.

Era atâta tristețe pe chipul lui Riley, încât Agnes ar fi zis că el fusese cel care primise în dar inelul de la logodnica lui, renumit impresar sportiv la New York.

– Trebuie să mai căutăm, nu se lăsă el. Să mai încercăm.

Agnes acceptă, deși știa în sinea ei că nu are nici un sens. Inelul era scump; mai mult chiar, era de o valoare inestimabilă. Era conștientă că-l putea înlocui, că putea cumpăra un alt diamant de trei carate cu montură în platină de la Tiffany, dar n-ar fi fost același inel, și CJ și-ar fi dat seama.

Era îngrozitor. Agnes abia mai răsuflea. Riley stătea în picioare lângă ea, luminând nisipul cu lanterna telefonului mobil.

– Ne sună Celerie, zise el. S-o întreb dacă poate să ne ajute?

Agnes cernea nisipul pumn cu pumn, părându-i-se de fiecare dată că vede inelul. Celerie ar fi venit cu forțe proaspete, dar în acel moment, Agnes nu era în stare să mai suporte atitudinea binevoitoare, plină de îngrijorare, a altcuiva.

– Nu poți să-i spui că ne vedem mai târziu? îl întrebă ea pe Riley.

Celerie ținuse morțiș să meargă la Chicken Box, să se întâlnească cu colega ei de cameră.

– Du-te, Riley. Nu-i nevoie să rămâi cu mine. E vina mea. Sunt așa o proastă!

Agnes strigă tare ultimul cuvânt, adresându-l cerului întunecat și spuzit de stele de deasupra lor. O lume întreagă, imensă, o plajă cu un număr infinit de fire de nisip și un inel – un diamant, cel mai frumos lucru pe care ar fi sperat vreodată să-l aibă.

– Nu te las singură, declară Riley.

Lăsă căsuța vocală să preia apelul lui Celerie.

Agnes se gândise de vreo șase ori să renunțe la căutare, dar în clipa când dădea să se scuture de nisip și să pornească înfrântă către casă, își spunea: *Dar dacă e în următorul pumn de nisip? Sau în următorul?*

Petrecerea de pe Cliff era în toi, deși Agnes presupunea că părinții ei se întorseseră deja acasă. Lui Box nu-i plăcea să stea mai târziu de ora zece.

Ce vor spune când le va da vestea că pierduse inelul?

– Ne putem întoarce mâine cu detectorul de metale al tatălui meu, propuse Riley.

Era pentru a treia oară când sugera să revină în dimineața următoare, cu detectorul. Își dădea seama că truda lor era inutilă.

– Tu poți să pleci, îi repetă Agnes, tot pentru a treia oară.

– Agnes...

– Ce e? se răsti ea.

Se trânti în fund pe nisip, cu ochii la Riley, care ținea cuminte în mână dreptunghiul incandescent al telefonului.

Se trânti și el pe nisip, alături de Agnes, și-și puse mâna puternică și caldă de stomatolog pe genunchiul ei.

– Uite ce e, zise el. Îmi pare rău pentru inel.

– CJ o să mă omoare, spuse ea.

– Sigur că o să se supere, urmă Riley. Dar, dă-mi voie să subliniez, e un simplu *obiect*. Unul valoros, prețios, înțeleg. Dar tot un obiect e.

Agnes n-ar fi avut în veci curajul să-i spună lui CJ că-l pierduse, ceea ce însemna că va trebui să încerce să-l înlocuiască fără știrea lui. De unde va scoate banii? Cu slujba ei, câștiga șaiszeci și opt de mii de dolari pe an și mai avea unsprezece mii de dolari puși deoparte. Presupunea că își putea cheltui economiile ca să cumpere un alt inel și să-l plătească în rate.

Sau ar fi putut apela la părinții ei pentru suma respectivă. *Mamă, tată, am nevoie de douăzeci și cinci de mii de dolari ca să cumpăr un alt inel de logodnă; da, știu că asta înseamnă leafa de profesor pe un semestru, plus casa și masa la Dartmouth, dar dacă nu înlocuiesc inelul cu unul identic, CJ o s-o rupă cu mine.*

Nu va fi niciodată în stare să-i roage pe părinții ei să-i dea bani. Poate doar pe Box? Box îl plăcea mult pe CJ.

Dar nu.

Trebuia să-l găsească. Îi părea rău că inelul nu fusese prins pe mâna ei la fel ca brățara Cartier.

Continuă să caute, cernând nisipul pumn cu pumn, fiecare centimetru pătrat în parte. Căută sub fiecare pietricică și sub fiecare scoică.

– Ne putem întoarce mâine-dimineață, repetă Riley. A patra oară. Cu detectorul de metale.

– Nu pot să plec, refuză ea. Vine fluxul. Dacă îl vor lua valurile?

– Fluxul nu ajunge până aici, o asigură Riley.

Agnes începu să plângă. Inelul dispăruse. CJ nu avea s-o ierte vreodată. O va băga în aceeași categorie cu Annabelle Pippin, femeia care-i cheltuia banii fără rost. Manny Partida spusese că CJ își pierduse cumpătul cu Annabelle, fiindcă femeia oferise o sumă prea mare la o licitație *fără acordul lui* – aceste ultime trei cuvinte rămâneau valabile și în cazul ei. Nu că CJ nu și-ar fi permis banii aceștia. În cazul acesta era vorba de faptul că *nu-și dăduse acordul*.

Agnes își aminti de momentul când găsisese chitanța pentru inel pe măsuta lui de corespondență. Chiar la vedere. Agnes dăduse cu ochii de chitanță când intrase în apartamentul lui CJ, iar el era la duș. Ca și cum ar fi vrut ca Agnes s-o găsească.

Douăzeci și cinci de mii de dolari.

Agnes își va cere scuze, dar era posibil ca el să n-o ierte, la fel cum n-o iertase nici pe Dabney fiindcă afirmase că el și Agnes nu se potriveau.

Stând pe nisipul rece și căutând neîncetat, în timp ce plângea în hohote, Agnes își dădu seama că Dabney avea dreptate. CJ nu numai că nu era partenerul potrivit, dar chiar reprezenta o alegere nefastă.

– Ia asta, o îndemnă Riley, întinzându-i un șervețel mai puțin folosit din coșul de picnic.

Agnes își șterse ochii și-și suflă nasul.

Agnes avea o relație cu CJ de un an întreg când îi destăinuise că Box nu e tatăl ei natural. Voise să păstreze secretă această parte a vieții ei, dar când lucrurile începuseră să devină serioase, îi mărturisise adevărul. CJ răspunsese că totul era în regulă, că nu era cazul ca ea să se simtă rușinată sau jenată și că era bucuros că în sfârșit ea nu se mai sfiise să-i spună. Îi zâmbise încurajator, adăugând:

– Asta explică unele lucruri la tine.

– Cum ar fi? întrebuse ea.

Dar el nu-i răspunsese, și universul ei se mai clătinase puțin.

Ceva mai încolo pe plajă, câțiva copii pregăteau rachete din sticle. Agnes îl lăsa pe Riley s-o apuce de mână și s-o ridice în picioare.

Dabney

Îl urmări cu privirea pe Box, care traversa cu pași mari peluza din fața casei lui Elizabeth Jennings, îndreptându-se spre locul unde parcase mașina Impala, pe Cliff Road. Dabney știa că ar fi trebuit să-l urmeze, dar nu găsea puterea să plece.

Voia să fie unde era și Clen.

În secunda în care Box ieși din cameră, Dabney ridică din sprâncene spre Clen.

- De fapt, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- M-a pocnit, îi răspunse Clen. Mi-a tras un pumn.

Arată spre piept.

- Nu pot să cred, zise Dabney. Ce i-ai spus?

- Știu că te-ai bucura să fie vina mea, replică Clen.

- Nu-i adevărat.

- Trebuie să-i spui, Cupe.

- Știu că trebuie. Dar...

În acel moment, discuția fu întreruptă de Elizabeth Jennings, care dădu buzna în încăpere, în tipicul ei stil furtunos. Dabney o cunoștea pe Elizabeth, care făcea parte din consiliul director al Camerei de Comerț de un an și jumătate. De dragul adevărului, Dabney trebuia să admită că o socotea pe Elizabeth puțin cam plină de sine, iar așa-zisa ei eleganță i se părea puțin cam studiată. Elizabeth se bucura de simpatia cercurilor din Washington. Era o gazdă în buna tradiție a lui Sally Quinn¹ și

¹ Ziaristă și scriitoare americană (n. 1941) care colaborează la *Washington Post*

Katharine Graham¹. Ce mai știa Dabney despre ea? În CV-ul lui Elizabeth era menționat faptul că studiasă la Universitatea Mary Washington și că, scurt timp, lucrase ca asistent administrativ la Departamentul de Stat. Dabney știa că Elizabeth provenea dintr-o veche familie înstărită din Washington și că se înrudea cumva cu președintele Taft. Mai știa că Elizabeth avea două fiice și că soțul ei murise. Nu știa însă că soțul lui Elizabeth, Mingus, fusese prieten (partener la infracțiuni!) cu Clendenin Hughes. Un lucru extrem de neplăcut.

– Am auzit gălăgie aici, zise Elizabeth. Își roti privirea prin încăperea, oprindu-se asupra carpetei de sub policioara laterală, care alunecase de la locul ei. Se aplecă s-o îndrepte. Când se ridică din nou, o fulgeră din ochi pe Dabney ca pe un copil neascultător. Aș putea să întreb ce s-a întâmplat?

– Oh! exclamă Dabney. Nu avea curaj să se uite la Clen. Nimic.

– M-am dezechilibrat, explică Clen. Am scăpat din mână paharul și s-a spart. Îmi pare foarte rău, Elizabeth.

– Sper că n-ai pățit nimic, spuse Elizabeth.

– Nu, o liniști Clen. Am adunat noi cioburile, dar mâine poate ar trebui pus aspiratorul.

Elizabeth îi zâmbi larg lui Clen, de parcă nimic n-ar fi încântat-o mai mult decât să-și scoată aspiratorul Dyson sau să îi dea sarcini suplimentare menajerei. O amfitrioană veșnic binevoitoare, presupuse Dabney.

– Și John? insistă Elizabeth, adresându-i-se lui Dabney. El unde-a plecat?

John? Dabney rămase o clipă năucită, apoi își dădu seama că Elizabeth se referea la Box. Nimeni nu-i spunea John. Faptul că Elizabeth pomenise acel prenume avu darul s-o înfurie și mai mult pe Dabney.

– A plecat, răspunse ea sec.

Ar fi putut folosi alte cuvinte, care să mai atenueze efectul replicii – *a trebuit s-o ștergă, nu s-a simțit bine, era frânt după toată agitația de la Casa Albă* –, numai că Dabney nu ținea să-i facă lui Elizabeth favoarea unei scuze elegante.

¹ Publicistă americană (1917–2001), directoare timp de peste două decenii a ziarului familiei, *Washington Post* și câștigătoare a Premiului Pulitzer în 1998

– În cazul ăsta, foarte urât din partea lui că n-a venit să-și ia rămas-bun, declară Elizabeth.

Avu aerul că evaluează scena din fața ei – Dabney și Clen singuri în salon, un pahar spart și un renumit profesor de economie de la Harvard, care plecase de la petrecere fără să îi mulțumească gazdei. Elizabeth Jennings nu era la curent cu trecutul lui Dabney și Clen – sau poate era? Nu se știe niciodată – dar nici naivă nu era. Probabil își făcuse o idee destul de clară despre ce se întâmplase, măcar în linii mari. Poate că în mintea ei țesea o bârfă, la fel cum ai ascuți niște dinți de furculiță.

Pleacă, se îndemnă Dabney. Du-te acasă și găsește o cale de a-ți cere scuze de la Box. Sau termină cu toată prefăcătoria și spune-i adevărul.

Numai că Dabney nu plecă. Ieși din nou afară, chipurile să-și toarne încă un pahar de șampanie de colecție Moët & Chandon, de care nu avea nevoie. Aproape imediat o abordă congressmanul, care, după toate aparențele, reușise să îi plictisească pe toți ceilalți invitați, ca atare nu avea altă soluție decât să-i împroaie capul lui Dabney, pentru a doua oară, cu opiniile sale.

Clendenin era în capătul terasei. Elizabeth continua să-l țină de braț, într-un fel oarecum posesiv, își spuse Dabney. Simți cum îi arde fața de gelozie.

Clendenin și Elizabeth?

Partea bună în ceea ce-l privește pe congressman era că nu se aștepta ca Dabney să întrețină conversația cu el. El vorbea, și Dabney nu trebuia decât să dea din cap și, la momentul convenit, să spună: *Sigur, da, înțeleg, evident.*

Clendenin și Elizabeth petrecuseră ceva timp împreună „în străinătate“. Elizabeth nu se temea să călătorească. Era genul de femeie care își făcea apariția în holul unui hotel din Orient, fumând o țigară cu portțigaret din sifid, în timp ce un puști thailandez în costum tradițional îi târăște cufărul Louis Vuitton abia coborât de la bordul unui vas cu aburi. Dabney se simți ridicolă. Văzuse prea multe filme.

Goli rapid paharul de șampanie, și congressmanul pocni din degete spre chelner ca să i-l umple din nou, gest nu atât grosolan, cât

mai curând generat de teama că Dabney îl va abandona, ducându-se la bar. I se aduse un nou pahar de șampanie, și un alt chelner își făcu apariția cu tarte cu fructe, frumoase ca un vitraliu. Dabney refuză: nu mai putea înghiți nici un dumaticat.

Clendenin și Elizabeth. Dabney avea să-l piardă din nou, în favoarea Orientului sau a amintirilor exotice de acolo... *din nou!*

Pe chip i se întipări o expresie de gelozie furibundă: buzele ei schițară un rânjel. Scrâșni din dinți.

Uită-te spre mine, îl îndemnă în gând Dabney.

S-ar fi simțit mai bine dacă Clen ar fi privit spre ea.

Dar el era adâncit în conversație: tocmai îi explica ceva lui Elizabeth și încă unei perechi pe care Dabney nu o cunoștea. Îi auzea vocea, dar nu înțelegea ce spune. Uitase cât de exuberant putea fi în societate. Acum se comporta absolut strălucit, într-atât încât Dabney îi purta puțin pică pentru asta. Grupul format în jurul lui îi sorbea fiecare cuvântel.

Presupuse că asta era pedeapsa ei pentru ce-i făcuse lui Box.

Începură jocurile de artificii și toată lumea întoarse capul să le vadă cum explodează în jerbe deasupra portului. *Bucură-te de ele*, își zise ea. Dar nu, nu putea fără Clen. Aproape că-i venea să-l smulgă de lângă Elizabeth. Bărfe despre o asemenea scenă s-ar fi răspândit printre invitații la petrecere, dar ce-i păsa lui Dabney? Ar fi putut privi artificiile la adăpostul brațului puternic și ocrotitor al lui Clen.

Dragostea este oribilă. O detesta.

Ca să pună capac, kongresmanul își dădu brusc seama că stă alături de o femeie care trăiește și respiră.

– Dabney, i se adresă el. Te simți bine?

Dabney își înălță fața spre cer chiar în momentul în care o imensă jerbă de artificii albe, ca o crizantemă, explodează deasupra lor. Spera ca chipul să-i fie luminat în așa fel încât suferința ei cumplită să pară un extaz.

Agnes

Își descoperi inelul într-o baltă de apă cu gheață, pe fundul lăzii frigorifice cu băuturi.

Nu se pierduse. Era acolo, în palma ei. Nu dispăruse.

Nu se pierduse! Nu dispăruse!

Nu avea cuvinte să dea glas sentimentului de ușurare care o cuprinsese.

Dar mai exista o emoție, care punea în umbră acest sentiment de ușurare, o emoție necunoscută, pe care o resimțea ca pe o trapă care se închide.

Dabney

A doua zi, pe cinci iulie, se simți prea rău ca să se dea jos din pat. Telefonă la serviciu, lăsând pe robot un mesaj pentru Nina și anunțând că o întorsese gripa și, dacă avea noroc, ajungea probabil la birou pe la ora prânzului. Dar când se făcu ora nouă, își dădu seama că nici vorbă de așa ceva. Abia reuși să se târască până la baie. Agnes era la serviciu, și Box la parter, în biroul lui. Imediat după prânz, îl auzi umblând de colo-colo prin bucătărie ca să-și pregătească de mâncare, fără să vină să vadă ce e cu ea. Avea nevoie de niște apă cu gheață și de o pastilă de Advil. Se văzu nevoită să aștepte până la cinci și jumătate, când sosi Agnes. O rugă pe Agnes să-i dea mobilul, dar fata o privi nedumerită. Telefonul fix era chiar la capul patului lui Dabney.

Totuși, Agnes îi aduse apa și medicamentul, precum și telefonul mobil, plus o felie de pâine prăjită cu unt, pe care Dabney nu reuși s-o mănânce.

– Mulțumesc, murmură ea.

– Oh, mamă! exclamă Agnes.

În seara aceea, Box nu veni în pat, și Dabney presupuse că fie se simțea furios, fie îi era rușine; nu își putea da seama cu exactitate ce emoție îl apăsa. Avu un vis cu Clen și Elizabeth Jennings care jucau

*mah-jongg*¹ pe o plută din scânduri în dreptul plajei Steps și că pluta era învăluită de o oribilă ceață trandafirie. Să formeze oare Clen și Elizabeth perechea perfectă?

Se trezi spunându-și: *Nu!*

Ziua de șase iulie o găsi tot bolnavă. Dabney auzi muzică clasică la parter, dar Box nu se arătă.

Telefonul ei mobil rămânea mut. Își dorea ca Clen să-i trimită un mesaj, dar poate era supărat și pe ea sau poate îi era rușine ori poate era îndrăgostit lulea de Elizabeth Jennings. Nu era exclus să o părăsească și Box, și Clen. O vor abandona, la fel cum făcuse mama ei.

Tatăl ei o crescuse excepțional, dar, sincer vorbind, întotdeauna existase o fărâmă din ființa lui Dabney care nu se simțise iubită.

Șapte iulie. Bolnavă. Agnes nu se duse la serviciu. Dabney dădu să protesteze, dar îi era greu să articuleze vreun cuvânt. Pe urmă, Agnes îi explică:

– Plouă, mamă. Toarnă cu găleata. Tabăra e închisă azi.

Ropotul ploii în fereastră îi dădea o stare de liniște.

Dabney auzi glasul lui Agnes la parter:

– Tată, chiar se simte rău. N-ar trebui s-o ducem la spital?

– O mai lăsăm o zi, răspunse Box.

Încă o zi, își zise Dabney.

Oare cum de avea Box haine curate? se întrebă ea. Și ce mâncau el și Agnes?

La miezul nopții, sosi un mesaj de la Clen: *Spune-mi când pot să te văd.*

În dimineața zilei de opt iulie, Dabney se trezi cu senzația că era o versiune mai grasă și mai goală pe interior a propriei ființe. Totuși, se simțea suficient de bine cât să facă un duș și să coboare la parter pentru a mânca un bol cu fulgi de cereale.

¹ Joc cu piese, originar din China

Box ședea la masă, cu o cafea neagră și cu *Wall Street Journal* în față. O privi pe deasupra ziarului.

– Te simți mai bine?

Ea încuviință din cap.

Box dădu și el aprobator din cap și spuse:

– Mâine trebuie să plec la Washington. Mă întorc vineri.

Washington. Se întoarce vineri, se gândi Dabney.

Pe la ora prânzului, reuși să ajungă la birou.

Agnes

Riley îi lasă un mesaj în căsuța vocală: „Mama ta s-a trecut în registru la ora trei, și eu am urmărit-o. S-a dus cu mașina până pe Polpis Road numărul 436. A parcat pe alee“.

Agnes ascultă mesajul de două ori. Riley o urmărise pe Dabney? Era o acțiune îndrăzneță. O făcuse pentru Agnes. Sau fiindcă era curios din fire ori poate intrigat de faptul că Dabney ascundea un secret.

Agnes caută pe Google adresa Polpis Road numărul 436 și află că acea casă aparținea soților Trevor și Anna Jones, două persoane de care Agnes nu auzise în viața ei.

În seara aceea, Dabney coborî din nou în bucătărie, ca să pregătească cina: miel la grătar, *succotash*¹ proaspăt și salată verde. Box era tot în camera de lucru, dar Agnes presupunea că va fi curând atras de aroma cărnii rumenite combinată cu cea de usturoi și rozmarin. În ultimele trei seri, comandaseră mâncare thailandeză.

– Mamă, cunoști pe cineva cu numele de Trevor sau Anna Jones? întrebă Agnes.

Dabney tocmai amesteca salata. Agnes sesiză o ezitare de o fracțiune de secundă în felul în care mama ei mânua ustensilele de bucătărie.

¹ Salată de porumb dulce cu fasole, mazăre, uneori ardei gras și roșii

- Nu, răspunse Dabney.

- Nu? se miră Agnes. Tu cunoști pe toată lumea. Nu-i știi pe Trevor și pe Anna Jones? Care stau pe Polpis Road?

- Nu, repetă Dabney. O privi pe Agnes fix în ochi. Nu, întări ea. Nu cunosc nici un Trevor și nici o Anna Jones.

Dabney

Consiliul director se întrunea de patru ori pe an: în ianuarie, în aprilie, în iulie și în octombrie. Dabney detesta aceste întruniri. Începea să se teamă de ele cu câteva săptămâni înainte, deși întotdeauna se desfășurau fără incidente.

Ședințele aveau loc în sala de consiliu, care era mică și sufocantă. Aceeași încăpere unde Dabney dăduse buzna peste Nina și Jack Copper. În acel spațiu se găseau o masă dreptunghiulară și zece scaune. Existau o singură fereastră micuță, care se deschidea în partea de sus, și o singură priză la care Dabney conecta un ventilator al cărui picior era șubred. Ventilatorul împrăstia hârtiile tuturor celor prezenți și făcea mult zgomot, dar experiența îi învățase pe participanți că, în absența lui, ședința din luna iulie ar fi fost insuportabilă.

Toți cei zece directori veneau la ședința din iulie, fiindcă participau Elizabeth Jennings și Bob Browning, singurii rezidenți nepermanenți ai insulei membri în consiliu. În mod normal, Dabney stătea în picioare la această ședință, întrucât nu era loc și pentru cel de-al unsprezecelea scaun, iar ea nu se număra printre egali. Ea era o simplă angajată. Ceilalți erau șefii ei.

Dabney întocmise raportul financiar și cererile de subvenții adresate de consiliul regional de turism, precum și un raport complet asupra Weekendului Narciselor Galbene și un proiect pentru activitatea Plimbare de Crăciun. Pusese în mijlocul mesei douăsprezece sticle cu apă rece și câteva pixuri de rezervă. Nu-și dădea seama din ce motiv

se simțea atât de neliniștită. La aceste întruniri, totul se desfășura ca la carte. Directorii o ascultau pe Dabney informându-i despre bunul mers al Camerei, se uitau la rapoartele de finanțare, complete și detaliate, deși nimeni nu le citea vreodată. Pur și simplu dădeau din cap aprobator și admirativ, iar Vaughan chiar o bătea ușurel pe creștet pe Dabney ca pe un cățel cuminte, după care ședința se încheia.

În ziua aceea, membrii consiliului sosiră pe rând, salutând-o pe Dabney ca de obicei. Jeffrey Jackson o sărută pe obraz ca întotdeauna, iar Martha se arătă interesată de noul ei laptop, de parcă ar fi fost un animal de companie. Betty și Karen se arătară mai îndatoritoare ca de obicei. Betty chiar îi oferii lui Dabney locul ei la masă, dar Dabney refuză. Trebuia să se țină tare. Nu putea lua loc cât timp unul dintre directorii ei stătea în picioare.

Bătrânul domn Armstrong, de la firma Nantucket Auto Body, zise:
– Dabney poate sta la mine în brațe.

Toți izbucniră în râs, deși mai mult din politețe, fiindcă domnul Armstrong era un bătrân depravat, căruia probabil i-ar fi plăcut s-o țină pe Dabney pe genunchi.

Elizabeth Jennings n-o salutase și nici măcar nu se uita spre ea, ceea ce-i dădea lui Dabney o senzație de rău organic. Dabney luă un teanc de hârtii din mijlocul mesei și i-l întinse lui Elizabeth.

– Poftim, Elizabeth.

Aceasta luă hârtiile fără să-i mulțumească și fără să-i arunce măcar o privire. În schimb, se întoarse imediat spre Karen, agenta imobiliară, care după toate aparențele fusese, cu o seară înainte, împreună cu Elizabeth, la restaurantul Company of the Cauldron. Amândouă începură să comenteze despre somonul comandat acolo.

Îi dăduse peste nas, se gândi Dabney. Fusese umilită. Ca să vezi! Se uită pe rând la cei adunați în jurul mesei, să vadă dacă mai remarcase cineva. Bineînțeles că fiecare își vedea de treaba lui sau studia hârtiile, preocupat de misiunea de a menține Nantucketul ca reper turistic animat și popular.

Pe toată durata ședinței, Dabney funcționează pe pilot automat, ventilatorul răcorindu-i spatele. Era singura modalitate de a depăși acele momente fără să leșine. Trebuia să se țină tare. Se consolă cu gândul

că nu ea se comportase necivilizat la petrecerea lui Elizabeth, ci Box și Clen. Clen îi spusese că încercase să iasă din salon când dăduse cu ochii de Box, dar Box inițiasse o conversație care foarte curând scăpase de sub control. Se încăieraseră pentru Dabney, dar Elizabeth Jennings nu avea de unde să știe asta. Poate era supărată pentru reacția lui Box sau pentru paharul spart de Clen.

Bugetul era în ordine, cererile de finanțare fuseseră completate meticolos și existau fonduri din belșug, în asemenea măsură încât Dabney decisese să facă ceea ce rareori făcea, și anume să ceară o mărire de salariu – nu pentru ea, ci pentru Nina Mobley. Aerul din încăperea devenise irespirabil, și Dabney avea senzația că i se scursesese tot sângele din trup. Părul roșcovan al lui Elizabeth Jennings rămăsese perfect pieptănat și netezit, dat după o ureche, iar unghiile ei erau fără cusur, date cu oja roz-pal.

La petrecere, îl ținuse pe Clen de braț cu un gest foarte posesiv.

Nu-i al tău, i se adresă Dabney în gând. E al meu.

Dabney își dresese glasul ca să-și facă simțită prezența. Nu-l prevenise pe Vaughan că avea de gând să ceară o mărire de salariu, fiindcă la sfârșitul fiecărei ședințe el întreba dacă mai sunt probleme în afara ordinii de zi.

Aerul din încăperea devenise înăbușitor, astfel că lui Dabney începeau să i se împăienjenească ochii. Bob Browning moțăia. Karen, agenta imobiliară, trimitea mesaje pe mobil în văzul tuturor.

– Totul pare a fi în ordine, declară Vaughan. Mai sunt și alte probleme?

– Da, răspunse Dabney.

Toate privirile se întoarseră spre ea. Dabney simțea înțepături în tălpile picioarelor. Oare era posibil să-ți amorțească tălpile din pricina statului în picioare?

– Te ascultăm, Dabney, o îndemnă Vaughan.

– Aș vrea să solicit o mărire de salariu, zise Dabney.

Un murmur străbătu încăperea.

– Chiar meriți, comentă Jeffrey Jackson, care de regulă îi ținea necondiționat partea lui Dabney.

– Nu pentru mine, explică Dabney. Bineînțeles că nu. Mie îmi ajunge remunerația pe care o primesc. Mă gândeam la Nina Mobley. A făcut o treabă extraordinară, a preluat și mai multe sarcini, îndeosebi în ultimele luni. Dabney făcu o pauză. Aș sugera să i se acorde o mărire de douăzeci la sută.

Elizabeth Jennings pufni disprețuitor și râse cu un aer de superioritate.

– Ei bine, comentă ea, frumoasă bombă la final de ședință.

Bombă, se gândi Dabney. Chiar așa se exprimase Elizabeth, *bombă*? Dabney se clătină. Simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Întinse mâna să se sprijine de spătarul scaunului pe care ședea Martha.

– *Cât* cere? tună bătrânul Armstrong.

– Nina nu cere nimic, preciză Dabney. Eu cer. Vreau să spun, eu cer... pentru ea. Ea nici nu știe de solicitarea asta. Dar merită o mărire. Aș dori să i se acorde. Își face treaba și... *o face și pe a mea*, fu cât pe ce să adauge. Își dădu seama în ultima clipă cât de prost ar fi sunat. Și se descurcă foarte bine.

– Ne place să credem că *toți* vă faceți treaba bine, zise Elizabeth. De asta vă plătim. Ca să vă faceți treaba bine. Nu primiți bani în plus pentru că vă faceți treaba bine.

Elizabeth o sfredelea pe Dabney cu privirea. O ura pe Dabney. Dar de ce? Până atunci, Dabney nu avusese niciodată vreun dușman. Existase Jocelyn, la Yale, la acel nenorocit de picnic din portbagaj. Jocelyn fusese îndrăgostită de Clen, indiferent ce ar fi însemnat „îndrăgostit“ la vârsta aceea. Acum, Elizabeth urmărea să pună mâna pe Clen și cumva știa că Dabney îi stătea în cale. Dar de unde știa?

De unde știa?

– Nu mai contează, spuse Dabney.

Își urmări cu privirea mâna mișcându-se încet prin fața ochilor, ca și cum ar fi șters ideea de a obține o creștere salarială pentru Nina Mobley.

– Stai puțin, hai să discutăm pe tema asta, interveni Jeffrey Jackson.

Jeffrey Jackson avea o pată roșiatică ce se întindea pe gât și pe jumătatea inferioară a obrazului. În școala elementară, doi colegi își

bătuseră joc de el, iar Dabney îi luase apărarea. De atunci, Jeffrey fusese întotdeauna un devotat susținător al lui Dabney.

– Nu-i nimic de discutat aici, îi reteză vorba Elizabeth Jennings. Cel puțin, nu acum. Sala asta e un cuptor și s-a făcut aproape ora șase. Nu știu ce gânduri aveți voi, dar eu una am alte planuri pentru astă-seară. Cred că discuția despre mărirea salariului doamnei Mobleby ar trebui amânată pentru ședința următoare.

– De acord, o susținut Karen, agenta imobiliară.

Dabney clipi de câteva ori. Simțea cum i se preling pe spate picături de transpirație. Era curioasă cum va reacționa Vaughan Oglethorpe. Nu-i plăcea ca alți membri ai consiliului să-i încalce autoritatea, dar privind spre el, Dabney văzu că obrazul lui părea ca de ceară topită.

Am să leșin, își zise ea.

Din fericire, Vaughan întrerupse ședința, Martha se ridică, gata de plecare, iar Dabney se prăbuși pe scaunul ei.

Clendenin

Elizabeth Jennings îl invită la cină la restaurantul Straight Wharf.

– Elizabeth, trebuie să-ți spun că nu fac o figură prea grozavă într-un restaurant din Nantucket, spuse el.

– Nici o problemă, răspuse ea. Atunci, hai la mine acasă. Măine-seară la șapte.

Și închise telefonul înainte ca el să exprime vreun refuz.

Clen aduse un bax de șase beri Singha, pe care printr-o minune le găsisese la Hatch's. Era berea pe care obișnuiau s-o bea el, Mingus și Elizabeth la Bangkok și la Saigon, cu mulți ani în urmă.

Clendenin bătu la ușa lui Elizabeth cu sentimentul că era un dobitoc. Ce căuta el acolo? Retrăia oarecum niște nostalgii lipsite de sens.

Ea scoase un chiot de încântare imediat ce dădu cu ochii de el. Părea puțin abțiguită. Alt chiot, când Clen îi întinse berea.

– Singha! exclamă ea. Sigur n-am vedeenii? Ți-au livrat-o cu avionul? Și e de la gheață. Ții minte ce grozavă era o bere Singha de la gheață după ce colindam toată ziua în arșița aia cumplită? Ești un geniu!

Elizabeth purta o rochie elegantă verde-albăstruie, cu paiete, și era în picioarele goale. Era o femeie frumoasă – păr în nuanța scortîșoarei, unghii lungi, parfumată –, și Clen nu reușise niciodată să dea uitării imaginea ei ieșind din piscină în stațiunea Nha Trang. Purtând bikini roșii. Dar Elizabeth avusese întotdeauna un soi de disperare, o parte

a ființei sale care se străduia prea mult; și, la urma urmelor, Elizabeth nu era Dabney.

Masa era aranjată afară, pentru două persoane, cu lumânări aprinse în felinare. Pentru început, Elizabeth îi turnă un whisky Glenfiddich, și amândoi rămaseră să admire golful Sound de la picioarele lor.

Clen își dădu seama că era vorba de o întâlnire. Elizabeth îi dăduse întâlnire acasă la ea. Nu se gândise la asta până atunci. Își închipuise că vor fi și alți invitați sau că ea îl chemase din amabilitate sau din plictiseală. Clen era un vechi prieten dintr-o altă existență.

Mingus și Clen băuseră la greu în Saigon, la restaurantul La Caravelle, pe urmă se înghesuiseră pe o motocicletă pe care o făcuseră praf în fața Palatului Reunificării. Mingus și Clen băuseră la greu la Majestic și la Continental. Ce își mai amintea Clen? Ventilatoarele de ratan din tavan, cocktailurile Singapore Sling, cojile de arahide pe de podea. El și Mingus fumau Lucky Strike fără filtru, aprinzându-le una după alta. Țigările puseseră capăt vieții lui Mingus: cancer pulmonar la cincizeci și doi de ani.

Când aflase diagnosticul, Mingus era deja în State. Murise la Washington. Clen nu reușise să se întoarcă pentru înmormântare. Totuși, îi trimisese lui Elizabeth o scrisoare lungă, care era nu atât o dovadă de compasiune, cât un poem în proză compus din amintiri: Bangkok, Singapore, Mandalay, Rangoon, Siem Reap, Saigon, Hanoi, Hoi An – și vacanța de o săptămână în Nha Trang. Se duseseră într-o stațiune de cincisprezece stele, pentru care plătitese Elizabeth. Ea insistase să meargă și Clen, deși lui i se păruse ciudat că le strică vacanța idilică. Dar fusese raiul pe pământ, lucru de care Clen chiar avea nevoie – piscina aparent fără margini, nenumăratele sticle de vin Domaines Ott în frapieră, un anumit fel de salată picantă cu papaya verde adusă chiar sub umbrelă. Într-o seară, când Mingus se dusesese devreme la culcare, Clen și Elizabeth plecaseră de la restaurantul unde luaseră cina, pornind în plimbare către un loc de pe plajă. Amândoi băuseră destul de mult și Clen abia era în stare să admire luna oglindită în

Marea Chinei de Sud. Ceva se întâmplase, ea spusese ceva sau poate el, și Elizabeth își apropiase mult obrazul de al lui. *Sărut-o*, se gândise el. Ar fi fost cu neputință să n-o facă. Acel bikini roșu. Dar Clen se trăsesse înapoi, se ridicase și se scuturase de nisip.

– Am înțeles greșit? întrebuse ea. Am văzut că te uitai la mine.

Înțelesese greșit? Nu, nu înțelesese greșit. Asta se întâmplase înainte ca Clen s-o întâlnească pe Mi Linh, pe vremea când se simțea singur. Chiar *se uitase* la Elizabeth, se uitase toată săptămâna. Dar Clen nu era omul care să-și trădeze singurul prieten adevărat. Prin urmare, se înclinase în fața ei și plecase la culcare.

Acum Elizabeth îi adresase o întrebare, dar Clen nu o auzise. Ceva legat de cuvântul *Orient*.

– Poftim? zise el.

– Ți-e dor de Orient?

– Oh, răspunse el. Nu știu. Uneori. Îmi lipsesc unele lucruri. Mâncarea din Thailanda, călugării din Cambodgia, barurile de hotel din Vietnam. Dar nu cine știe ce. Nu pe cât mi-am închipuit. Dar ție?

Elizabeth își sprijini bărbia în palmă.

– A fost o perioadă din viața mea la care țin foarte mult, răspunse ea. Dar s-a încheiat. N-am să mă întorc acolo niciodată. Tu?

– Doar dacă mă cheamă cei din Singapore, spuse Clen.

În clipa următoare, își dădu seama că era atât de legat de Dabney încât, chiar dacă i s-ar oferit o slujbă în Singapore, ar refuza-o. Nu avea de gând s-o părăsească a doua oară.

Cina era servită de personalul firmei de catering. Alți bărbați poate ar fi fost impresionați, dar Clen se simțea doar trist. Să fii invitat la cină și să mănânci mâncare gătită de alții?

Ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, li se servi mușchi de vacă la grătar. Clen își privi neajutorat farfuria. Nu putea tăia friptura. Era unul dintre motivele pentru care nu accepta invitații la masă în oraș.

Apucă furculița și gustă din cartofii gratinați, după care puse furculița la loc pe masă cu un zângănit.

– Oh, Doamne! exclamă Elizabeth. Iartă-mă. Nu m-am... gândit.

– Nu face nimic, o liniști Clen. E-n regulă.

Elizabeth se uită în jur, după vreunul din chelnerii angajați, dar trei dintre ei aveau treabă la bucătărie. Se ridică în picioare.

– Dă-mi voie s-o tai eu.

Clen schiță o grimasă. Era o situație umilitoare pentru amândoi: cum să-i taie Elizabeth friptura precum unui copil?

– N-am știut niciodată cum ai ajuns în situația asta, zise Elizabeth.

– Care situație? întrebă Clen.

– Brațul tău, preciză ea. Ce s-a-ntâmpnat?

Khmerii Roșii, se gândi el. *Maceta. O poveste plicticoasă.*

Ca să mai atenueze stânjeneala de moment, Clen îi spuse adevărul. Scria un articol despre fete cumpărate în provincie și vândute la Bangkok ca să se prostitueze. Avea o sursă, o femeie de treizeci de ani, a cărei fetiță de treisprezece ani dispăruse și, din câte se pare, se prostitua pe Khao San Road. Clen scotocise toate bordelurile renumite în căutarea fetei, pe care o chema Bet. Bet avea pielea de culoare deschisă și pistru; bunicul ei fusese un irlandez pe nume O'Brien. Datorită culorii neobișnuite a pielii ei, oamenii și-o aminteau. Clen pătrunsese din ce în ce mai adânc în lumea interlopă a orașului. I se oferiseră fete din ce în ce mai tinere, până când i se propuseseră serviciile unei copile care nu putea avea mai mult de nouă ani. Îi povesti lui Elizabeth că-și simțise sufletul ca o crenguță uscată ce tocmai se frânsese în două. Luase fetița și voise s-o scoată de acolo. Ea începuse să țipe. Nu voia să meargă cu Clen. Nu-l cunoștea, nu-și dădea seama că el încerca s-o salveze, iar el nu cunoștea limba suficient de bine ca s-o liniștească. Știa cuvântul thailandez pentru poliție, *tarwc*, dar asta nu făcuse decât s-o înspăimânte și mai mult pe copilă.

Clen nu apucase să facă nici cincizeci de metri pe alee, că fata îi fusese smulsă din brațe de paznicii bordelului. Aceștia erau mai mici de statură decât Clen – toți bărbații originari din sud-estul Asiei erau

mici de statură –, dar erau patru sau cinci la număr și toți păreau instruiți în arte marțiale. Îl bătuseră pe Clen pînă îl umpluseră de sânge și-i rupseseră brațul în patru locuri; una dintre aceste fracturi era deschisă, așa că singura soluție a medicilor de la spitalul unde ajunsese în cele din urmă fusese să-i amputeze brațul puțin mai jos de umăr.

Clen își împinse farfuria deoparte. Povestea aceasta avea darul să taie pofta de mâncare.

Elizabeth abia putea să respire.

– Oh, zise ea. Se întinse peste masă și-l prinse de mîna dreaptă. De-asta ai plecat?

– A fost unul dintre motive, răspunse Clen. În același timp, mi-am dat seama că nu voi fi niciodată numit în redacția din Singapore. Își trase mîna din mîna ei. Am supărat pe cine nu trebuia când scriam articolul despre bătaia cu bastonul.

– Pe cine? întrebă Elizabeth.

– Pe Jack Elitsky.

– L-am cunoscut pe Jack, spuse Elizabeth. Mingus l-a ajutat o dată într-o chestiune, nu mai țin minte ce anume; parcă mi s-a șters tot din minte de când m-am întors în țară.

– Jack n-a avut nici o vină, explică Clen. Eu am fost un măgar îngâmfat. Niciodată n-am suportat bine autoritatea.

– Un rebel, comentă Elizabeth.

– Cam așa ceva, încuviință Clen.

Depășiră amândoi un moment stânjenitor la ușă, când își luară rămas-bun. Clen se grăbise toată seara să ajungă la acest moment, refuzând desertul, vinul de Porto și încă un pahar de scotch, dorindu-și doar să ajungă cât mai repede acasă și să-i trimită un mesaj pe telefon lui Dabney. Nu mai știa nimic de ea din ziua de 4 Iulie, când o ignorase cumva după încăierarea cu economistul. Dar acum îi simțea cumplit lipsa.

O sărutare scurtă pe obraz, se gândi el. Mulțumesc pentru cină.

Elizabeth se sprijini de ușa de la intrare, rămasă închisă, barându-i drumul. Privi în sus spre el, pe sub șuvițele ondulate în nuanța scorțișoarei, o privire de sirenă. Probabil că trucul funcționase cu alți bărbați.

– La petrecerea mea de 4 Iulie... zise ea. Când erai în salon cu soții Beech... Ce s-a-ntâmplat? V-ați bătut? Habar n-aveam că-i *cunoști* pe soții Beech.

– Nu-i cunosc, răspunse el, după care preciză: Adică nu-l cunosc pe profesor. Dabney a fost iubita mea când eram în liceu.

– *Zău?* se miră Elizabeth. Interesant.

– Nu știu cât e de interesant, se grăbi să replice Clen. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Elizabeth să-și închipuie că între el și Dabney există ceva „interesant“. Au trecut secole de-atunci. E de domeniul trecutului.

– Am văzut-o acum câteva zile la ședința noastră de consiliu, îi spuse Elizabeth. Mi se pare că nu arată prea bine. E cam palidă și foarte slabă. Pare să fie un caz de hepatită C, deși nu sunt doctor.

Dabney îi spusese lui Clen că fusese gata să leșine. Îi povestise că în sală erau aproape treizeci și opt de grade și că fusese atât de agitată înainte de ședință încât sărise peste masa de prânz. Acum, că auzise și părerea lui Elizabeth, Clen își dădu seama că Dabney *chiar* era palidă – era galbenă ca ceara – și foarte slabă. Zilele trecute, îi număruse vertebrele de pe șira spinării. Se îndoia că ar fi avut ceva atât de grav precum hepatita C, dar intenționa să-i sugereze cu blândețe să consulte totuși un doctor.

Clen își dresе glasul.

– Îți mulțumesc pentru cină.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, dar Elizabeth îi prinse obrazul cu amândouă palmele și-l sărută apăsător pe buze.

Clen se trase înapoi. Pe chipul ei se așternu brusc o expresie umilită, amintindu-i de acea noapte, de demult, lângă Marea Chinei de Sud. *Oh, fir-ar să fie!* își zise el. Oare îi dăduse de înțeles că asta vrea

de la ea? Își închipuise Elizabeth cumva că el avea să fie mai receptiv la farmecele ei acum că Mingus nu mai era?

– Elizabeth, spuse el.

Ea deschise ușa.

– Îți mulțumesc că ai venit, îi spuse, recăpătându-și calmul. Aceași gazdă impecabilă dintotdeauna. A fost o seară minunată.

– Minunată, într-adevăr, încuviință el, abia stăpânindu-se să n-o ia la fugă prin iarba scăldată în razele lunii.

Dabney

Miranda Gilbert și logodnicul ei, doctorul Christian Bartelby, urmau să-și petreacă weekendul la ei, la fel ca în ultimele trei veri. Dar, cu câteva zile înainte, Miranda telefonă ca să anunțe că logodnicul ei nu putea veni. Avea treabă la spital.

– Sunt convinsă că nu vreți să vin numai eu singură, adăugă Miranda.

– Cum să nu! obiectă Dabney.

Spusese asta doar din politețe. În realitate, cea mai bună variantă ar fi fost ca Miranda să anuleze vizita de tot. Dabney voia să-i vorbească lui Box despre Clendenin, și asta i-ar fi fost cu neputință cât timp aveau un musafir în casă.

– Minunat! exclamă Miranda. Mă și vedeam pusă în fața tristei opțiuni de a merge singură la cinema sau de a cheltui prea mult pe Newbury Street. Atunci, rămâne cum am stabilit.

Dabney închise telefonul cu un neașteptat sentiment de ușurare. I se luase o greutate de pe inimă.

Nu voia să-i spună lui Box despre Clendenin. Era prea îngrozitor.

Asta-i viața pe care o ducem.

Miranda sosi vineri după-amiază, cu numai câteva minute înainte ca Box să aterizeze cu avionul de la Washington, așa încât se înghesu-iră toți în automobilul Impala și poriră spre casă împreună. Dabney

nu-i spusese lui Box că doctorul Bartelby nu mai putea să vină, și Box era evident descumpănit s-o vadă pe Miranda singură. Femeia profită de ocazie și tot drumul până acasă nu mai conținea să-i mulțumească lui Dabney pentru că fusese de acord ca ea să vină singură. Bostonul era un cuptor în această perioadă a anului, spuse Miranda, lucru pe care Box îl știa prea bine.

– Mmmm, da, confirmă Box.

Odată ajunși acasă, Miranda începu să-i turuie lui Dabney despre cât de încântătoare era camera lor de oaspeți. Mai frumoasă decât cele de la hotelul Four Seasons, declară ea. Miranda era o femeie înaltă, cu păr blond-roșcat, un ten ca de porțelan, ochi verzi și nasul puțin cam ascuțit pentru a putea fi numită cu adevărat frumoasă. Purta o rochie din bumbac roz-pal și o pereche de sandale fără toc, cu barete împletite. Părul i se încrêțise de la umezeală, iar felul ei de a fi era mai deschis și mai agreabil decât își amintea Dabney din alte veri. Aproape că părea *frivolă* – dar oare era posibil? Pe urmă, Dabney își dădu seama că nu numai rochia Mirandei era roz, ci și aura ei. Răspândea o lumină de culoarea trandafirilor cățărați New Dawn în toată splendoarea lor.

Miranda avea aură roz!

Cu Box?

Miranda Gilbert și Box, cuplul perfect? Dabney fusese întotdeauna puțin geloasă pe Miranda, dar niciodată nu-și închipuise... niciodată în vizitele precedente nu existase vreun indiciu... dar, desigur, în celelalte ocazii fusese întotdeauna însoțită de doctorul Christian Bartelby... din pricina căruia, cumva... Dabney nu văzuse aura.

Buun, își zise Dabney. Ca să vezi!

– Te las să te instalezi, îi spuse Dabney. Să-ți aduc ceva de băut? Un pahar de Shiraz? Un gin tonic?

– Oh, un gin tonic ar fi grozav! exclamă Miranda. Se trânti pe pat. Dabney, trebuie să-ți spun că aici e raiul pe pământ. În fiecare an, aștept cu nerăbdare acest sfârșit de săptămână. Dar Christian... e așa de prins cu pacienții lui. Pur și simplu n-a reușit să-și ia liber.

Dabney încuviință din cap.

– Mă întorc imediat cu băutura.

Cina consta din antricot de vită și legume de fermă marinate, gătite la grătar, o salată verde mare, câteva chifle bune și cantități mari de Shiraz. Dabney așezase masa afară și îi îndemnase pe Box și pe Miranda să ia loc și să stea la taclale cât timp pregătea ea cina.

– Ai nevoie de ajutor? întrebuse Miranda.

– Sunt genul care vrea să facă totul singură, răspunsese Dabney.

Box tăcuse câteva clipe.

– Confirm, adăugase el.

Și toți trei pufniseră în râs.

Dabney zăbovi în bucătărie, tot aruncând câte o privire pe fereastră. Roz? Miranda avea aură roz, dar Box nu emana nimic. Absolut nimic. Dacă aura lui avea vreo culoare, era culoarea eterului. Pentru că Dabney era în preajmă și influența negativ câmpul energetic.

Se scuză imediat după ultima înghițitură de *sabayon* cu căpșune proaspete. Practic, nu se grăbea. Cum s-ar fi putut *grăbi* la *sabayon* făcut în casă și la căpșunile micuțe și delicioase? Totuși, de îndată ce termină de mâncat, Dabney se ridică și strânse masa, spunându-i Mirandei, care se pregătea să protesteze:

– Stai aici și simte-te bine, ți-am zis că-mi *place* să fac eu totul.

Dabney duse vesela de desert la bucătărie și mai ieși o dată în grădină ca să umple din nou paharele cu Shiraz. Box și Miranda erau adânciți într-o conversație despre economistul Milton Friedman, subiect îndrăgit de amândoi, Milton Friedman fiind tema lucrării de doctorat a Mirandei. Dabney bănuia că nici unul din ei nu-i remarcase prezența. Paharele lor ar fi putut la fel de bine să fie umplute de niște zâne.

Asta e bine, își zise ea. Poate că era soluția tuturor problemelor ei.

Și totuși, bineînțeles că era supărător. Avea Dabney să cedeze altei femei bărbatul cu care era căsătorită de douăzeci și cinci de ani? Miranda emana o strălucire ca un bujor înflorit – mai intensă decât rozul propriu-zis. Era îndrăgostită de Box, *moartă după el*, iar Dabney socotea că Box merita un asemenea sentiment. Dabney îl adorase pe

Box, îl respectase și chiar îl dorise, dar oare fusese vreodată moartă după el?

Continuă să-i privească de la fereastra bucătăriei, în timp ce clătea vasele, și simți un junghi în inimă – nu chiar de gelozie față de Box, deși o asemenea emoție nu putea fi lesne trecută cu vederea. În ultima vreme, avusese o mulțime de astfel de... impulsuri, presupunea ea. Era bolnavă de dragoste.

Îi trimise mesaj pe telefon lui Clen. *Acum?*

Până să așeze vasele în scurgător, sosi și răspunsul.

Da, te rog să fii aici încă de acum cinci minute.

Dabney răsufă adânc. Oare putea pleca de acasă neobservată? Presupunea că da. Va spune că se duce la culcare. Existau toate șansele ca Box și Miranda să mai rămână trei o oră-două, vorbind despre Friedman, pe urmă despre Tobin, apoi despre Larry Summers. Discuția se putea lungi la nesfârșit. Dabney va da o fugă să-l vadă pe Clen cinci minute, apoi va veni numaidecât acasă.

Băgă capul pe ușa din spate.

– Eu mă retrag la culcare. Mai aveți nevoie de ceva?

Box turnă restul de vin în paharul Mirandei și-i întinse lui Dabney sticla goală.

– Mai avem?

– Sigur! răspunse ea veselă.

Obrajii lui Box se îmbujoraseră așa cum se întâmpla după câteva pahare de vin, dar în continuare nu emana nici un fel de aură. Probabil fiindcă era Dabney de față. Bineînțeles! Trebuia să-i lase singuri. O năpădi un val de amețală și se sprijini de bufet. Nu numai că se implicase într-o legătură îngrozitoare, extraconjugală, dar spera ca și alții să-i urmeze exemplul, așa încât ea să se simtă mai puțin vinovată.

Dabney se grăbi să deschidă încă o sticlă de Shiraz.

Aproape că era prea simplu. Se strecură afară pe ușa de la intrare și se sui la volanul automobilului Impala.

Chiar când făcea sensul giratoriu, zări mașina lui Agnes, nu cu mult în urma ei. Oare Agnes o văzuse? Nenorocita de mașină Impala nu putea trece neobservată. În ultima vreme, Agnes se arătase

suspicioasă. Dabney își imagina că fata ar fi fost în stare să facă sensul giratoriu și să pornească pe urmele mamei sale. Era nevoită să renunțe.

Însă Agnes fie visa cu ochii deschiși, fie vorbea la telefon cu CJ, fiindcă ieși din sensul giratoriu și se îndreptă spre casă. Dabney apăsă pe accelerație.

– Am avut o întâlnire cu Elizabeth Jennings, îi povesti Clen.

Dabney simți o durere ascuțită în stomac, ca și cum niște cuțite extrem de tăioase i-ar fi sfâșiat organele interne.

– O întâlnire?

– M-a invitat la cină. Am presupus că mai avea și alți invitați, dar am fost numai noi doi.

Dabney și Clen stăteau tolăniți pe așternutul lui de lux, în pielea goală. Sărutul prelung pentru care venise Dabney le zăpăcise mințile amândurora, deși Dabney îi spusese lui Clen că nu avea prea mult timp la dispoziție.

Oare Agnes o văzuse? se întrebă Dabney. Nu cumva va da buzna peste Box și Miranda într-un moment nepotrivit, anunțând: *Tocmai am văzut-o pe mama la volan în sensul giratoriu. Unde s-a dus?*

Dar îngrijorarea ei pălea la gândul că Clen și Elizabeth luaseră cina între patru ochi.

– Și cum a fost? întrebă ea cu glas răgușit.

– M-a servit cu friptură, răspunse Clen. Pe care n-am putut s-o tai. Dabney făcu o grimasă.

– Au! exclamă ea. Și despre ce-ați discutat?

– Ne-am amintit de zilele frumoase de odinioară, de sosul de pește și de toaletele din Asia. M-a întrebat ce s-a întâmplat cu brațul meu.

– I-ai spus adevărul?

– Da.

Dabney pufni prelung. Durerea care-i ardea măruntaiele era atât de ascuțită, că-i venea să țipe. Avea senzația că trupul îi era tranșat ca pentru friptură de zece bucătari japonezi.

– E ceva destul de intim, comentă Dabney. Ați fost și mai intimi de atât?

– A vrut să mă sărute, îi spuse Clen.

Oh, Doamne, nu! Dabney scoase un geamăt și se ghemui cu genunchii la gură, poziție în care durerea deveni și mai insuportabilă. Începu să plângă. Avea să piardă totul și pe toți. Își aminti cum îi surprinsese pe Clen și pe Jocelyn, cu treizeci de ani în urmă, la picnicul „din portbagaj“ de după meciul disputat între Yale și Harvard, Jocelyn cu mâinile afundate în părul des al lui Clen.

Clen o cuprinse cu brațul.

– Nu plânge, Cupe. Nu i-am răspuns la sărut. Am fost chiar necioplit, am împins-o într-o parte și am plecat. O mușcă ușor pe Dabney de ceafă. Știi bine că eu trebuie să trăiesc cu gândul că tu dormi alături de economist noapte de noapte.

– Știu, hohoti Dabney.

– Dar pentru mine nu există altă femeie pe lume, adăugă Clen. Pur și simplu nu există. Ești unica.

Când Dabney opri mașina pe alee, casa era cufundată în întuneric, așa că răsuflă ușurată. Nu voise să plece de lângă Clen, mai ales după întâlnirea lui cu Elizabeth Jennings. *Oricine, dar nu Elizabeth Jennings*, își zise Dabney. Nu-și dădea seama care era izvorul acestei aversiuni. Elizabeth era superficială și inofensivă... și totuși, Dabney trebuia să admită că Elizabeth nu era nici superficială, nici inofensivă. La ședințele Camerei, se arăta a fi o fire decisă și perseverentă. Dintre toți membrii consiliului, Elizabeth era singura pe care Dabney simțea nevoia s-o impresioneze. Poate din pricina averii sau a originii ei aristocratice. Elizabeth și Clen aveau amintiri comune despre o lume pe care Dabney nu putea nici măcar să și-o imagineze. Elizabeth îl va prinde în laț pe Clen, îl va trage după ea la Washington, îl va introduce în toate mediile importante.

Clen va ajunge să publice la *Post*. O va însoți pe Elizabeth la Kennedy Center și la baluri de inaugurare. Va preda un curs la Georgetown și va bea la Clubul Național de Presă. Clen va deveni alt om.

Dabney zăbovise acasă la Clen mai mult decât avusese de gând, lăsându-l s-o calmeze, așteptând să se mai domolească junghiurile ascuțite din abdomen, ca să se poată ridica în picioare.

– Mi se pare că ai slăbit cam mult, Cupe, îi spusese Clen înainte de plecare. Te-ai gândit să mergi la doctor?

Dabney scosese un icnet involuntar.

– La doctor?

– Ești foarte slabă, adăugase el. Numai piele și oase. Iar pielea ta a căpătat o tentă ciudată. Mi-ai spus și că a fost cât pe ce să leșini în sala de ședințe. Îmi fac griji pentru tine.

Dabney își imprimase un surâs pe față, șui ca un tablou înclinat pe o parte.

– Sunt bolnavă de dragoste, zise ea.

– Te tot aud spunând asta. Totuși, Cupe...

Dabney îl sărutase de rămas-bun și pornise grăbită spre mașină.

Ajunsa acasă, deschise încet ușa de la intrare, pe care cei ai casei o foloseau rareori. Când pași înăuntru, scoase un țipăt de surpriză.

Box stătea în picioare în fața ei, barându-i drumul spre scări.

– Unde-ai fost? întrebă el scurt.

– Poftim?

– Adevărul, Dabney.

– M-am plimbat cu mașina cu capota ridicată, răspunse ea. Aveam nevoie de aer.

– Te-ai plimbat cu mașina?

– Da.

– Și nu te-ai oprit nicăieri? insistă el. Nu te-ai văzut cu nimeni?

Până în acel moment, Dabney îi spusese oarecum adevărul.

– Am niște dureri cumplite, Box, îi mărturisi ea. Tot nu mă simt bine.

El o privi printre pleoapele îngustate.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Te-ai oprit undeva? Te-ai văzut cu cineva?

Dabney nu-i putea spune adevărul, dar nici nu-l putea minți.

– Nu pot să cred că mă întrebi așa ceva, zise ea. Nu pot să cred că-ți *pasă*. Ani întregi, nu mi-ai acordat nici cea mai mică atenție, Box.

Și acum, dintr-odată, te interesează unde-am fost, dacă m-am oprit pe undeva, dacă m-am văzut cu cineva?

- Ești soția mea, răspunse el.

- Da, întări ea. Sunt.

- Spune-mi adevărul!

Spune-i adevărul, se îndemnă ea. Ți-a cerut-o singur. Merită asta.

- M-am plimbat cu mașina, zise Dabney. M-am plimbat pe insulă.

Mersul cu mașina îmi face bine.

- Lasă tâmpeniile! răcni el. Ceva se întâmplă, și vreau să știi și eu ce anume.

Trânti cu putere ușa, de se zguduiră toți pereții din temelii. Și totuși, Dabney răsufla ușurată că ușa de la intrare era acum închisă, fiindcă zărise cu coada ochiului cum se aprinde lumina peste drum, la casa familiei Roseman. Ce-or fi zicând York și Dolly Roseman de țipetele care răsunau dinspre locuința familiei Beech, unde locuiau doi dintre cei mai civilizați oameni pe care-i cunoșteau? Oare le-ar veni să creadă? Nu, își vor închipui că se întâmplă ceva cumplit. Vor chema poliția.

- Nu mă simt bine, repetă Dabney. Antibioticele nu m-au ajutat. Am crezut că e alergie la gluten, dar...

- Trebuie să mergi la un doctor, declară Box.

- Da, șopti ea.

- Un doctor adevărat, adăugă Box. La Boston.

- Bine.

Dabney spera că, dacă acceptă, o lasă în pace.

- Încă ceva, continuă Box. Când am stat de vorbă cu necioplitul ăla de Hughes, la petrecerea lui Elizabeth, mi-a spus că v-ați întâlnit întâmplător pe Main Street. Ai stat de vorbă cu individul ăsta, și mie nu mi-ai spus nimic. Dar nu asta-i problema. Problema e că i-ai spus că eram la Washington, la discuții cu președintele!

Doamne, Dumnezeu! se gândi ea. Acum era momentul. Nu trebuia decât să rostească cuvintele.

- Iartă-mă, zise ea.

– E reporter de ziar și, după toate aparențele, un lup neînduplecat și însetat de sânge. Nu vreau ca implicarea mea în treburile administrației prezidențiale să ajungă în *Times* sau în *Journal* ori în altă parte!

– Sigur că nu, dragule, îl liniști Dabney. Clen n-ar face niciodată...

– Habar n-avem *ce anume* n-ar face el.

– N-ar folosi nimic din ce i-am spus ca să scrie un *articol de ziar*, explică Dabney. Pot să te asigur de asta.

– Nu știam că l-ai iertat cu atâta generozitate, spuse Box. Și n-am știut că sunteți în relații atât de amicale.

– Nu suntem în relații amicale, obiectă Dabney.

– Să nu mă miști! țipă ascutit Box.

Avea stropi de salivă pe buza de jos, și ochelarii îi alunecaseră pe nas, gata să-i cadă pe jos. Era cu totul alt om.

– Te rog, încercă să-l calmeze Dabney. Te rog, nu mai răcni. Ai s-o trezești pe Miranda.

– Puțin îmi pasă de Miranda!

– Cred că ține mult la tine, spuse Dabney. De când a venit aici, e toată roz.

– Mă doare-n cot dacă Miranda e roz sau nu! nu se lăsă Box. Și sunt cât se poate de sigur că răspunsul este „nu“. E logodită și urmează să se căsătorească, Dabney.

– Dar te iubește pe tine, spuse Dabney. Iar eu văd asta.

– Tu vezi asta! Tu vezi asta! se răsti Box. Puțin îmi pasă mie dacă vezi sau nu! Am auzit destul despre aure roz și perechi perfecte, cât să-mi ajungă pentru toată viața! Nu cred în așa ceva, Dabney. Nu cred în asta nici cât negru sub unghie!

– Nu m-am înșelat niciodată, preciză Dabney.

– Te înșeli în privința mea și a Mirandei! De asta *pot* să te asigur!

În acel moment, Dabney zări silueta Mirandei în capul scării.

– Plec mâine-dimineață, anunță ea. N-am știut... n-am... știut... că treceți printr-o... perioadă grea.

– Nu! protestă Dabney. Te rog, rămâi! Mâine organizăm un picnic pe plajă. Am făcut și rezervare pentru cină la Boarding House.

Miranda se clătină pe picioare. Chiar și în penumbra scărilor, Dabney îi putea desluși aura trandafirie.

- Las-o pe Miranda să plece, spuse Box. Vrea să plece.
- Nu *vreau* să plec, preciză Miranda. Dar simt că așa e cazul.
- Nu vrea să plece! întări Dabney.

Box își îndreptă umerii și se întoarse spre Miranda, ca să i se poată adresa cum se cuvine:

- Îmi cer iertare, Miranda, dar cred că ar fi mai bine să pleci mâine. Am nevoie să rămân singur cu soția mea.

Agnes

În toată copilăria ei, Agnes nu-și auzise părinții nici măcar ciondă-nindu-se. Rareori se întâmpla să nu fie de acord în vreo privință – Box era republican, iar Dabney democrată, așa că existau interminabile dispute pe teme politice. Din când în când, Box dorea să ia cina la Boarding House, în timp ce Dabney ținea să meargă la Cru sau la Ventuno. Agnes știa că între ei existau motive mai profunde de disensiune – ocupația lui Dabney legată de pețit sau obsesia lui Box pentru munca sa –, dar acestea nu fuseseră absolut niciodată tranșate astfel încât să ajungă la urechile lui Agnes.

Prin urmare, țipetele din miez de noapte o luară prin surprindere. Agnes auzea fiecare cuvânt, auzea urletele lui Box și țipetele lui Dabney. Într-un târziu, glasul Mirandei. Era o femeie curajoasă, mai curajoasă decât Agnes, care se ghemuise în pat ca un copil. Era destul de tulburată ca să ia telefonul și să-l sune pe CJ, numai că CJ n-ar fi putut să-i ofere cine știe ce sprijin. CJ i-ar fi ținut partea lui Box.

Persoana cu care Agnes chiar simțea nevoia să vorbească la telefon era Riley. Mai devreme, Agnes fusese cu Riley și cu Celerie la barul hotelului Summer House, ascultând un concert de pian, bând cocktailuri cu șampanie, petrecând ceea ce Celerie numise „o seară de oameni mari”. Celerie o târâse pe Agnes după ea la toaletă și, într-una din confidențe dintre cele care puteau să aibă loc doar într-o toaletă înghesuită, după trei cocktailuri cu șampanie, îi mărturisise: „Riley te place pe tine, nu pe mine”. Spusese asta pe un ton resemnat, lipsit de

invidie, enunțând un simplu fapt. Sunase de parcă și-ar fi dat acordul ca Agnes să-l placă și ea pe Riley.

Agnes știa că Riley o plăcea pe ea, nu pe Celerie. Asta se ghicea limpede din gesturile lui și din fiecare cuvânt rostit de el.

– Sunt logodită, răspunsese Agnes.

Celerie ridicase din umeri.

– Da, dar nu poți nega că e un tip grozav și că-i place de tine. Asta trebuie să-ți dea un sentiment plăcut.

Riley era un tip grozav, o prezență agreabilă, prietenoasă, amuzantă, era inteligent și încântător, un gentleman, iar lui Agnes îi plăcuse să-l asculte interpretând alături de pianist și bătând ritmul pe tejgheaua barului. Îi făcea bine să știe că Riley o place și, în timp ce asculta vocile părinților ei la parter, știa că-l putea suna ca să-i explice situația, iar el va găsi cuvinte de mângâiere.

O înțelegea pe Dabney, o aprecia și punea preț pe ciudățeniile ei așa cum puțini făceau, cu excepția lui Agnes.

Însă în clipa în care Agnes se hotărâse să-l sune pe Riley, discuția încetă. Se încheiase. Agnes auzi pași pe scări, apoi ușa de la dormitor închizându-se.

Te-ai oprit undeva? Te-ai văzut cu cineva?

Box puna abia acum întrebările care pe Agnes o frământau de săptămâni întregi.

Dabney

Trebuia să fie tare. Dimineată, se duse să-și facă plimbarea obișnuită, salutând cu mâna aceleași persoane, mângâind aceiași câini. Când se înapoie acasă, toți ceilalți dormeau încă, așa încât se apucă să stoarcă portocale pentru suc, să prăjească costiță și să pregătească clătite cu afine.

Era în fața aragazului, când Miranda coborî scările cu valiza în mână.

– Chiar aș dori să rămâi, îi spuse Dabney. Spera ca aromele din bucătărie să fie indiciul unei reveniri la normalitate. As, ne-am lăsat prea mult conduși de emoții, plus că am băut cu toții cam mult. Știu că Box vrea să rămâi.

Pe chipul Mirandei se așternu o umbră. Pentru o clipă, păru că e pe punctul de a izbucni în plâns. *În cazul ăsta, aș fi pusă în situația de a o consola pe femeia asta pentru iubirea neîmpărtășită pe care i-o poartă soțului meu, își zise Dabney. Cum de ajung eu în astfel de situații? se întrebă ea. Darul peștitului cu care sunt înzestrată îmi scapă de sub control. Agnes se va mărita tot cu CJ, Clen a fost la o întâlnire cu Elizabeth Jennings, iar eu am comis un dezastru cu Box și cu Miranda.*

– Te rog, rămâi, insistă Dabney.

– Nu pot, suspină Miranda. Pur și simplu nu pot.

Agnes

Luni, după serviciu, Agnes își luă rămas-bun de la excursioniștii ei și porni cu mașina spre Polpis Road numărul 436. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Era îngrozită la gândul că va descoperi secretul mamei sale, și totuși, trebuia să-l afle.

Din nou, avu impulsul de a-i telefona lui Riley. El era cel care făcuse munca de cercetaș. Ar fi trebuit să fie alături de ea, un fel de Watson lângă Agnes-Sherlock Holmes.

Găsi căsuța poștală cu numărul 436 și coti pe alee. Avea nervii încordați la maximum. Oare ce avea să descopere acolo?

Înaintă încet pe aleea lungă, cauciucurile automobilului Prius scrâșnind pe pietriș, până ajunse la un loc mai larg, în fața unei imense clădiri, asemănătoare altor case de vacanță spectaculoase de pe insulă – o splendoare cu podele exterioare din lemn și balcoane, țigle cenușii din lemn de cedru, zugrăvită într-un alb impecabil, cu un geamlâc în formă de semilună deasupra ușii de la intrare. Casa părea nelocuită. Toate ferestrele erau închise, nu se vedea nici un semn de viață. Agnes simți că i se ia o greutate de pe inimă, dar în același timp, era și ușor dezamăgită. Aceasta era adresa primită de la Riley, dar aici nu era nimic.

Pe urmă, Agnes observă că aleea cotea pe după casă și porni într-acolo. Trecu pe lângă o superbă piscină dreptunghiulară, ascunsă privirilor de niște tufe de lemn-câinesc. Observă o masă, scaune,

o umbrelă roșie din pânză și un grătar tip aragaz. În clipa următoare, zări o clădire mai mică, despre care presupuse că este casa de oaspeți.

Un bărbat ședea într-un șezlong pe verandă, trăgând dintr-o țigară.

O privea circumspect, și Agnes intră în panică. Fără îndoială, încălcase o proprietate privată, dar ar fi putut pur și simplu pretexta că greșise aleea, că se rătăcise. O căuta pe mama ei, Dabney Kimball Beech. Va avea oare curajul să spună asta?

Bărbatul aruncă mukul de țigară într-un borcan cu apă. Se ridică în picioare și se desprinse din umbrele verandei, ieșind în lumina soarelui de amiază. Agnes îi observă infirmitatea. Ceva îi reținu atenția la el. Nu-l mai văzuse până atunci, își zise ea, dar cumva îl cunoștea.

Lăsă în jos gemul portierei, ca să poată vorbi cu el, deși bărbatul era solid, bărbos, înfricoșător la prima vedere și putea fi periculos. Bărbatul o privi atent pe fata de la volan, și chipul i se luminează de efectul surprizei. *M-a recunoscut.* Și alt gând îi năvăli imediat în minte: *Dumnezeule!*

Era tatăl ei.

Perechea numărul 14: Shannon Wright și David Kimball, căsătoriți timp de șaisprezece ani

Perechea numărul 29: Shannon Wright Kimball și Hal Green, împreună de patru ani

Shannon: Sunt singura persoană căreia Dabney i-a găsit partener de două ori. Prima oară a fost, desigur, cu tatăl ei.

Am început să lucrez cu David Kimball, la secția de poliție, în 1973. Tatăl meu era și el angajat în poliție, la Brockton, astfel încât, deși am venit în Nantucket în vara anului 1972, cu gând să servesc la mese și să mă bronzez, n-a fost de mirare că am sfârșit prin a mă angaja centralistă la secția de poliție din Nantucket.

L-am cunoscut pe David cu un an înainte ca soția lui să se facă nevăzută. Prima mea impresie a fost: un tip solid, veteran din Vietnam, poate cam temperamental, plin de amărăciune ca oricare alt veteran. Era un patriot, serios, devotat slujbei lui de apărător al legii. Familia

lui se stabilise pe insulă în urmă cu patru generații, moștenise un domeniu frumușel și auzisem că era însurat cu o sezonieră simandicoasă, membră a Clubului Sankaty Beach și altele asemenea. Avea o fetiță pe nume Dabney, a cărei fotografie o ținea pe birou, dar în acel prim an, eu una nu i-am cunoscut nici soția, nici fetița. Nu veneau niciodată să-l vadă, cum făceau membrii altor familii.

Pe urmă, în decembrie 1974, soția lui, Patty Benson, a făcut un gest incredibil. Și-a dus fetița la Boston, la spectacolul *Spărgătorul de nuci*. David vorbea despre această viitoare călătorie mai mult decât despre orice altceva: fotoliile de orchestră, apartamentul de la hotelul Park Plaza din centru, paltonașul din catifea neagră pentru Dabney.

– Patty se pricepe să facă lucrurile ca la carte, spunea el.

Într-adevăr, Patty s-a priceput să facă lucrurile ca la carte. A abandonat copilul în apartamentul de hotel și a dispărut, lăsându-i douăzeci de dolari portarului și dându-i un telefon lui David ca să-l anunțe: *Vino la Boston s-o iei pe fiica noastră*.

David n-a mai primit de atunci nici o veste de la ea, și eu mă întrebam: *Oare nu-l arde curiozitatea, măcar atât?* Apoi, într-o noapte, târziu, când ne aflam amândoi la secția de poliție, a recunoscut față de mine că angajase un detectiv particular care descoperise că Patty trăia în Midland, Texas, unde lucra ca stewardesă pe un avion particular.

– Ai de gând să te duci s-o vezi? Sau să-i telefonezi? Ori să-i trimiți o scrisoare?

– La ce bun? mi-a răspuns el. Nu vrea să fie cu mine.

În anii care au urmat, David a devenit un om trist și resemnat. Trăia pentru fiica lui, dar să crești singur o fată e o chestiune delicată. O avea de ajutor pe mama lui, Agnes Bernadette, dar Agnes Bernadette era o mare figură, o femeie strașnică, cu un părul roșu ca focul, chiar și la cei șaptezeci de ani ai săi, și cu un pronunțat accent irlandez. Prin urmare, l-am ajutat și eu, din umbră, s-o crească pe Dabney. Mergeam la farmacia din Nantucket să cumpăr tampoane când îi venea ciclul. Îl sfătuiam pe David în probleme delicate precum sutienele pentru adolescente, ora de întoarcere acasă și discuțiile deschise despre sex.

În acest punct al relatării, aş vrea să consemnez că l-am sfătuit şi în favoarea mijloacelor contraceptive. Dar Agnes Bernadette era catolică de viţă veche, şi David se temea să treacă peste voinţa ei. Dabney n-a primit nici o informaţie despre mijloacele contraceptive, şi uite ce s-a întâmplat.

Vă întrebaţi dacă m-a interesat David, din punctul de vedere al unei relaţii, în toţi aceşti ani? Aş spune că, în cea mai mare parte a timpului, relaţia noastră a fost una profesională şi platonice. David avea dispoziţii schimbătoare, cea mai mare parte a timpului fiind marcat de o seriozitate concentrată, vecină cu îmbufnarea. Nu era genul care să glumească sau să flirteze. Dar au existat şi ocazii când munceam noaptea şi când David se întorcea de la vreun apel extrem de neplăcut – vreun conflict domestic, vreun beţiv care îi spărsese nasul soţiei –, şi atunci îmi relata toată tăărăşenia, după care se uita la mine într-un anume fel şi-mi dădeam seama că simte ceva. Eu mai fusesem căsătorită o dată, cu un pescar de scoici, pe nume Benjamin Copper, care plecase de pe insulă, stabilindu-se în Alaska. Ben era plecat de mult şi, deşi ocazional mai avusesem câte o aventură de o noapte, când nu eram pe insulă, nu simţisem niciodată nevoia să-l înlocuiesc.

Într-o seară târzie, în secţia pustie şi tăcută, David a fost la un pas să mă sărute. Dar şi-a reprimat pornirea, din motive pe care nu le-am aflat niciodată.

Pe urmă, s-a implicat Dabney. Era în ultimul an de liceu şi tocmai fusese acceptată la Harvard. Agnes Bernadette era foarte bolnavă şi nu mai avea multe zile de trăit. Poate că Dabney era îngrijorată că tatăl ei va rămâne singur. De Paşte, Dabney a telefonat la secţie şi m-a invitat la cină. Am acceptat fără să stau pe gânduri. Pentru o femeie singură, o sărbătoare precum Paştele era greu de îndurat. În anii precedenţi, mă dusesem la liturghie, după care sărbătorisem vizionând *Vrăjitorul din Oz* şi ronţăind un iepuraş de ciocolată.

De cum am acceptat, am început să-mi pun întrebări.

– Stai puţin, am spus. Tatăl tău ştie de invitaţia asta?

– Nu chiar, mi-a răspuns Dabney. Dar o să-i facă plăcere, Shannon. Crede-mă.

M-am prezentat la locuința familiei Kimball cu un ghiveci cu lalele, străduindu-mă să nu mă simt ca un musafir nepoftit. Lucram cu David de zece ani, dar nu fusesem niciodată invitată la el acasă. David m-a întâmpinat la ușă, îmbrăcat la cămașă și cravată. Se vedea limpede că făcuse un efort să arate bine și mirosea frumos. Eu purtam o rochie pe care o cumpărasem pentru botezul nepoatei mele. Era vaporosă și înflorată, poate puțin prea primăvărată pentru ziua aceea rece și mohorâtă de început de aprilie, dar simțeam că-mi stă bine în ea. Niciodată nu purtam așa ceva la serviciu.

– Ooo! a exclamat David. Ce bine arăți, Shannon!

Nu știam nici ce să spun, nici ce să fac. Niciodată până atunci nu ne salutasem altfel decât într-o ambianță profesională. Dar era Paștele și mă bucuram mult că sunt acolo, așa încât m-am întins și l-am sărutat pe colțul gurii. O clipă, a părut șocat, apoi s-a înroșit și a luat lalele.

Deși avea doar șaptesprezece ani, Dabney gătea excepțional. Pregătise bulete de cașcaval fierbinți și un sos de crab pentru aperitiv, iar la felul principal, mușchi de vită în crustă de hrean, cremă de spanac și cartofi la cuptor. Dabney și Agnes Bernadette beau apă, dar eu și David am împărțit o sticlă de vin roșu. Vinul fusese ideea lui Dabney. Îl adusese din pivniță, un vin bun, primit în dar de David de la un cetățean recunoscător și păstrat pentru o ocazie specială.

– Azi e o ocazie specială, nu? a spus Dabney. E Paștele și o avem la noi pe Shannon.

– Domnul fie cu noi! a spus cu glas melodios Agnes Bernadette.

Preparatele au fost delicioase, și vinul ne-a mai dezlegat puțin limbile. Am început să trec cu David în revistă cele mai memorabile apeluri la 911, pe care le promisem în decursul anilor: femeia care pretindea că soțul ei o silește să bea lichid de spălat geamuri, un tată cu o constituție corpulentă care se înțepenise în hornul casei în ajun de Craciun, costumat în Moș Crăciun. Dabney asculta și puneă tot felul de întrebări, în timp ce Agnes Bernadette făcea comentarii care se potriveau ca nuca în perete.

La desert am servit plăcintă de lămâie cu bezea, o rețetă improvizată de Dabney, care mi-a oferit apoi un coșuleț de Paști cu ouă umplute cu cremă de unt și jeleuri. A fost una dintre cele mai frumoase sărbători de Paști din câte îmi amintesc.

Dabney s-a ridicat de la masă.

– O conduc pe buni acasă, pe urmă mă duc la Clendenin. Mă întorc diseară la zece.

David a încuviințat din cap, deși, din câte îmi spusese, știam că nu-l place pe Clendenin Hughes. David intuia că puștiul nu era chiar de încredere, era prea plin de el și prea inteligent pentru binele lui.

Mi-am pus șervetul mototolit pe masă.

– Ar trebui să plec și eu, am spus.

– Nu! a protestat Dabney. Rămâi! Te rog, rămâi!

M-am uitat la David.

– Rămâi, a spus și el. Ne putem uita la *Vrăjitorul din Oz*.

Curând după aceea, am început să mă văd cu David. Păstram în mare parte secretul, făcându-ne apariția în public doar ca simpli „prietenii”, dar nu cred că păcăleam pe cineva. Agnes Bernadette a murit în ianuarie, iar la următorul Paște, în ziua de duminică, David m-a cerut în căsătorie de față cu Dabney, la masa de Paști pregătită și de data asta tot de ea.

– Voi doi vă potriviți perfect. Văd asta foarte clar.

Problema însă era că David nu se putea căsători cu mine, fiindcă era în continuare însurat cu Patty Benson. N-o căutase niciodată și nici nu-i ceruse să divorțeze oficial. Când în sfârșit s-a hotărât să facă uz de informațiile obținute de la detectivul particular ca să dea de urma lui Patty în Texas, a aflat că luase o supradoză de valium cu un an înainte și că murise.

David se temuse să-i dea vestea lui Dabney. Era convins că Dabney își petrecuse toată viața așteptând să se întoarcă mama ei. Merse la psiholog ani la rând, ca să-și vindece teama de a pleca de pe insulă, legată – din câte bănuiau atât David, cât și psihologul lui Dabney, doctorul Donegal – de faptul că fusese abandonată. Dar Dabney primise vestea ca pe ceva normal.

– Oh! exclamase ea, ridicând din umeri. Poate că ar trebui să fiu tristă? Dar abia dacă mi-o mai amintesc.

În relația cu Clendenin, Dabney nu era la fel de rațională. Legătura lor a rezistat, deși ea a mers la Harvard, iar Clen, la Yale. A urmat acel dezastruos sfârșit de săptămână, disputarea meciului Yale–Harvard la New Haven, pe când Dabney era în anul doi. Și eu, și David am crezut că totul se va încheia definitiv, dar Dabney n-a renunțat.

Pe urmă, Dabney s-a trezit gravidă la douăzeci și doi de ani. Clen era deja la Bangkok. I-a trimis un bilet de avion, dar Dabney a refuzat să părăsească insula. Urma să-și crească sigură copilul, după cum ea însăși a declarat.

A existat un moment, în timpul sarcinii, când David lucra două schimburi la rând, și eu am auzit-o pe Dabney plângând în camera ei. Am bătut încet la ușă și am deschis. Dabney și-a ridicat obrazul de pe pernă și mi-a spus:

– Urâsc dragostea, Shannon! Dragostea e cel mai rău lucru din lume!

M-am așezat lângă ea și am rămas acolo un răstimp, mângâind-o pe spate. Mă încercau oarecare sentimente materne față de ea. Am întrebat-o dacă îi e dor de Clendenin și mi-a răspuns că fiecare particică din ființa ei îi duce dorul. Am întrebat-o dacă e supărată pe Clen că nu se întoarce în Nantucket. Mi-a spus că ea îl rugase s-o lase în pace. Să nu-i telefoneze, să nu-i scrie, să nu mai ia niciodată legătura cu ea, în nici un fel. Pentru mine, asta era o noutate și eram sigură că va fi o noutate și pentru David.

– Visul lui e acolo. Nu puteam să-i cer să rămână în Nantucket, Shannon. M-ar fi urât și ar fi urât și acest copil... așa cum...

Nu și-a mai dus fraza până la capăt.

– Așa cum ce, Dabney? am întrebat-o cu blândețe.

– Așa cum m-a urât și mama mea pe mine, a spus ea.

– Mama ta nu te-a urât, am zis eu.

Dar aceste cuvinte mă scoteau din zona mea de confort. Cine eram eu ca să-i explic motivul pentru care Patty Benson făcuse ceea ce făcuse?

Dabney a început din nou să plângă.

– Am crezut că eu și Glen formăm cuplul perfect. Nu m-am înșelat în privința nici unui alt cuplu. De ce am dat greș doar în privința mea? Nu-i cinstit!

În această privință, eram de acord. Nu era cinstit.

David a murit în somn, în urma unui atac de cord, când Dabney avea treizeci și patru de ani, iar Agnes, aproape doisprezece. Au fost momente triste pentru noi toți, deși Box era acolo, ca să ne ajute să îndeplinim cele necesare.

Eu am rămas angajată la secția de poliție până am împlinit treizeci de ani de vechime și m-am putut pensiona. Pe urmă, am decis să plec din Nantucket. Mi se așternea în față spectrul singurătății – o femeie de aproape șaiszeci și cinci de ani, singură pe insulă. Aveam niște verișori în Virginia și îmi surâdea ideea să mă mut în sud, într-un loc cu climă mai blândă.

Atunci a intervenit iar Dabney. M-a întrebat dacă-l cunosc pe Hal Green, care venise pe insulă ani întregi, vară de vară, avea o casă în Eel Point, și acum se mutase definitiv în Nantucket. Soția lui murise de cancer cu câțiva ani în urmă, iar el era un om extrem de cumsecade. Dabney îl cunoștea, fiindcă Hal își înscria Fordul model A la parada din Weekendul Narciselor Galbene, în fiecare an.

– Nu, Dabney, i-am răspuns. Nu-l cunosc pe Hal Green.

– Perfect, a comentat Dabney. Asta înseamnă că n-a avut conflicte cu legea.

Eu n-am zâmbit. Știam ce e în mintea lui Dabney.

– Cred că ar trebui să-l cunoști pe Hal Green, a continuat ea. Cred că o să-ți placă de el.

– Așa crezi tu? am întrebat.

– Vino la cină sâmbătă. Am să-l invit și pe el, mi-a spus Dabney.

– Dabney...

– Te rog, a insistat ea. Tu vino!

Sunt căsătorită cu Hal de patru ani.

Clendenin

Arăta ca Dabney în urmă cu douăzeci de ani, acea Dabney care stătuse pe cheiul Steamship înainte de plecarea lui. Dar îi mai atrăgea ceva atenția la femeia asta: ochii căprui și o anumită expresie a feței pe care el o vedea doar în oglindă.

Își încleștă pumnul drept și simți încleștându-i-se fantoma pumnului său stâng. Își simțea întregul braț stâng, așa cum nu i se mai întâmplase de luni întregi decât în vis.

Nu-i venea să-și creadă ochilor.

- Agnes? murmură el cu glas abia perceptibil.

- Da, răspunse ea.

Lui Clen îi luă ceva timp ca s-o convingă să intre în casă. Îi înțelegea imboldul de a o lua la fugă. Această întâlnire neașteptată, neanunțată - și pentru el nesperată - stârnea teamă și confuzie.

- Pot să-ți ofer o ceașcă de cafea? Sau niște ceai?

Ea clipea spre el, incapabilă să articuleze vreun cuvânt.

- Să știi că nu mușc, spuse el.

Fata își mișcă imperceptibil capul, în semn de acceptare sau refuz, Clen nu era sigur.

- Am bourbon, zise el.

Ea opri motorul mașinii hibrid, mai curând jucărie decât automobil. Clen se întrebă ce părere avea Dabney despre Priusul lui Agnes.

Clen turnă două pahare de whisky Gentleman Jack, sec, și Agnes îl goli pe al ei dintr-o singură înghițitură, fără să clipească. Fiica lui.

– Mama vine aici, începu ea.

El nu-și dădea seama dacă era o întrebare sau o aserțiune.

– Da, îi răspunse. Suntem prieteni.

– Prieteni, repetă Agnes.

Clen își bău whisky-ul, după care umplu din nou paharele. Nu știa cum să procedeze în continuare. Nu știa ce-i spusese Dabney fiicei lor.

– Cum ai știut să vii aici? întrebă el.

– Asta nu pot să-ți spun.

El râse, nu pentru că ar fi fost ceva amuzant, ci fiindcă ea îi semăna atât de mult. Se simțea de parcă ar fi renăscut. Fiica lui, copilul lui, progenitura lui, ADN-ul lui, a lui, a lui, a lui. Cum de se lipsise de toate astea până atunci? Îi dădură lacrimile. Era prea mult, emoțiile îl copleșeau. Privea țintă lemnul de stejar al mesei. Agnes păstra la rândul ei tăcerea. Altă fată de vârsta ei poate ar fi țipat, ar fi făcut o criză de nervi, ar fi fost furibundă sau ar fi făcut scandal.

Oh, Dabney, se gândi el. Te rog, iartă-mă.

Nu-și dăduse seama la ce renunțase – practic vorbind – până în acest moment.

– Mama ta știe că ești aici? o întrebă el.

– Nu.

– Ai de gând să-i spui că ne-am văzut?

– Încă nu m-am hotărât.

– Ți-am răspuns la scrisoare cu ani în urmă. Dar n-am mai primit nici un semn de la tine. Ai primit scrisoarea mea?

– Da, răspunse Agnes. Mulțumesc. Mi-a făcut bine s-o citesc, și asta mi-a fost de ajuns.

– Nici pe *departe*, o contrazise Clen. Meritai mult mai mult.

– Să nu mai reluăm acum aceeași discuție, i-o reteză Agnes. Bine?

– Bine, încuviință el ușurat.

– Vreau să vorbim despre tine și despre mama, îi ceru Agnes.

Sentimentul de ușurare i se risipi.

– Cred că asta ar trebui s-o întreb pe mama ta.

- Am întrebat-o, îi explică Agnes. Toată vara a dispărut, a plecat de la birou la trei și a lipsit câte patru ore. Îi spune Ninei că are „probleme personale“. Acum câteva săptămâni, am văzut-o din întâmplare la nici un kilometru de aici și, când am luat-o la întrebări, mi-a spus că a luat prânzul la Sankaty.

Clen încuviință din cap. Nici un cunoscut al lui Dabney n-ar fi crezut povestea cu Sankaty.

- Evident, o minciună gogonată, comentă Agnes.

Clen își goli al doilea pahar de bourbon. Îi ardea buza după o țigară.

- Mama vine aici ca să te vadă. Vine în fiecare zi?

- Nu chiar.

- Sunteți... amănți?

- Agnes...

- Sunteți amănți? Da sau nu?

Tonul ei nu era furios, ci doar ferm. Revendica un răspuns. Oare Clen trebuia să-i mărturisească adevărul, să-i spună ficei lui că, într-adevăr, el și mama ei erau amănți?

- Da, răspunse el.

- De cât timp? întrebă Agnes.

Clen își turnă încă un pahar de bourbon, deși primele două îl amețiseră complet. Poate că alt bărbat ar fi fost în stare să poarte această conversație și fără a consuma alcool, nu însă și el.

- M-am întors pe insulă în aprilie. Totul a început câteva săptămâni mai târziu.

- Ooooooooooooooooooooo! exclamă Agnes.

Clen nu-și dădea seama dacă tonul ei era de oroare sau de deza-probare.

- Eu și Dabney ne iubim, Agnes. Pe noi doi ne leagă o iubire profundă, autentică, pătimașă. Așa a fost înainte ca tu să te fi născut, așa este și acum. Ba chiar mai mult acum, când fiecare din noi a dus o viață ruptă de celălalt. Dabney Kimball este rațiunea mea de a trăi și răspunsul tuturor întrebărilor mele. În acest moment, spre rușinea lui, glasul începu să-i tremure. Nu mai pot renunța la ea și de data asta.

Agnes

Când ieși de pe aleea din dreptul casei cu numărul 436, Polpis Road, Agnes era cu totul alt om.

Secretul mamei sale fusese scos la lumină: Clendenin Hughes, tatăl ei.

Agnes trebuia să vorbească cu cineva despre asta. Nu suporta să trăiască singură această revelație. Ieșind din casa lui Clendenin, găsisese în căsuța vocală patru mesaje de la CJ. Primul era curios („Unde-i cea mai frumoasă fata a mea?“), al doilea, sec („Mm... alo?“ *Clic*), al treilea, enervat („Iisuse Hristoase, Agnes, nu vrei să răspunzi odată la nenorocitul ăla de telefon?“). Dar al patrulea o lăsă pe Agnes fără grai. CJ pur și simplu răcnea cu o furie necontrolată: *Unde dracu' ești?*

Agnes se gândi la Manny Partida: *Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă nu ți-aș fi spus... Cică ar fi tras-o de păr, i-ar fi sucit brațul, oricum, ceva nu prea frumos... Atât te rog, Agnes, ai grijă... Își aminti expresia feței lui CJ în timp ce Agnes era tunsă. O expresie triumfătoare, mândră de puterea pe care o avea asupra ei.*

Agnes șterse toate mesajele, cu excepția ultimului. Nu-i putea vorbi lui CJ despre întâlnirea cu Clendenin. Își dădu seama că, de fapt, nu putea vorbi cu CJ despre nimic în afară de propria lui persoană.

Își imagină că era așteptată acasă la cină – nu-i spusese lui Dabney că ar avea alt program –, dar nu era în stare să stea la masă cu Box și cu Dabney și să discute tot felul de fleacuri.

Clendenin o rugase pe Agnes să păstreze secretul. O implorase, deși își dădea seama că nu avea nici un drept s-o roage asta, iar ea avea și mai puține motive să fie de acord.

– Astea sunt chestiuni de adulți, declarase el.

Ea se încordă.

– Sunt adultă.

– E vorba de o chestiune care ne privește pe mama ta și pe mine. Și pe mama ta și pe profesor. *Ești* adultă, așa că te rog să-i lași mamei tale timpul și spațiul ca să găsească o soluție.

– Și crezi că va găsi? întrebă Agnes.

– Da.

Nu se așteptase să aibă parte de o asemenea vară. Oriîncotro întorcea capul, dădea doar peste secrete.

Îi telefonă lui Riley și-i răspunse robotul. O năpădi un val de furie irațională. Avea nevoie de Riley! Nu avea pe nimeni altcineva cu care să poată vorbi! Afară, poate, de Nina Mobley. Oare s-o sune pe Nina Mobley? În timp ce medita asupra acestei decizii, sună telefonul. Era Riley.

– Bună, zise el. Iartă-mă, tocmai am terminat surfingul.

– Unde ești? îl întrebă Agnes.

– Pe plaja Antenna, răspunse el.

– Rămâi acolo, îi ceru ea. Mă duc să iau câteva sendvișuri. În douăzeci de minute, sunt acolo.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Celerie să mergem la un film, zise el. La Dreamland, e săptămâna Diablo Cody și diseară rulează *Juno*. Celerie mi-a spus că e filmul ei preferat. De trei zile îmi spune „Bleek“.

– Există șanse să anulezi întâlnirea? întrebă Agnes. Se simțea o mare ticăloasă cerându-i acest lucru, dar insistența ei era provocată de o urgență cum Agnes nu și-ar fi imaginat niciodată că poate trăi. Chiar trebuie să vorbim.

– Anulez întâlnirea cu Celerie, acceptă Riley.

În mai puțin de o oră, Agnes și Riley beau bere și mâncau rulouri cu homar, admirând asfințitul. Ședeau în jeepul decapotabil al

lui Riley, pe marginea falezei. Băiatul era tot în costumul de surfing, deși își scosese partea de sus, așa că Agnes îi putea admira în voie umerii, pieptul și abdomenul. Se simțea rușinată că-l privește. Mai recepționase încă două mesaje vocale de la CJ, pe care nu apucase să le asculte.

– S-a supărat Celerie că ai anulat întâlnirea? întrebă Agnes.

– A fost distrusă, răspunse Riley. Dar n-a plâns. Mi-a spus că o va convinge pe colega ei de cameră s-o însoțească. Speră, zicea ea, că prietena cu care trebuie să stau de vorbă știe cât e de norocoasă.

– Dar nu i-ai spus că-i vorba de mine, nu?

– Nu i-am spus că-i vorba de tine, o asigură Riley. Dar cine alta ar fi putut să fie?

Agnes oftă. Celerie nu trebuia să afle de acea situație. Nu, nu, nu.

– Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Riley.

– M-am luat după indiciul tău și m-am dus pe Polpis Road numărul 436.

– Și ce-ai găsit acolo? întrebă Riley.

– Pe tatăl meu. Tatăl meu natural, pe care nu l-am cunoscut niciodată. Până azi.

Riley sorbi din bere și rămase cu ochii pironiți la valurile înspumate, dezlănțuite ale oceanului.

– Ce ți-am spus încă din prima zi când te-am întâlnit? Care au fost cuvintele mele, Agnes? *Vârful aisbergului.*

– Da, încuviință Agnes. Ai avut dreptate.

Apoi îi explică cum Clendenin Hughes, pe care ea nu-l cunoscuse până atunci, care trăise în celălalt capăt al lumii, care câștigase un Premiu Pulitzer, care-și pierduse un braț documentându-se pentru un articol, care se întorsese în Nantucket cu trei luni în urmă, acel Clendenin era secretul lui Dabney. Amantul ei.

– Ce fel de om e? întrebă Riley.

Ce fel de om era Clendenin Hughes? Agnes nu petrecuse suficient timp cu el ca să-l cunoască. Primul cuvânt care-i veni în minte fu *complex*. Se uitase la el și văzuse un tumult de gânduri și emoții. Clendenin nu se înapoiase în Statele Unite și nu-și dusesese existența ca soț al lui Dabney și tată al lui Agnes. *N-a vrut mama ta*, îi spusese el.

A vrut să se descurce singură. Însă știa că, în adâncul sufletului, Dabney și-l dorise alături. Un bărbat mai puternic, un bărbat cu simțul răspunderii ar fi făcut ce se cuvenea și s-ar fi întors acasă. Clendenin nu putea pretinde că se comportase onorabil. Îl muștrau regretul și rușinea, așa îi mărturisise, zile, luni, ani, rușinea fusese cel mai pregnant sentiment în viața lui. Declarase fără echivoc că *nu* avea dreptul să-i ceară iertare lui Agnes. Dar îi mai spusese și că unicul motiv pentru care revenise în Nantucket era Dabney.

Când mi-am pierdut brațul, am înțeles un lucru, îi mărturisise el. Și anume că nu-mi pierdusem doar un braț. Îmi pierdusem inima. Inima mea a rămas cu mama ta. Acolo a fost întotdeauna.

Singura lui opțiune fusese să se întoarcă pe insulă. Simțea că așa îi fusese scris, că Providența îl împinsese la asta.

Crezi în Dumnezeu? îl întrebase Agnes.

Cred în ceva mai mare, mai înalt și mai important decât noi și care e dincolo de puterea noastră omenească de înțelegere, răspunsese Clendenin. *Da, cred.*

Agnes îl prinse pe Riley de braț.

– Nu pot să cred că s-a întâmplat așa ceva. Azi l-am cunoscut pe tatăl meu. Jumătate din sângele meu, din genele mele, din ființa mea biologică.

– Grozav! comentă Riley. Nemaipomenit! Ai de gând să-i spui mamei tale?

– Poate, răspunse Agnes. Dar deocamdată, nu.

– Ai să te mai duci să-l vezi?

– Joi, răspunse Agnes. Joi, după serviciu. Mi-a spus că vrea să-i povestesc despre mine.

– Ce simți acum față de tatăl tău? întreabă Riley. Mă refer la profesor.

– Box, preciză Agnes. El e tatăl meu adevărat. Clendenin e... nu știu cum să spun... În afară de ADN-ul meu, nu știu ce e în raport cu mine. Dar vreau să aflu. Întrebarea e: dacă vreau să aflu înseamnă că-l trădez pe Box? Mai sorbi câteva înghițituri de bere. Nu știu. Sunt atât de descumpanită.

– Vrei să-ți spun părerea mea? întreabă Riley.

- Te rog.

- Mama ta e o femeie extraordinară, în viața căreia există doi bărbați. Probabil că-i iubește pe amândoi.

- Probabil, aprobă Agnes.

- Probabil că așa ceva se întâmplă mai des decât am crede, urmă Riley. Deși eu sunt genul care nu umblă cu mai multe femei deodată. Totuși, părinții mei m-au sfătuit întotdeauna să dau dovadă de deschidere în privința a ceea ce ei numeau „spectrul larg al experienței umane”. Înainte să mă nasc eu, amândoi au făcut parte din organizația Peace Corps în Malawi, așa încât susțin toleranța, blândețea și îngăduința. Riley își puse palma pe mâna lui Agnes, care continua să-l țină de braț. Cred că e în regulă să-i iubești și tu pe amândoi, Agnes.

Agnes se uită la brațul lui, la mâna ei, din nou la mâna lui, și încep să plângă.

- Nu știi ce se întâmplă cu mine, spuse ea. Tu ești atât de înțelegător, ai anulat întâlnirea cu Celerie pentru mine, îmi e atât de ușor să-ți fac confidențe... situația asta e așa de aiurea, și totuși, tu îmi dai sentimentul că *nu-i* nici pe departe așa, că am de-a face doar cu un aspect normal din spectrul experienței omenești și că totul se va sfârși cu bine.

- Și de-asta plângi? întrebă el.

Scoase din torpedou o cutie cu șervețele și trase afară unul pentru Agnes.

Ceea ce Agnes nu-i spunea era că CJ, bărbatul cu care era logodită și cu care urma să se căsătorească, *nu ar fi fost* la fel de înțelegător. Pentru că era vorba de Dabney, CJ ar fi judecat-o. Și nu numai pe Dabney, ci și pe Agnes. Ar fi zis că mama ei e o ipocrită și o desfrânată, ajungând la concluzia că și Agnes era la fel. Agnes și-l imagina pe CJ trăgând-o de păr pe Annabelle Pippin și sucindu-i brațul. Dacă CJ ar fi văzut-o pe Agnes acum, în jeepul lui Riley, ar fi putut reacționa violent. Era foarte posibil. Agnes știa că aura verzuie și de rău augur, pe care Dabney o vedea plutind în aer peste ea și CJ, nu era o invenție. CJ lua în derâdere darul peștitului cu care era înzestrată Dabney, dar

mama ei nu se înșela niciodată. Iar Agnes se temea că nici Manny Partida nu se înșela. *Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă nu ți-aș fi spus.*

Agnes nu-i spunea nici că era geloasă pe viitorii pacienți ai lui Riley. Toți îl vor considera cel mai bun stomatolog din lume. Riley se va mișca prin cabinet ca pe niște patine cu rotile. Se va uita la un pacient recalcitrant de șapte ani și-l va întreba: „Ai început să săruți fetele, Sam?” Iar când nu va reuși să-l convingă pe Sam să deschidă gura, va spune: „Hei, ghici ce-am primit eu de Crăciun. Caca de om de zăpadă!” Sam va începe să râdă, iar Riley va îndeplini cu îndemănare actul medical.

Agnes era geloasă și pe fetele din public care-l vor asculta pe Riley interpretând la chitară și vocal melodii ale lui Jack Johnson, cu atâta talent încât Jack Johnson în persoană și l-ar fi dorit pe Riley cavalier de onoare la nunta lui sau naș de botez pentru copii. Dar cel mai *mult* era geloasă pe femeia care va fi într-o bună zi soția lui Riley, femeia care se va trezi alături de el în fiecare dimineață și care va beneficia mereu de firea lui generoasă.

Totuși, Agnes nu spuse nimic din toate acestea. Își retrase încet mâna de pe brațul lui, își șterse ochii cu șervețelul și respiră adânc, lăsând aerul purificator să-i pătrundă întreaga ființă. Cerul era brăzdat de rozul sângeriului al soarelui care cobora la orizont, și Agnes se întrebă dacă aceea este culoarea pe care o vede Dabney când doi oameni alcătuiesc perechea perfectă.

Ajungând acasă, Agnes ascultă din nou cel de-al patrulea mesaj vocal lăsat de CJ. *Unde dracu' ești?* Pe urmă, ascultă, cu inima cât un purice, următoarele două mesaje, care nu conțineau nici un cuvânt, se auzea doar răsuflarea lui CJ. Acestea erau, cumva, și mai înspăimântătoare. Agnes luă cutioara din catifea de pe măsuța de toaletă și-și privi lung inelul de logodnă.

Mâine i-l va trimite înapoi.

Dabney

În ziua în care plecă Miranda, Box declară faptul că-și dădea seama că în ultimii trei sau patru (a se citi: opt sau nouă) ani își neglijase îndatoririle de soț. Nu-i acordase lui Dabney atenția pe care o merita, n-o iubise și n-o apreciasse îndeajuns. Acum însă, totul avea să se schimbe.

Prin urmare, decise să n-o mai lase singură pe Dabney nici o clipă.

Când se trezi Dabney, Box era deja la parter, în bucătărie, pregătindu-i cafeaua. Lăsă *Wall Street Journal* neatins pe masă, făcând în schimb conversație cu Dabney. Cum dormise? Ce visase?

– Ce-am visat? se miră Dabney. Cine-și mai amintește ce-a visat?

Răspunsul avea menirea să ascundă faptul că-l visase pe Clen. Îl visa pe Clen aproape întotdeauna. Seara trecută, ea și Clen dansaseră în pielea goală, mână în mână. Adevărate modele pentru pânza *Dansul* a lui Matisse.

Pe urmă Box o întrebă ce mai era pe la Cameră. Cum se descurcă noii asistenți? Se înfiripase vreo idilă între ei? Ce mai face Nina Mobley? Copiii ei trebuie să fi crescut mari. Vreunul dintre ei urma să meargă la colegiu? Dar George Mobley? Tot mai pierde bani la jocuri de noroc?

Dabney îl privea pe Box fără să-și creadă ochilor. Poate că în urmă cu trei sau patru, ori opt sau nouă ani, și-ar fi dorit din tot sufletul ca Box să manifeste un interes cât de mic față de detaliile cotidiene ale vieții ei. Ani la rând, ba chiar decenii, ea vorbise despre diverse

lucruri, fără ca Box să-i acorde nici jumătate sau măcar un sfert din atenția lui. Era ca și cum el ar fi înmagazinat fiecare amănunt relatat de ea în cine știe ce seif mental pe care abia acum se hotărâse să-l descrie, cu multă generozitate. Dabney și-ar fi dorit ca Box să-și ia ziarul și s-o lase să-și bea cafeaua liniștită. Oare era urât din partea ei să aibă asemenea gânduri?

Box o întreabă despre data și locul următoarei reuniuni de socializare. Voia s-o însoțească pe Dabney la eveniment. Acolo veneau persoane pe care el nu le mai văzuse de ani de zile și cu care voia să reînnoade legătura. Ba chiar îi propuse să iasă împreună la restaurant săptămâna aceea. La Lola Burger sau la The Proprietors? Ar fi oportun s-o invite și pe Agnes sau era mai romantic doar în doi?

Romantic? își zise Dabney.

- Mă duc să-mi fac plimbarea, anunță ea.

- Dabney, o chemă Box.

Ea se opri în ușă și se întoarse spre el.

- Trebuie să te programezi la doctor, zise Box.

- Da, știu, răspunse ea.

- Dacă n-ai timp să dai telefon, o fac eu, se oferi el.

- Am să sun eu, spuse Dabney.

- Te mai doare? întreabă el.

- Nici n-ai idee, răspunse ea.

Slavă Domnului că mergea la serviciu! La birou era liberă. Nina știa tot, așa că Dabney nu trebuia să mintă sau să se prefacă. Își petrecu toată dimineața făcând planuri pentru următoarea reuniune de socializare, care avea să se țină în sediul agenției imobiliare Grey Lady, mâncarea fiind livrată de restaurantul Met on Main. Dabney chicoti gândindu-se cât de rapid avea să bată în retragere Box aflând unde se va organiza evenimentul. El îi detesta pe toți agenții imobiliari. Urmând exemplul lui Holden Caulfield¹, Box îi considera pe toți niște prefăcuți și mari bârfitori. În plus, niciodată nu voise să meargă la Met on Main, fiindcă la Boston, pe Newbury Street, exista

¹ Personajul principal al romanului *De veghe în lanul de secară* de J.D. Salinger

un restaurant din același lanț, considerat mult mai bun. Nu, silit de împrejurări, Box va renunța la reuniune.

În biroul din spate, Celerie și Riley vorbeau la telefon. Agitația care ținea până în august era în toi.

La amiază, Dabney spuse:

– Eu ies cu niște treburi.

Nina încuviință din cap, și Dabney se trecu în registru.

Pe fișetul din spatele biroului la care ședea Nina se ofileau crinii primiți de ea de la doctorul Marcus Cobb, cu o săptămână în urmă. Nina și Marcus Cobb erau tot mai legați unul de celălalt, și asta fără ajutorul lui Dabney. Dacă Dabney ar fi intervenit în acest punct al relației, n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile. Darul ei de a peți părea să se fi blocat.

Dabney se întoarse să plece, dar în acel moment auziră amândouă ușa de la parter deschizându-se și apoi închizându-se cu putere, după care răsunară niște pași pe scări. Dabney se temea că e Vaughan Oglethorpe și că din clipă în clipă biroul avea să fie inundat de duhoarea lichidului de îmbălsămat. Dabney va trebui să se ocupe de Vaughan și apoi să aprindă lumânările ei parfumate cu aromă de măr verde. Voia să ajungă la Clen. Nu-l văzuse de patru zile și începea să se ofilească la fel ca florile Ninei.

– Bună ziua, doamnelor!

Persoana care tocmai intra în birou era... Box.

Nina icni, iar Dabney se sperie atât de rău la vederea lui, încât se prinse cu mâna de biroul Ninei.

– Iubitule! exclamă ea. Ce-i cu tine aici?

– Tocmai lucram acasă, când am avut o revelație, explică Box. Mi-am amintit ce mult îți place poemul acela de William Carlos Williams, așa că ți-am adus o prună de la frigider.

Dabney îl privea cu gura căscată. *Poemul acela de William Carlos Williams?* „This is Just to Say“¹ – da. Lui Dabney îi plăcuse întotdeauna poezia aceea. În copilăria lui Agnes, pe ușa frigiderului stătuse lipită o foaie cu poezia. Era o poezie pentru iertare – *iartă-mă, erau*

¹ „Doar ca să-ți spun“

delicioase, atât de dulci și răcoroase. Box îi întinse pruna și o sticlă de Perrier de la gheață, cu un zâmbet nătâng.

Celerie își alese fix acel moment ca să iasă din birou pentru pauza de masă.

– Ce-i asta? exclamă ea. Îl studie pe bărbatul cu păr alb care ținea în mână apa și pruna. Nu cumva sunteți *domnul profesor Beech*?

El se înclină ușor.

– Ba da.

– Soțul dumneavoastră! exclamă Celerie, de parcă i l-ar fi prezentat lui Dabney. V-a adus fructe și apă. Ce drăguț!

Dabney se simți încolțită. Ce se întâmpla aici? Luă pruna și apa și, negăsind cuvinte ca să-i facă și pe Box, și pe Celerie să dispară, mușcă din prună. Era zemoasă, și zeama i se scurse pe bărbie. Box scoase din buzunar un șervețel. Se gândise la toate.

– Presupun că tu ești Celerie, zise Box, întinzându-i mâna. Sunt John Beech, te rog să-mi spui Box.

– O s-o dau gata pe colega mea de cameră când am să-i spun că v-am cunoscut, zise Celerie. A absolvit la Universitatea din Pennsylvania în specialitatea economie. A *învățat după manualul scris de dumneavoastră!*

Box era obișnuit cu acest statut de semizeu în rândul studenților și al proaspeților absolvenți de facultate.

– Sper să n-o dai gata de tot, replică el.

Celerie își împreună palmele la piept, parcă pregătindu-se să aplaude. Dabney *trebuia* să scape de acolo, dar cum? O privi cu înțeles pe Nina, care-și sugea neliniștită cruciulița de aur.

– Dabney, ar trebui să pleci, zise ea. Ai să-ntârzii.

– Să pleci? se miră Box. Unde? Unde trebuie să mergi?

– Dabney are întâlnire cu un posibil viitor membru al Camerei, spuse Nina.

Niciodată n-o iubise Dabney pe Nina mai mult ca în acel moment. În drum spre casă, după ce se va vedea cu Clen, va telefona și va comanda un buchet de flori proaspete pentru Nina.

– Zău? întrebă Box. Și cine-i posibilul viitor membru?

Nina râse. *Cine e posibilul viitor membru?* se gândi Dabney.

– Oh, cine mai știe? zise Nina. Toată ziua a zbârnâit telefonul.

– Adevărat! întări Celerie, scuturându-și părul blond.

– Dar sigur știi cu cine te întâlnești, i se adresă Box lui Dabney.

– Știu, răspuse Dabney. Mai mușcă o dată din prună, apoi își șterse buzele. Un *start-up*¹ pe internet.

– O asemenea companie va deveni membră a Camerei?

– Cu baza în Nantucket, explică Dabney. Aruncă sâmburele de prună și șervețelul la coșul de gunoi. Trebuie să plec.

– Contramandază întâlnirea, îi propuse Box. Te duc să luăm prânzul la Clubul de Yachting.

– Oooooo! se entuziasmă Celerie. Ce drăguț!

– Nu pot să *contramandez* întâlnirea așa, din senin, spuse Dabney. Trebuia să plec încă de acum cinci minute.

– Contramandez-o, repetă Box.

Tonul lui era ferm. Brusc, discuția se transformase într-o confruntare, și Dabney se încordă. Nu-i plăcea să-i spună Box ce să facă. Nu voia să anuleze întâlnirea ei imaginară. Voia să fie cu Clen.

Brusc, Celerie păru să-și dea seama că era prinsă într-o situație delicată. Se trecu în registru, după care porni spre scări.

– La revedere!

– Mi-a părut bine de cunoștință! strigă Box în urma ei.

Se uită în registru.

– Văd că aici ai scris „probleme personale“, spuse el. Parcă trebuia să mergi la o întâlnire.

– Așa e, răspuse fără vlagă Dabney. Voiam să rezolv niște treburi după aceea.

– Nina, te rog anulează „întâlnirea“ lui Dabney, i se adresă Box Ninei. O duc pe soția mea să luăm prânzul împreună.

Dabney nu reuși să-i trimită mesaj lui Clen decât o oră și jumătate mai târziu, după ce suportase calvarul unui prânz la Clubul de Yachting. De fapt, prânzul la Club fusese încântător – o masă în aer liber, cu vedere spre port, pe fundalul șlagărelor interpretate de Diane la pian, o salată de crab albastru și avocado, ceai la gheață pentru

¹ Termen care definește o companie nou-creată, în faza de dezvoltare

Dabney și un pahar de Bordeaux alb pentru Box, copii cu colaci de salvare participând la cursuri de navigație, cupluri îmbrăcate în alb venind de la terenurile de tenis, asudați și chicotind între ei. Dabney și-ar fi dorit să se poată relaxa și să se bucure de toate acestea, dar abia se stăpânea să nu bată nerăbdătoare din picior. Voia ca măcar să-i trimită mesaj lui Clen, să-l anunțe că nu putea veni. Nu suporta ideea că el stătea pe verandă, în balansoar, așteptând zadarnic. Probabil pregătise sendvișuri, eventual și niște margarita. Dabney își luase costumul de baie în poșetă, cu gând că va înota în piscină.

Fiecare bărbat sau femeie peste optzeci de ani, care lua prânzul la Clubul de Yachting, ținea să se oprească și să stea de vorbă cu Box și cu Dabney. Toți purtau aparate auditive, așa că o bună parte a conversației trebuia repetată de două sau trei ori. Unii erau prieteni ai tatălui ei, părinți ai vechilor ei prieteni, alții, cunoștințe ale lui Box, care voiau să afle de ce nu prea dădeau roade investițiile lor. Box era economist! Lui Dabney îi venea să urla. Box era teoretician! Cei care se întrebau ce se întâmplă cu investițiile lor ar fi trebuit să-și sune agenții de bursă!

– Vrei desert? o întrebă Box.

– Dumnezeuule, nu! răspuse Dabney. Trebuie să mă întorc la birou.

Îi trimise mesaj lui Clen: Îmi pare rău, Bestie, am fost prinsă într-o conjunctură din care n-am avut cum să scap. Pot să vin să te văd la ora cinci?

Clen îi răspuse la mesaj: *La ora cinci am alt program.*

Clendenin

Se simțea ca un om lihnit de foame în fața unui bufet gemând de bunătați. Trebuia să se abțină și să nu se îndoape ca un hămesit. Voia să afle totul despre Agnes. Când învățase să meargă pe bicicletă? Cine îi dăduse lecții de pian? Ce carte îi schimbasese viața? Fusesse numele lui pomenit vreodată la ea în casă? Ce fel de muzică îi plăcea? De ce se dusesse la Dartmouth, și nu la Harvard, unde preda economistul și unde studiasse și Dabney? Strănuta de câte trei ori la rând, cum i se întâmpla și lui?

- Da, răspunse ea la ultima întrebare. Chiar așa fac.

Și amândoi izbucniră în râs.

Ea voia să afle despre Vietnam, Cambodgia, Vietnam, despre viața lui pe acele meleaguri. Douăzeci de ani, și totuși amintirile pe care le păstrase erau puține, mai curând generalități decât detalii – căldura înăbușitoare, aerul dens ca gelatina, aproape că puteai să-l mesteci. Duhoarea de combustibil diesel și fum de țigară. Gunoaiele, traficul, șuvoaiele nesfârșite de oameni, enorm de mulți, cum să nu te pierzi printre ei?

Copii mici pe motociclete, fetițe în bordeluri, aceeași întrebare care revenea la infinit în mintea lui Clen: *Cine e răspunzător de toate astea?*

- Vorbește-mi despre logodnicul tău, o rugă Clen.

Agnes

Nu prea știa ce să-i spună lui Clen despre logodnicul ei, care practic nu-i mai era logodnic. Agnes îi trimisese înapoi inelul prin Federal Express, împreună cu o scurtă scrisoare: „Nu știu precis ce vreau. Te rog, nu mă mai suna și nu-mi mai trimite mesaje pe telefon. Am nevoie de un timp de gândire. Te sun când mă întorc la New York, pe întâi septembrie“. Urmărise stadiul coletului: ajunsese în după-amiaza precedentă și, spre surprinderea ei, nu primise nici un telefon, nici pe mobil, nici pe fix. CJ îi respecta dorința. Cantonamentul pentru jucătorii lui din Liga Națională de Fotbal urma să înceapă în mai puțin de o săptămână. CJ era probabil ocupat să finalizeze negocierea pentru Bantam Killjoy. Era posibil să nu mai aibă timp și pentru sentimentele rănite de Agnes. Poate că se uita la inel și-și spunea că Agnes nu știe să aprecieze ce e bun, că se lăsa influențată de vrăjitoarea aia de maică-sa. Va lua inelul și i-l va oferi următoarei femei cu care va începe o relație, după ce o va curta cu cadouri, cu flori și cu masa lui specială de la restaurantul Nougatine.

Pe Clen atât îl întrebă:

– Poți să păstrezi un secret?

– Chiar vorbești serios? i-o întoarse Clen.

Ce întrebare prostească! Clen era persoana potrivită, neutră, cu care Agnes putea să discute pe tema aceasta.

– Ți-a zis mama ceva despre CJ?

– Nu chiar, răspuse Clen. Doar că nu e de acord. Nu vede aura trandafirie sau ce-o fi acolo. Nu sunteți o pereche potrivită.

– Nu-i de acord, întări Agnes. Dar nu de-asta am făcut ce-am făcut. Sau, mă rog, nu numai de asta.

– Ce-ai făcut?

– I-am trimis înapoi inelul, răspuse Agnes. Sunt departe de CJ de trei săptămâni și două zile și mă simt grozav. Îmi aparțin din nou mie înseși.

Clen ridică din sprâncene.

– CJ e foarte sigur pe el, continuă Agnes. Gen Stăpânul Universului. Pocnește din degete, și dorințele i se împlinesc. Locuri în rândul întâi la echipa Knicks, la spectacole pe Broadway, acces preferențial la Madison Square Garden. Mașină la scară în permanență, cu o sticlă de Veuve Cliquot în frapieră, fiindcă știe că e șampania mea preferată. Flori la serviciu, bilețele de dragoste pe pernă. Victor Cruz, care joacă la New York Giants, a venit la Morningside Heights să dea autografe copiilor. Lucruri cu adevărat frumoase. Agnes clipi. *Ce făcuse?* Nu cumva comisese cea mai mare greșală din viața ei? E mult mai în vârstă decât mine, cu optsprezece ani, și pretinde să mă comport într-un anumit fel. De un an încoace, m-am tot străduit să fiu o fată bună, așa cum vrea el. Poate c-am regăsit în el o figură paternă.

Se uită la Clen și râse forțat.

– Tot ce se poate, comentă el.

– Dar de când am venit acasă, mi-am dat seama că relația mea cu CJ nu-i una sănătoasă. Ține să aibă control total asupra mea. Sunt un fel de marionetă. Nu pot să am altă părere, nu pot să iau propriile decizii. Îi displăceau prietenii mei, așa că nu mă mai văd cu ei. Relația asta pare foarte bună în ochii celor mai mulți – Box ține mult la CJ, sunt prieteni la cataramă –, dar nu e bine. E chiar foarte rău. Mama a avut dreptate.

– De regulă, are dreptate, zise Clen.

– Întotdeauna, sublinie Agnes. E foarte straniu.

Rămaseră tăcuți câteva momente. Apoi Clen aduse două pahare din dulap.

– Vrei bourbon? întrebă el.

- Da, te rog.

- Nu i-ai spus mamei tale că ai înapoiat inelul?

- Nu, răspunse Agnes. Deocamdată, nu vreau să știe. Nu vreau să știe despre CJ și nu vreau să știe despre tine.

- Îmi pare rău pentru tipul ăsta, zise Clen. A ratat un viitor alături de tine.

- Va găsi pe altcineva cât ai bate din palme, îl asigură Agnes. Goli paharul dintr-o înghițitură. Îmi place de băiatul care lucrează pentru mama. Îl cheamă Riley și e student la stomatologie.

- Am auzit-o pe mama ta vorbind despre dentist, spuse Clen. Face surfing și cântă la chitară. Mi-am zis că poate mamei tale i-o fi plăcând de el.

- Are și-așa prea mulți bărbați în viața ei.

- De acord, aprobă Clen.

În aceeași seară, în timp ce Agnes ieșea de pe aleea casei lui Clendenin, un Mercedes cu o blondă la volan tocmai vira pe alee. Cât pe ce să se ciocnească, numai că Priusul era micuț și condus cu îndemănare, așa că Agnes se trase într-o parte, făcându-i blondei un semn cu mâna. Femeia o studie pe Agnes cu mare interes, după care îi oferi un zâmbet eluziv, și acela abia schițat.

Abia când ajunse pe Polpis Road, Agnes se întrebă cine era femeia. Din câte spunea Clen, proprietarii vilei nu plănuiau să sosească pe insulă decât în august. Poate era menajera, dar ce menajeră conduce un Mercedes?

Vreo prietenă a lui Clen? Vreo femeie cu care se întâlnea? Pe lângă toate emoțiile neașteptate din vara aceea, Agnes mai avea parte de încă una: era geloasă în contul mamei sale.

Dabney

Box era neînduplecat. Acum o însoțea pretutindeni. Nu era singură nici o clipă. Mergeau să ia cina împreună, citeau împreună, se duceau la culcare împreună. Box nu avea totuși tentative de a iniția vreo partidă de amor, ceea ce era o binecuvântare.

În timpul plimbării de dimineață, îi telefonă lui Clen.

- Iisuse, femeie, când te mai văd și eu?

- Am fost liberă ieri la cinci, dar mi-ai spus că ai alt program. Ce program?

- Nu pot să-ți spun.

- Elizabeth Jennings? întrebă ea.

- Regret s-o spun, Cupe, dar am impresia că ești geloasă, zise el.

- Chiar sunt, confirmă Dabney. Ce program?

- Nu pot să-ți spun, repetă el. Dar nu e vorba de Elizabeth. Totuși, mi-a lăsat pe verandă o plăcintă de casă cu afine și-un bilețel.

- O plăcintă de casă? Elizabeth? se miră Dabney. Probabil făcută de bucătarul ei.

- Geloasă și răutăcioasă! zise Clen.

Tonul lui era plin de încântare.

- Pot veni azi la cinci, îl anunță Dabney. Sau iar ai alt program?

- N-am nici un program, o asigură el. Decât să te devorez pe tine.

Dabney se duse să-l vadă pe Clen la cinci, anunțând că se duce la coafor ca să se tundă. Își făcea socoteala că, în felul acesta, va câștiga

vreo oră și jumătate, răgaz de care și ea, și Clen aveau o nevoie disperată. Îi ascultă vocea murmurându-i la ureche, îi simți pe limbă gustul pielii, se lăsă strânsă în brațe de el – Mă doare! Dar strânge-mă mai tare! –, totul petrecându-se de parcă n-ar fi lipsit nici o clipă de lângă el. Era al ei, era a lui, erau o singură ființă.

Apoi începu numărătoarea inversă. Mai aveau un sfert de oră, zece minute, cinci.

– O să-ți fie dor de mine? îl întrebă ea.

– Mi-e dor de tine de pe-acum, răspunse el.

Dabney își luă cheile de la mașină, în timp ce pe chipul lui se așternea o umbră, asemenea celei pogorâte peste inima ei. O dorea sufletul că trebuia să plece de lângă el.

– Trebuie să-i spun lui Box, declară ea. Vreau să fiu cu tine tot timpul.

– Atunci, spune-i, o îndemnă el.

Ea încuviință din cap.

– Așa am să fac.

Dar imediat îi veni în minte gândul: *Numai că nu pot.*

Îl întrebuse încă o dată pe Clen ce program avusese la ora cinci, cu o zi înainte, dar el refuzase să-i răspundă și de astă dată, reproșându-i, în glumă, că e băgăreată. Instinctul îi șoptea lui Dabney că e vorba de Elizabeth Jennings, ceea ce Clen refuza să recunoască, numai că se simțiseră atât de bine împreună, încât Dabney nu voia să strice ziua stârnind o controversă presărată cu acuzații și dezmințiri.

Merita și el să aibă propriile secrete, se gândi ea. Deși nu era prea convinsă de asta.

Când ajunse acasă, Box îi privi cu atenție părul printre pleoapele îngustate.

– Mi se pare că arată la fel, zise el.

– Părul meu arată întotdeauna la fel, explică Dabney. Întotdeauna a arătat la fel, încă din clasa a patra, de când bunica mi-a cumpărat prima bentiță. Una de grogrenă roz, cu balene bleumarin, luată de la Murray's Toggery. Dabney miji la rândul ei ochii spre Box. Doamne,

cât de bine îmi amintesc ziua aia! Ce crezi, oare de ce? Din pricina bentiței? Bunica mea nu cheltuia bani pe lucruri frumoase, dar mi-a cumpărat bentița ca să nu-mi vină părul în ochi, iar mie mi-a plăcut la nebunie.

Box veni lângă ea, îi apucă o șuviță de păr pe care o miroși.

– Nu miroase ca de fiecare dată când vii de la coafor.

Dabney îl plesni peste mână.

– Ce tot *spui* acolo?

– Spun că părul tău nu miroase a coafor și că arată la fel ca atunci când ai plecat.

Lui Dabney nu-i venea să creadă. Box nu remarcase niciodată „mirosul de coafor“ al părului ei.

– Dabney, chiar ai fost la coafor? o întrebă el.

– Da! răspuse ea. Exasperarea răzbătea din tonul ei, pentru că se vedea pusă în situația să mintă. Telefonează la coafor, dacă nu mă crezi!

Pentru o clipă, își închipui că Box exact asta va face. Încercă să-și imagineze ce lovitură ar suferi prestigiul lui dacă s-ar coborî până într-acolo încât să sune la coafor și să întrebe dacă soția lui chiar avusesese programare acolo. Ce va zice Box când Lindsey, recepționera, îi va spune că nu o văzuseră pe Dabney în după-amiaza aceea și că avea programare abia pentru sâmbătă după-masă (așa încât părul ei să arate bine și să miroasă frumos la petrecerea anuală organizată de soții Levinson la Abrams Point)?

Slavă Domnului, nu mai avea motiv de îngrijorare, întrucât Box lăsa baltă subiectul, și Dabney răsuflă ușurată. În seara aceea se dușeră la restaurantul Proprietors împreună cu Agnes – care părea preocupată și neobișnuit de tăcută –, așa că lucrurile reveniră oarecum la normal.

Dar seara, când ea și Box se spălară pe dinți și se suiră în pat, Dabney se gândi: *Numai că eu nu vreau normalitate.*

Ea îl voia pe Clendenin.

Box

Primi vestea despre demisia Mirandei, nu la telefon, cum s-ar fi așteptat, ci într-o scrisoare trimisă pe adresa din Nantucket. Scrisoarea fusese scrisă pe hârtie groasă, crem. Inițial, Box crezuse că era o scrisoare de mulțumire pentru weekendul petrecut pe insulă, care începuse și se sfârșise prost. Dar când începu să citească, își dădu seama că era vorba despre cu totul altceva.

Dragul meu Box,

Îți scriu ca să-ți mulțumesc pentru cei mai frumoși și incitanți ani pe care și i-ar putea dori un economist. A fost o bucurie și o binecuvântare să lucrez cu tine.

Un anumit concurs de împrejurări mă obligă să plec de la Harvard. Am rupt logodna cu Christian, din motive pe care nu îndrăznesc să le menționez în această scrisoare și, aproape în același timp, am fost abordată de dr. Wilma Dresdalay de la Universitatea Columbia, care mi-a oferit o șansă să lucrez în cercetare. Atât din motive personale, cât și profesionale, consider că mutarea de la Harvard și Cambridge la Columbia și Manhattan este oportună. New Yorkul este epicentrul gândirii economice, cum bine știi, așa încât nu pot da cu piciorul la această șansă.

O să-ți simt teribil de mult lipsa – inteligența și răbdarea ta, bunătatea și înțelepciunea ta.

Am să-ți trimit o nouă adresă de e-mail, precum și adresa locuinței de îndată ce voi avea posibilitatea, astfel încât să ținem legătura.

*Cu afecțiune și recunoștință nețârmurite,
Miranda*

Box puse scrisoarea pe foaia de sugativă și se lansă într-un oftat prelung de mâhnire.

- La dracu'!

O pierdea pe Miranda. Lucra cu el de mult timp, mai mult decât oricare alt asistent cu studii doctorale finalizate. Colaboraseră extraordinar de bine. Nu va mai găsi niciodată pe cineva ca ea, nu, nici pe departe.

- La dracu'!

Dabney era undeva prin casă. Fără îndoială că-l auzise răcnind, dar nu-i bătu la ușă. Ușa închisă de la biroul lui îi tăia orice elan.

Box reciti scrisoarea. Câteva aspecte nu-i dădeau pace, începând chiar cu primul cuvânt, *Dragul meu*. „*Dragul meu Box*.”

Oare chiar era dragul ei? Sau totul avea legătură cu tâmpeniile imaginate de Dabney? Era oare Miranda Gilbert îndrăgostită de Box, așa cum susținuse Dabney?

Pe urmă cuvântul *incitanți*.

Urma vestea cu ruperea logodnei, despre care ea nu îndrăznea să dea detalii. Logodnă ruptă, azi, când în urmă cu o săptămână totul mergea ca pe roate? Box întrebase ce mai face doctorul, iar Miranda îi spusese că Christian era foarte prins cu munca lui, dar nu afla ceva nou.

Din motive pe care nu îndrăznesc să le menționez în această scrisoare. Ce însemna asta? Box avea senzația că, după plecarea din Nantucket, Miranda se dusese direct acasă și pusese capăt relației.

Ce-i spusese Dabney?

Pe urmă, vestea că Miranda se muta la New York, la Columbia, ca să lucreze cu Wilma Dresdalay. Numele Wilmei fusese menționat ca din întâmplare, de parcă Miranda *n-ar fi știut* că Wilma era unicul economist în viața a cărui operă Box o admira fără rezerve, ba chiar o invidia. Exista o singură persoană pentru care merita ca Miranda

să-l părăsească pe Box, și aceea era Wilma. Nu-i putea găsi nici cea mai mică vină.

Apoi afirmația *O să-ți simt teribil de mult lipsa*. Acestea erau cuvintele care îl obsedau cel mai mult pe Box. Îi va simți teribil de mult lipsa. Părea o mărturisire pornită din inimă, cu iz romantic. Ei bine, da, și Box avea să-i simtă teribil de mult lipsa. Era deosebită, extraordinară. Box se strădui să nu-și aducă aminte cum lumina biroul cu surâsul ei sau cum se delecta cu accentul ei asemenea unui meloman captivat de muzică, ori cum, atunci când mergeau la cinema, ea îl prindea de braț, entuziasmată sau temătoare. Când ieșea la cină cu colegii, ea apărea în toată splendoarea, cu părul zmeuriu prins într-un coc lejer, îmbrăcată în haine vapoase și feminine. Se îmbrăca des în crem și în nuanțe de galben-portocaliu, care-i puneau tenul în valoare. Era bună cunoscătoare a soiurilor de vin, îi plăcea să deguste noi sortimente și întotdeauna alegea vinuri despre care știa că-i vor plăcea și-i vor stârni interesul lui Box.

Recunoscu în sinea lui că și el îi va simți teribil de mult lipsa Mirandei Gilbert, și nu doar în calitate de colegă. Gândul plecării ei îi făcea inima să-i bată ca un motor defectat. Poate că, mai mult decât orice, Miranda îi fusese prietenă.

Cu afecțiune și recunoștință nețârmurite. Aceste cuvinte erau cât se poate de potrivite și reciproc valabile.

– La dracu'!

Al treilea strigăt o aduse pe Dabney în fața ușii.

– Box? întrebă ea, ciocnind ușor la ușă. S-a întâmplat ceva?

El deschise ușa și-i înfipse lui Dabney scrisoarea în mână, fără să aștepte ca ea s-o citească.

– Miranda și-a dat demisia, pleacă la Columbia să lucreze cu Wilma. Își drese glasul. Se pare că a rupt și logodna cu Christian.

– Oh! exclamă Dabney. Asta-i bună!

Agnes

Cinci zile de tăcere din partea lui CJ. Se ajunsese la un impas. El aștepta ca ea să cedeze și să se răzgândească. Totuși, tăcerea lui era bizară. Agnes nu-l crezuse în stare de așa ceva.

Începu să-l însoțească pe Riley în excursiile lui la plajă după orele de serviciu. Ea înota în timp ce el făcea surfing, după care se tolăneau pe pătura lui roșie, ca două foci, și se bucurau de ora de aur, cea în care soarele era blând. În tot zbuciumul acelei veri, alături de Riley, Agnes simțea cum se relaxează.

Într-o seară, îl lăasă pe Clendenin să-i pregătească cina. Orez prăjit, cu condimente autentice, comandate pe internet – orezul aromat, de un galben intens, era presărat cu bucățele de carne de porc caramelizate, delicioase, stafide aurii, creveți, care semănau cu niște mici nestemate. În seara aceea, Clen îi povesti despre Dabney în vremea liceului – cât de populară și de sigură pe ea era, despre complicatele ei strategii prin care forma cupluri, chiar și în facultate, despre dragostea ei pentru Nantucket. Dabney absolvise a doua în promoția lor, iar Clen primul. O depășise cu trei sutimi la media de absolvire, patruzeci de puncte la științe umaniste și zece puncte la științele exacte, în cadrul examenului final SAT, după care ea intrase la Harvard, iar el, nu. Pe atunci, era mai simplu să intri la Harvard dacă erai fată, sau cel puțin așa își spusese Clen la vremea respectivă. Dabney avea un carnetel, povesti el, în care își nota străzile preferate de pe insulă. Charter Street, din zona pescăriilor, era preferata ei. Voia ca atunci

când se va face mare să locuiască pe Charter Street sau, dacă nu acolo, măcar pe Quince sau Lily.

După cină, Clen turnă câte un pahar de bourbon pentru fiecare și fumă o țigară pe verandă, în timp ce Agnes spăla vasele. Pe urmă, Agnes veni lângă el pe verandă și admirară stelele pe cer și casa uriașă, întunecată, de care Clen avea misiunea să se îngrijească.

– Ai să rămâi aici, în Nantucket? îl întreabă Agnes.

– Nu mă văd plecând din nou, răspunse Clendenin. Afară de cazul în care s-ar întâmpla ceva cu mama ta. Pentru mine insula asta înseamnă acasă, și asta numai datorită lui Dabney. M-am mutat aici la paisprezece ani. Abia venisem de trei săptămâni, când ne-am și împrietenit, și din acel moment nici nu mi-am mai dorit să plec vreodată. Ea dă sens insulei ăsteia. Dabney, Nantucket, Nantucket, Dabney. Răsuflă adânc. Cât timp va fi ea aici, voi fi și eu.

Agnes ar fi vrut să-l întrebe ce credea el că se va întâmpla. Își închipuia că Dabney îl va părăsi pe Box? Și... se va mărita cu el? Dar în acel moment, își dădu seama că se implicase prea mult în acest triunghi amoros. Mama ei, tatăl ei și celălalt tată.

Își luă cheile de la Prius.

– Ar fi cazul să plec, zise ea.

Dabney

Era la fermă, alegând știuleți de porumb pentru cină. Se simțea atât de rău și de obosită, că abia se mai ținea pe picioare. Ar fi trebuit să telefoneze la doctor cu câteva săptămâni în urmă, dar, de fiecare dată când lua această hotărâre, se simțea mai bine sau intervenea câte ceva. În dimineața aceea, doctorul Marcus Cobb, iubitul Ninei, se duse la pescuit și prinsese cinci bibani vărğați.

Când sosise la birou ca s-o scoată pe Nina în oraș pentru masa de prânz, îi oferise lui Dabney o pungă grea cu fileuri proaspete.

Dabney fusese încântată să primească peștele. Imediat își făcuse planul pentru cină: biban la grătar, știuleți de porumb, legume verzi de la fermă cu un sos lejer. La prânz, i se păruse a fi meniul ideal, dar acum, la ora cinci, Dabney avea asemenea dureri încât nu-și dorea decât să ia o pastilă și să doarmă până a doua zi de dimineață.

Fii tare. Va alege știuleții. Peștele era pus deja la marinat pe bufetul din bucătărie. Urmând câteva instrucțiuni simple, Agnes ar fi putut încropi cina.

Deodată, văzu în magazia de porumb pe cineva care încerca să-i atragă atenția. Era Elizabeth Jennings.

– Elizabeth! o salută Dabney. Bună!

Avea dureri prea mari ca să poată sta de vorbă cu Elizabeth. Resimțea durerea ca pe o lespede de marmură care o ținea prizonieră dedesubt.

– Dabney! o întâmpină Elizabeth. Mă bucur grozav că te-am întâlnit. Am pentru tine o veste cum nu se poate mai interesantă.

Dabney era circumspectă în privința „veștilor interesante“, fiindcă de regulă se dovedeau a fi simple zvonuri sau bârfe, și totuși oamenii veneau mereu la ea cu „vești interesante“. Dabney *nu* voia să audă nici o veste interesantă de la Elizabeth Jennings, de asta era sigură.

– Mă grăbesc teribil, spuse Dabney.

Luă ultimii doi știuleți, fără să-i mai verifice, și-i îndesă în punga de cumpărături din material reciclabil.

Dar Elizabeth fie n-o auzise, fie alesese să ignore spusele lui Dabney.

– Ești prietenă cu Clendenin Hughes, așa-i? întrebă ea.

Dabney încremeni. Simți cum toate măruntaiele i se strâng într-un ghem. Bolnavă de dragoste.

– Când am luat cina împreună, acum câteva săptămâni, mi-a spus că voi doi vă cunoașteți încă din liceu. Ce drăguț! zâmbi Elizabeth, arătându-și dinții îmbrăcați.

Purta o rochie alb cu turcoaz și sandale în ton, tot turcoaz.

Dabney observă că până și unghiile de la picioare erau date cu oja în aceeași nuanță de turcoaz. Oare Elizabeth Jennings își făcea pedichiura în fiecare zi, ca să se asorteze cu vestimentația? Nu era imposibil. Ce altă treabă avea, în afară de a bârfi și a umbla după Clendenin? Nici măcar nu venise la fermă ca să ia *porumb*, își dădu seama Dabney. Venise doar ca s-o hărțuiască pe ea!

– Trebuie să plec, spuse Dabney.

Se întoarse spre căruciorul de cumpărături și-și puse marfa în el.

– M-am dus la Clen acasă să-i duc o plăcintă făcută de mine, urmă Elizabeth.

Dabney clătină din cap cu un gest involuntar. Elizabeth n-ar fi făcut plăcintă în *vecii vecilor*.

– Chiar când soseam eu, tocmai ieșea de pe alee o fată. O fată tânără și foarte frumoasă. Cred că Clendenin are o iubită.

Dabney nici nu ajunsese bine la automobilul Impala, că durerea îi deveni insuportabilă. Elizabeth Jennings era geloasă, chiar invidioasă, și se prea poate să fi bănuț ceva despre relația lui Dabney cu Clen. Fie voise ca Dabney să-i spună cine era misterioasa tânără, fie dorise ca Dabney să se întristeze. Bărbații umblă întotdeauna după

femei mai tinere. Viața este nedreaptă din multe puncte de vedere, dar asta era poate cea mai mare nedreptate.

Măcar acum, Dabney știa că musafirul de la ora cinci nu fusese Elizabeth Jennings. Era vorba de altcineva.

Îi telefonă lui Clen din parcare.

– Cu cine-ai avut program zilele trecute? Când am vrut să vin la ora cinci și mi-ai spus că ești ocupat?

El oftă.

– Îmi pare rău, Cupe. Nu pot să-ți spun.

– Clen! țipă ea.

Avea dureri *crunte*, și acum mai primise și această veste.

– O fată tânără? O fată tânără și frumoasă?

– Dabney, repetă el. Nu pot să-ți spun.

Niște cuțite ascuțite îi sfâșiau abdomenul... Gemu de durere. Mili-oane de lame minuscule îi tocau măruntaiele.

Cred că Clendenin are o iubită!

Îmi pre rău, Cupe. Nu pot să-ți spun.

Bolnavă de dragoste.

Nu, își zise ea.

În dimineața următoare o sună pe Genevieve la cabinetul doctorului Field.

– Trebuie să vorbesc cu Ted, zise ea. Te rog, cred că e o urgență.

– O urgență de genul camera de gardă? întrebă Genevieve.

– Te rog, Genevieve, insistă Dabney. Trebuie să vorbesc cu Ted. Poți face asta pentru mine?

– Pentru tine, pot orice.

Ted Field se ocupă de toate. Trimise probele de sânge ale lui Dabney la persoana potrivită din spitalul Mass General și îi făcu programare la investigații tomografice pentru joi dimineață.

– Cred că-ți dai seama că va trebui să mergi la Boston, îi zise Ted Field.

– Da, încuviință Dabney.

Dintotdeauna repetase că nu va pleca de pe insulă decât în chestiuni de viață și de moarte. Acum căpătase brusc certitudinea că trăia o chestiune de viață și de moarte.

Primul pe care îl înștiință fu Box.

– Am vorbit cu Ted Field, zise ea. Mă duc la Boston pentru o tomografie.

– Pare ceva serios, spuse el. Merg cu tine.

– Nu, se opuse Dabney. Mă duc singură.

– E orașul meu, iar tu n-ai mai mers singură acolo sau în altă parte de nu mai știu când. Dă-mi voie să merg cu tine. Putem încheia ziua cu o cină la Harvest, pe urmă dormim în apartamentul meu și ne întoarcem a doua zi de dimineață.

– Asta înțelegi tu prin a petrece bine, zise Dabney. Eu vreau să mă duc și să mă întorc în aceeași zi și merg sigură.

– Cred că glumești, se împotrivi Box.

– Plec joi cu primul avion spre Boston și mă întorc tot joi, cu ultima cursă.

– Doar nu vrei să te cred că mergi singură, insistă el.

– Merg singură, repetă Dabney.

Cea de-a doua persoană căreia îi spuse era Clen.

– Joi plec la Boston, îl anunță ea. Trebuie să fac niște analize.

– Nu-mi place cum sună asta, zise el. Lasă-mă să merg cu tine.

– Nu poți.

– Pui pariu?

– Clen.

El se încruntă.

– Te însoțește economistul?

– Nu, răspuse ea. Mă duc singură.

Următoarele persoane pe care le anunță fură Agnes și Nina. Joi, la Boston, pentru analize.

– Merg singură, spuse Dabney înainte ca vreuna din ele să deschidă gura.

La aeroport, își luă tichetul de îmbarcare, gândindu-se: *Chiar fac asta?* Ar fi fost mult mai simplu cu Box sau cu Clen sau cu Agnes sau cu Nina alături, ca s-o sprijine. Simțea însă că este important să meargă singură, susținută doar de propriile picioare.

În clipa când avionul se ridică de la sol, ceva se prăbuși la pământ. Spiritul, sufletul, eul ei. Nu mai era decât o carcasă lipsită de substanță.

Taxi, tunelul Ted Williams, Cambridge Street, Mass General. În timp ce ateriza, văzuse Clădirea Prudential și Turnul Hancock. Zgârie-nori, lumea largă. Nu era decât orașul Boston, își reaminti ea, la doar o sută cincizeci de kilometri de casă. Studiase la colegiul de pe celălalt mal al râului, reușise să ajungă la capătul a patru ani de învățământ superior, va reuși să ajungă și la capătul acelei zile.

Tensiune, temperatură, ace, sute de întrebări medicale, culminând cu tomografia, care era ceva parcă scos dintr-un film științifico-fantastic.

Pe urmă, o așteptare îndelungată, timp în care medicul interpreta tomografia. Tot personalul spitalului era extrem de îndatoritor. Rosemary, asistenta de la Imagistică, se purta cu Dabney de parcă ar fi fost o mică celebritate.

– Ne grăbim cât putem, o asigură ea. Știm că vreți să mergeți acasă.

Dabney presupuse că doctorul Field avea oarecare influență acolo sau poate Box, prin doctorul Christian Bartelby.

Mâncă un sendviș cu ton la autoservire. Se uită în jur la toți ceilalți – unii bolnavi, alții sănătoși, iar alții, angajați ai spitalului. Existau atâția oameni pe lume, oameni pe care ea nu-i cunoștea și care n-o cunoșteau pe ea. Poate că asta o speria mai mult decât orice.

Doctorul Chand Rohatgi era un indian chipeș, cu privire blândă.

– V-a însoțit cineva la spital? Întrebă el.

– Nu, răspunse Dabney. Am venit singură.

El încuviință din cap, cu o expresie îndurerată.

– Spuneți-mi, șopti ea. Vă rog.

– Mă tem că nu am vești prea grozave, zise doctorul.

Cancer pancreatic, deja cu metastază la ficat. După toate probabilitățile, urmau plămânii. Tumora nu se putea extirpa și, dată fiind intensitatea durerilor, Dabney n-ar fi fost suficient de rezistentă pentru a urma chimioterapie. În plus, nu existau nici un fel de garanții că chimioterapia ar fi dat alt rezultat decât înrăutățirea stării sale. Ajuns în acest punct al explicațiilor, doctorul Rohatgi îi spuse că nu se putea face mare lucru, doar să speră că tumora va progresa lent. O putea ajuta să facă față durerilor.

- Cât timp...? întrebă ea.

- Greu de spus.

- Apuc să văd luminile de pe Main Street la Plimbarea de Crăciun? În ceea ce mă privește, e cel mai ocupat sfârșit de săptămână din tot anul.

Doctorul o privi nedumerit. Nu auzise despre Plimbarea de Crăciun, îi explică el, dar dacă avea loc în decembrie, poate că existau șanse. Din nou, greu de prognozat.

Poate că există șanse? își zise Dabney. Plimbarea de Crăciun avea loc peste doar patru luni. Oare doctorul intenționa să-i dea de înțeles că nu mai are de trăit nici măcar *patru luni*? Lovitura venise pe neașteptate. Nimeni n-ar trebui să-ți poată spune că ești pe moarte.

Nu era de mirare că se simțea ca o carcasă golită de conținut. Măruntaiele ei erau devorate de boală.

- Întotdeauna am fost o fire intuitivă, zise ea. Am crezut că-i vorba de altceva. Mi-am închipuit că sunt... bolnavă de dragoste.

- Da, pot să înțeleg cum vine asta, încuviință medicul. Probabil că simptomele sunt asemănătoare.

Sau poate că doctorul Rohatgi nu spusese *probabil că simptomele sunt asemănătoare*, poate nu spusese *poate că există șanse*, poate nu spusese *deja cu metastază la ficat*. Dabney plecă de la spital extrem de tulburată, iar cel mai tulburător lucru era că nu se gândea la Agnes, la Clen sau la Box. Se gândea la mama ei.

În decursul celor opt sau nouă ani cât Dabney mersese la doctorul Donegal, el îi ceruse în repetate rânduri să-i descrie ce se întâmplase în noaptea în care plecase mama ei. De fiecare dată, Dabney îl privise țintă, fără să scoată un cuvânt, fiindcă nu-și aducea aminte.

Atunci de ce, după atâția ani, odată cu primirea acestei... vești... scena de atunci îi apărea atât de clar în minte? Apartamentul de la hotelul Park Plaza, o vază de ceramică în care se găseau pene de struț, candelabru din hol, uriaș și strălucitor ca o văpaie, patul imens în care Dabney avusese voie să țopăie cât timp mama ei se machiase, locurile în primul rând, poziționate în centrul sălii de spectacole, la *Spărgătorul de nuci*, mama ei bătând ușor ritmul pe mâna lui Dabney în timpul „Dansului Zânei Dulciurilor“, Dabney privind cu gura căscată la superba balerină, uluită de abilitatea ei de a pluti, de a face piruete, de a zbura prin aer. Mai târziu, la hotel, sunaseră la room-service și li se aduseseră cheeseburgeri, iar pentru Dabney, o înghețată cu sos caramel. Mama ei băuse vin roșu, la fel cum bea și acasă, și i se albăstriseră dinții, ceea ce pe Dabney o amuza grozav. *De ce albaștri și nu roșii, mami?* Dabney își amintea că se făcuse foarte târziu, afară era un întuneric de nepătruns și începuse să ningă, iar mama ei o ridicase în brațe la fereastră ca să vadă fulgii. Dabney era îmbrăcată în cămășuța ei de noapte albă din flanel, pe care vărsase ciocolată, lucru care o întristase nespus și începuse să plângă, fiindcă era obosită. Se spălase pe dinți, se suise în patul cel mare, iar mama ei se așezase pe marginea patului, îndepărtându-i părul de pe obraz. Mama ei era învăluită într-o ceață verzuie, poate unde și băuse cam mult, limba i se cam împleticea în timp ce spunea unele lucruri despre tatăl lui Dabney, pe care fetița nu le înțelegea: cum se întorsese el din război, jurând *Nantucket, pentru totdeauna Nantucket*, cum mama ei nu mai suporta și cum tatăl ei refuza să se mute în altă parte.

Am să te iubesc întotdeauna, Dabney, tu ai să fii mereu fetița mea, îmi e așa de greu, așa de greu. Parfumul mamei sale mirosea a bomboane, sau așa i se păruse lui Dabney în seara aceea. Perlele ei străluceau chiar și prin întunericul din cameră. Era chiar acolo, pe marginea patului, iar când Dabney se trezise, mama ei dispăruse. În locul ei rămăsese May, camerista irlandeză.

Mami! Unde-i mami a mea?

Vine tăticul tău să te ia, iubito.

Bye bye Miss American Pie.

Mami!

Dabney se sui într-un taxi. Abia reuși să-i dea indicații șoferului, „Aeroportul Logan, Terminalul C, vă rog“, apoi lacrimile îi umeziră colțul ochilor. Nu plângea pentru vestea primită, fiindcă aceasta depășea puterea ei de înțelegere. Plânse tot drumul până la aeroport pentru că mama ei o părăsise și pentru că tot timpul până în ziua aceea, lui Dabney îi fusese dor de ea.

Îi era imposibil să fie rațională. Pur și simplu, nu era cu putință, vestea fusese prea îngrozitoare ca să aibă sens. Era foarte bolnavă. Va muri. Va muri? Va pași printr-o ușă, fără să știe ce se află dincolo de ea. Bunica ei, Agnes Bernadette, credea în existența raiului, cu norișori pufoși, îngeri, harfe, serenitate, iar Dabney crescuse și ea cu aceeași credință. Dar acum, când se confrunta cu realitatea concretă, se întreba: Îngeri? Harfe?

Toți oamenii mor, absolut toți, nimeni nu scapă, își urmă ea firul gândurilor. Prin urmare, unica opțiune înțeleaptă era să se concentreze asupra timpului care-i mai rămăsese de trăit.

Doctorul Rohatgi o îndemnase să nu-și facă planuri pe termen lung. *Luați lucrurile așa cum vin*, îi recomandase el. Îi dăduse niște broșuri de citit, pe care ea le îndesase în poșetă, și o rețetă, pentru ameliorarea durerilor.

Se gândi la Clen, Box, Agnes, Nina Mobley, Riley, Celerie, Vaughan Oglethorpe, Diana de la farmacie, care-i făcea cafeaua, oameni care-i erau dragi, care o făceau să fie cea care era. Nu va spune nimă-nui. Dar oare era posibil? Deja ascundea atâtea secrete. Cât mai dura până când avea să se năruie ca un zid?

Viața lui Dabney fusese sigură alături de mama ei, după aceea devenise nesigură. Din nou urmasse o perioadă de siguranță, iar când plecase Clendenin, nesiguranța revenise. Apoi avusese parte de siguranță o lungă perioadă și acum, din nou, nesiguranță. În viața oricui există momente și momente. Îi plăcea să creadă că ea era altfel datorită situațiilor cărora le supraviețuise, numai că de data asta nu va mai supraviețui. De neînțeles. Lecturile primite de la doctor erau menite s-o ajute să facă față stadiului de boală terminală, dar cine scrie astfel de lucruri? De unde cunosc cei care scriu asemenea informații

cele mai bune strategii pentru a face față unei asemenea situații? Nimeni nu știe ce urmează.

Respiră ușurată când desluși conturul insulei Nantucket – casele și farurile de importanță istorică, lacurile și mlaștinile, panglica albă și albastră a oceanului care se izbea veșnic de țărni. Singurul lucru pe care și-l dorise Dabney întreaga zi fusese să se întoarcă acasă.

În mașină, în drum spre casă, decise că va aștepta până luni și abia atunci le va da vestea tuturor. Se gândi la vorbele doctorului Rohatgi: *Luați lucrurile așa cum vin*. Voia să meargă la restaurantul Levinsons' Backyard BBQ sâmbătă seară, voia să danseze, voia să bea vin, să râdă și să se distreze.

Voia să aibă parte de un ultim weekend de vară perfect.

Primul o întrebă Box, apoi Agnes, apoi Nina și apoi Clen: *Ce-ai făcut la spital?*

– Mi-au făcut o sumedenie de analize, răspunse Dabney. De un lucru sunt sigură, că n-am alergie la gluten.

Într-o bună zi, avea să fie prea bolnavă ca să meargă la o petrecere, dar încă nu se simțea atât de rău, așa încât vineri-dimineață se trecu în registru, menționând *probleme personale*, și se duse să-l vadă pe Clen, apoi merse la magazinul Hepburn ca să-și cumpere o rochie nouă. Alesese o rochie de vară albă Dolce Vita, cu o singură bretea pe mijlocul spatelui și volan în jurul taliei, care avea să salte în timpul dansului. La urma urmei, asta putea fi ultima ocazie. Își cumpără sandale noi, albe, în ton cu rochia – fără toc, nu foarte elegante. Rochia nouă și sandalele noi îi plăceau grozav. Agăță rochia pe ușa șifonierului, ca s-o poată admira. Când se trezi, în timpul nopții, văzu albul strălucitor al rochiei. Părea o fantomă.

Oare va bântui această casă atunci când ea nu va mai fi?

Presupunea că totul era posibil.

În timp ce Dabney se pregătea pentru petrecere, Box îi aduse un pahar cu vin în dormitor.

– Poftim, iubito. Box puse paharul pe biroul ei. Mai iei câte o gură cât timp te îmbraci.

Dabney se duse să-și îmbrățișeze soțul și se agăță de el cu un gest care putea fi calificat drept teatral, dar ce mai conta acum? Spre uimirea ei, Box o îmbrățișă și el.

- Mi-e drag să te țin în brațe, zise el.

Dabney își strânse pleoapele. Nu exista nici o aură trandafirică alături de Box, nu existase niciodată, însă Box era un om cumsecade.

Box o conduse spre pat și, pentru o clipă, Dabney se temu că avea anumite intenții, că poate voia să facă dragoste cu ea, ceea ce cu siguranță i-ar fi pus pe amândoi într-o situație penibilă. Dar se așeză pe pat lângă Dabney, ținându-i mâna între palmele lui.

- Trebuie să-ți mărturisesc ceva, zise soțul ei.

- Da? întrebă ea.

- Am fost îngrozitor de gelos pe Clendenin Hughes, urmă el. Din clipa în care am aflat de existența lui. Chiar așa. Dar cu atât mai mult acum, că s-a întors în Nantucket.

Dabney ținea ochii în jos.

- Știu că vechea ta relație cu el e complicată, continuă Box. Poate dincolo de înțelegerea mea limitată. Sunt convins că încă mai simți ceva pentru el și, deși nu știu cât de intense sunt aceste sentimente, totuși vreau să-ți cer iertare pentru comportamentul meu din vara asta, care a mai avut unele derapaje din pricina geloziei mele față de el.

- Nu-i nevoie să-ți ceri iertare, spuse Dabney.

- Vreau doar să știi că nu am inima atât de împietrită cum poate îți închipui. Și nici nu sunt un om nerezonabil. Ar fi bine să-ți clarifici sentimentele pentru Hughes și când ajungi la o concluzie și la o stare de pace interioară în ceea ce privește relația ta cu el, să-mi spui și mie, ca să pot în sfârșit să alung și eu demonul din mine. Box o bătu ușor pe Dabney pe mână. Nu mă îndoiesc că ți-e greu, acum că s-a întors pe insulă.

- Ei, sigur! mărturisi ea. Era o mare ușurare să poată rosti în sfârșit câteva cuvinte adevărate despre Clen. Chiar mi-e greu.

- Mi-am închipuit, spuse Box. Se ridică în picioare. Hai să ne distrăm diseară, da?

La petrecere, erau angajați valeți care duceau mașinile în parcare. O blondă drăguță de la firma de catering stătea la intrare, lângă o

masă cu cocktailuri de un portocaliu intens. Dabney era atât de fascinată de coloritul viu al băuturilor încât îi luă câteva secunde ca să-și dea seama că blonda aceea drăguță era Celerie.

– Dabney! o strigă Celerie.

Dabney tresări, apoi încercă să-și revină rapid, în timp ce Celerie o îmbrățișa strâns.

– Lucrezi pentru...?

– Firma de catering din Nantucket! răspuse Celerie, deschizându-și palmele ca un V. Este și Riley aici. Cântă la chitară în grădină!

– Oh! exclamă Dabney. Cum ai...?

– Colega mea de cameră lucrează la firma asta și, cum aveam nevoie de oameni în plus pentru evenimentul din seara asta, m-am oferit să dau o mână de ajutor. E vorba și de o sumă bunicică, așa că l-am tras și pe Riley după mine, zâmbi ea cu gura până la urechi. Când soții Levinson au aflat că lucrăm amândoi la Cameră, au fost absolut încântați! Te adoră! Au spus că *datorită ție* sunt împreună!

Celerie vorbea cu acea „voce a ei stridentă, de stadion“, socotea Dabney, motiv pentru care se simțea ușor jenată.

– Eh, da, spuse ea. Cu asta mă ocup.

Box se strecură strategic pe lângă Celerie și băuturile acelea de un portocaliu intens – „Universul mandarinelor“, așa le prezentase Celerie – și intră în sală înaintea lui Dabney. Când păși și ea pe sub bolta cu plante agățătoare, Box tocmai dădea mâna cu Larry Levinson. Marguerite Levinson veni imediat spre Dabney, prinzându-i amândouă mâinile într-ale ei.

– Dabney, se bucură ea. Ce mai *faci*?

Dabney o adora pe Marguerite Levinson încă de când se cunoscuseră, cu doisprezece ani în urmă, în zona Tupancy Links, unde își plimbau câinii, pe faleză. Labradorul cafeniu al lui Dabney, Henry, încă trăia pe atunci, iar retrieverul auriu al lui Marguerite, Unchiul Frank, era pui. Pe vremea aceea, Larry venea deseori la Tupancy cu retrieverul *lui* auriu, Arthur Fielder. Dabney i-o prezentase pe noua ei prietenă, Marguerite, mai vechiului ei prieten, Larry, și amândoi fuseseră învăluți de aura trandafirică încă înainte de a apuca să le arunce câinilor prima jucărie.

Ce mai *făcea*?

Sunt pe moarte, răspuse ea în gând. Și-mi arde inima după Clen. În dormitor, Box îi vorbise cu atâta blândețe și chibzuință, se dovedise a fi un om superior, încercase să-i spună că, oricare ar fi sentimentele ei pentru Clendenin, el va înțelege. Lui Dabney i se ivise o ocazie... dar o ratase.

Fii tare.

– Ce seară frumoasă! i se adresă ea lui Marguerite. E petrecerea mea preferată din an, știi bine. *Abia* aștept să dansez!

Dabney își legănă șoldurile, făcând să fluture volanul rochiei albe. Marguerite scoase o exclamație încântată.

– Grozav! spuse ea. Atunci, hai să ne distrăm!

Dabney își termină cocktailul „Universul mandarinelor“ Era neșteptat de gustos și poate și-ar fi mai fi luat un pahar, dar se gândi că e mai bine să-și conserve energia și să nu se întoarcă la măsuța cu cocktailuri, ca să nu îi distragă atenția lui Celerie de la ceilalți invitați. Se așeză la rând la bar pentru două pahare cu vin, unul pentru ea, unul pentru Box. Era o seară superbă, cu cer limpede, albastru, fără urmă de insecte, iar proprietatea soților Levinson de la Abrams Point avea priveliște spre sud, asupra portului. Briza sufla atât cât să facă drapelul să fâlfâie ușor și să poarte vocea lui Riley Alsopp pe deasupra peluzei.

Luați lucrurile așa cum vin. Puține momente din viața ei îi umpluseră sufletul de frumusețe ca acestea.

Cu paharul de vin în mână, Dabney îl găsi pe Box și se îndreptară împreună spre bufetul de crudități, ca să se înfrupte cu niște stridii.

Avea cu cine să stea de vorbă, erau prezenți foarte mulți oameni. Dabney îi cunoștea pe toți, deși pe unii îi știa doar fiindcă îi întâlnea la această petrecere an de an – Donald și Irene din Newport Beach, California, și fratele celibatar al lui Marguerite, Charles Baldwin. Charles era un tip înțepat și vorbea cu accentul tipic aristocraților din nord-estul Statelor Unite, abia mișcându-și buzele și limba. Avea o firmă cu capital privat și o casă în Potomac, Maryland. Numai că era singur, îi mărturisise Marguerite, care nu înceta să spere că Dabney îi va găsi o fată minunată pe potrivă lui. Charles apelase la toate

agențiile matrimoniale posibile de pe internet – e-Harmony, Match.com, It's Just Lunch –, în zadar însă.

Dabney îi promisese lui Marguerite că nu va uita de Charles. Cu ani în urmă, aproape îi aranjase o întâlnire cu Nina Mobley, după care se răzgândise. Trebuia să admită că probabil nu avea nici o săgeată în tolbă pentru Charles Baldwin.

Luați lucrurile așa cum vin. Îi făcu plăcere să stea de vorbă cu Charles sau, mai degrabă, să asculte conversația lui Charles cu Box (Box excela în discuțiile cu persoane plecticoase), în timp ce Riley interpreta piesele lui James Taylor, și ea gusta din toate aperitivele – creveți în crustă de nucă de cocos, cu sos de mango, curry și usturoi, frigărui de porc, coșulețe din aluat cu homar și salată de porumb – și se bucura de lumina blândă a soarelui, care-i încălzea obrazul.

La sfârșitul unei melodii a lui James Taylor, răsunară câteva aplauze răzlețe, și Riley prinse privirea lui Dabney. Se îndreptă spre el.

– Ce să vezi! exclamă ea.

El se ridică și se îndepărtă de microfon.

– Sper să nu te superi că am o slujbă de noapte, zise el. Îmi dau seama că poate ar fi trebuit să-ți cer acordul.

Dabney râse. Oare mai folosise cineva expresia „slujbă de noapte“ din 1989 încoace?

– Sunt încântată că ai ocazia să-ți faci cunoscut talentul și totodată să mai și scoți un ban.

– Eh, ce câștig eu aici e o nimica toată, zise el.

Gândul lui Dabney rătăcea ca un cățel scăpat din lesă. *Riley, te rog, nu pleca de la Cameră.* Riley avea un labrador cafeniu pe nume Sadie, amănunt care îi atrăsese atenția lui Dabney, fiindcă îi lipsea mult Henry, atât de mult, încât nu-și mai luase alt câine. Își dorea să poată retrăi zilele din Tupancy Links – cu Henry, cu Unchiul Frank și cu Arthur Fielder –, petrecute pe dealurile verzi cu pante line de deasupra golfului Sound, în timp ce zeci de jucării aruncate câinilor în același timp se profilau roșii, purpurii și galbene pe albastrul văzduhului. Pe atunci, Agnes era încă în liceu, iar Clen trăia într-un loc atât de îndepărtat, încât lui Dabney i se părea că există doar în imaginația ei.

Riley Riley Riley – ar fi perfect pentru Agnes. Mult mai ușor i-ar fi lui Dabney să părăsească această lume dacă ar ști că viitorul lui Agnes este legat de cel al lui Riley Alsopp. Agnes va moșteni casa de pe Charter Street. Ea și Riley și-ar putea aduce copiii în Nantucket pe timpul verii. Nepoții lui Dabney, nepoții pe care ea nu-i va cunoaște niciodată. Se gândi că i-ar plăcea să fie un spirit în acea casă. În acest fel, și-ar putea vedea nepoții și i-ar putea săruta în timp ce dorm.

Riley tocmai o întreba ceva.

– Poftim? zise Dabney.

– Unde-i Agnes în seara asta? repetă el.

Dabney clipi. Chiar așa, unde *era* Agnes? Dabney și Box plecaseră de acasă înainte ca Agnes să se întoarcă de la serviciu. Dabney îi lăsase un bilet ca să-i spună că are în frigider salată de pui și biscuiți cu cașcaval, în caz că vrea să mănânce ceva la cină. În ultima vreme, Agnes ieșise adesea singură în oraș și, în unica ocazie când Dabney o întrebă despre asta, fiica ei răspunsese că muncea peste program. Dabney se întrebă dacă Agnes îl plăcea pe Dave Patterson, șeful ei. Ar fi fost bine. Nu se potriveau perfect, dar oricare relație care ar fi smuls-o pe Agnes de lângă CJ era binevenită. Oricine, în afară de CJ! Dacă se gândea bine, Dabney n-o mai auzise pe Agnes vorbind despre CJ de ceva timp, cel puțin o săptămână sau zece zile, și nici n-o mai auzise conversând cu el la telefon în dormitor. Și, bineînțeles, CJ nu se arătase aici, în Nantucket. Dabney se întrebă dacă nu cumva ar trebui să cerceteze mai îndeaproape situația lui Agnes; dar Agnes avea douăzeci și șase de ani, era om în toată firea și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să-i spună mamei sale tot ce făcea. Dacă dorea să vorbească, avea să vină singură la Dabney.

Și totuși, Dabney fusese preocupată doar de propria persoană. Poate chiar prea mult.

– Nu știu unde e, răspunse Dabney.

Agnes

Chiar când pleca de la serviciu, Agnes primi un apel pe mobil de la un număr necunoscut. Se temu să răspundă și lăsă să intre căsuța vocală. Nu ascultă mesajul decât când ajunse pe aleea din fața casei. Apelul venea de la Rocky DeMotta, unul dintre colegii de serviciu ai lui CJ. Agnes îl cunoscuse pe Rocky la US Open, cu un an în urmă, în luna septembrie. Rocky îi telefona pentru că CJ era... de negăsit. Dispăruse fără să anunțe pe nimeni unde este. De-abia se uscaser cerneala pe contractul lui Bantam Killjoy cu Chiefs, cantonamentul începuse cu o zi în urmă, iar CJ ar fi trebuit să fie în Kansas City împreună cu Bantam, numai că nu-și făcuse apariția la meciul lui. Nu venise la birou, nici nu sunase și nici măcar nu-și verificase e-mailul. Nu răspundea nici la telefon, nici la mesaje.

„Toți suntem îngrijorați din pricina lui“, explica Rocky. „Destul cât să iau numărul tău de telefon din agenda noastră, și-mi cer scuze, dar te rugăm să ne suni dacă e cu tine sau dacă ai primit vreo veste de la el.“

Agnes icni. *E mort, e mort, e mort*, își spuse ea. *L-am omorât*.

Ascultă din nou mesajul. Rocky părea speriat, sigur că era speriat. Niciodată, absolut niciodată, nu se întâmpla ca CJ să nu poată fi contactat. Avea la el în permanență un BlackBerry, două iPhone-uri și un laptop. Și ce motiv ar fi avut să nu prindă avionul spre Kansas City? Se spânzurase în apartamentul lui, după ce lăsase un bilet pentru a justifica gestul, proptit de inelul de logodnă returnat de ea?

În Priusul ei închis erau o sută de grade și, cu toate astea, Agnes tremura. Îi era îngrozitor de frig. Intră în casă. Avea nevoie de mama ei.

Dar casa era pustie, deși pe masa din bucătărie o aștepta un bilet lăsat de Dabney cu explicații pentru cină. La finalul biletului era scris: „Eu și tata suntem la soții Levinson. Nu ne aștepta, sperăm să ne întorcem acasă foarte, foarte târziu!”

Soții Levinson. Lui Dabney îi plăceau mult petrecerile soților Levinson, le aștepta cu nerăbdare. Agnes nu-i putea suna pe ai ei acasă la Levinsoni și nu le putea strica seara doar pentru că CJ nu răspundea la telefon.

Agnes se așează la masa din bucătărie și începu să-și roadă unghiile. Încercă să găsească un motiv plauzibil pentru care CJ nu prinsese avionul. Dacă pățise ceva sau se îmbolnăvisese, ar fi anunțat la birou. Unde altundeva putea fi? Fusesse lovit de vreun autobuz? Nu se trezise din beție toată săptămâna de când primise înapoi inelul, și acum zăcea prin cine știe care bar? Ar trebui să telefoneze Agnes cuiva? Amândoi părinții lui CJ muriseră. Mai avea un frate undeva la nord de New York, dar nu mai vorbeau cu CJ. CJ cunoștea foarte mulți oameni, dar nu era apropiat de nimeni, în afară de Agnes. Iar Rocky... CJ juca squash cu Rocky. Urmase liceul la Collegiate, în Upper West Side, după care făcuse un an la Berkshire School, înainte de a merge la Universitatea din Florida. Nu vorbea niciodată despre colegii de liceu sau facultate, în afară de echipa de fotbal Gators, care ulterior deveniseră clienții lui. Agnes se gândi din nou la Annabelle Pippin, în reședința ei de pe faleză, în Boca Raton. Oare ar trebui s-o sune pe Annabelle și s-o întrebe despre CJ... despre... Charlie Pippin, fostul ei soț? Nu era bizar că CJ își schimbase numele după divorț? Agnes era la un pas de a lua decizia să nu se mărite cu CJ, cel puțin nu în viitorul apropiat – așa că ce-i păsa ei dacă CJ era de negăsit?

La această întrebare Agnes nu avea răspuns, dar îi păsa. Se simțea răspunzătoare.

Ce să facă?

Îl sună pe Riley. Riley va reuși s-o liniștească.

Numai că telefonul lui Riley era închis, lucru neobișnuit. Agnes stătu în cumpănă dacă să meargă cu mașina până la Antenna Beach;

poate că Riley făcea surfing. Rămase cu ochii la telefon. Avea nevoie de mai mulți prieteni. Era vina lui CJ că nu avea prieteni.

Încercă din nou să-l sune pe Riley – din nou, căsuța vocală. Atunci o apelă pe Celerie. Fata nu-i putea fi de nici un ajutor, dar Agnes avea nevoie de o persoană optimistă, iar Celerie, ce să mai, Celerie era majoretă.

Și apelul către Celerie intră tot în căsuța vocală, lucru și mai bizar. Celerie era nedezlipită de telefonul ei mobil.

Agnes se întrebă dacă nu cumva Riley și Celerie erau la o întâlnire amoroasă. Dacă nu cumva, în acel moment, erau amândoi în pat. Trebuia să recunoască, gândul acesta o irita.

Ce să facă? S-o sune pe mama ei? Să meargă cu mașina până la Antenna Beach, în căutarea lui Riley? Să-i telefoneze lui Rocky DeMotta?

Aproape involuntar tastă numărul lui CJ, storcându-și creierii cum să formuleze mesajul. Ar trebui să spună *Bună, eu sunt?* Sau *Bună, sunt Agnes?* Acum, că-i înapoiase inelul, își imagina că renunțase în bună măsură la dreptul de a spune *Bună, eu sunt.*

– Alo?

Surpriza fu atât de mare, încât Agnes aproape scăpă telefonul din mână. CJ răspunsese la apel.

– Bună, zise ea.

Vorbea pe un ton vesel, firesc, dar gândurile ei roiau ca un banc de pești înspăimântați. Ce-i va spune?

– Bună, Agnes, o salută CJ. Glasul lui era calm și oarecum sec. Unde ești?

– În Nantucket, răspuse ea. Acasă la ai mei. Unde ești tu?

Clic. CJ închisese telefonul.

Dabney

În timp ce stătea la rând la bufet, cu ochii la piureul de cartofi și gândind *costiță, arpagic, ciuperci sote, ceapă caramelizată, cașcaval, o lingură de smântână*, îl zări pe Clendenin intrând în cort împreună cu Elizabeth Jennings.

Cu neputință.

Și totuși, iată-i. Împreună, fără doar și poate împreună. Clen făcea... ce? Îi dădea întâlnire? O mințea pe Dabney?

Farfuria groasă din porțelan alb se clătină în mâna ei. Dabney simți că i se face negru înaintea ochilor. Nu mai era în stare să-și pună în farfurie nici piure, nici coadă de homar la grătar, nici mușchi de vită, nici roșii cu cremă de brânză. În clipa aceea, nu putea mânca nimic. Simțea că poate nici nu va mai putea mânca vreodată. Dar nici nu putea da ocol mesei cu farfuria goală. Box era chiar în spatele ei, iar ea cunoștea pe *toată lumea* invitată la petrecere. Își luă o lingură de cartofi, o coadă de homar, câteva fire de sparanghel la grătar și o roșie, apoi se uită după un scaun ca să se așeze. La masa soților Levinson erau două locuri libere, numai că în starea de spirit în care se afla, Dabney nu voia să mănânce alături de cele două gazde.

Simți o atingere pe spate și se întoarse. Clen și Elizabeth.

– Bună, Dabney! o salută Elizabeth.

Avea expresia unei pisici care tocmai devorase un canar.

– Bună, răspunse Dabney. Era de-a dreptul dureros să schițeze un zâmbet, dar făcu acest efort. Ca să vezi, sunteți împreună.

Clen purta o cămașă impecabilă, din bumbac alb cu albastru, cu mâneca suflecată elegant la încheietura dreaptă, și-și mai tunsese barba. Cu toate astea, avea o expresie extrem de abătută. Se uita la Dabney așa cum l-ar fi privit și ea dacă nu s-ar fi străduit din răspuțeri să-și ascundă sentimentele.

– Dabney, o salută și Clen.

Se aplecă și o sărută în colțul gurii. Așa cum ai săruta un străin.

– Unde-i obrăznicătura de bărbat-tu? Încă sunt supărată pe el c-a plecat de la petrecerea mea fără să-și ia la revedere, zise Elizabeth.

Dabney îl căută din priviri pe Box. Stătuse la rând la bufet chiar în spatele ei. Toată seara nu se depărtase de ea mai mult de un metru. Acum însă, Dabney îl văzu așezat lângă soții Levinson. Probabil îl remarcase pe Clen și se îndepărtase. Îi făcu semn cu mâna lui Dabney din celălalt capăt al cortului.

Dabney îi răspunse cu același gest.

– Uite-l acolo, i-l arată ea lui Elizabeth. Du-te și salută-l.

– Mă duc, spuse Elizabeth. Mă întorc imediat, i se adresă ea lui Clen.

Dabney așteptă până când Elizabeth ajunse lângă Box și-și ridică ochii spre Clen.

– Hai să plecăm de-aici, îi propuse el.

– Poftim?! exclamă ea.

El îi luă din mână farfuria cu mâncare și o puse pe tava goală a unui chelner.

– Vino cu mine pe peluză, ca să stăm de vorbă.

– Ești nebun? se împotrivi Dabney. Toți sunt cu ochii pe noi.

– Puțin îmi pasă, replică Clen.

– Ei bine, mie-mi pasă, spuse Dabney.

Dabney auzi râsul colorat al lui Elizabeth, dar știa că, oricât de amuzant încerca să fie Box, nu o slăbea o clipă din ochi pe soția lui.

– Hai afară pe peluză, repetă Clen. Trebuie să stăm de vorbă.

Se strecură printre două mese și porni spre deschizătura laterală a cortului, către noaptea albastră de afară.

Dabney își dădu seama că era un moment de răscruce. *Fiecare om are dreptul să aleagă.*

Îl urmă afară din cort.

M-ai mințit. Te întâlnești cu Elizabeth Jennings.

N-am venit împreună. Ne-am întâlnit la intrare și de-acolo s-a ținut scai de mine. A fost o coincidență nenorocită.

Chiar te aștepti să te cred.

Am venit cu bicicleta. Bănuiesc că ea a venit cu vechiul Mercedes al lui Mingus.

Adică nu v-ați înțeles să vă întâlniți aici?

Nu.

Cine e fata frumoasă despre care tot vorbește Elizabeth?

Dabney.

Spune-mi!

Vorbise îndeajuns de tare încât să se aștearnă liniștea în tot cortul – dar nu, asta se petrecea doar în imaginația lui Dabney. În realitate, din cort răzbătea zvon de glasuri și de râsete, precum și sunetele formației care își acorda instrumentele.

E noua mea menajeră, zise Clen. Mi-a luat ceva timp până am ajuns s-o cunosc.

Dabney se încruntă. Cu câteva săptămâni în urmă, îi trimisese lui Clen o nouă menajeră, din Brazilia, pe nume Opaline.

Vorbești de Opaline?

Da, de Opaline.

Dabney simițea că ceva nu e în regulă. Opaline avea aproape patruzeci de ani și era mama a cinci băieți care locuiau la Rio. Nu era genul de persoană pe care Dabney s-o considere tânără sau frumoasă. Își vopsise părul în portocaliu și gura ei avea o expresie aspră.

Elizabeth ți-a pus gând rău. Chiar tu mi-ai spus că a încercat să te sărute.

Da, a încercat. Numai că un sărut implică două persoane.

De ce nu poți să te ții departe de ea? Spune-i să te lase în pace. Ce faci? Încerci să mă chinui pe mine?

Nu, Cupe, nu încerc să te chinui.

Ba da, exact asta faci!

Dabney începu să plângă.

Cum crezi că mă simt eu, știind că tu trăiești tot alături de economist? Că împărțiți același pat? Mi-ai tot repetat că ai de gând să-l părăsești, dar știi ce, Dabney?

Faptul că i se adresase cu numele ei adevărat o înspăimânta.

Ce?

N-ai să-l părăsești niciodată. Eu vreau să fii numai a mea, dar asta nu se va întâmpla. Niciodată.

Dabney făcu un pas spre el, și Clendenin o strânse în brațe.

Of, tont ce ești! Prostule, căposule, om dificil ce ești. Întotdeauna am fost numai a ta.

Clen o strânse cu atâta putere, încât tot abdomenul ei țipă de durere. Apoi o sărută până când privirea i se împăienjeni și văzu numai stele înaintea ochilor. Era gata să leșine din iubire, să moară din iubire aici, pe loc.

– Dabney!

Dabney nu se mai obosi să se întoarcă spre Box și nici nu se desprinse din îmbrățișarea lui Clendenin. În clipă aceea îi era totuna.

Agnes

Îi telefonă din nou lui CJ, de trei ori, dar el nu-i mai răspunde. Agnes presupuse că ar trebui să răsufle ușurată. Oricum, nu avea nimic să-i spună lui CJ. Era doar bucuroasă să-l știe în viață. Dacă nu voise să-și facă apariția pentru clientul lui, nu voise și gata. Nu era treaba lui Agnes.

Ar fi vrut ca Riley să răspundă la telefon sau să-i asculte mesajele și s-o sune el, ori Celerie. Ar fi vrut ca părinții ei să se întoarcă acasă.

Niciodată până atunci nu se simțise înfricoșată sau altfel decât în largul ei în casa părintească, dar acum îi era frică. Deschise televizorul ca să alunge acea tăcere apăsătoare și-și luă niște salată de pui făcută de mama ei și un biscuit cu cașcaval, pe care îl încălzi și-l unse din belșug cu unt, numai că era prea neliniștită ca să mănânce. Presupunea că ar fi putut ieși singură în oraș, la Straight Wharf sau la Cru, pentru un pahar de șampanie și niște stridii. Avea portofelul doldora de bani – Box îi îndesa în mână bancnote de douăzeci, de cincizeci și de o sută de dolari de fiecare dată când pleca de acasă. Poate va întâlni pe cineva drăguț, o persoană nouă, bărbat sau femeie. Îi venea să-și plângă de milă pentru faptul că ajunsese să aibă foarte puțini prieteni.

I se păru că aude un zgomet afară, un foșnet, ca și cum cineva și-ar fi făcut loc printre tufele de hortensii ale mamei sale. Îi era frică să se uite pe fereastră. Își făcu singură tot felul de reproșuri. Nantucket era unul dintre cele mai sigure locuri din lume. Jumătate din vecinii lor nici măcar nu-și încuiau ușile la casă. Dabney și Box le încuiau numai din pricina obiectelor de artă pe care le dețineau.

Apartamentul lui Agnes din New York avea patru încuietori. Își luă cheile de la mașină. Nu putea rămâne singură în casă.

Se trezi conducând mașina spre Polpis Road, spre casa lui Clendenin. Probabil că era acasă. El însuși se descria ca o persoană solitară, iar Dabney era la soții Levinson, împreună cu Box, așa că nu exista nici un risc să le tulbure careva întrevvedere. Lui Agnes îi era ușor să stea de vorbă cu Clen. Clen știa să asculte așa cum puțini bărbați erau în stare s-o facă, inclusiv Box. Box te asculta din trei în trei cuvinte, nu se concentra decât atunci când subiectul conversației era economia. Agnes înțelegea cât i-ar fi plăcut lui Dabney să știe că fiecare cuvânt al fiicei sale era ascultat cu drag și apreciat.

Va sta de vorbă cu Clendenin.

Intră pe alee, dar casa era cufundată în întuneric. Agnes simți cum i se strânge inima.

Unde *erau* toți astă-seară? Se simțea părăsită de toată lumea. Casa cea mare era luminată ca de obicei, cu becuri cu temporizator. Clendenin îi spusese lui Agnes că proprietarii, soții Jones, nu aveau să vină în Nantucket vara aceea, plănuind să plece în sudul Franței.

Agnes se opri pe aleea din fața căsuței lui Clendenin și-și sprijini fruntea de volanul automobilului Prius.

Brusc, niște faruri luminară aleea, semn că Clen se întorcea acasă. Slavă Domnului! Clen folosea mașina Volvo a familiei Jones doar când făcea cumpărături sau când avea vreo altă treabă la care bicicleta nu-i era de folos.

Farurile se ațintiră direct spre parbrizul lui Agnes, orbind-o, iar ea își dădu seama că nu era vorba de Clen și de Volvo. O clipă, intră în panică – aici în Polpis era mult mai liniște, nu exista nici un vecin prin apropiere care s-o audă strigând după ajutor –, dar se consolă cu gândul că poate era cineva care rătăcise drumul și intrase pe altă alee. Agnes coborî din mașină, cu gând să-l ajute pe bietul om, apoi să-i lase un bilet lui Clen și să pornească spre centru, ca să bea ceva.

Din cealaltă mașină coborî un bărbat care se îndreptă spre ea.

Agnes clipi.

Era CJ.

Dabney

Box nu spunea nimic, închipuindu-și, spera Dabney, că soția lui își clarifică sentimentele față de Clendenin Hughes, încercând să-și găsească liniștea sufletească, drept care se va înapoia în cort.

Necazul era că Elizabeth Jennings ieșise și ea în urma lui Box.

Dabney se desprinsese din brațele lui Clendenin cu un aer firesc și se opri în fața lui Box și a lui Elizabeth.

– Totul e-n regulă, zise ea. Pur și simplu nu mă simțeam bine.

Box îl sfredeli cu privirea pe Clendenin, și o clipă, Dabney se temu că va urma o nouă încăierare. Și-ar fi dorit să se poată face nevăzută. Îi vuia mintea de scandalul pe cale să explodeze. Măine, toată lumea va vorbi despre Dabney Kimball Beech. Cea mai îndrăgită rezidentă a insulei și cea mai împătimită susținătoare a acelor meleaguri va fi demascată drept o impostoare, punându-i-se anatema infidelității.

Dar, în același timp, își dădu seama că *asta* era șansa ei. Toate celelalte oportunități nu fuseseră decât niște repetiții ale acestui moment. Nu știa dacă crede în destin, dar era convinsă că Clendenin Hughes își pierduse brațul și se întorsese în Nantucket cu un scop. Îi era scris să se împace cu Dabney înainte de a fi prea târziu. *Luăți lucrurile așa cum vin.*

Dabney își dresese glasul și i se adresă soțului ei, care afișase imperterbabil o atitudine incredibil de demnă. Nu-i păsa de Elizabeth nici cât negru sub unghie.

– Azi mi-ai vorbit despre presupunerea ta că mai simt ceva pentru Clendenin, dar că nu știi ce fel de sentimente am pentru el. Răspunsul

e că... îl iubesc. Tăcu, mirându-se că tocmai rostise acele cuvinte. L-am iubit toată viața mea. Îmi pare nespus de rău.

Box încuviință din cap, totuși părea că tot nu înțelege. Oare Dabney ar fi putut vorbi mai limpede și mai blând de atât?

– Mulțumesc, spuse el într-un târziu. Ți mulțumesc că mi-ai spus. Am crezut că o să-mi pierd mințile. Mă bucur să știu că intuiția mea nu m-a înșelat și că cel puțin sănătatea mintală mi-e intactă.

Și cu aceste vorbe, se îndepărtă. Dabney îl urmări cu privirea, strălucitul și respectatul ei profesor, omul care o salvase, omul care o iubit și-i îngăduise să fie ea însăși, omul care o crescuse pe Agnes ca pe copilul lui, acest om bun și principal. Dabney decise să-i facă favoarea de a nu se duce după el și de a nu face și mai mult teatru.

Elizabeth scoase un sunet – un suspin sau o exclamație abia auzită – apoi spuse:

– N-am știut.

– Zău așa, Elizabeth, nu-i treaba ta.

– Mi-am dat eu seama că se întâmplă ceva, zise Elizabeth. Am înțeles asta pe 4 Iulie. Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile, după care îi adresă lui Dabney un zâmbet eluziv. Ai intrat într-un triumphi amoros în toată regula.

Oare există ceva în toată regula într-un triumphi amoros? se întrebă Dabney. Poate că da. Poate cu ani în urmă, „peste ocean“, când însăși Elizabeth fusese implicată într-un triumphi amoros cu Clen – sau își dorise să fie. Ce știa Dabney? În acel moment o copleși regretul. Din pricina ei, se alegea praful de tot. Așa cum privea cortul, cu pereții lui transparenți prin care răzbătea lumina, cu mâncarea, muzica și conversațiile din interior, își dădu seama că unul dintre lucrurile pe care le regreta era că nu va dansa în seara aceea.

– Mă duc înăuntru, spuse Elizabeth. Presupun că ne vedem mai târziu.

– O seară frumoasă! îi ură Clen.

Elizabeth se întorcea grăbită la petrecere cu un anumit scop. Dabney se cutremură de un fior. Reputația ei era pe cale de a fi distrusă.

– Ei, bine? întrebă Clen.

– Ei bine, ce? zise Dabney.

– Va trebui să mergi acasă pe ghidon, răspunse Clen.

Agnes

CJ ținea în mână o sticlă de vodcă Grey Goose, golită pe trei sfer-turi. Agnes o văzu, la fel cum remarcă și costumul lui mototolit, care arăta de parcă CJ ar fi dormit îmbrăcat trei zile la rând. Avea părul ciufulit și dinții îi sclipeau într-un rânjet. Era o imagine absolut în-spăimântătoare.

– Bună, iubito! o salută el.

– Bună.

Glusul lui și aspectul deplorabil îi stârniră un val de emoții. CJ era aici: nu se dusese să-l vadă pe neprețuitul lui Bantam Killjoy, în schimb venise în Nantucket s-o vadă pe ea. Alegerea lui izvora parcă dintr-un sentiment de disperare și romantism, și Agnes simți că e pe cale să se răzgândească.

El îi întinse sticla cu vodcă, întrebând:

– Vrei?

Ea luă sticla. Era sloi. O duse la buze și trase o dușcă zdravănă, bu-curându-se de arsura alcoolului rece pe gâtlee și apoi în piept. Răsufliă adânc. Puse sticla pe capota Priusului.

Ce să-i spună?

Nu prea știa. Așteptă.

CJ îi prinse obrazul în palme și o sărută apăsător, înfigându-și dinții în buzele ei. O înșfăcă de păr, care în timpul verii îi crescuse, aco-perindu-i ceafa, și-i trase brusc capul pe spate, la fel ca unei păpuși căreia ar fi vrut să-i rupă gâtul.

- Mi-ai trimis inelul înapoi, zise el.

- Eu...

Nu putea vorbi. În acea poziție, simțea că i se sfâșie pielea. O durea și abia mai putea să respire.

- Dă-mi... drumul, gâfâi ea.

El își lipi gura de ea, mușcându-i clavicula, înfigându-și dinții în ea ca un câine turbat. Chiar o *agresa*.

- Lasă-mă-n pace! îi ceru ea.

Continuând s-o țină de păr, CJ o apucă de încheietura stângă, ceva mai jos de brățara Cartier care-i era ei atât de dragă. O strângea ca într-o menghină. O îmbrânci, lipind-o de Prius. Ea îi simți erecția pe picior, dar asta nu-i stârni cătuși de puțin simțurile. Doar nu era să facă sex cu CJ aici, pe aleea din fața casei lui Clendenin.

Încercă să-l împingă la o parte, dar el nu făcu decât s-o strângă de încheietură cu și mai multă forță.

Vânătăi, se gândi ea. *O să-mi lase vânătăi*.

- Dă-mi drumul, îl rugă din nou.

El o ținea zdravăn de păr.

- Mă doare, CJ.

- Te doare? repetă CJ. *Te doare?* răcni el. Hai să vedem cine pe cine rănește. Mi-ai trimis inelul înapoi! După tot ce-am făcut pentru tine!

- Da, răspunse Agnes, încercând să-l calmeze. Ai făcut multe pentru mine...

- Nu știi nici măcar pe jumătate! urlă el. Micii tăi favoriți, ăia pentru care-ți făceai atâtea griji. Quincy și...

- Dahlia, abia reuși Agnes să îngaime.

- I-am cumpărat mamei lor un apartament! răcni CJ. Un nenorocit de apartament, ca să aibă o casă. Am vrut să-ți fac o surpriză.

- Oh, Doamne! exclamă Agnes.

CJ cumpărase un apartament pentru mama lui Quincy și a Dahliei? Agnes nu-și putea crede urechilor. Și totuși, era exact genul de lucruri pe care le făcea CJ. Era anormal de generos cu lucrurile materiale tocmai pentru că în inima lui sălășluia un mare gol.

- Mulțumesc, zise Agnes. A fost un gest frumos...

– *Frumos? Crezi că am făcut doar un gest frumos? Am făcut asta pentru că te iubesc!*

– *Ia-ți mâna din părul meu, CJ, ceru ea. Și dă-mi drumul la braț.*

În urechi îi răsunară clar vorbele lui Manny Partida: *Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă nu ți-aș fi spus.*

– *Ți-am trimis inelul înapoi, începu Agnes, pentru că...*

– *Pentru că ce?*

– *Pentru că nu vreau să mă mărit cu tine, CJ.*

El îi trase capul în jos, până aproape de pieptul lui, apoi o izbi cu capul de mașină. Agnes icni. Măine-dimineată, o mă trezesc cu dita-mai cucuiul, se gândi ea. Mare cât un ou.

– *Oprește-te, îl imploră ea. Te rog, CJ.*

– *Te rog, Charlie, o corectă el. Te rog, Charlie, te rog, Charlie, te rog, Charlie, te rog, Charlie.*

O izbi în repetate rânduri cu capul de mașină. Agnes nu-și dădea seama ce se întâmplă. Simți ceva cald și umed în păr. Oare sângera?

– *Nenorocito! urlă el. După câte-am făcut pentru tine! Ai venit aici și-ai început să ți-o tragi cu altul!*

– *Nu, protestă ea. Nu-i adevărat! Jur că nu!*

El o dădu încă o dată cu capul de mașină, și de data asta durerea o făcu să nu se mai poată ține pe picioare. CJ o ridică, trăgând-o de braț. Avea să i-l smulgă din încheietură. *Cică ar fi tras-o de păr, i-ar fi sucit brațul, oricum, ceva nu prea frumos.* Era pe punctul să leșine. *E un tip de treabă logodnicul tău? La ceafă i se prelingea ceva lipicios.* Agnes vomită pe prundișul aleii.

– *Ce mama dracului se întâmplă aici?*

O altă voce, ca un mârâit de urs. Apoi un țipăt ascuțit, pe care Agnes îl recunoscuse ca fiind al mamei sale.

– *Scumpa mea!*

CJ îi dădu drumul lui Agnes, care se prăvăli la pământ. Își duse mâna la cap. Sânge. Nu-și mai simțea brațul stâng.

Auzi zgomotul unei încleștări, gâfâieli, izbituri de pumni. CJ se bătea cu Clendenin. Cu Clen, care avea un singur braț.

– *Clen, oprește-te, o să te lovească! țipă Dabney.*

Lovit, gândi Agnes. Lovitlovitlovitlovitlovit.

Sângele care-i șiroia la ceafă era pe jumătate sângele lui Clendenin.

Agnes deschise ochii la timp cât s-o vadă pe mama ei suind treptele verandei. *Cheamă poliția, mamă!* o îndemnă ea în gând. *Du-te în casă și cheamă poliția!* Nu era în stare să articuleze cuvintele. CJ îl lovea pe Clen așa cum îl văzuse făcând cu sacul de box la sala de sport. Lovitură după lovitură. Și totuși, Clen continua să rămână în picioare, folosindu-se de brațul drept.

Agnes își aminti momentul în care îi fusese prezentat CJ Pippin, în sala de dans de la Waldorf, în timp ce orchestra cânta în fundal și li se serveau sendvișuri pe tăvi din argint. Gala de binefacere contrastase puternic cu cauza pentru care se strângeau bani. Agnes își aminti cât de dezamăgită se simțise, deși știa că organizarea de petreceri fastuoase este un mod de a atrage tot mai mulți filantropi. CJ o invitase la dans, apoi îi adusese un pahar de șampanie. Mai târziu, la licitație, ridicase mâna și donase o sută de mii de dolari. Agnes fusese cucerită de generozitatea lui. Pe atunci, în ochii ei era un erou.

– Lasă-l în pace, monstrule! îi ceru Dabney.

Stătea pe ultima treaptă a verandei, cu o pușcă în mână.

O pușcă? se întrebă Agnes. *Mama?*

Își dădu seama că era arma BB a lui Clendenin. Dar, în întuneric, arma avea un aspect înfricoșător sau, cel puțin, așa i se păru lui CJ, pentru că imediat se îndepărtă de Clendenin și ridică ambele mâini în aer.

– Ești nebună, strigă el lui Dabney. Nebună de legat. Știi?

– Știu, răspunse Dabney, apropiindu-se de CJ cu pușca în mână și ațintind țeava spre obrazul lui. Îmi dau seama de asta foarte bine.

Agnes închise ochii. Se simțea dintr-odată epuizată. *Mama țintește cu o pușcă spre CJ. Mama e nebună, se gândi ea. Dar o iubesc. O iubesc nespuse de mult.*

Box

Își făcu valiza, ceea ce nu era deloc ieșit din comun. Toată viața lui alături de Dabney își făcuse valiza în fiecare zi de luni și o despa-chetase în fiecare vineri. Toată viața lui alături de Dabney constase de fapt din două vieți: cea de aici, din Nantucket, alături de ea, și viața lui de la Cambridge – sau Washington, New York, Londra –, fără ea.

Asta să fi fost problema?

Care din cele două fusese viața lui „adevărată”? Niciodată nu avu-sese ocazia să-și pună această întrebare, deși în primele zile ale căs-nicieii lor, Dabney obișnuia să-l întrebe continuu: Iubește Harvardul mai mult decât pe ea? Iubește economia mai mult decât pe ea?

Ești soția mea, răspundea el de fiecare dată. Te iubesc într-un fel în care n-ai cum să iubești o universitate sau un domeniu de studiu.

Dabney îi adresase această întrebare, în urmă cu cincisprezece-do-uăzeci de ani, fiindcă ea iubea altceva mai mult decât îl iubea pe el, iubea pe altcineva, pe băiatul care plecase. Niciodată nu-l mințise pe Box în privința asta. În ziua în care Box o ceruse în căsătorie, Dabney îi spusese: *Am să mă mărit cu tine, dar trebuie să știi că n-am să mă vindec niciodată de sentimentele mele pentru Clendenin Hughes. Nu numai că mi-a frânt inima, dar mi-a luat-o cu el.*

Îl prevenise.

Alt bărbat poate că ar fi bătut în retragere. La urma urmei, cine vrea să fie pe locul doi? Adevărul era însă că pe Box nu-l deranjase niciodată spectrul lui Clendenin Hughes. Clendenin Hughes locuia

în celălalt capăt al lumii. Nu avea să se mai întoarcă niciodată și, chiar de s-ar fi întors, ar fi dat piept cu ruina a ceea ce lăsase în urmă. Cu siguranță nu ar fi avut prilejul de a revendica vreun drept asupra lui Dabney sau a lui Agnes.

Așa gândise Box.

Poate că, dacă Box s-ar fi arătat un soț mai grijuliu, Dabney ar fi fost capabilă să gestioneze altfel întoarcerea lui Hughes. Box purta vina de a fi fost ocupat și distant, de a fi considerat că Dabney era de drept a lui, de a fi lăsat suficient spațiu în căsnicia lor ca Dabney să umble încoace și încolo neobservată. Știa că în căsnicii mai reușite, mai sudate, nu existau asemenea posibilități de evadare. Sau poate că sentimentele lui Dabney pentru Hughes deveniseră mai intense și mai profunde tocmai pentru că renunțase la el. Box nu fusese niciodată suficient de perspicace cât să înțeleagă complexitățile semenilor – sau, din păcate, complexitățile propriei ființe –, totuși își dădea seama că imposibilitatea de a atinge un ideal era un puternic afrodisiac, aproape imposibil de combătut.

Umplu o valiză, două, trei. Lua cu el tot ce socotea important, chiar și lucruri din care mai avea un exemplar la Cambridge. Poate era o copilărie, dar voia ca în seara aceea, Dabney să intre în dormitor și să-i simtă lipsa.

Îl iubesc pe Clendenin. L-am iubit toată viața mea. Îmi pare neșpus de rău.

Îi pare rău? se întrebă Box. Îi pare rău?

Oricât ar fi întors situația pe toate părțile, adevărul era că se găsea într-o criză, viața lui ajunsese la o răscruce. Va pleca din casa asta. Va părăsi femeia cea mai deosebită pe care o întâlnise în viața lui – da, continua să creadă asta. El era John Boxmiller Beech, profesor la Harvard, autor de manuale, consultant al președintelui SUA pe probleme de economie, dar nimic din toate astea nu conta fără Dabney.

Clendenin

Se duse la secția de poliție împreună cu CJ și cu polițistul care-l arestase, în timp ce Dabney o ducea pe Agnes la urgență. Până la urmă, se dovedea a fi o noapte lungă. CJ era acuzat de comiterea infracțiunii de vătămare corporală în formă agravată, iar Agnes se alegea cu treizeci și cinci de copci pe cap, fiind oprită peste noapte la spital, pentru a fi ținută sub observație.

Când Clen și Dabney se întâlneau, într-un târziu, în căsuța lui Clen, pe la patru dimineața, Clen turnă un pahar de Gentleman Jack pentru el și un pahar de vin pentru Dabney, după care se așezară la masa lui mare din lemn de stejar, pe întuneric. Clen își goli paharul dintr-o înghițitură. Nici el nu se simțea prea grozav. Grație lui CJ, avea buza spartă, o vânătăie pe obraz și o umflătură urâtă la ochi. În drum spre el, venind de la spital, Dabney oprise la o băcănie și cum-părase o pungă cu mazăre congelată și o bucată de carne de vită.

– Ca să-ți pui pe față, precizase ea.

– Și poate mâine-seară o vom mânca la cină, replicase el.

Dabney sorbi din vin.

– Cum rămâne cu fata cea frumoasă cu care te vedeai? E vorba despre Agnes?

Clen își mai turnă un pahar, dar nu se atinse de el. Începu să-l răsucescă încet pe masă.

– Da, răspunse el. A venit aici să te caute pe tine și a dat peste mine.

Ochii lui Dabney pluteau în lacrimi. De fericire, spera Clen, dar nu putea fi sigur.

- Și cum a fost... între voi doi?

Clen știa că răspunsul lui era important. Fusese o noapte cu un mare impact emoțional. Nu exista altă cale decât cea dreaptă, calea adevărului.

- Totul a decurs minunat, spuse el. Goli din nou paharul dintr-o înghițitură. Ai crescut un copil inteligent, cumpătat, bun la suflet. E fica ta, Dabney. Nu emit nici un fel de pretenții asupra ei.

- Box e un tată ireproșabil, zise Dabney. Nici nu puteam visa la un om mai bun. Însă Agnes are tot felul de gesturi în care te recunosc pe tine.

- Am băgat și eu de seamă, spuse Clen. În ciuda scurtei perioade de când ne-am cunoscut.

- Ei bine, acum că ai găsit-o, n-o mai lăsa să plece de lângă tine.

Negăsind o replică potrivită, Clen o luă de mână pe Dabney și o duse către pat.

Agnes

Când Agnes se trezi din somn la spital, Dabney stătea pe scaun lângă patul ei. Purta bentița și perlele, dar arăta istovită.

– Ai stat aici toată noaptea? întrebă Agnes.

– Nu, răspuse Dabney. M-am întors acasă la Clendenin o vreme, am făcut duș, am tras un pui de somn, dar am vrut să mă găsești aici când te trezești.

Agnes remarcă precizarea *m-am întors acasă la Clendenin*, dar nu știa cum s-o interpreteze.

– Unde-i tata? întrebă ea.

– La Cambridge, răspuse Dabney. A prins ultimul feribot aseară. Trebuia... să se întoarcă.

– Știe ce s-a-ntâmplat?

– I-am telefonat și i-am lăsat mesaj, spuse Dabney. Sunt sigură că te va suna sau va veni să te vadă. Te iubește foarte mult.

– Știu, încuviință Agnes.

Se rezemă de pernă. O dureaua capul și-i era sete.

– Ai avut dreptate, mamă. CJ nu era pentru mine.

Dabney o strânse de mână.

– Într-o bună zi, îți *vei găsi* alesul, scumpo, spuse ea. De asta sunt sigură.

Arestarea lui CJ ocupa o știre de câteva rânduri la rubrica sportivă a ziarului *New York Post*, iar Agnes primi un mesaj pe mobil din

partea unui producător al canalului de televiziune ESPN, care dorea să facă un reportaj despre „Căderea din rai“ a lui Charlie Pippin. Anabelle Pippin deja acceptase să i se ia interviu, preciza producătorul.

Agnes nu-i răspunse la apel. N-avea decât să vorbească Annabelle despre căderea din rai a lui Charlie Pippin. Agnes voia să uite de existența acestui om.

Fuse acuzat de săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală, dar intenționa să încheie un acord de recunoaștere a vinovăției. Avea să fie condamnat la pedeapsa cu închisoare un an sau un an și jumătate, urmând să participe la ședințe de gestionare a furiei și să presteze ore de muncă în folosul comunității. Fuse concediat de la firmă. Acum, Bantam Killjoy era reprezentat de Tom Condon.

Era vina lui. Agnes rupseseră logodna și-i frânseseră inima, dar existau și alte modalități de abordare a unei asemenea situații în afară de a o lovi cu capul de mașină. CJ avea nevoie de ajutor. Dacă nu primea ajutor, avea să procedeze la fel cu următoarea femeie din viața lui.

În următoarele zile, Agnes fu asaltată de mesaje în căsuța vocală: Wilder de la serviciu, Manny Partida, Dave Patterson de la Island Adventures, Jane Meyer, colega ei de cameră de la Dartmouth (citise știrea în *Post*), Rocky DeMotta, ca să-și exprime regretul pentru cele întâmplate, în numele său și al colegilor de la firmă; Celerie și Riley.

În realitate, singurul mesaj care conta pentru Agnes era cel de la Riley. „Bună, Agnes, am auzit ce s-a întâmplat. Te las puțin să-ți revii, dar când ești pregătită, putem sta de vorbă. Ne putem plimba până la plajă, să ne jucăm cu mingea cu Sadie.“

Agnes urma să lipsească o săptămână de la serviciu. I se prescrieseră Percocet; rănile de la cap trebuiau să se vindece. Avea la dispoziție tot timpul din lume să stea în pat și să se gândească.

Mama ei îi aducea tăvi cu mâncare, medicamentele, apă cu gheață și felii subțiri de lămâie, îi aducea DVD-uri și romane. Agnes nu avea poftă de mâncare și nu se putea concentra să citească sau să se uite la televizor. Tot ce-și dorea erau apa cu gheață și medicamentele, camera cufundată în întuneric, pernele moi și prezența lui Dabney. Îi

revenea mereu în minte imaginea în care se plimba cu Riley pe Ladies Beach, sub un cer tot mai trandafiriu, în timp ce o minge de tenis zbura prin aer. *După ea, Sadie! Fugi!*

Mama ei veni să se așeze pe marginea patului și o bătu ușor pe picior.

– Te simți mai bine azi? întrebă Dabney.

– Da, răspunse Agnes. Să știi că da.

Vederea i se limpezise, își simțea capul mai ușor, durerea începea să cedeze. Era pregătită să se dea jos din pat și să-și vadă de ale ei.

Numai că mama ei avea ceva să-i spună.

– Poate ai remarcat că Box n-a fost aici.

– Mi-a telefonat în fiecare zi, zise Agnes. A vrut să se întoarcă, dar i-am spus să nu-și facă griji. Mă simt mai bine.

Dabney răsufală adânc.

– Box a plecat, iubito. M-a părăsit, a plecat. A aflat despre Clendenin... a aflat că eu și Clen suntem iar împreună. Că ne iubim.

– Oh! exclamă Agnes.

– Am făcut-o de oaie, spuse Dabney. Rău de tot.

Dabney își îngropă fața în palme și începu să plângă. Agnes se simțea suficient de întremată ca să se întindă spre ea și s-o ia în brațe. Deși nu fusese binecuvântată cu vreun har sau cu darul clarviziunii, era în stare să înțeleagă că mama ei iubește doi bărbați. Agnes era dispusă s-o ierte, fiindcă știa că Dabney nu are de ales.

Dabney

Vineri, Agnes era îndeajuns de întremată ca să rămână singură acasă, iar Dabney să se poată înapoia la Cameră. Promise numeroase mesaje de la Nina Mobley, care o ruga din suflet să-i telefoneze – la birou, acasă, indiferent de oră –, dar Dabney nu avusese altă grijă decât Agnes. Îi telefonase zilnic lui Box, ca să-l țină la curent cu starea fetei, dar de fiecare dată intrase căsuța vocală. În afară de Glen, Dabney nu mai vorbise cu nimeni.

La nouă fără zece, Dabney o găsi pe Nina Mobley stând pe banca de la intrarea Camerei, cu două pahare de cafea în mână.

Ochii Ninei se umplură de lacrimi.

– Slavă Domnului! zise ea. Săptămâna asta am cumpărat zilnic câte două cafele, în speranța că ai să vii, și în fiecare zi a trebuit să le beau eu pe amândouă. Nu-ți spun în ce hal sunt cu nervii din cauza cafeinei.

Dabney luă unul din pahare. Cafeaua era perfectă, preparată de Diana de la farmacia de peste drum, cu frișcă și șase cuburi de zahăr. Dabney se așeză pe bancă lângă Nina, cu ochii la fațada clădirii Camerei, care-i era atât de familiară de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă.

– Nu știu cum să-ți spun... începu Nina.

– Dă-i drumul, o îndemnă Dabney.

– Vaughan Oglethorpe e sus și te așteaptă, o anunță Nina.

Dabney sorbi din cafea. Nu-și dădea seama de ce, dar vestea o lua prin surprindere. Vaughan venise ca s-o concedieze. De ce nu? Era o desfrânată, o ipocrită, o rușine pentru comunitate.

– În cazul ăsta, poate-ar fi bine să mă duc sus, zise Dabney. El știe tot?

– Ar fi trebuit să mă suni când ți-am lăsat vorbă, spuse Nina. A fost cât pe ce să vin la tine acasă, dar m-am gândit că tu și Agnes aveți nevoie de intimitate.

– Mulțumesc, spuse Dabney.

– Vaughan a luat registrul, o anunță Nina. Ți-am zis să nu te treci în el. Ți-am zis că te acopăr eu.

– N-am vrut să fii nevoită să minți, explică Dabney.

Mai sorbi o înghițitură de cafea. Cafeaua era singurul lucru care o împiedica să nu țipe.

– Ție ți-au mai ajuns la urechi niște bârfe. Ce zice lumea?

– Se putea și mai rău, răspunse Nina. Știi cum sunt oamenii aici pe insulă.

Da, Dabney știa cum erau oamenii aici, pe insulă – bârfeau fără milă, uzurpau reputația semenilor fără remușcări. Închise ochii, amintindu-și cât de nemiloși fuseseră cu Tammy Block când se dusesse vestea despre ea și Flynn Sheehan. Dabney se cutremură de un fior. Era *răspunzătoare* de asta – sau măcar în parte. Numai ea văzuse aura trandafirie din jurul lor.

– Ce anume ai auzit? întrebă Dabney.

– Că ai recunoscut că ești îndrăgostită de Clendenin. Că te-ai văzut cu el pe ascuns de când s-a întors pe insulă. Că ai ținut în secret legătura cu el în ultimii douăzeci și șapte de ani. Că i-ai trimis bani în Asia.

– *N-am* ținut legătura douăzeci și șapte de ani! protestă Dabney. Și *nu* i-am trimis bani în Asia!

Dar în aceeași clipă își dădu seama că bârfa nu face distincția între adevăr și minciună.

– Mai umblă vorba că tu și Box aveți o „înțelegere“, fiindcă Box e homosexual și are o relație cu președintele Sistemului Federal de Rezerve.

– Cred că glumești! zise Dabney. Chiar a rostit cineva asemenea vorbe? O relație sexuală cu președintele Băncii Centrale?

– Da, întâri Nina. Comedia absurdului. Nu știu de unde scornește lumea asemenea idei.

Rămase cu ochii în paharul de cafea, de parcă ar fi privit în fundul unei fântâni.

– Să-ți zic una și mai tare. Cineva a auzit că ai cancer în ultimul stadiu și că ai vrut să fii cu Clen înainte să mori.

Oh, Doamne! își zise Dabney. Se simțea amețită, pe punctul de a leșina. Își concentrează atenția asupra pantofilor fără toc, așa cum îi ținea lipiți unul de altul, de parcă ar fi privit la orizont.

– Rău ai făcut că nu m-ai sunat, repetă Nina. Ți-aș fi spus să-i telefonezi lui Vaughan, să i-o iei înainte. Te adoră, Dabney. E sever cu tine, dar la fel ca un profesor cu elevul preferat. I-ai fi putut explica.

– Ce-ar fi de explicat? întrebă Dabney. Omul ăsta mă știe de-o viață. Mă îndoiesc c-a fost surprins.

– Eu aș fi ars registrul sau l-aș fi aruncat în apă de pe cheiul Old North, zise Nina. Sau poate că nici n-ar fi fost nevoie. Poate că Vaughan te-ar fi iertat pentru absențele de la birou. În definitiv, Camera funcționează ca un ceasornic, veniturile noastre sunt în permanență mari, datorită ție. Nina își băgă în gură cruciulița de aur, după care o scoase și începu s-o plimbe pe lăntșor. A existat însă un membru al consiliului, întotdeauna se găsește câte unul, care ți-a cerut capul.

– Elizabeth Jennings, spuse Dabney.

Nina încuviință din cap posomorâtă.

– Eh, e cazul să mă duc sus, zise Dabney.

Vaughan Oglethorpe ședea pe scaunul lui Dabney, cu picioarele pe biroul ei, atitudine care lui Dabney i se păru jignitoare. Era vechiul birou *Dagnet* al tatălui ei, pe care Dabney îl iubea mai mult decât orice alt obiect de artă sau piesă de mobilier de acasă. Vaughan ținea în poală registrul deschis și-l frunzărea, făcând însemnări pe un bloc-notes. Când o văzu pe Dabney, se ridică în picioare.

Avea șaptezeci și opt de ani, atât cât ar fi avut și mama ei. Vaughan și Patty Benson fuseseră împreună timp de o vară: băuseră gin tonic,

luaseră cina și dansaseră la Clubul Sankaty Beach, se plimbaseră pe Milestone Road în Morrisul decapotabil al lui Vaughan, pe care el îl conducea atunci când nu conducea dricul, la cererea tatălui său. Era singura persoană, dintre cele care o cunoscuseră bine pe mama ei, cu care Dabney încă mai ținea legătura. Dar Patty îl părăsise pe Vaughan, și Dabney bănuia că Vaughan avusese întotdeauna oarece resentimente și față de ea din pricina asta, în ciuda faptului că îi arăta o afecțiune familială.

Toată încăperea mirosea a lichid de îmbălsămare.

Dabney decise că va lăsa vorbă să fie incinerată.

– Dabney, i se adresează Vaughan.

Glasul lui era gros și sumbru ca un nor de furtună. Dabney presupunea că Vaughan nu fusese niciodată înlocuit din postul de președinte, fiindcă toți se temeau de el la fel cum se temeau de Moartea cu Coasa.

– Vaughan, îl salută ea.

Zâmbet încântător. Avea o față odihnită, arăta bine cu bentița și cu perlele, deși toată săptămâna nu dormise mai mult de zece ore și ajunsese la mai puțin de patruzeci și cinci de kilograme. Poate că totuși n-o va concedia. Spera la un avertisment.

– Mi-a ajuns la ureche că ai avut probleme personale care te-au împiedicat să-ți faci munca. Îi arată registrul. Începând cu Weekendul Narciselor Galbene, ai lipsit paisprezece zile întregi, iar în zilele când ai venit, ai lipsit de la birou în total o sută nouăzeci și două de ore.

Chiar *atât* să fi fost? Toate acele prânzuri pe fugă, după-amiezele petrecute cu Clen pe plajă. Zilele în care chiar fusese țintuită la pat, fiindcă se simțise rău. Ultimele patru zile, în care o îngrijise pe Agnes. Prânzul acela stupid la Clubul de Yachting împreună cu Box. Clen Clen Clen. Lipsise o sută nouăzeci și două de ore. Era îngrozită. S-ar fi concediat singură.

– Consiliul e nemulțumit, continuă Vaughan. Mai ales unul dintre membri, care consideră că viața personală ți-a afectat calitatea muncii.

Îl vrea pe Clen, își zise Dabney. La urma urmei, ce căuta Elizabeth în consiliu? Nu avea nici o firmă în Nantucket și nici nu lucra la vreuna. În schimb, avea bani și influență, era o rezidentă de sezon, căreia

„ii păsa“ de Nantucket. Făcuse uz de farmecele ei pe lângă Vaughan Ogleshorpe, își fluturase genele, îi trecuse pe sub nas manichiura impecabilă, poate chiar îi promisese să-l scarpine pe spate.

Dabney tăcea. Oare urma bomba?

– Consiliul a votat și s-a decis că e timpul să-ți cerem să te retragi.

În clipa aceea, Dabney își dădu seama că Riley și Celerie erau fiecare la masa lui de lucru, tăcând mâlc, cu ochii la biroul ei, ascultând fiecare cuvânt.

– Să mă retrag? repetă Dabney.

– Dabney, îți cer să-ți dai demisia, spuse Vaughan.

Îi cerea să-și dea demisia? Îi cerea să se retragă? Ea, Dabney Kimball Beech era Camera de Comerț din Nantucket. Cu ajutorul Ninei, făcuse din Nantucket înfloritoarea comunitate de afaceri care era azi. În 1992, Camera avea 340 de membri, un buget de 175 000 de dolari și 30 000 de turiști în fiecare an. Douăzeci și doi de ani mai târziu, cu Dabney în funcția de director, existau 620 membri, un buget de 1,2 milioane de dolari și 75 000 de turiști anual.

Oare trebuia să-i reamintească aceste statistici? Fără îndoială că Vaughan le cunoștea. Dar nu conta, fiindcă ea, Dabney Kimball Beech, făcuse ceea ce atâția oameni importanți făcuseră înaintea ei. Se dovedise a fi o ființă omenească.

– Bine, acceptă Dabney. Numai să-mi adun lucrurile.

Se uită de jur împrejur prin încăpere, întrebându-se de unde să înceapă. Birourile erau ale ei, la fel și covoarele orientale, fotografiile originale cu Abigail Pease despre care fiecare vizitator avea ceva de comentat, parfumul de mere verzi al lumânărilor. Cum ar fi putut lua cu ea acel parfum?

– Am să-i cer Ninei Mobley să preia funcția de director executiv, declară Vaughan. Presupun că ești de acord cu alegerea mea.

– Da, abia reuși să îngaime Dabney.

Cu Agnes, desigur, situația era mult mai dificilă. Una era să-ți lași în urmă soțul sau iubitul și cu totul altceva să-ți lași copilul.

Dabney îi spuse lui Agnes la micul dejun – pâine prăjită cu piersici proaspete, costiță crocantă, cartofi prăjiți făcuți în casă, cu verdețuri

din grădină. Dar nu conta cât de bună era mâncarea. De îndată ce Dabney avea să deschidă gura, nici una din ele nu va mai putea înghiți nimic. Și totuși, lui Dabney îi stătea în fire să hrănească oamenii. Nu se putea opri acum.

– Sunt bolnavă, scumpo, încep Dabney.

Agnes rămase cu felia galben-aurie de piersică în aer, deasupra farfuriei.

– Poftim?! exclamă ea. Cum adică bolnavă?

– Scumpa mea... spuse Dabney.

Pe Agnes o podidiră lacrimile. Erau lacrimile Fetiței Agnes – cea copilă care se julse la genunchi pe pietrele ascuțite ale digului, care avusese un coșmar –, iar pentru Dabney suspinele ei erau aproape imposibil de suportat.

Totuși, unele zile erau încă bune. Dabney se ducea să-și facă plimbarea, saluta aceiași oameni și mângâia aceiași câini. Apoi se ducea să-l vadă pe Clendenin și înotau în piscina imensă, Clendenin pregătea sendvișuri, și Dabney le mânca încet, evitând să ajungă la ultima îmbucătură. După-amiaza, aștepta puțin, trebuia să așteptască, de acum se simțea extrem de obosită și avea dureri aproape tot timpul. Dormea în patul uriaș al lui Clen, cu așternuturi albe, luxoase, în timp ce Clen își citea ziarele la masa din lemn de stejar.

În unele seri, Dabney rămânea la el și-i gătea, alteori mergea acasă s-o vadă pe Agnes. Agnes petrecea mult timp cu Riley. Se întâlnea cu el pe plajă după serviciu, mergeau să mănânce stridii la Cru sau cum-părau *tacos* la restaurantul cu specific mexican Easy Street Cantina.

Aura trandafirică care-i învăluia pe Agnes și pe Riley era atât de strălucitoare, încât Dabney ar fi văzut-o și pe întuneric. Ar fi vrut să întrebe dacă se înfiripase ceva între ei, dar după patruzeci și două de cupluri, învățase când să intervină și când să lase lucrurile să meargă de la sine. După toate câte se întâmplaseră în vara aceea, Agnes avea nevoie de un prieten, nu de un iubit.

Dar asta n-o împiedica pe Dabney să sperie în continuare.

Dabney îi telefonă Ninei, dându-i întâlnire pe banca din fața clădirii Camerei. Aduse două cafele de la farmacie, o înghețată pentru Nina și un teanc de șervețele, în caz că Nina va vărsa cafeaua la auzul veștii.

Dar când Dabney îi spuse, Nina își puse încet cafeaua jos, între picioare, după care își îngropă fața în palme și izbucni în plâns. Dabney îi dădu șervețelele să-și șteargă obrazii și să-și sufle nasul.

Dabney nu știa ce să facă, să creadă sau să simtă în ceea ce îl privește pe Box.

Box lăsase o pereche de ochelari lângă chiuveta din baie. Toți cei pe care-i cunoștea Dabney își cumpărau ochelarii de la farmacie, dar singurul lucru la care Box ținea foarte mult era să-și facă ochelari pe comandă, cu acele rame negre, pătrate, care îi erau caracteristice. Dabney nu se putea uita la ochelarii lui Box fără să-și aducă aminte de ochii lui de un albastru uluitor, culoarea ghețarilor – ochi reci, își spusese ea întotdeauna. Ochi de gheață, indiferenți, superiori, gândea ea când era supărată pe el.

Ochii lui trădaseră nespuse de multă suferință în seara petrecută acasă la Elizabeth Jennings și apoi acasă la soții Levinson. Dabney își dădu seama că nu-l văzuse niciodată până atunci pe Box îndurerat. Și tocmai ea era aceea care-l făcuse să sufere.

Ar fi vrut să stea de vorbă cu el, să-i spună despre boala ei, dar încă nu reușea să își ia inima-n dinți. Box și-ar fi putut închipui că soția lui inventa o poveste ca să-i trezească compasiunea. Ar fi putut crede că Dabney se folosea de boală ca de un fel de scuză pentru ceea ce făcuse. Ar fi putut crede că era forma supremă de teatralism – și, la urma urmei, nu era? *Sunt pe moarte, Box, te rog, iartă-mă!* Nu-l suna, fiindcă nu avea nici un drept să facă apel la mila lui, indiferent de situație.

– Tata știe că ești bolnavă? o întrebă Agnes.

– Nu, răspunse Dabney.

– Vrei să-i spun eu? se oferi Agnes.

– Nu. Te rog să n-o faci. Nu tu trebuie să-i spui, ci eu.

– Dar trebuie să-i spui, mamă. Eu risc să nu găsc calea cea mai potrivită.

– Da, încuviință, Dabney. Îmi dau seama de asta.

Faptul că-i ascunsese lui Box unele lucruri nu dusesese la nimic bun.

Dabney îi telefonă lui Box, dar, ca de fiecare dată, intră căsuța vocală.

– Box, vorbi ea în telefon. Te rog, *te rog*, sună-mă. Își înghiți nodul din gât. Te rog.

Lui Dabney îi lipsea slujba ei. Se apropia sezonul nunților și sosise vremea festivalurilor de toamnă. Cine avea să aprecieze cel mai bun *chutney* de merișoare, cine va pune fundă celui mai mare dovleac, dacă nu Dabney? Se gândea tot timpul la Cameră, zi și noapte. Își făcea griji ca pentru un copil care ar fi fost luat de sub aripa ei și dus la orfelinat.

Nu-i venea să creadă că n-o suna nimeni să-i ceară ajutorul sau sfatul. Se apropia auditul de toamnă, termenul pentru înaintarea propunerii de burse consiliului de turism bătea la ușă. Nimeni în afară de Dabney nu se putea ocupa de aceste probleme. Ce se întâmpla acolo?

Nina Mobley fusese imediat angajată în funcția de director de departamentul de PR la spitalul Nantucket Cottage. Era un post excelent, cu mult mai multe avantaje și o creștere semnificativă de salariu. Dabney se simțea cumva vinovată. Nu cumva ea o ținuse pe Nina tot timpul departe de o asemenea oportunitate?

– Slujba mea la Cameră n-a fost niciodată un serviciu propriu-zis, îi explică Nina când Dabney veni s-o viziteze pentru prima oară la spital. Nina avea un birou cu vedere spre vechea moară, Old Mill. Eu n-am vrut decât să lucrez cu tine. Să fac parte din inima vie a acestei insule. Să beau frappé de zmeură, să te văd rozându-ți perlele și făcând glume pe seama lui Vaughan Oglethorpe, să mă uit cine mai trece cu mașina pe Main Street, să beau cafeaua perfectă făcută de Diana, îmi plăcea cum trec zilele care s-au făcut săptămâni, luni, ani. Împreună. Nina clipi, și lacrimi i se prelinsă pe obraz. Optsprezece

ani și jumătate am lucrat alături de cea mai bună prietenă a mea. Știu că ar trebui să mă socotesc binecuvântată.

– Nina, o opri Dabney. Te rog, încetează. Sunt încă aici.

– Știu, răspunse Nina. Singurul mod în care pot face față situației e să-mi repet că vom trăi veșnic amândouă.

Riley își găsi o slujbă la Brotherhood of Thieves, unde urma să cânte la chitară trei nopți pe săptămână. Într-o seară, Dabney, Clen și Agnes se duseră să-l vadă. Dabney avea senzația că toți sunt cu ochii pe ea – se afixa în public cu amantul!

Dar nu-și făcuse cunoscute întregii lumi dorințele inimii ei ca să stea amândoi sechestrați în casă. Curajul ei dădu roade: petrecură toți o seară minunată. Comandară un platou cu brânzeturi pentru Agnes, felul ei preferat încă din copilărie, iar ei doi, sendvișuri, *chowder*¹ și cartofi pai, băură halbe cu bere la gheață și-l ascultară cântând pe Riley.

Riley interpretează „Brown Eyed Girl“ a lui Van Morrison. Dabney îl rugase în secret să cânte piesa aceea și, la primul acord, îl luă de mână pe Clen și dansară amândoi în spațiul limitat din fața meselor. Erau un cuplu în suferință – Clen, infirm, Dabney, bolnavă de cancer –, dar încă puteau dansa ca în liceu sau la colegiu, sau aproape ca atunci, în timp ce lumea din jur îi aclama.

Am făcut dragoste cu tine în iarba verde din spatele stadionului...

În timp ce lua loc pe scaun, gâfâind, cu perlele azvârlite într-o parte, Dabney își dădu seama că poate nu va mai dansa niciodată. Puțin îi păsa. Se simțise atât de bine: sălbatică, liberă, prețioasă, neîngrădită de nici o constrângere, așa cum trebuie de fapt să se simtă oricine dansează.

Restaurantul era plin de figuri cunoscute – Julia de la magazinul de birotică, Genevieve de la cabinetul doctorului Field, Diana de la farmacie –, și toți veniră la Dabney să-și exprime regretul pentru că plecaseră de la Camera și că Nantucketul fără ea acolo nu va mai fi niciodată același.

¹ Supă îngroșată cu smântână și biscuiți sărați, fărâmițați

Agnes o anunță pe Dabney că Celerie nu se simțea bine. O doborâse vestea despre boala lui Dabney. Își pusese în minte să urmeze o carieră la Cameră, ceea ce nu avea să se mai întâmple. Agnes o informă că Celerie zăcea în pat și nimeni n-o putea convinge să iasă din casă.

– Zace în pat? se miră Dabney. Îi era greu să și-o închipuie pe Celerie stând la orizontală, fata asta era veșnic în mișcare. Vorbești serios?

– E cumva... ucenica ta... eleva ta... explică Agnes. Uită-te la ea, mamă. Poartă bentiță. Și perle. Nu vezi?

Celerie lucra ocazional la firma de catering, dar nu avea un plan de perspectivă dincolo de activitatea voluntară ca antrenor de majorete la Clubul Boys & Girls. Chiar se gândea să se înapoieze în Minnesota.

Dabney decise să-l sune pe Vaughan Oglethorpe. Clen era lângă ea, în cameră.

– Nu pot să cred că-i telefonezi aceluia nemernic, comentă el.

– Trebuie să fac asta, zise Dabney.

Vaughan se arătă bucuros să primească o veste de la Dabney. Tonul lui redevenise cel dinainte de concedierea lui Dabney – tonul unui unchi stând de vorbă cu nepoata preferată, de care nu mai știa nimic de multă vreme.

– Dabney! exclamă el. Vocea ta e adevărată muzică pentru urechile mele.

Dabney chiar auzea muzică în fundal – acordurile greoaie, sumbre ale *Toccatei* și ale *Fugii* lui Bach. Muzică de înmormântare. Orice voce ar fi fost mai plăcută decât așa ceva.

– Aș vrea să discutăm într-o problemă, zise Dabney.

– Sper că mă suni să-mi spui că vrei să-ți recapeți slujba, spuse Vaughan. De când ți-am cerut demisia, m-am tot gândit să-mi retrag cuvintele. Camera nu înseamnă nimic fără tine, Dabney. Din secunda în care-ai plecat, totul a-nceput să se ducă de râpă. Am fost nevoit să angajez pe cineva, provizoriu, iar Elizabeth Jennings a acceptat să răspundă la telefoane, dar numai la niște ore convenabile ei. Sunt în mare încurcătură. Am nevoie să te întorci. Sunt dispus să-ți ofer și o mărire de salariu.

Dabney reuși să își stăpânească râsul. Ceea ce nu înțelegea Vaughan era că Dabney și-ar fi reluat slujba pentru jumătate sau un sfert din salariu. La naiba, ar fi făcut-o și gratis.

– Nu mă întorc acolo, Vaughan, îl anunță ea. Dar am o propunere pentru noul director.

E drept că Celerie era tânără, dar avea energie, entuziasm și o viziune nouă. Era isteată și învăța repede. Era pasionată de acea muncă. În plus, ar fi avut acces permanent la Dabney. Dabney o va îndruma până când...

– Ei bine, până când nu voi mai fi în stare s-o îndrum, încheie ea.

Vaughan scoase un sunet gutural, ca și cum și-ar fi dres glasul, și Dabney ghici că sunetul acela îi ascundea sentimentul de ușurare.

– Bine, acceptă el. Spune-i lui Celerie să-mi trimită CV-ul pe e-mail. Urgent.

Următorul pas – o vizită acasă la Celerie. Fata locuia cu chirie într-o căsuță amărâtă de pe Hooper Farm Road. De îndată ce coti cu mașina pe alee, Dabney își dădu seama că era căsuța pe care obișnuiau s-o închirieze prietenii ei Moe și Curly. Moe și Curly făcuseră surfing pe plaja Madequecham pe vremea când Clen și Dabney erau la liceu și apoi la facultate. Dabney venise la petreceri în această casă. Vomitate în curtea din spate, după prea multă vodcă cu suc de struguri.

Se îndreptă spre ușă, râzând în sinea ei. Existau două Dabney, cea de acum și cea de atunci, dar era vorba de două persoane diferite.

Uneori, viața pare foarte lungă.

Alteori, nu.

Dabney bătu la ușă, și Celerie îi deschise imediat. Ținea în mână un exemplar din romanul *Emma* de Jane Austen. Purta un halat scurt, albastru, din frotir. Și perle. Și bentița bleumarin cu stelute albe.

Dabney înțelese că procedase bine că venise.

Celerie scoase un scurt sunet de surpriză, la fel cum alte fete de vârsta ei ar fi reacționat la vizita lui Justin Beiber sau cum ar fi reacționat bunica lui Dabney, Agnes Bernadette, la vizita Sanctității Sale, Papa Ioan Paul al II-lea.

– Știi că e cartea mea preferată? întrebă Dabney.

– Da, încuviință Celerie, și ochii i se umplură de lacrimi. Știu.

– Îmi permiți să intru ca să stăm de vorbă un minut? întrebă Dabney.

– Sigur. Celerie schiță un gest pentru a o invita pe Dabney în camera din fața ei, unde se găseau o canapea cenușie, aparent din stofă, un covor mare, pătrat, un televizor voluminos cu antene în formă de V și un telefon cu furcă. Eu am botezat camera asta „muzeu“, fiindcă nimic din ce-i aici nu funcționează.

Dabney râse. Mirosul de marijuana de acum treizeci de ani abia se mai simțea. Parcă întrezărea siluetele lui Moe și Curly, precum și pe o fată pe nume Meg Târfa Beată, adunați în jurul unui vas roșu din sticlă, cu gât lung.

Celerie își șterse ochii.

– Tocmai mi-am făcut niște limonadă cu pepene verde. Vrei un pahar?

– Da, răspuse Dabney. Chiar mi-ar face plăcere niște limonadă cu pepene verde.

Celerie dispăru în bucătărie, care, din câte vedea Dabney, era dotată cu același linoleum și cu același mobilier din pal laminat ca în urmă cu treizeci de ani. Frigiderul era cândva ticsit cu bere Miller și mult temuta vodcă cu suc de struguri Welch. Moe și Curly se laudau tot timpul că cheltuiau zece dolari pe săptămână pe cumpărături, păstrând restul veniturilor pentru băutură, droguri și ceară pentru placa de surfing.

Dabney era singura persoană din câte cunoștea care mai păstra în memorie aceste amănunte.

Se așeză la un capăt al canapelei. În celălalt capăt, se găsea o pernă de puf care mai păstra urma capului lui Celerie.

Fata se înapoie cu un pahar roz, brumat de la gheață.

Dabney gustă băutura.

– Perfecțiunea întruchipată! declară ea.

Celerie zâmbi larg și se așeză alături de Dabney.

– Mai întâi, îți datorez scuze, începuse Dabney.

– Nu, protestă Celerie. Nici vorbă. Am înțeles situația.

– Păi... urmă Dabney, n-ar prea trebui. Ar trebui să fii furioasă la culme pe mine. Am chiulit enorm de mult de la serviciu vara asta. Mi-am înșelat nu numai soțul, ci și comunitatea din Nantucket. Te-am înșelat pe tine, pe Riley, pe biata Nina, care a fost nevoită să țină totul pe linia de plutire.

– Tu ai ținut totul pe linia de plutire, declară Celerie. Pentru că, și atunci când lipseai, era ca și cum ai fi fost acolo.

– Îți mulțumesc că spui asta, zise Dabney. Dar să știi că n-am venit aici ca să primesc complimente. Am venit ca să-ți fac *eu* ție un compliment. Vara asta ai făcut o treabă extraordinară. Nici n-aș fi putut visa o asistentă mai bună ca tine. Și acum, acestea fiind zise, vreau să-ți pun o întrebare.

– O întrebare? se miră Celerie. Și anume?

– Nu vrei... te rog... să-i trimiți CV-ul tău lui Vaughan Oglethorpe? Dacă se poate, chiar azi? Vreau să aplici pentru postul de director executiv al Camerei de Comerț din Nantucket. Eu am să te îndrum și am să te consiliesc cât am să mai pot.

Celerie rămase nemișcată o clipă, apoi izbucni într-un chiot războinic și-și ridică brațele în aer.

– *Da!* zise ea.

Box

Nu exista nici un motiv să mai amâne inevitabilul, așa încât își programă o cină la restaurantul Abe & Louie's cu Michael Ohner, avocatul specialist în divorțuri. Ohner îi vorbi toată seara despre deponiții, citații pentru cărțile de credit, returnare de taxe, declarații fiscale, bunuri comune și pensie alimentară.

– Ai accepta să-i lași lui Dabney casa din Nantucket ca să plătești mai puțin? Pentru că, oricât de nedrept ți s-ar părea în cazul de față, va trebui să-i plătești ceva lui Dabney.

Box dădu indiferent din mână.

– Poate să ia ce vrea.

– N-am să te las să renunți la fermă, declară Ohner. Ai de gând să-l consideri pe Hughes ăsta a terța parte?

A terța parte? se întrebă Box. Existase un timp, cu zeci de ani în urmă, când Box s-ar fi considerat pe sine a terța parte.

A doua zi, Box îi telefonă lui Dabney, ca s-o prevină că urmează să intenteze divorț. În căsuța vocală avea o sumedenie de mesaje de la ea, inclusiv unul disperat, primit cam cu o săptămână în urmă. Se prea poate ca Dabney să fi băut câteva pahare de vin și o mustra conștiința pentru felul în care îl făcuse de râs în mod public. Sau se dezmeticise și-și dăduse seama că Clendenin Hughes nu era demn de ea în nici o privință. Așa-zisa ei iubire pentru el nu era nimic altceva decât reminiscența unei fantezii romantice din anii adolescenței.

Dabney răspunse imediat.

– Alo? Box? Tu ești? întrebă ea.

Ceva din tonul ei îi atrase atenția lui Box. Poate că pentru prima oară în douăzeci și patru de ani avea o premoniție în legătură cu soția lui.

– Dabney? Ești bine? întrebă el.

– Nu, răspunse ea. Nu sunt bine deloc.

Când închise telefonul, Box tremura din toate încheieturile. Abia se împăcase cu ideea de a-și continua viața fără Dabney. Dar vestea că ea nu mai avea mult de trăit și că în câteva *luni* el va trăi într-o lume fără Dabney îi străpunsese inima ca un ac lung și ascuțit, secătuiind-o de sângele ce mai pulsa prin ea.

Îi scrise repede un e-mail lui Michael Ohner, informându-l că până la urmă nu va mai avea nevoie de serviciile lui.

PARTEA A TREIA
TOAMNA

Agnes

Urma să rămână în Nantucket toată toamna, poate și pe timpul iernii.

Urma să rămână în Nantucket până când...

Îi telefonă lui Manny Partida, cu rugămintea să-i aprobe să lipsească de la Clubul Morningside Heights Boys & Girls. Wilder urma să-i țină locul cât timp era plecată. Agnes putea lucra la programul de *after school* de la Island Adventures douăzeci de ore pe săptămână. Dave Patterson era încântat s-o aibă la club.

CJ pledă vinovat, așa cum Agnes fusese sigură că se va întâmpla. Se alese cu nouăzeci de zile de detenție și un an și jumătate liberare condiționată. I se impusese și un ordin de restricție. În următorii cinci ani, CJ nu avea voie să se apropie la mai puțin de o sută de metri de Agnes.

Cum avea să fie viața lui Agnes peste cinci ani?

La o săptămână după Ziua Muncii, Riley trebuia să se înapoieze la facultatea de stomatologie a Universității din Pennsylvania. Agnes îi duse cu mașina la aeroport pe el și pe Sadie. Nu-i venea să creadă cât se simțea de tristă. Parcă trecuseră secole de la noaptea în care mâncase cheeseburgeri împreună cu Riley, apoi porniseră aiurea pe străzi în căutarea lui Dabney și totuși, parcă un se săturase de prezența lui.

Stăteau amândoi în terminalul aglomerat al aeroportului. Toți plecau, înapoindu-se în Manhattan sau la Washington D.C. ori Los

Angeles, la muncă sau la studii, la ținute vestimentare elegante, la meciuri de fotbal și premiere pe Broadway. Vara se sfârșise. La fel se întâmpla în fiecare an, dar anul acesta, Agnes era afectată cel mai mult, fiindcă vara în Nantucket avea o particularitate, și anume aceea că toți voiau să nu se sfârșească niciodată.

Agnes se temea că o va podidi plânsul.

– Tu mi-ai salvat vara, zise ea. Ți mulțumesc pentru prietenie. Ți mulțumesc că m-ai ajutat să-l gășesc pe Clen. Ți mulțumesc că ții la mama mea. Ți mulțumesc că... ești tu.

– Ei, spuse Riley. O prinse pe Agnes de bărbie, și ea simți că-i zvâcnește inima în piept. N-ai de ce să-mi mulțumești.

Se aplecă și o sărută. Se sărutară prelung, cât pentru toată vara ce trecuse, până când răsună anunțul pentru zborul lui, și Riley se văzu nevoit să se desprindă de Agnes și să se îmbarce, cu tot lătratul lui Sadie în semn de protest.

Clendenin

De cum începu să se răcorească aerul nopții, Dabney se îndepărtă ușor de el, ca o corabie în derivă.

Ca o corabie în derivă. Expresia îi veni spontan în minte, datând de la începuturile legăturii lor, de la una dintre primele întâlniri, la săniuș, în decembrie 1980, în timpul unui viscol iscat din senin.

În decembrie 1980, Clen și Dabney nu depășiseră stadiul ținutului de mână, ceea ce nu însemna că nu aveau o relație.

Dabney se ținuse de capul lui Clen cu un entuziasm pe care el îl bănuia provenit din milă. El era elevul cel nou, mai inteligent decât colegii lui, prea inteligent ca să-și facă vreun prieten. Dabney îl abordase într-o zi, după ora de engleză, întrebându-l dacă-l citise pe Cheever.

Îl lua peste picior?

Bineînțeles, răspunsese el. Cu un an înainte, devorase volumul roșu de povestiri, la recomandarea lui Eleanor, tânăra și agera bibliotecară din Attleboro. Acum știa totul despre trenuri de navetiști, gin tonic și adulter.

Dabney începuse să-l antreneze în conversații despre cărți – ei îi plăcea Jane Austen, favoriții lui erau Cehov și Kafka – și, pornind de aici, încercase să afle câte ceva despre viața lui de până atunci. Ce afinități avea cu rușii ăia deprimanți? Venise în Nantucket din gulag? Clen ezita să vorbească despre propria persoană, totuși lăsase să-i scape câteva amănunte: stătea cu mama lui, îi spusese el lui Dabney.

Era singur la părinți. Mama lui era chelneriță la restaurantul Lobster Trap. Locuiau într-o căsuță din spatele restaurantului.

Grozav! se entuziasmase Dabney. Ai avut vreodată ocazia să mănânci homar gratis?

Clen încuviințase din cap. Mama lui aducea acasă homar pentru cină în fiecare seară, precum și chiftele de crab și cartofiori tăvăliți prin unt congelat, care arăta ca ceara de albine. Era sătul până în gât de homar, deși nu-i spusese asta.

Dabney începuse să se așeze lângă el în restaurantul cu autoservire și în sala de studiu, unde mângălea cu un aer absent pe marginea foilor din blocnotesul lui Clen. Treptat, mângălelile deveniseră însemnări. Și eu sunt singură la părinți, scria Dabney. *Nu am mamă.*

Citind această ultimă însemnare, el ridicase din sprâncene. *A murit?* scrisese el dedesubt.

Nu știu, răspunsese Dabney. Probabil că nu.

Taică-meu a murit de băutura, scrisese apoi Clen.

La această destăinuire ea desenase un chip încruntat, cu două lacrimi mari.

Clen ținuse ca ea să știe că el nu plânsese la moartea tatălui său. Nu-i păruse rău, trăise doar un sentiment de ușurare, fiindcă taică-său fusese un bărbat foarte solid, care avusese o problemă foarte gravă cu băutura și... asta era. Clen fusese mirat s-o vadă pe mama lui plângând, dar deloc mirat când ea îl anunțase că urmau să se mute.

Avem nevoie de aerul oceanului, explicase ea.

Clen voise să meargă la oraș, la Boston. Voia să-și încerce norocul la Boston Latin sau Buckingham Browne & Nichols, unde ar fi putut să studieze *cu adevărat*, dar opinia lui nu contase. Decizia fusese luată pentru Nantucket.

Chiar atât de mult urăști locul ăsta? întrebuse Dabney.

El o privise. În după-amiaza aceea, erau învăluiți în tăcerea bibliotecii liceului. Dabney purta bentița ei obișnuită și un șirag de perle care, presupunea el, erau false – sau poate nu, fiindcă ceva din personalitatea ei denota *opulență*, deși Clen știa că tatăl ei era un simplu polițist. Dabney avea nasul pistruiat și niște ochi mari și căprui care păreau să reverse o lumină caldă asupra lui.

Nu, scrisese el drept răspuns.

Când prima zăpadă îi luase prin surprindere, încă nu aveau o relație, dar între ei se înfiripase totuși ceva. Zăpada căzuse abundant, și Dabney îi scrisese pe marginea blocnotesului: *Valea Dead Horse, ora 4 pm. Îmbracă-te bine. Aduc sania.*

Clen practicase sănuișul și alte sporturi de iarnă la Attleboro, dar nici unul nu-i plăcuse. Era solid și greoi, neîndemânatic pe schiuri și pe patine. Când ninge, prefera să stea în casă și să citească.

Bine, se învoise el.

Atmosfera din Valea Dead Horse după orele de școală, la prima ninsoare din an, era frenetică, dar majoritatea copiilor erau mai mici. Ceilalți liceeni, presupunea Clen, probabil se îngămădiseră acasă la vreunul dintre ei, ca să bea bere și să fumeze cannabis.

Dabney îl aștepta chiar în drum, îmbrăcată în pantaloni de iarnă bleumarin, canadiană de un roz-aprins și un fes roz cu ciucure alb. Avea cea mai frumoasă sanie pe care o văzuse Clen în viața lui: din lemn de nuc lustruit, cu o muchie elegant rotunjită în față. Pe sanie era prinsă bine o saltea verde.

– E prea frumoasă ca să ne dăm cu ea, spusese el.

– Eu și tata o folosim de când eram eu mică, explicase Dabney. Avem mare grijă de ea.

Clen încuviințase din cap și din nou se gândise: *Opulență*. În căsuța lui închiriată nu exista nici măcar o singură piesă de mobilier frumoasă ca sania aceea.

Dabney se așezase în față și apucase sfoara.

– Grozav! se bucurase ea. Poți s-o împingi. O să zburăm!

Clen nu se temea de viteză, deși panta dealului părea abruptă și plină de denivelări, iar el se întreba cum naiba de exista un deal atât de abrupt pe o insulă cu altitudinea maximă de treizeci și doi de metri. Ceilalți copii – cei de zece și doisprezece ani – alunecau la vale cu chioțe zglobii, unele sănii aruncându-i pe jos pe ocupanți la jumătatea părții, altele zburând prin aer la câte un hop și aterizând cu o bufnitură surdă, pentru ca apoi să prindă și mai mare viteză. Ceea ce-l speria pe Clen era fapta de vitejie de care trebuia să dea dovadă, adică să împingă sania, fugind în spatele ei, ca apoi să se arunce pe sanie în

spatele lui Dabney, cu picioarele de-o parte și de alta. Nu credea că va fi în stare de așa ceva.

Totuși, pentru ea, va face o încercare.

Se aplecase în față, punându-și mâinile înmănușate pe sanie, apoi, cu capul în jos, începuse să alerge, împingând sania cu toată puterea. Dabney chiuise încântată. Clen simțise cum panta îl trăgea înainte. Inerția era o realitate palpabilă. Nu-și putea opri picioarele din alergat. Nu avea să fie în veci în stare să se salte pe sanie în spatele ei. În veci.

Împinsese sania la vale și se mai poticnise câțiva pași în urma ei, după care făcuse un spectaculos plonjon cu fața în jos în zăpadă. Ridicase capul și văzuse cum Dabney într-adevăr zbură. Sania cea elegantă putea la fel de bine să fi fost un covor magic. Dabney lunecase pe panta dealului, îndepărtându-se de el, făcându-se tot mai mică și mai mică, până dispăruse în spatele unui pâlc de brazi. O pierduse.

Când se întoarce aici în vârful dealului, am s-o sărut, își spusese el. O să fac să fie a mea.

Trecuseră vreo treizeci de ani, dar exista o stranie asemănare între Dabney, cea care se dădea cu sania pe dealul din Valea Dead Horse și degradarea treptată a sănătății ei, începând de la sfârșitul lui septembrie. Clen se simțea la fel de neajutorat, de inutil și de neputincios ca atunci. Dabney era în pragul mării plecări. Iar el nu putea s-o însoțească.

De zile întregi zăcea în pat. Durerea, durerea! Agnes îi telefonase doctorului Rohatgi. Nu era nimic de făcut, asta era evoluția bolii.

Trupul ei era mâncat pe interior. Asta și simțea, spunea ea. Mii de lame minuscule, ascuțite. Celulele ei sănătoase erau atacate și cotropite de celulele canceroase. Există medicație contra durerii, dar de multe ori Dabney plângea în timpul nopții. Plângea în primul rând pentru el, dar și pentru Agnes și pentru mama ei.

Mamă!

Clen se încordă, crezând că nu auzise bine. Apoi însă Dabney rosti din nou cuvântul, cu un glas mult mai tânăr decât cel al lui Dabney, femeia în toată firea.

Mamă!

Existaseră momente în adolescență – la liceu sau la colegiu – când vorbiseră despre mama lui Dabney, Patty Benson, și despre fapta ei.

Dabney vorbise întotdeauna pe un ton pe care Clen l-ar fi etichetat drept „indiferent și resemnat”. *Nu era făcută să fie părinte. Asta e. La fel se întâmplă cu mulți alții. Nu m-a sufocat cu perna, nici nu m-a înecat în cadă, pur și simplu a plecat. M-a lăsat pe mâini bune. Pentru asta îi sunt recunoscătoare. Sunt convinsă că are și ea muștrările ei de conștiință, pe unde-o fi.*

Clen încercase să-și explice atitudinea ei. Știa că Dabney făcuse ani întregi de terapie cu doctorul Donegal ca să ajungă la această stare de resemnare. Dar chiar așa, nu era deloc supărată? Clen era furios pe tatăl lui, pe sticlele goale de Wild Turkey de pe măsuța de cafea, pe orele nesfârșite petrecute la bar după serviciu și tot weekendul, în loc să-l învețe pe Clen cum să facă o pasă la rugby sau cum să alerge după o sanie și apoi să sară pe ea. Lui taică-său îi păsase doar de băutură, băutură și iar băutură, până când băutura îi curmase zilele.

Clen simți crudul adevăr ca pe un pumn în plex: nu era cu nimic mai bun decât tatăl lui sau decât mama lui Dabney. Cu nimic mai bun.

Mamă!

Clen șterse fruntea lui Dabney cu o cârpă umezită și o privi cum clipește din gene și apoi cum închide ochii.

Erau și zile mai bune, când Dabney se dădea jos din pat zâmbind și pleca să-și facă plimbarea, deși mai încet, din ce în ce mai încet. Într-o zi, veni acasă și spuse:

– Domnul Lawson s-a oferit să mă ducă acasă cu mașina. L-am refuzat, dar el tot a redus viteza și a mers în urma mea pe ultimele șase sute de metri. Chiar atât de rău arăt?

Clen o sărută pe vârful nasului.

– Nu, răspunse el. Ești frumoasă.

Era conștient că nisipul se scurge din clepsidră. Nu mai avea timp să-i spună cât e de frumoasă, cât de mult o iubește sau cât de rău, cât

de cumplit de rău, cât de groaznic de rău îi pare că nu venise imediat acasă de la Bangkok. Ar fi trebuit să se întoarcă imediat acasă!

Irosise douăzeci și șapte de ani!

Douăzeci și șapte de ani, i se părea imposibil. Unde zburaseră? Îi trebuiseră șapte ani ca să cunoască Vietnamul, ca să învețe cum să trăiască în preajma oamenilor care-l priveau cu teamă și neîncredere. Nu avea talent la limbi străine: se descurcase cu franceza și o engleză stricată. Țara aceea era fierbinte ca o supă. Singurul loc care-i plăcuse cu adevărat fusese Dalat, între dealuri. Cei de la *Times* îi rezervaseră o cameră la Dalat Palace, și în fiecare dimineață deschidea obloanele din lemn și admira lacul. În fiecare noapte golea douăsprezece sticle de cocktail 333 de la gheață și juca biliard în barul amenajat ca o grotă de piatră. Cea mai bună masă de biliard din sud-estul Asiei, putea să jure. Lumea venea și pleca – francezi, australieni, soldați, doctori, antreprenori, care susțineau că nu va rezista regimul comunist. Era în firea omenească să vrei să-ți câștigi banul tău, indiferent că trăiai la Dalat sau la Detroit.

Clen ar fi putut fi cu Dabney în tot acest timp. Fumase atâtea țigări, mâncase atâtea castroane de *pho*¹ și *banh mi*², pregătite la marginea drumului de o femeie cu pălărie triunghiulară, care stătea ghemuită lângă un grătar, întorcând carnea pe o parte și pe alta, punând-o pe bagheta proaspăt feliată, adăugând morcovi, mentă, coriandru, cas-travete și un sos divin.

Ar fi putut fi cu Dabney.

Trăise cinci ani cu Mi Linh, care refuzase să meargă la Bangkok cu el. Bangkok era o cloacă, așa îi spusese. El avusese noroc să scape de acolo după primul an. De ce să se întoarcă? Fata avusese dreptate, Bangkokul era o cloacă, chiar mai urâtă decât atunci când îl văzuse pentru a doua oară. Apoi își pierduse brațul.

Nu deplângea pierderea brațului cum deplângea toți acei ani fără Dabney.

În timp ce Dabney dormea, Clen îi pregătea o surpriză. Îi luase ore întregi să realizeze interviurile și să le transcrie, dar rezultatul era tot

¹ Supă vietnameză

² Pâine vietnameză

incomplet. Pur și simplu nu avea resurse. Agnes îl ajuta când putea. Tot ea îl asigurase că făcea ceva grandios în cel mai adevărat sens al cuvântului. *E cel mai bun lucru*, îi repeta ea. *Cu adevărat cel mai bun lucru.*

Dabney se simți suficient de întremată cât să meargă la Festivalul Merișoarelor. Își donă puloverul roșu tricotat, fusta de aceeași culoare, iar după aceea, ea, Agnes și Clen merseră spre mlaștini în automobilul Impala, cu capota lăsată. Vremea era superbă: un cer dureros de albastru și un soare blând, un adevărat dar la mijloc de octombrie.

– Nu vor mai fi zile la fel de frumoase ca asta, zise Dabney.

Pentru prima oară, îi îngăduise lui Clen să conducă mașina Impala. Nu-i spusese explicit, dar era prea slăbită ca să șofeze, așa că își lăsase capul pe spate, cu fața spre soare.

Până ajunseră la mlaștini, deja dormea.

– Ce facem? întrebă Clen de îndată ce parcară în spațiul rezervat pentru ei. Pe pancartă scria EVALUATOR EVENIMENT, fiindcă Dabney urma să evalueze *chutney*-ul și brișele.

– Trezește-o, îl îndemnă Agnes, coborând de pe locul din spate. Lasă c-o trezesc eu.

O scutură ușor de umăr pe Dabney.

– Mamă! Mamă, am ajuns.

Dabney deschise ochii și se ridică în capul oaselor, potrivit-și ochelarii de soare.

– Bine! zise ea. Sunt gata!

Mlaștinile erau ticsite de vizitatori. Dabney era încântată să vadă atâta lume: părinți cu copii, localnici vârstnici, toți știind-o pe nume. Baloane gratis, chipuri vopsite, șase chioșcuri cu mâncare – *chutney*, fursecuri, sos, suc, brișe –, toate făcute din fructele culese la câteva zeci de metri depărtare. Clen gustă din fiecare, deși nu se dădea în vânt după merișoare.

Deodată, își făcu apariția Celerie, cu părul împletit într-o coadă lungă pe spate, cu obrazii roșii ca merele. Purta o rochie de lână de culoarea merișoarelor și ciorapi negri. Bentiță și perle. Era o versiune mai tânără și mai blondă a lui Dabney. Clen fusese prevenit în privința asta, dar tot chicoti când o văzu.

– Oaspetele de onoare! zise Celerie.

O strânse în brațe pe Dabney cu atâta putere încât Clen o văzu crispându-se de durere. Dabney era fragilă, o durea tot trupul, avea dureri când se spăla pe dinți, după cum chiar ea spusese, sau când împătura un șervețel, și Clen vru s-o atenționeze pe Celerie să aibă grijă, dar chiar în acel moment fata îi dădu drumul din îmbrățișare, iar Dabney zâmbi ușurată și spuse:

– Ai făcut o treabă excelentă!

Celerie zâmbi cu gura până la urechi, apoi se întoarse spre Clen:

– Sunt onorată să vă cunosc, domnule Hughes.

Clen se înclină și-i răspunse:

– Onoarea e de partea mea, domnișoară Truman.

– Dabney mi-a vorbit mult despre tine, ziseră amândoi în același timp.

Dabney se așeză la masa juriului, alături de Nina Mobley, de doctorul Ted Field și de Jordan Randolph, editorul publicației *Nantucket Standard*. Li se aduseră mostre din diverse produse, iar Dabney făcu însemnări în blocnotes. Clen se trase înapoi câțiva pași, ca s-o observe în elementul ei. Știa că Dabney ar fi vrut să ofere fiecărui participant câte o fundă albastră.

La un moment dat, ea ridică ochii și cercetă din priviri mulțimea. Clen își dădu seama că se uita după *el*. Ridică brațul și-i făcu semn cu mâna.

Aici sunt, Cupe. Sunt aici.

După sărbătoare, Clen, Dabney și Agnes se îndreptară spre aeroport, ca să-l ia pe Riley, care urma să rămână pe insulă două nopți, ca să se bucure de Nantucket toamna. Voise să vină mai devreme, dar în dimineața aceea avusese de dat o probă practică.

Agnes ardea de nerăbdare. Când Clen opri în fața aeroportului, Agnes sări de pe locul ei din spate, zicând:

– Mă duc să-l aduc.

Dabney o privi alergând spre intrare.

– E trandafirie, spuse ea. Un trandafiriu cum n-am văzut în viața mea.

În seara aceea, Dabney găti cina pentru toți patru în bucătăria elegantă din casa cea mare a familiei Jones. Clen făcu un foc de bușteni în enormul șemineu din piatră și toți se tolăniră pe canapeaua și în fotoliile moi și încăpătoare, în timp ce Dabney aducea platou după platou cu delicatese – curmale umplute cu brânză cu mucegai și înfășurate în costiță, *ceviche*¹ cu scoici din golful Nantucket, caju dulce-picant, prăjit în unt. Era un adevărat festin, deși se aflau abia la aperitive. Riley se ocupa de băuturi, turnând șampanie pentru Agnes, umplând cu scotch paharul lui Clen și pregătind pentru el o serie de cocktailuri Dark and Stormy din ce în ce mai tari, pe care le gustară cu toții, chiar și Dabney. Riley povesti despre rigorile facultății de stomatologie, Agnes le spuse istorioare cu copiii de la programul ei de *after school*, iar Dabney se îngrijea ca toți să mănânce și totul să fie delicios.

În drum spre bucătărie, se opri și-l sărută pe Clen.

– Ești frumoasă, îi șopti el.

Nu mai avea suficient timp.

Dabney decise că era atât de plăcut în fața șemineului încât ar fi trebuit să mănânce acolo, ca la un picnic, în loc să stea la masă. Cina consta din friptură de vită Wellington cu sote de ciuperci, pateu de ficat adevărat și pateuri de casă, cartofi cu brânză la cuptor, sparanghel călit în tigaie, cu semințe de pin prăjite și sos de smântână cu muștar, salată de pere cu merișoare și crutoane din pâine de seară.

– Mami, zise Agnes.

Clen observă că acum îi spunea tot timpul „mami“ sau poate așa îi spusese întotdeauna. De unde să știe el?

– Te-ai întrecut pe tine.

– De-abia mă mai pot mișca, zise Riley. Se lăsă pe spate, aprofundându-se în fotoliu. Farfuria lui era lacrimă. Înfulcase rapid din fiecare preparat, ceea ce o făcuse pe Dabney să fie și mai grijulie, dacă era cu putință. A fost delicios, șefa.

– Prima oară când am făcut friptură de vită Wellington a fost în primăvara lui 1982, își aminti Dabney. Înainte ca eu și Clen să mergem la Balul Bobocilor.

¹ Mâncare din fructe de mare

– Asta de azi a fost și mai bună, declară Clen.

Dabney se cuibări sub brațul lui drept, și el o simți zâmbind la pieptul lui. Dabney nu mâncase aproape nimic, dar Clen și Agnes nici n-o îndemnaseră, fiindcă n-ar fi avut nici un rost. Dabney mânca atunci când îi era foame, ceea ce însemna cam o dată la trei zile. Era adevărat că se întrecuse pe ea. Clen știa că aceasta era ultima cină gătită de ea.

Desigur că exista și un desert sofisticat și pretențios, care-i aștepta undeva în uriașul frigider al soților Jones, dar nici unul dintre ei nu avea să se înfrupte din el în seara asta. Dabney dormea dusă cu capul pe pieptul lui Clen. Agnes și Riley se ridicară în tăcere ca să spele vasele, în timp ce Clen se bucura de ultimele pâlپări ale focului, înainte să ia în brațe trupul de patruzeci și trei de kilograme al lui Dabney Kimball și să-l ducă în patul din căsuța lui.

Oprește-te, timpule, se rugă el. Acum. Oprește-te acum.

Dabney

Era ceva ce și-ar fi dorit, dar nu avea curajul să ceară.

Agnes

Spre sfârșitul lui octombrie, mama ei ajunsese în scaunul cu rotile. Acum dormea aproape tot timpul și, la dorința ei, locuia în căsuța lui Clen. Dabney era numai piele și oase. Slăbise atât de mult, de parcă o parte din ea ar fi dispărut pur și simplu.

Agnes nu știa ce să facă. Vorbea la telefon cu Riley în fiecare seară. Mama ei era pe moarte. Plimbarea de Crăciun nu părea o perspectivă realistă. Agnes va fi nevoită să angajeze o asistentă la domiciliu, și asta curând.

Clendenin

Pe șase noiembrie era ziua lui Dabney. Împlinea patruzeci și nouă de ani.

Clen o întrebă cum ar fi vrut să sărbătorească, iar ea îi răspunse că vrea să comande sendvișuri cubaneze de la restaurantul Foods for Here and There și să vizioneze filmul *Love Story* împreună cu Clen și Agnes.

– Fără tort? se miră el.

Când venea vorba de aniversări, Dabney ținea ca totul să fie făcut ca la carte: tort, lumânări, felicitări și cadouri. Așa procedase când era adolescentă, și el presupunea că așa va face și acum.

Dabney clătină din cap.

– Doar sendvișuri și filmul, spuse ea.

– Nu crezi că *Love Story* s-ar putea să fie prea... trist? întrebă el.

– E filmul meu preferat, zise ea. Aș vrea să-l mai văd o dată.

Agnes veni la el acasă foarte abătută. Ea și Clen luaseră decizia să apeleze la serviciile unei asistente la domiciliu. O vor lăsa pe Dabney să se bucure de aniversare, după care asistenta va veni zilnic, atât timp cât va fi nevoie.

Dabney nu va mai apuca aniversarea de cincizeci de ani.

Înainte de sendvișuri și de film, Clen decise să-i ofere lui Dabney cadoul. Ea îl puse în poală, admirând ambalajul cadrilat cu bleumarin, roșu de Nantucket și vernil.

– Îmi place mult hârtia asta de împachetat, zise ea. Aș fi vrut ca toate cadourile pe care le-am primit de-a lungul timpului să fi fost ambulate în așa ceva.

Un început bun, își zise el. Hârtia fusese aleasă de Agnes.

Dabney mai pipăi puțin cadoul, atingându-i muchiile. Nu se grăbea să deschidă ultimul cadou pe care avea să-l primească vreodată.

– Cred că e o carte! spuse ea.

– Deschide-l, mami, o îndemnă Agnes.

Dabney despachetă cadoul. Coperta cărții era de un trandafiriu ce bătea în mov. Pe copertă stătea scris cu litere negre titlul: PEȚITOAREA: DABNEY KIMBALL BEECH.

– Oh! exclamă Dabney.

Întoarse prima pagină. Perechea numărul 1: Ginger (născută O'Brien) și Phil Bruschelli, căsătoriți de douăzeci și nouă de ani. Ginger: *Ar fi prea îndrăzneț din partea mea să mă consider cea mai bună prietenă a lui Dabney, întrucât, chiar și în 1981, pe când era elevă în primul an, Dabney era cea mai simpatizată fată din liceu.*

Și așa mai departe: Tammy Block și Flynn Sheehan, doctorul Donagal, soții Levinson, Genevieve și Brian Lefebvre, relația eșuată a Ninei Mobley. Clen reușise să adune nouăsprezece din cele patruzeci și două de povestiri. Tot el realizase interviurile și editase fiecare rela-tare ca să poată fi citită.

Dabney răsfoi cartea, râzând, murmurând și repetând întruna: *Da, da, îmi amintesc de asta!* Când ridică privirea spre Clen, ochii îi erau înecați în lacrimi.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, zise ea. E cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată.

– Ai adus atât de multă iubire în lume, mami, spuse Agnes.

– M-am gândit că e important, vorbi și Clen. Cartea va rămâne la Agnes. O vor citi copiii ei. Și copiii copiilor lor. Te vor cunoaște din aceste povestiri.

Dabney clipi. Câteva lacrimi picurară pe pagini.

– Mulțumesc, șopti ea.

Dabney

Își dorea ceva. Dar îi era teamă să ceară. *Fii tare*, își spunea. Numai că timpul un curgea în favoarea ei.

Era în toiul nopții, trei sau patru dimineața, ziua ei se încheiase. Cartea primită în dar o copleșise. Era o poveste vie, însăși povestea vieții ei, o poveste pe care o vor citi nepoții și strănepoții ei. Poate se vor gândi la ea așa cum se gândea ea la Dabney Margaret Wright, la Winford Dabney Wright și la toate antecesoarele ei. Nu făcea decât să-și ocupe locul în rândul lor.

Sendvișurile cubaneze fuseseră delicioase, iar *Love Story* se derulase fără probleme până în punctul în care Oliver îi spunea tatălui său că Jenny murise.

– Oprește-l, ceruse Dabney.

– Sigur? întrebuse Clen.

– Da.

Dabney știa ce scenă urmează și nu suporta să-l vadă pe Oliver stând singur pe zăpadă.

Nu moartea e tristă, își spusese ea, ci faptul că lași în urmă niște oameni.

Voia ceva. Era fix 3.44 dimineața. Dabney dormea aproape toată ziua, dar la ore târzii, atât de târzii care însemnau de fapt devreme, adesea nu mai avea somn. *Fii tare*. Străbunica ei, Winford Dabney

Wright, stătuse în intersecția dintre Main Street și Federal Street opt ore pe zi vreme de șase săptămâni, susținând dreptul la vot pentru femei și pledându-și punctul de vedere față de oricine era dispus s-o asculte. Scumpa ei bunică, Agnes Bernadette, schimbase așternuturi și spălase toalete șase zile și jumătate pe săptămână în primii cinci ani petrecuți pe insulă. Își luase liber doar duminica dimineața, ca să meargă la biserică.

Dabney îl înghionti pe Clen în coaste până când el începu să se foiască.

– Ce e? o întrebă.

Întotdeauna se trezea părând perfect conștient, dar Dabney știa că era foarte posibil ca el să nu-și mai amintească a doua zi discuția purtată. Trebuia să se asigure că e complet treaz. Se ridică în capul oaselor și aprinse lumina. Gestul îi cerea un efort considerabil.

Clen se săltă și el în capul oaselor, clipind des. Se uită la ceas și bău câteva înghițituri din paharul cu apă.

– Dabney? Vrei o pastilă? întrebă el.

– Nu, răspunse ea.

– Vrei să stăm de vorbă? continuă el. Ți-e frică?

Ea clătină din cap. Avuseseră câteva conversații cu adevărat înspăimântătoare despre ceea ce avea să urmeze. Ce se va întâmpla după moartea lui Dabney? Cum va fi? Dabney aprecia sinceritatea lui Clen: *Nu știm, Cupe. Nimeni nu știe.* Așa încât Dabney luase hotărârea ca deocamdată să se preocupe doar de timpul cât mai era în viață. Ușa morții rămânea închisă.

Timpul cât mai era în viață.

– Vreau să-l văd pe Box, spuse ea.

Clen tăcu, așa cum își închipuise și ea că va reacționa. Se întinse și-i atinse ciotul brațului stâng.

– Vreau să-i telefonezi tu și să-l rogi să vină.

– Eu? exclamă Clen. De ce eu? Ar trebui să-l suni tu, sau Agnes.

– Nu, zise Dabney. M-am gândit mult la asta. Vreau să-l suni tu. Dabney întinse mâna după paharul de apă cu gheață. Avea doar atâta

putere cât să ridice paharul. Luă o pastilă. Clen era persoana pe care Box ar fi refuzat-o cel mai ușor, așa încât, dacă accepta, Dabney ar fi știut că vine pentru că voia cu adevărat să vină. Vreau să-i telefonezi mâine-dimineată.

Clen oftă, așa cum se așteptase Dabney. Dar ea se gândise și că ar fi putut s-o refuze.

– Bine, acceptă el.

Box

Nu avea o clipă liberă în nici una din zile. Era în plin semestru și preda la trei grupe: două seminare și un curs. În mod normal, o lăsa pe Miranda sau pe alt asistent din facultate să preia majoritatea orelor de curs, dar anul acesta făcea totul singur. Era ocupat până peste cap. Colegii mai îndrăzneți sau mai sensibili îl întrebau ce mai „face”. Știau că Miranda se transferase cu postul în altă parte și poate auziseră că Dabney era bolnavă, dar nu cunoșteau toată povestea sau, cel puțin, așa spera Box.

Nu avea ore vinerea, prin urmare în această zi luă cursa Delta spre Washington.

Tocmai se găsea în Aripa de Vest a Casei Albe, când primi un apel. Avea telefonul dat pe modul silențios, dar simți vibrațiile și se uită o dată pe furiș: număr necunoscut. Va vedea mai târziu despre ce era vorba.

Dar la mai puțin de o oră, o funcționară intră în sală cu un mesaj scris pentru Box.

- Îmi cer scuze, spuse ea, dar se pare că e urgent.

Box văzu numele *Clendenin Hughes* și simți gust de fiere în gură – nu doar fiindcă îl disprețuia pe acest om, ci fiindcă presupunea că mesajul nu putea însemna decât un singur lucru.

Murise Dabney? se întrebă Box. Cu o zi înainte, fusese ziua ei de naștere, și el îi trimisese doisprezece trandafiri. Trandafiri roz, pe

când, de regulă, de ziua ei, de aniversarea lor și de Sf. Valentin îi trimitea trandafiri roșii. Acum însă nu-i putuse oferi trandafiri roșii, trandafirii *iubirii*, deși bineînțeles că o iubea. O iubea îndeajuns de mult cât să mute munții din loc. Îi trimisese trandafiri roz ca să-i dea de înțeles ceva. Că situația se schimbase. Cu siguranță Dabney își dăduse seama. Era extrem de atentă la detalii.

Îi trimisese mesaj pe telefon lui Agnes ca s-o întrebe dacă trandafirii ajunseseră la destinație, iar ea răspunsese afirmativ și că, deși Dabney nu era acasă în clipa aceea, o va anunța că primise niște trandafiri.

Ultima propoziție a lui Agnes fusese: *Ești un om atât de bun, tati!*

Box reținuse cuvintele *nu era acasă în clipa aceea*. Nu era acasă ca să primească trandafirii, ca să remarce că aveau altă culoare. Aproape că își regreta gestul.

Își imaginase că Dabney își serba ziua de naștere cu bădăranul ăla incult, dar citind mesajul abia primit, se întrebă, îngrijorat, dacă nu cumva Agnes îi ascunsese faptul că Dabney era la spital.

Se ridică, aproape răsturnându-și scaunul. *A murit*, se gândi el. *Soția mea a murit*. Ministrul de finanțe și adjuncții lui îl priviră îngrijorați.

– Domnule profesor, i se adresă ministrul. S-a întâmplat ceva?

– Vă rog să mă scuzați, zise scurt Box.

Un funcționar îi găsi un birou gol și liniștit de unde să poată telefona. Hughes răspunse la primul apel.

– Trăiește, spuse el. Ea a insistat să te sun. Vrea să te vadă.

Box trăia un sentiment mai puternic decât supărarea, mai puternic decât furia. Dar în același timp, simțea și ușurare. Dabney trăia. *Respiră, respiră*. Dabney trăia.

– Ce face? întrebă Box. Spune-mi adevărul. Cât timp mai are de trăit?

– Nu se știe, răspunse Hughes. Câteva săptămâni, poate o lună? Poate mai mult sau poate nu. Agnes a chemat o infirmieră la domiciliu.

Urmează să vină cineva începând de luni. Vrem să ne asigurăm că are parte de cea mai bună îngrijire.

– Să *ne* asigurăm? comentă Box fără voia lui.

Hughes își drese glasul.

– Vrea să te vadă. A întrebat de tine.

– Da, spuse Box. Te-am auzit.

– A insistat să-ți telefonez, continuă Hughes. Crede-mă că nu inventez nimic.

– Nu, zise Box. Îmi închipui că nu.

Dabney voia să-l vadă. Furia luă locul sentimentului de ușurare, redeschizând vechile răni. Voia să-l vadă *acum*, după ce-l mințise, după ce-l înșelase – ce cuvânt oribil, ce situație inimaginabilă! Dabney Kimball îl mințise și-l înșelase. Cu ce greșise el ca să fie astfel umilit în public, fără pic de milă? Dabney îl mințise în repetate rânduri! Iar *acum* voia să-l vadă, după ce, de atâtea ori, voise să-l vadă doar pe Hughes.

Box știa că ea nu se dusese la coafor! Și totuși socotise că e sub demnitatea lui s-o ia la întrebări.

Își bătuse joc de el! Își bătuse joc de John Boxmiller Beech.

De ce-l pusese pe Hughes să-l sune? De ce nu-l sunase ea? De ce-i ceruse lui asta? L-ar fi putut suna Agnes. De ce Hughes?

Box nu era expert în drame umane, nici în chestiuni sentimentale. Disprețuia emoțiile sumbre, mai ales când era vorba de el însuși. Prefera să se țină departe de astfel de lucruri. Dar chiar și așa, o parte a lui înțelegea ce e în mintea lui Dabney. Încerca să-i apropie pe el și pe Hughes. O împlertire de destine cât se poate de perversă. De data asta, lucrurile nu vor ieși cum voia ea.

Box decise să nu se ducă.

Îngrijire la domiciliu, săptămâni, luni, o viață întreagă fără Dabney. Gustul plăcintei cu căpșune, berea de ghimbir rece ca gheața. Dabney voia să-l vrea pe el, dar inima ei era în altă parte, văzuse asta chiar și la petrecerea lor de nuntă, în grădina casei unde locuia bunica

ei, pe North Liberty Street, dar nu luase în seamă umbra din privirea ei, fiindcă era nespus de fericit că Dabney devenise doamna Dabney Kimball Beech.

Era mai bine să nu-l mai vadă niciodată. Și l-ar fi putut aminti așa cum era: demn până la capăt, măcar asta putea să afirme despre el. Dacă s-ar mai fi întâlnit cu Dabney, cine știe ce ar fi spus sau ce ar fi făcut. Cum să-și ascundă durerea, suferința, neputința de a crede și cealaltă emoție, cea din spatele supărării și a furiei? Nu va reuși niciodată să-i ascundă faptul că-i frânsese inima, de asta era sigur, și nu voia ca ea să moară cu povara acestui sentiment de vinovăție pe suflet.

Nu se va duce.

Clen

Dabney îi spuse că dorește să-și petreacă ultimele zile acasă, asta însemnând casa de pe Charter Street.

Te iubesc, îi spusese ea. Am prețuit și păstrez în suflet timpul petrecut cu tine în această căsuță, numai că nu e casa mea. Își înghițise nodul din gât. Vreau să merg acasă și, dacă vrei să fii cu mine, așa cum sper că vrei, atunci te implor să vii cu mine pe Charter Street.

Clen se crispase. Acum, spre sfârșit, îi cerea niște lucruri foarte dificile. Dabney se aștepta ca el să stea în casa cumpărată de ea și în care trăise douăzeci și patru de ani împreună cu economistul. Ca să ce? Să doarmă acolo? În camera de oaspeți?

Și totuși, înțelegea că în căsuța lui, Dabney nu se simțea acasă. Nici el nu se simțea acasă. În plus, spațiul era prea strâmt ca asistentele și personalul care se ocupa de îngrijirea la domiciliu să se miște în voie. Dabney trebuia să se întoarcă în locuința ei.

– Nu vreau să te las să pleci, îi zise el.

Abia își reținea lacrimile, dar îi promisese lui Dabney că nu va plânge, așa că își turnă un pahar de bourbon și o sună pe Agnes, ca s-o anunțe că vin acasă.

Agnes

Atâta lume voia să vină s-o vadă pe Dabney, încât Agnes se văzu nevoită să facă programări: două persoane pe zi, câte zece minute fiecare. Dabney stătea proptită în perne, cu bentița pe cap și cu perlele la gât. Uneori era în stare să susțină o conversație, alteori, nu.

Morfină. Spunea că morfina o face să se simtă ca o libelulă pe suprafața unui lac.

– În vara anului când ai împlinit trei ani te-am dus de vreo douăsprezece ori la lacul Jewel, îi spuse Dabney. Era greu de ajuns acolo și de mai multe ori m-am împotmolit în nisip cu Nova, dar ție îți plăcea să arunci cu pietre în lac și amândouă căutam țestoase. În lumina soarelui, lacul chiar scânteia ca o nestemată. Uneori era de culoarea smaraldului, alteori de culoarea safirului. Mai ții minte?

Agnes răspunse că își amintește, dar nu era adevărat. Îi plăcea tabloul descris de Dabney: Agnes și Dabney singure, lângă un lac, departe de lume, Agnes intrând în apă până la glezne ca să arunce pietre, sub privirile lui Dabney, care stătea lungită pe prosop, sub umbrela în dungi roșu cu alb. Agnes, dormind cu fața în jos pe prosop, în timp ce Dabney o mângâia pe spate și citea un roman de Jane Austen.

Agnes și mama ei, singure într-o bulă a timpului, timpul fericirii și al lipsei de griji. Dacă Agnes avea trei ani înseamnă că Box exista deja în viața lor. Box fusese „tatăl” ei, o adoptase în primele luni după căsătoria lui cu Dabney. Dar el muncea, călătorea, ținea conferințe, preda, scria.

Agnes îi reproșă mamei sale un singur lucru, un reproș vechi de zece ani, dar care devenise un reproș de o viață: că așteptase șaisprezece ani ca să-i dezvăluie identitatea tatălui ei natural. Șaisprezece ani. Întotdeauna i se păruse o greșeală fundamentală din partea lui Dabney. Agnes ar fi trebuit să afle cu mult timp înainte. Ar fi trebuit să crească știind acest lucru. Își amintea un comentariu al doamnei Annapale, profesoara ei de la școala de duminică, proprietara pensiunii unde locuise Box cât timp o curtase pe Dabney. Doamna Annapale spusese, referindu-se la Box: „A locuit la mine în fiecare weekend până când mama ta a acceptat să se mărite cu el. Uneori mama ta te aducea și pe tine. Erai un copil tare drăgălaș!”

Cum vine asta? se întrebase Agnes în sinea ei.

Când Agnes îi relatase mamei sale discuția, în prima clipă Dabney se arătase foarte îngrijorată, după care comentase că doamna Annapale îmbătrânea și un mai lipsea mult până să o confunde pe Maria Magdalena cu Fecioara Maria.

Fusese o minciună, sau aproape o minciună. Faptul că Dabney nu-i spusese lui Agnes despre Clendenin fusese o minciună prin omisiune, deliberată și una dintre cele mai grave.

Sau cel puțin așa crezuse Agnes până acum, până azi, până în vara aceasta, când îl cunoscuse pe Clendenin. Acum înțelegea cum nu înțelesese niciodată în trecut cât de plecat fusese Clendenin pentru Dabney. Trăise în celălalt capăt de lume. Singurul mod în care Dabney reușise să meargă mai departe fusese să pretindă inexistența lui. Agnes înțelegea, de asemenea, cât îl iubea mama ei pe acest bărbat și cât îl iubise întotdeauna. Dragostea și suferința amestecate în inima lui Dabney fuseseră îndeajuns de puternice încât s-o împiedice să-i spună lui Agnes adevărul. În plus, în viața ei mai apăruse și Box, care se dovedise un adevărat tată în toate privințele, în afară de legătura de sânge. *Ce importanță are?* întrebase imperturbabilă Dabney, care se confruntau cu criza de isterie a fiicei sale de șaisprezece ani. Clendenin Hughes nu era decât un simplu nume. Înrudirea cu el era doar o chestiune de biologie. Nu fusese niciodată un tată pentru Agnes, îi explicase Dabney cu zece ani în urmă, și nici nu avea să fie vreodată.

Dar acum, el însemna ceva. Agnes nu-și dădea seama prea bine ce anume. În cel mai rău caz, era încă o persoană care o iubea pe mama ei. Prin asta, era un companion, unul de-ai lor, posibil chiar un prieten.

Într-o seară, în timp ce întunericul se lăsa treptat – toamna se întuneca devreme –, Agnes ședea privind-o pe Dabney cum respiră în somn.

– Te iert, mami, șopti ea.

Tammy Block veni s-o vadă pe Dabney, apoi veni Marguerite Levinson cu retrieverul ei auriu, Unchiul Frank. Veni și Genevieve Lefebvre, veni și Vaughan Oglethorpe, mirosind a lichid de îmbalsamare. O dată la trei-patru zile venea Celerie, ca să discute diverse strategii pentru activitatea viitoare a Camerei.

Veni și Nina Mobley, ca să anunțe vestea logodnei ei cu doctorul Marcus Cobb! Dabney o rugă pe Agnes să destupe o sticlă de șampanie, deși ea una nu putea bea nici o picătură.

Veni și femeia pe care Agnes o văzuse o dată intrând cu mașina pe aleea casei lui Glen. Spuse că se numește Elizabeth Jennings, dar când Agnes urcă în dormitor ca s-o anunțe pe mama ei despre musafiră, Dabney gemu și zise:

– Spune-i că dorm.

Când Agnes se înapoie să-i spună lui Elizabeth Jennings că Dabney doarme, Elizabeth dădu scurt din cap și zise:

– Știam că n-o să vrea să mă vadă. Transmite-i, te rog, că-i cer iertare și dă-i asta din partea mea. Îi întinse lui Agnes o tartă cu mere. Mi-ar plăcea să spun că am făcut-o eu, dar e opera bucătarului meu.

– Oh! exclamă Agnes.

Tarta arăta apetisant, cu bucăți aurii de măr și zahăr caramelizat, dar Dabney nu mai mâncase hrană solidă de peste o săptămână.

– Bine, mulțumesc.

Fostul psiholog al lui Dabney, doctorul Donegal, veni și rămase cu ea peste limita îngăduită de zece minute. Medicul zăbovi lângă Dabney aproape o oră și coborî înapoi la parter ștergându-și ochii cu batista.

Veni și cel mai neașteptat vizitator. Sau poate că nu. La urma urmei, Agnes se întrebese, sperase, se rugase, dar nu îndrăznise să-i ceară să vină.

Când auzi pași în hol, crezu că e Clen. Acesta rămânea la locuința din Charter Street în cele mai multe nopți, stând cu Dabney până când ea adormea, după care se ducea să se culce în dormitorul înghețuit și oribil de la mansardă. *Ca o fată în casă*, glumise el. Refuzase să stea în camera de oaspeți, fiindcă simțea că locul lui nu era aici. Camera de la mansardă avea un singur pat dublu. Agnes nu-și dădea seama cum de reușea Clen să doarmă cât de cât, dar el refuzase altă cameră, în ciuda insistențelor fiicei lui.

Numai că pașii din hol nu erau ai lui Clen. Agnes ridică privirea. Omul care stătea în pragul bucătăriei era tatăl ei.

Box.

În clipa aceea, Agnes nu se mai putu stăpâni și izbucni în plâns.

Dabney

Avea tot ce-i trebuia. În afară de...

Infirmierele erau niște îngeri albi, cu aripi și glasuri blajine. Îi ștergeau fruntea, îi netezeau părul, îi masau picioarele. Îi adminis-trau morfină. Morfina anihila nevoia de a se ține tare. Asta era de acum ceva ce ținea de oamenii sănătoși, de oamenii vii. Infirmierele îi citeau cu glas tare relatări din cartea alcătuită de Clen pentru ea. Uneori, venea Agnes și-i citea.

Ah, se gândea Dabney. Ginger O'Brien și Phil Bruschelli, clasa a noua, mirosul sălii de sport unde se juca baschet în timpul iernii, scârțâitul adidașilor, bufniturile mingii pe podeaua lustruită, zarva, ovațiile și pălăvrăgeala copiilor din tribune. Dabney obișnuia să treacă prin sala de sport pentru câteva minute, după ce termina munca la Anuar. Făcea machete pentru paginile Anuarului folosind adeziv și avea pe mâini resturi uscate de lipici. Purta perlele ei de fiecare zi, o bluză cu mânecă lungă și jeanșii Levi's, decolorați și uzați, pe care-i spăla numai duminica și-i călca doar când urmărea la televizor emisiunea Șaizeci de minute. Pantofii fără toc, și ei scâlțiați, înlocuiți cu alții noi de la Murray's Toggery în fiecare an de întâi august, ca să-i poată purta prin casă o lună înainte să meargă la școală, să se acomodeze cu ei.

Se putea întoarce oare la acele zile când era fericită și în siguranță?

– În clasa a noua aveai amândouă brațele, îi zise ea lui Clen.

– Așa e, răspunse el.

Clen stătea lângă ea. Le mai oferea câte o pauză infirmierelor sau ele îi mai lăsau singuri, Dabney nu știa precis cum stăteau lucrurile.

Clen îi dădea lui Dabney cuburi gheață sfărâmată, îi ungea buzele cu balsam, întinzându-i-l cu vârful degetului, și amândoi vărsau câteva lacrimi, fiindcă cealaltă mână a lui Clen, mâna stângă, care fusese și ea frumoasă și puternică, nu mai exista. Se prefăcuse în țărână, undeva pe vreun continent îndepărtat, presupunea Dabney.

– Ai să știi când să chemi preotul? îl întrebă ea pe Clen.

El încuviință din cap, strângând din buze cu atâta putere încât i se albiră. Nu voia să cheme un preot, poate fiindcă nu credea în catolicism. Sau nu voia să-l cheme pentru că asta ar fi însemnat sfârșitul. Pentru Dabney, preotul era important, voia să-și mărturisească păcatele, voia să primească sfânta împărtășanie, voia să primească binecuvântarea de a trece dincolo, indiferent ce avea să găsească acolo. Bunica ei, Agnes Bernadette, primise ultima binecuvântare a preotului și chipul ei se destinsese imediat, căpătând o expresie liniștită și resemnată, ca o Madonă de marmură.

Clen îi făgăduise că va chema preotul.

Dar nu încă. Nu încă.

Fulgi de gheață, îngeri, mâini care-i alinau picioarele suferinde. Glasul lui Clen, glasul lui răsunător. Cum de trăise douăzeci și șapte de ani fără acest glas? Cum de trăise fără ochii de culoarea poienilor înverzite și a ceaiului diluat?

– Va trebui să-ți găsești pe cineva. Am vrut să te ajut, dar...

– Taci, o rugă el.

– N-am suportat ideea, urmă Dabney. Am fost egoistă, te-am vrut numai pentru mine. Dar nu poți rămâne singur, Clen.

– Cupe, te rog, spuse el.

– Promite-mi c-ai să încerci.

– Nu, refuză el. N-am să încerc.

Clen, Agnes, infirmierele și, în cele din urmă, preotul. Nu părintele Healey, care o botezase și-i dăduse prima împărtășanie, ci un preot nou, tânăr, prea frumos pentru a purta sutană, se gândi Dabney. Părintele Carlos avea accent spaniol și ochi căprui, blânzi. Se așeză la căpătâiul lui Dabney, o luă de mână și-i spuse:

– Roagă-te împreună cu mine.

Avea tot ce-și dorea, în afară de... Era momentul să nu mai tânjească după asta. *În numele Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh, Amin.* Își mărturisise păcatele, primise iertare, dar adevărata pedeapsă era că va pleca din această lume fără singurul lucru de care avea nevoie.

Călătoria ei se apropia de sfârșit. Patruzeci și nouă de ani. Sperase să ajungă până la nouăzeci și nouă, nu așa spera toată lumea? Dar nu se putea plânge. Nu făcuse plajă pe țărmurile aurii din San Tropez, nu vizitase Taj Mahalul, nu văzuse niciodată emblema de la Hollywood, nici Muntele Rushmore, nici piramidele. Nu făcuse cumpărături în piețe marocane, nici nu mâncase în vreo speluncă de pe Route 66.

Dar știa că avusese insula Nantucket. Aici se născuse și crescuse, lucrase douăzeci și doi de ani în slujba acestei insule și aici avea să moară. Fusesse credincioasă insulei Nantucket. Insula îi fusese mamă mai mult decât propria ei mamă.

Avea tot ce-și dorea. În afară de un singur lucru.

Apoi îi auzi glasul, sau i se păru că-l aude. El vorbise prea încet ca să-și dea seama.

– Iubito?

Nu-i venea să creadă. Visa sau delira de la morfină.

Acum îi era greu să facă deosebirea între realitate și amintirile din alte vremuri care îi dădeau târcoale. Imaginea lui Agnes la trei ani, aruncând pietre ca să tulbure suprafața incremenită, de smarald, a lacului Jewel, era la fel de reală ca imaginea lui Agnes cu o zi în urmă, când îi citea lui Dabney ultimele pagini ale romanului *Emma*.

Iubito.

Dabney deschise ochii. El era acolo. Box. Dacă ar mai fi fost în stare să plângă, să strige, să zâmbească sau să râdă, ar fi făcut-o.

Se strădui să articuleze un cuvânt. *Aici!* Voia să spună *Ești aici! Ai venit! Nu m-ai abandonat cum te-am abandonat eu cu atâta nepăsare. Iubito? Chiar mă iubești? Ai găsit putere în tine să te întorci la noi acasă și să-mi spui „iubito“*

Box deduse că *aici* însemna *Așază-te aici*. Se așeză alături de ea și o luă de mână.

– Oh, Dabney, murmură el.

Dabney nu mai auzise niciodată până atunci acel ton. Încărcat de durere, tristețe, regret, iubire. Nu mai îndura să-l audă rostind alt cuvânt. Ce altceva i-ar mai fi putut spune?

– Te iubesc, îi zise el. Am să te iubesc mereu, mereu, mereu, Dabney Kimball Beech.

Dabney reuși să clipească spre el. Ochii erau tot ce-i mai rămânea, dar ea își dădea seama că nu pentru multă vreme.

Făcu un nou efort să-i vorbească.

– Te rog.

El încuviință din cap.

– Ssst, totul e bine.

– Te rog, spuse ea, sau încercă să spună.

Efortul era mult prea mare. Se simțea atât de obosită. Închise ochii.

Auzea voci, simțea lucruri, dar nu știa ce anume. Auzi glasul lui May, camerista irlandeză, cântând „American Pie“.

Unde-i mami?

Mami! Unde-i mami a mea?

Vine tăticul tău să te ia, scumpo.

Mami!

Dabney petrecuse o sâmbătă întreagă din viața ei învățând cum să gătească friptură de vită Wellington, ca s-o poată pregăti pentru Clen înainte de Balul Bobocilor. Secretul unui aluat fraged – care trebuia făcut de mână, nu cumpărat de la Pepperidge Farm – era ca *untul să fie foarte rece*. Maestrul bucătar de la Club Car, în vârstă pe vremea când Dabney era în liceu, îi repetase de mai multe ori: *untul să fie foarte rece*.

Albert Maku o găsisse pe Dabney plângând pe treptele de la Grays Hall. Toți ceilalți erau încântați să înceapă cursurile la Harvard, în afară de Dabney și de Albert. El îi vorbise în Zulu, și ea plânsese, pentru că lumea îi părea cumplit de străină și de stranie fără Clen alături de ea. Clen era la peste două sute de kilometri depărtare, în New Haven.

Viscol în Weekendul Narciselor Galbene, ce absurditate! Nina Mobley aproape că-și rosesse cruciulița de pe lănțisor în timp ce privea împreună cu Dabney cum creștea stratul de zăpadă pe Main Street.

Stridii – Island Creek și Kumamoto. Ar fi putut mânca de zece ori pe atâtea, și tot nu s-ar fi săturat.

O mașină Corvette Stingray 1963, cu geamuri duble pe spate, albastră, cu numere de aceeași culoare. Și așa ceva i-ar fi plăcut să aibă, deși unde-ar fi putut merge cu ea? Tot farmecul acestei mașini consta în faptul că și-o dorise tot timpul.

Matisse. *Dansul*. Poate că așa arăta și raiul. Albastru, verde, trupuri goale dansând, dansând în cercuri nesfârșite, fiecare rotire la fel de minunată ca prima.

Sarcina: o privise în diverse feluri. În primele opt luni după plecarea lui Clen, rămăsese acasă, gătind și spălând pentru tatăl ei, jucând solitaire și citind romane având ca tematică rușinea – *Tess d'Urberville* și *Bâlciul deșertăciunilor* –, în timp ce pântecul ei creștea, se rotunjea și devenea tot mai mult un motiv de rușine de la o zi la alta. Prietenii ei din liceu și din facultate erau atât de șocați, încât nu mai dădeau nici un semn de viață. O evitau. Era mai singură ca oricând.

În sala de nașteri nu fuseseră decât Dabney, o asistentă pe nume Mary Beth și doctorul Benton. Din câte își amintea Dabney, născuse fără dureri, probabil fiindcă puțin îi păsa dacă acel copil va trăi sau nu, ori dacă ea însăși va supraviețui sau nu. Ce importanță mai avea totul în absența lui Clendenin?

Pe urmă, bineînțeles, îi fusese pus în brațe bebelușul, și singurătatea ei se topise ca prin farmec. Mama e mamă.

Agnes!

Dabney țopăia în pat, în timp ce mama ei își dădea cu rimel la măsuța de toaletă.

Uite ce sus pot să sar! strigase Dabney. Era îmbrăcată cu rochița roșie de Crăciun și cu ciorapi albi. Mama ei îi spusese să-și scoată pantofiorii cu baretă.

Văd, scumpa mea, spusese mama ei, aruncându-i o privire din oglindă. *Chiar foarte sus. Fii atentă. Nu cumva să cazi și să-ți rupi ceva.*

– Mami.

Dabney deschise ochii – da, încă se deschideau. Agnes stătea la picioarele patului, împreună cu Riley. Se țineau de mână și erau învăluiti în norișori trandafirii și pufoși ca vata de zahăr.

Agnes, la carnaval, transpirată în arșița verii, cu vată de zahăr mânjită pe toată fața și în păr, rugând-o pe Dabney să se dea împreună în carusel.

Mi-e frică! protestase Dabney.

Dar tu ești mare, ripostase Agnes. *Oamenilor mari nu trebuie să le fie frică.*

Agnes și Riley, în aură trandafirie. Dabney știuse. Da, știuse!

Clendenin era în stânga ei, ținând-o de mână. Iar Box, în dreapta, ținând-o de mână și el. Erau amândoi acolo. Dabney simțea că nu merită asta, dar era recunoscătoare. Avea tot ce-i trebuia. Inima ei era un zmeu de hârtie ținut la pământ de două sfori, numai că venise vremea să se desprindă de ele, ca să poată pluti spre înalțuri.

Era o libelulă zburând la suprafața apei. Poate că raiul e o mașină Corvette Stingray în văzduh.

Raiul era faptul că-i avea pe toți acolo, lângă ea.

Clen o strânse ușor de mână.

– Cupe, șopti el.

– Mi-e teamă că se duce, zise Box.

Era bine. În final, după tot și toate, era plăcut, la fel ca libertatea.

– Mami! o strigă și Agnes.

Când Dabney închise ochii, totul era trandafiriu. Un trandafiriu intens.

Perechea numărul 43: Agnes Bernadette Beech și Riley Alsopp, împreună de șase luni

Agnes: În vinerea dinaintea Weekendului Narciselor Galbene, am îngropat cenușa mamei mele în locul de veci al familiei, acolo unde odihnesc tatăl ei, bunica ei, străbunicii și stră-străbunicii și stră-stră-străbunica, prima Dabney. Mama spunea că detestă ideea

de a pleca din Nantucket, fiindcă se temea că ar putea să moară și să nu se mai întoarcă aici niciodată, așa încât a fost o ușurare pentru mine – și pentru Box și Clen, cred eu – s-o știm acoperită de țărâna insulei. Ceremonia s-a desfășurat în cadru restrâns, am fost prezenți numai noi trei, Riley și Nina Mobley, dar a doua zi, la picnicul din portbagaj de după Parada Mașinilor de Epocă, lumea s-a adunat în jurul automobilului Impala ca să-și prezinte omagiile, râzând, plângând, povestindu-și unii altora diverse întâmplări cu Dabney. Celerie pregătise un platou uriaș cu sendvișuri în straturi, în cinstea mamei mele, și anul ăsta s-au mâncat până la ultimul, iar singurul gând care mi-a venit în minte a fost că mama ar fi fost din cale-afară de fericită.

Cu un an în urmă, acceptasem să mă mărit cu CJ.

Lui Riley îi place să spună că s-a îndrăgostit de mine încă dinainte să mă cunoască, din clipa când a văzut fotografia mea pe biroul mamei de la Camera de Comerț. Mi-a zis că, dând cu ochii de fotografie, a rămas ținut locului și și-a spus: *Asta-i femeia cu care-am să mă însor*. Mi-a mai spus că niciodată până atunci nu suferise din dragoste, dar că a fost la un pas de o asemenea dramă în clipa când a aflat că eram logodită.

Sentimentele mele pentru Riley s-au dezvoltat treptat, lucru pe care el l-a înțeles. Eram foarte încărcată emoțional: CJ, mama, Clendenin. Știu că-l iubesc, știu că e cel mai blând, mai încântător, mai frumos și mai talentat stomatolog și surfer din lume și că aș fi nebună să-l las să plece de lângă mine, dar încă nu sunt pregătită să vorbesc despre căsătorie. Mai ales în acest weekend. Am căzut de acord amândoi să așteptăm să vedem cum va fi la vară – vom rămâne amândoi în Nantucket – și poate, poate la toamnă, am să mă mut cu el la Philadelphia.

Mama ar fi în culmea încântării.

După ce picnicul din portbagaj a luat sfârșit și mașinile de epocă s-au înapoiat în oraș pe Milestone Road, i-am făcut semn de rămas-bun lui Box. Se întorcea la pensiune, împreună cu soții Levinson. A doua zi de dimineață, urma să bem cafeaua împreună, după

care aveam să-l duc cu mașina la aeroport – cum făcea mama de fiecare dată –, fiindcă pleca la Cambridge.

Clen venise la festivitățile din Weekendul Narciselor Galbene călare pe bicicletă, iar acum se pregătea să se întoarcă acasă. Îmi făceam griji pentru Clen așa cum nu-mi făceam pentru Box. L-am lăsat pe Riley să împacheteze cele necesare pentru picnic și s-o ajute pe Celerie la ultimele treburi pe care le mai avea de făcut și m-am dus să vorbesc cu Clen, care tocmai încăleca pe bicicletă.

– Ce faci diseară? l-am întrebat.

– Bourbon. Orez prăjit, dacă-mi pun ambiția. Poate-am să ascult un meci de fotbal la radio.

– Eu și Riley inaugurăm noul grătar. Vrei să vii și tu?

El a clătinat din cap.

– Frumos din partea ta că mă întrebi, dar sunt bine.

– Sigur? am insistat.

În câteva seri, mă dusesem la căsuța lui Clen, băusem bourbon împreună și ne dăduseră lacrimile, când mie, când lui, fiindcă *ne era foarte dor de ea*. Unde plecase? Fusesse aici, în viață, cea mai vivace persoană pe care o cunoscuserăm vreodată, iar acum nu mai era. Cât ai pocni din degete: pac, și gata.

Când a început să plângă Clen, cu suspine care-i zguduiau tot pieptul, cu hohote sfâșietoare, m-am gândit: *E tatăl meu, plânge după mama mea*. Era adevărat, dar mi se părea atât de straniu încât a trebuit să-mi repet acele vorbe ca să le pot prinde sensul. Cum ar fi fost viețile noastre dacă el ar fi rămas în Nantucket ca să mă crească? Sau dacă mama ar fi avut destul curaj să meargă în Thailanda?

– Agnes, a început Clen.

Mi-am dat seama că urma ceva important.

– Da? am spus eu.

– Mi s-a oferit o slujbă, a continuat el. Șef de redacție la *Washington Post* în Singapore. E postul pe care mi l-am dorit toată viața. Mi se pune la dispoziție un apartament cu două dormitoare chiar lângă Orchard Road. Probabil a observat expresia de pe chipul meu, fiindcă a început să vorbească mai repede: Elizabeth Jennings a menționat numele meu

cuiwa care îi era dator soțului ei, Mingus, pentru mai multe lucruri. Cred că s-a simțit vinovată pentru felul în care s-a purtat cu mama ta.

– Și tu accepți favoruri de la Elizabeth Jennings? am întrebat eu.

– E slujba pe care mi-am dorit-o întotdeauna, a repetat Clen. Am să îmbătrânesc bând cocktailuri Singapore Slings la Long Bar din hotelul Raffles. Mi-a zâmbit fără convingere. Agnes, nu pot rămâne aici dacă ea nu mai este. Fiecare zi e un chin pentru mine. Nu pot sta aici fără ea și nu am unde să mă duc în altă parte.

Adică mă părăsește când abia ne-am regăsit. Acea parte a lumii îl va înghiți pe Clen pentru alți douăzeci și șapte de ani, și eu n-am să-l mai văd niciodată.

– Am acceptat postul cu condiția să mi se îngăduie să mă întorc în Nantucket în luna august în fiecare an, a continuat el. În Asia e perioada musonului, aproape toată lumea ia vacanță. Așa că vei avea parte de mine treizeci și una de zile pe an, când îți promit că-ți voi sta la dispoziție.

Am simțit cum mă destind. Luna august în fiecare an era un compromis acceptabil.

– Tu și Riley puteți veni oricând în vizită. Puteți veni la Singapore în luna de miere!

În aceeași clipă, Riley a apărut în spatele meu și m-a îmbrățișat cu atâta putere încât m-a săltat de la pământ.

– A zis cineva ceva de luna de miere? a întrebat el.

Perechea numărul 44: John Boxmiller Beech și Miranda Gilbert. Împreună.

Box: Am avut tot timpul de lucru. Harvard, manualul pe care-l redactez, ministrul de finanțe, care acum propunea numele meu în dreapta și-n stânga pentru funcția de președinte al Sistemului Federal de Rezerve, întrucât actualul președinte era implicat într-un scandal și probabil avea să demisioneze. În iunie urma să predau un seminar la Facultatea de Economie din Londra și să fiu principalul locutor la conferința anuală de Macroeconomie, organizată anul acesta în Atlanta.

Dintr-un capriciu personal, am ajuns la New York. Aveam un fost student, pe nume Edward Jin, care renunțase la cariera în domeniul economic, alegând în schimb să se pregătească să devină maestru bucătar. Se pare că era chiar talentat și avea succes. Își asigurase suficiente fonduri ca să-și deschidă propriul restaurant, denumit The Dividend, pe Bowery, și mă invitase la o inaugurare desfășurată într-un cadru restrâns. Întâmplarea a făcut să nu am nici un program în acel weekend, și am o slăbiciune pentru Manhattan primăvara. I-am telefonat lui Edward Jin și i-am spus că voi veni la inaugurare, după care mi-am rezervat un apartament la hotelul St. Regis.

Inaugurarea restaurantului The Dividend a fost un eveniment intim: vreo treizeci de prieteni, familia și investitorii lui Edward Jin s-au adunat în barul cu podele din lemn salvate de la o fermă din Lancaster, Pennsylvania, cu un candelabru improvizat dintr-o veche roată de căruță, cu o mulțime de vase din cupru, lumânări și cocktailuri amestecate manual, preparate din ingrediente precum varză și ghimbir. Cam așa erau majoritatea restaurantelor acum: ofereau produse organice achiziționate direct de la fermă și carne cumpărată din surse atent verificate. Totul foarte bun, rafinat și de bună calitate, numai că mie îmi lipseau preparatele gătite de Dabney.

Nu cunoșteam pe nimeni în afară de Edward Jin, iar el era, desigur, prea ocupat ca să-mi adreseze vreun cuvânt în afară de un călduros bun venit și o unică prezentare, către sora lui căsătorită, care locuia în Brooklyn și era casnică în concediu de maternitate. I-am spus în treacăt că fusesem profesorul lui Edward la Harvard. Ea mi-a răspuns că toată familia rămăsese uluită când Edward fusese acceptat la Harvard după ce fusese respins de Brown, Duke și Dartmouth, iar eu am comentat că într-adevăr, admiterile la universități erau arbitrare.

Cu asta, am cam epuizat orice temă de conversație. Am intrat în panică și mi-am dorit cu ardoare ca Dabney să fi fost acolo; ea era în stare să poarte o discuție chiar și cu un bivol sau cu un opritor de ușă.

Cu toate astea, am fost salvat, fiindcă în acel moment și-a făcut apariția Miranda Gilbert.

Dacă aș spune că mi-a stat inima în loc sau că mi s-a tăiat respirația, ar suna precum replica unei eroine de roman englezesc, dintre cele atât de dragi lui Dabney. Mi-a sărit inima din piept, am încetat să mai

respir, nici nu știu cum să descriu ce am simțit, dar ceva s-a întâmplat cu mine când am văzut-o pe Miranda.

Ce căuta acolo?

Pe urmă, mi-am dat seama că, sigur, fusese asistenta mea la mai multe cursuri frecventate de Edward Jin și mi-am amintit că se înțelegeau destul de bine și că mai beau câte o bere împreună la restaurantul Rathskeller, lucru cu care eu unul nu eram de acord, fiindcă la urma urmei ea era cea care-i dădea note lui Edward Jin.

În prima clipă, am simțit un ghimpe de gelozie. Oare Miranda avea actualmente o relație cu Edward Jin?

Miranda a scos un icnet de surpriză și a venit direct la mine. Lumina din restaurant era destul de difuză, totuși mi s-a părut că se înroșise la față.

– Box! m-a salutat ea. Doamne, nu mi-am închipuit c-am să te întâlnesc aici.

– Nici eu nu m-am așteptat să te întâlnesc, i-am spus.

Am sărutat-o pe obraz, în timp ce ne țineam de mână. Avea același parfum dintotdeauna, caisă sau ceva la fel de delicat și încântător.

– Mi-a părut rău când am auzit de Dabney, mi-a spus ea. Ai primit scrisoarea de la mine?

– Da, am răspuns. Mulțumesc.

Primisem multe, multe scrisori, printre care și cea de la Miranda, dar le lăsasem nedeschise, fiindcă mi-ar fi fost prea greu să le citesc. Le pusesem într-un plic mai mare și i le trimisesem lui Agnes.

– A fost o femeie deosebită, mi-a spus Miranda. Avea darul iubirii, la fel cum alții au simțul culorilor.

Era purul adevăr, și am simțit cum mă înțeapă ochii, așa că am clipit de câteva ori.

– Da, am încuviințat. Așa e. Întotdeauna avea dreptate când era vorba de iubire. Lucru straniu.

Am făcut schimb de cărți de vizită cu Miranda, astfel încât să stăm unul lângă celălalt la masa lungă, cu bănci din lemn. Am petrecut seara cu mâncare bună, vin și mai bun și conversații pe teme de specialitate, de la care ceilalți invitați erau excluși.

– Te-ai mai văzut cu Edward de când ai venit la New York? am întrebat-o.

- Cu Edward? s-a încruntat ea, ca și cum n-ar fi înțeles despre ce vorbeam.

- Gazda noastră. Maestrul bucătar, am precizat eu.

- Nu, a râs Miranda. Nu l-am mai văzut până în seara asta. Nici nu știam că e-n oraș. El m-a găsit pe Facebook.

M-a bucurat vestea asta. Miranda și Edward nu erau împreună. Dar asta nu însemna că e liberă.

- Ai... vreun iubit? am întrebat. În locul doctorului.

Ea a sorbit o înghițitură de vin și și-a împins ochelarii spre rădăcina nasului cu un gest care mi s-a părut fascinant.

- Nu, mi-a răspuns.

Dabney spusese că Miranda Gilbert e aleasa, dar eu nu-i acordasem atenție.

Nu-i acordasem atenție, Dabney, fiindcă eram căsătorit cu tine. Cu tine cu tine cu tine.

Acum însă mi-au răsunat în minte cuvintele lui Dabney: *Miranda Gilbert. Te iubește, Box.*

Dabney nu se înșela niciodată. Avea darul iubirii, la fel cum alții au simțul culorilor.

Când s-a încheiat seara, i-am ținut Mirandei pardesiul.

- Vrei să mai bem ceva? am întrebat-o.

- Îmi pare rău, Box, dar sunt frântă de oboseală. Mâine la prima oră am o întâlnire. Regret, dar trebuie să merg acasă.

- Nu! am exclamat eu.

Eram conștient că-mi trădam zbulciumul din suflet.

Ea mi-a zâmbit într-un fel care m-a înfiorat de plăcere.

- Nu vrei să mă inviți la cină mâine-seară? Undeva unde să fim numai noi doi.

Am acceptat.

Zis și făcut.

Și undeva în înalțuri, îndrăznesc să spun în ceruri, spiritul altei femei suspina de bucurie că avusese dreptate și de data asta.

Clendenin

Seara de primăvară târzie era caldă, așa că el rămase pe puntea feribotului, de unde putea privi cum se pierdeau în depărtare luminile Nantucketului.

Urma să rămână peste noapte la Boston, pentru ca a doua zi să ia avionul până la Londra și de acolo spre Singapore. Își luase un singur cufăr, care avea să ajungă la destinație înaintea lui, așa că acum călătorea cu o valiză mare, pe rotile, ușor de manevrat cu o singură mână.

Singapore. Nu-i venea să creadă. Așteptase atâta timp fără nici un rezultat, întotdeauna fusese un ideal pe care nu-l putuse atinge, iar acum era un măr de aur care tocmai îi picase în palmă.

O sunase pe Elizabeth Jennings ca să-i mulțumească, iar ea îi răspunsese:

– Eu n-am nimic de-a face cu numirea ta pe post. Atâta doar că i-am spus lui Jack că te cunosc. El a reținut informația și a folosit-o. N-ai de ce să te miri, Clen. Ai câștigat un Pulitzer. Orice redacție din străinătate s-ar socoti norocoasă să te aibă.

Frumoase vorbe. Clen se îndoia că așa stăteau lucrurile, dar nu avea de gând s-o contrazică.

Singapore i se potrivea mănușă.

Își amintea o altă călătorie cu feribotul, cu mai bine de un sfert de secol în urmă.

Un bărbat tânăr, de douăzeci și trei de ani, cu două brațe întregi și zdravene, îmboldit de spiritul aventurii și de un vis grandios, pornea să cucerească lumea.

Îi făcuse semne disperate cu mâna lui Dabney, strigându-i *Te iubesc* la nesfârșit.

Dabney îi spusese în repetate rânduri: *Suntem făcuți unul pentru altul. Indiferent ce se va întâmpla, până la urmă tot vom fi împreună.*

Tot vom fi împreună. Da, presupunea că așa se și întâmplase.

Sirena de ceață răsună prelung, solitară. Dabney nu mai era. Iar el urma să trăiască veșnic în temnița acestei absențe.

Totuși, avusese noroc. Ea îi oferise o a doua șansă: șase luni de fericire deplină, cum nu mai cunoscuse vreodată. Își aminti de Dabney intrând pe aleea din fața casei lui, la volanul mașinii Impala, apoi suind cele trei trepte ale verandei. Mâinile ei cuprinzându-i obrajii. Zâmbetul ei.

Băgă mâna în buzunar și pipăi perlele ei. I le dăduse într-una din ultimele zile. Prima oară când le ținuse în mână mai păstrau căldura gâtului ei.

Păstrează-le, îi spusese ea. Și gândește-te la mine.

De parcă ar fi fost cu puțință altfel.

Mulțumiri

Reagan Arthur: Aș vrea să existe cuvinte îndeajuns de profunde și de magice ca să exprime recunoștința mea pentru faptul că există pe lume o minte și o sensibilitate ca ale tale. Îți mulțumesc!

Michelle Aielli: Ca s-o parafrazez pe Allison Pearson, *Nu știu cum reușește*. Ești editoarea mea, paznicul meu, prietena mea. Mulțumesc!

Michael Carlisle și David Forrer: Citatul meu preferat pe anul 2013 a fost: „Asta înseamnă impresariat de calitate!“ Amândoi îmi sunteți nespus de dragi. Mulțumesc!

Pentru PJ Martin, adevăratul director al Camerei de Comerț din Nantucket și care NU este Dabney Kimball Beech: MULȚUMESC că ați acceptat să ne întâlnim și MULȚUMESC că păstrați insula Nantucket ca pe un loc special și unic atât pentru cei care locuiesc aici, cât și pentru turiști.

Pentru Chand Rohtagi, medic oncolog la Lehigh Valley (PA) în viața de toate zilele și în acest roman: MULȚUMESC pentru informațiile despre simptomele și manifestările cancerului pancreatic. Aveți o profesie nobilă.

Pentru Sarah Cutler: Te-ai confruntat cu cele trei cercuri ale familiei Cunningham cu un amestec cuceritor de excelentă măiestrie a șofatului, pază atentă, simț al umorului, seninătate și grație. Mulțumesc!

In memoriam: Clarissa Porter. La slujba de înmormântare a Clarisei am auzit (și ulterior am împrumutat) aserțiunea: „A avut darul iubirii la fel cum alții au simțul culorilor“ Într-adevăr, Clarissa avea darul iubirii. Îmi voi aminti întotdeauna cu drag de prietenia deosebită pe care a adus-o în viața mea și a cărei lipsă o voi resimți profund.

Pentru cei trei copii ai mei, Maxwell, Dawson și Shelby: Am fost acuzată că vă ofer tot ce vă doriți, când de fapt lucrurile stau exact invers. Voi îmi oferiți tot ce-mi doresc, sunteți puternici, inteligenți, independenți, aventuroși și cu suflet pur. Pentru mine voi sunteți soarele, luna și stelele, și fiecare cuvânt pe care-l scriu e pentru voi. XO

ÎȚI MAI RECOMANDĂM
DIN COLECȚIA

blue
MOON

Elin
Hilderbrand
Zvonul

